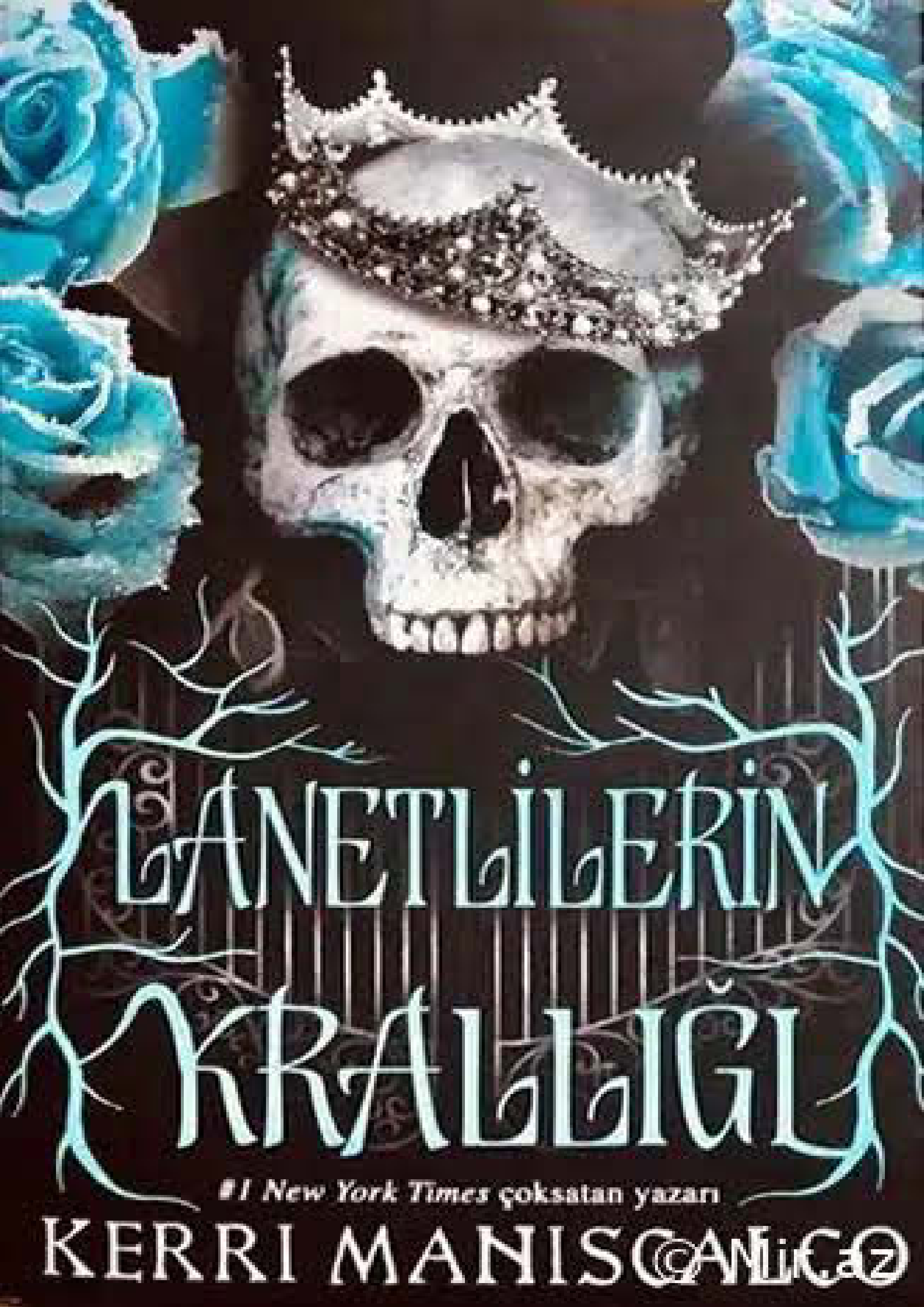
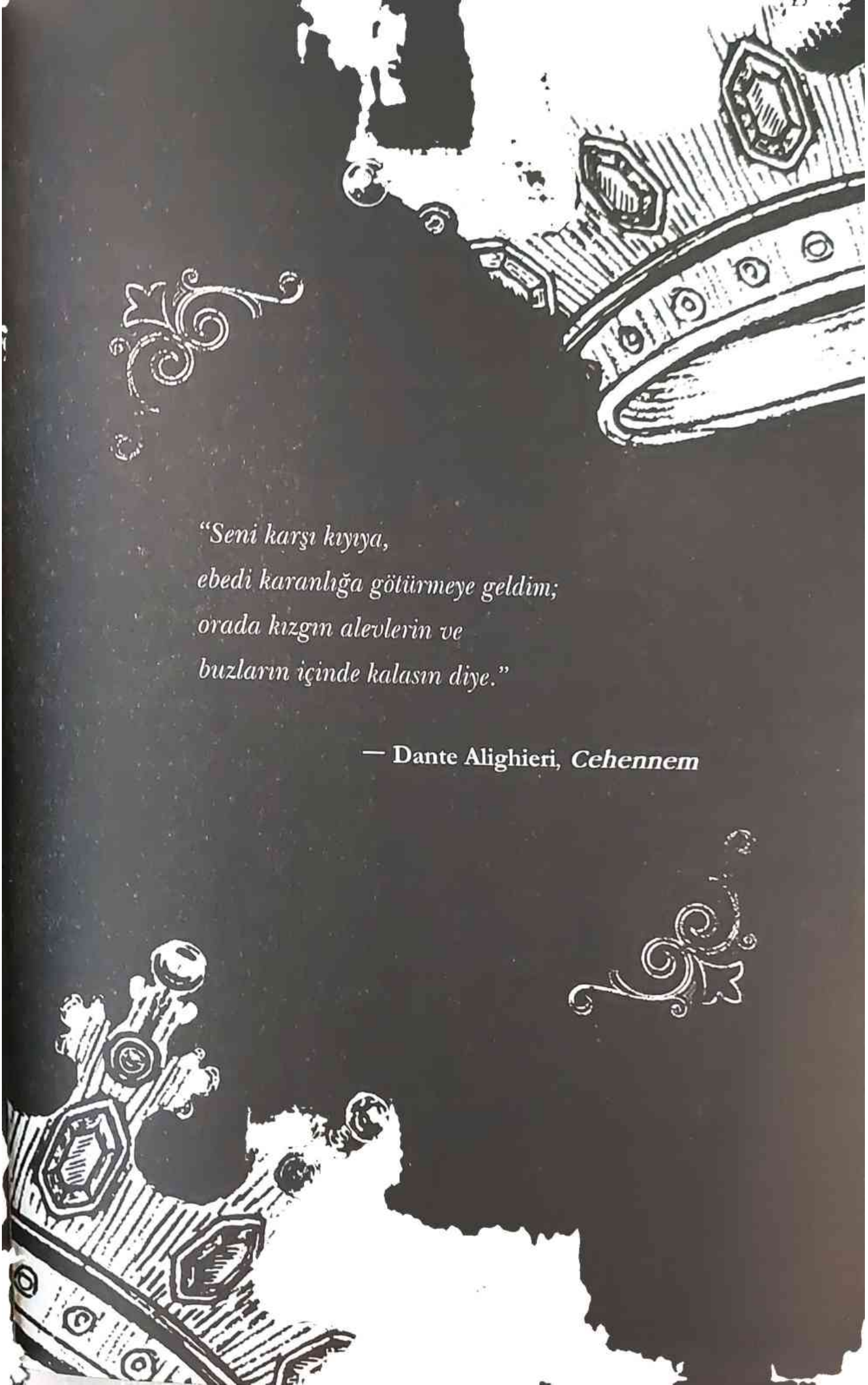


LANETLİLERİN KRALLIĞI

#1 New York Times çoksatan yazarı

KERRI MANISCALCO



"Seni karşı kıyıya,
ebedi karanlığa götürmeye geldim;
orada kızgın alevlerin ve
buzların içinde kalasın diye."

— **Dante Alighieri,** ***Cehennem***

Alışılmadık denli soğuk bir yaz akşamında, uğuldayan bir fırtınanın ortasında doğdu ikizler. Ne var ki buna bir peri masalının başlangıcı demek doğru olmazdı. O ana dek seyredip bekleyenler, bunun uğursuz bir alamet olduğunu derhâl fark ettiler. İkisinden biri ölümlü hayatını feda edecek, diğeri ise ruhunu satacaktı. Cadılar Meclisi'nin görmüş geçirmiş mensupları, bu işin nedenini nasılını enine boyuna tartıştıktan sonra ancak tek bir konuda uzlaşabildiler: İkizlerin doğumu, karanlık günlerin başlangıcının habercisiydi. Şimdi içlerinden biri yüreği göğsünden sökülüp alınmış vaziyette ölümün kollarında yatıyor; diğeriyse öfkesine yenik düşerek Şeytan'ın tahtına göz dikti. Bu durum, yeni bir kehanetin dilden dile dolaşmasına yol açtı – hem cadıların hem de iblislerin üzerine lanet salan bir kehânetin.

- Di Carlo Büyü Kitabı'ndan



ESKİ ZAMANLAR

Kralın biri, lanetli bir şafak vaktinde şatosunda sert adımlarla ilerliyor, ayak sesleri koridorda yankılanıyordu. Öyle ki geçtiği yerdeki gölgeler bile âdeta göze çarpmamak için bir kenara büzüşüyorlardı. Kralın heyheyleri üzerindeydi ve *ona* yaklaştıkça keyfi daha da kaçıyordu. Şatonun bu kanadına adım atmadan çok evvel ondaki intikam hırsını sezmişti. Bu hissiyat, taht odasının girişinde dört bir yanı sarmıştı ama kral aldırış etmedi. Bu cadı, diyarının üzerine çökmüş bir musibetten farksızdı.

Fakat kral bir an evvel onun kökünü kurutacaktı.

Omuzlarından iki yana doğru beyaz alevlerden oluşan gümüş sırmalı kanatlar belirirken çift kanatlı kapıları savurarak açtı. Kapıların duvara çarpmasıyla ahşap parçalanacak gibi oldu fakat tahta – *kralın* tahtına – miskin bir tavırla yayılarak oturan davetsiz misafir istifini bozmadı.

Kadın ondan yana bakmayı reddederken âşığının karşısındaymış gibi imalı bir tavırla elini kendi bacağında gezdirdi.

Elbisesi kenara sıyrıldı ve kadının ayak bileğinden kalçasına doğru uzanan pürüzsüz teni gözler önüne serildi. Kadın parmağını bacağında ağır ağır daireler çizerek yukarı kaydırırken sırtını geriye attı.

Kralın orada olması, onu ellerini yukarı doğru gezdirerek kalçalarını kavramaktan alıkoymadı.

"Çık dışarı."

Cadının dikkati ona kaydı. "Seninle konuşmak hiç fayda etmedi. Mantık ve muhakeme yürütmek de öyle. Şimdi sana son derece cazip yeni bir teklifim var." Elbisesinin ince kumaşı üzerinden ellerini ağır ağır göğüslerinin üzerinde gezdirirdi ve ona cüretkâr bir tavırla bakarken gözlerine buğulu bir ifade yerleşti. "Pantolonunu çıkar."

Kral, gözlerinde buna meydan vermez bir bakışla kollarını göğsünde kavuşturdu. Yaratıcısı dahi onu kendi heveslerine göre şekillendirememişti. Bu cadı onun yaratıcısının yanından bile geçemezdi.

"Çık dışarı," diye tekrarladı. "Ben seni yaka paça göndermeden kendin git."

"*Dene de görelim.*" Cadı, doğaüstü bir zarafetle hareketlenerek doğrulup ayağa kalktı. Gümüş rengi uzun elbisesi, gökyüzünü yaran bir kılıç misali ışıldıyordu. Baştan çıkarma çabaları bir anda bıçakla kesilmiş gibi sona ermişti. "Bana dokunacak olursan değer verdiğin her şeyi yerle bir ederim. Ekselansları."

Sesinde, kralın bu unvana ve onun saygısına layık olmadığını vurgulayan alaylı bir tını belirmişti.

Kral güldü fakat bu, tehditkâr bir gülüştü; tıpkı ani bir hareketle kadının narin boğazına yasladığı hançer gibi. Kendisine ölümsüz bir hız bahşedilmiş olan tek kişi cadı değildi ya.

"Bir konuda hatan var," dedi kral homurdanırcasına. "Benim değer verdiğim hiçbir şey yok. Alacakaranlık çökmeden evvel bu diyarı terk etmeni istiyorum. O zamana dek gitmiş olmazsan cehennem köpeklerimi üzerine salacağım. İşleri bittiğinde senden geriye kalanları Ateş Gölü'ne atarım."

Kadında bir korku emaresi görmeyi bekledi fakat cadı bunun yerine öne eğilip hızlı bir hareketle boğazını hançere sürttü. Fışkıran kanlar, ışıltılı elbisesine ve pürüzsüz mermer zemine sıçrayarak kralın manşetlerini de lekeledi. Kral çenesini sıkarak hançerini sildi.

Boğazında beliren bu melun gerdanlıktan hiç etkilenmemiş olan cadı geri çekildi; yüzünde beliren gülümseme, kralın en beter kardeşininkinden bile daha şeytaniydi. Yarası kendi kendine iyileşti.

"Bundan emin misin? Hasretini çektiğin *hiçbir şey* yok mu?" Kraldan cevap gelmeyince kadın parladı. "Belki de söylentiler doğrudur. O zırhlı göğsünün içinde bir kalp atmıyor olabilir." Onun çevresinde dolaşırken etekleri az evvel tertemiz olan zeminde kanlı bir iz bıraktı. "Belki de gövdeni yarıp bakmalıyız."

Kralın sırtındaki gümüş beyaz alevlerden oluşan alışılmışın dışındaki kanatları süzerken sırıtışı vahşileşti. Kanatları kralın en sevdiği silahıydı ve düşmanlarını korkutup kaçıran ya da kan ağlatarak diz çöktüren akkor sıcaklığından haz alıyordu.

Cadının parmaklarını şaklatmasıyla kanatlar kül rengine dönüp ortadan kayboldu.

Kral onları geri çağırmaya yeltendi ama bu çabasının nafile olduğunu görünce telaşa kapıldı.

"Şeytan'ın bizzat kendisi kadar nahoş bir numara geliyor şimdi."

Büyülü sözleri fısıldarken sesi aynı anda hem genç hem yaşlı gibi çıktı. Kral bir küfür savurdu. Tabii ya. Bu yüzden kan akıtmıştı demek; o acımasız tanrıçalarına bir adak sunmak istemişti.

"Bugünden itibaren bu diyarda bir lanet kol gezecek. Nefretinden başka her şeyi unutacaksın. Sevgi, şefkat ve dünyandaki iyi şeylerin hepsi yok olacak. Günün birinde bu değişecek. Gerçek mutlulukla tanıştığında, sevdiğin her neyse onu elinden alacağıma yemin ediyorum."

Kral kanatlarını geri çağırmak için boş yere gerinirken koyu renk saçlı cadının söylediklerini doğru düzgün dinlememişti bile. Kadın onlara her ne yaptıysa, pek kıymetli silahları gerçekten ortadan yok olmuştu.

Hiddetinden gözlerinin üzerine kırmızı bir perde inse de iradesinin gücüyle öfkesini bastırmayı başardı. Cadıyı öldürmenin ona bir yararı olmazdı, özellikle de kendisinden çalınan şeyi geri almayı umut ediyorken.

Cadı, kralın benliğinin derinliklerindeki canavarı salıvermemesi karşısında hayal kırıklığına uğramışçasına dilini şaklattı ve arkasını dönmeye yeltendi. Kral, onun peşinden koşmaya kalkışmadı. Ağzını açtığında söylediği sözcükler, gece kadar karanlık ve sessizdi. "Yanılıyorsun."

Cadı bir an için duraksayarak narin omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Şeytan nahoş olabilir ama ucuz numaraların peşinde koşmaz." Gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. "Şeytan pazarlık yapar."

Cadı ilk kez tedirgin göründü. Kendisini en kurnaz, en tehlikeli varlık olarak görüyordu. Kimin taht odasında dikildiğini ve kralın o lanetli ve sefil tahta tırnaklarıyla kazıyarak çıktığını unutmuştu. Kral ise bunu ona büyük bir keyifle hatırlatacaktı.

Burası Kötüler'in Krallığı'ydı ve hepsine hükmeden *oydu.*

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin?"

Bozuk sayfa varsa telegram: @SuleeNurr



BİR

Cehennem, hiç de beklediğim gibi değildi.

Yanı başımda duran hain Öfke Prensi'ne hiç aldırış etmedim ve bizi buraya, Yedi Çember'e getirmek için kullandığı iblis büyüsünden kalan dumanlar dağılırken titrek bir nefes aldım.

Palermo'daki mağaradan bu diyara geldiğimiz kısa süre boyunca kafamda varacağımız yere ilişkin birbirinden beter görüntüler canlanmıştı. Üzerimize kükürt ve ateş boşalacağını hayal etmiştim. Alevlerin ruhumu kavuracağını, kemiklerimin üzerindeki eti eriteceğini zannetmiştim. Aksine aniden üzerime çöken ürpertiyi bastırmaya çalıştım.

Havada süzülmeye devam eden duman ve sislerin ardından alabildiğine ileri uzanan, tuhaf ve donuk bir cevherden yontulmuş duvarları fark ettim. Duvarların rengi koyu lacivert ya da siyahtı; öyle ki, denizin en karanlık kısımları akıl almaz bir şekilde kabarmış ve olduğu yerde donup kalmış gibi görünüyordu.

Sırtımdan aşağı bir ürperti gezindi. Ellerimi nefesimle ısıtma dürtümü bastırdığım gibi, içimi rahatlatması için Öfke'den medet ummayı da reddettim. O benim dostum değildi; koruyucum ise asla olamazdı. Erkek kardeşi Haset, ona dair sözlerinde haklı çıkmıştı; yedi iblis prensin en kötüsüydü o.

Canavarların hepsinden daha gaddardı.

Onun ne olduğunu asla aklımdan çıkarmamalıydım: Kötüler'den biri. Şeytan için insanların ruhlarını çalan ölümsüz varlıklar. Büyükannemin ikizimle beni hayatımız boyunca sakınmamız için uyardığı bencil gece yarısı yaratıkları. Şimdiyse bir laneti sona erdirmek için kralları Kibir Prensi'yle evlenmeye kendi rızamla söz vermiş durumdaydım. En azından onları inandırdığım hikâye buydu.

Müstakbel kocamın daha evvelden giymem için getirdiği metal korse, buz gibi havada dayanılmayacak bir soğuğa bürünmüştü. Koyu renkli ve ışıltılı eteklerimin katları, beni soğuktan koruyacak ya da ısıtacak denli kalın değildi. Ayakkabılarım ise ince deri tabanlı, siyah ipekli şeritlerden ibaretti.

Damarlarımda buz parçaları dolaşmaya başlamıştı. Bunun, düşmanımın bana huzursuzluk vermek için tasarladığı bir başka hınzır plan olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Verdiğim nefesin buharı havada süzülürken hayaletleri andırıyordu. Bana musallat olmuşçasına uhrevi görüntüleri vardı. Rahatsız ediciydi. Göklerdeki Yüce Tanrıça aşkına. Sahiden *cehennemdeydim.* Eğer iblis prensler beni daha önce ele geçirmezlerse ölümüm kesinlikle Nonna Maria'nın elinden olacaktı. Özellikle de büyükannem, ruhumu Kibir'e sattığımı öğrendiğinde. *Kan ve kemikler aşkına.* Şeytan'ın ta kendisine yani.

Beni Kibir Hanedanı'na bağlayan parşömenin görüntüsü zihnimden geçti. Anlaşmayı kanımla imzaladığıma inanamıyordum. Bu dünyaya sızıp kız kardeşimin öldürülmesinin intikamını almak için yaptığım plan konusunda ilk anda kendime çok güvenmeme rağmen şimdi burada böylece dikilirken hiç de hazır hissetmiyordum.

"Burası" da neresiyse artık. Yedi kraliyet iblislerinden herhangi birinin hanedanına giriş yapmış gibi görünmüyorduk. Öfke'nin bu yolculukta zorluk çıkarmayacağı fikrine nereden kapılmıştım, hiç bilmiyordum.

"Nişanlımın gelmesini mi bekliyoruz?"

Sessizlik.

Olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım.

Dumanlar hâlâ etrafı apaçık görmemi engelleyecek denli yoğundu. İblis eşlikçim konuşmayı reddettiği için zihnim kendiliğinden

korku verici ihtimaller icat etmeye girişti. Belki de Kibir karşımızda dikilmiş, müstakbel eşini kanlı canlı ele geçirmeyi bekliyordu.

Kulak kabarttım ve dumanların arasından bize yaklaşan bir ses var mı diye dikkat kesildim. Herhangi bir ses. Fakat küt küt çarpan kalbimden başka bir şey duyamadım.

Civarda ebedi işkence ve lanete mahkûm edilenlerin çığlıkları yankılanmıyordu. Etrafımıza huzursuz edici, mutlak bir sessizlik hâkimdi. Hava omuzlarıma çöküyordu âdeta. Sanki bütün umut bir asır önce yok olup gitmiş, geriye yalnızca çaresizliğin ağır sessizliği kalmış gibiydi. Bu diyar, tüm o haşin ve merhametsiz görkemiyle kışa bürünmüştü.

Üstelik henüz kapılardan bile geçmemiştik...

Paniğe kapıldım. Havanın deniz koktuğu, insanların yaz gibi sıcacık olduğu şehrime dönmek istiyordum. Bu arzum o kadar şiddetliydi ki kalbimin sızladığını hissettim. Ama kararımı vermiştim ve ne olursa olsun sonuna kadar gidecektim. Vittoria'nın gerçek katili hâlâ yakalanmamıştı ve onu bulmak için gerekirse Cehennem kapılarından bin kere daha geçerdim. Bulunduğum yer değişmiş olabilirdi ama nihai amacım asla.

Derin bir nefes alınca duygularım yatışır gibi oldu.

Duman nihayet dağıldı ve yeraltı dünyası ilk kez tam anlamıyla gözlerimin önüne serildi.

Az evvel ayrıldığımız, Palermo'da denizin tepesinde yer alan mağaraya, yaklaşık iki ay önce kemik çemberini kurup Öfke'yi ilk çağırdığım yere çok benzeyen bir mağaradaydık. Fakat burası aynı zamanda öyle farklıydı ki bu yabancılık karşısında midemin kasıldığını hissettim.

Yukarıda bir yerlerden içeriye gümüşi ay ışığı huzmeleri süzülüyordu. Çok bir şey sayılmazdı ama buzların ışıldadığı kayalık zeminin ıssızlığını görmeme imkân sağlıyordu.

Birkaç metre ötemizde yükselen kapı devasa ve ürkütücü görünüyordu, tıpkı yanımda dikilen sessiz prens gibi.

En vahşi şekillerde işkence edilen ya da öldürülen insanları resmeden, kayalardan yontulmuş sütunlar, tamamen kurukafalardan yapılma kapıların iki yanını süslüyordu. İnsan. Hayvan. İblis. Bazıları boynuzlu, bazıları sivri dişliydi fakat nihayetinde hepsi huzursuzluk

veriyordu. Gözlerim, kapı kolu olduğunu tahmin ettiğim şeye; buzla kaplı devasa boynuzları olan geyik kafatasına takıldı.

Öfke, ruhuma ihanet eden o yüce savaş iblisi, olduğu yerde kıpırdandı. İçimden yükselen rahatsızlık hissiyle dönüp ondan yana baktım. Delici bakışlarını bana çevirmişti. Yüzünde aynı soğuk ifade vardı. Kalbini yerinden söküp çıkarmak ve bir duygu *emaresi* bulabilmek için üzerinde tepinmek istiyordum. Her ne olursa olsun, bu denli ustaca takındığı buz gibi umursamazlığa yeğlerdim.

Kendi işine geldiği anda bana düşman kesilirdi. Bencil bir varlıktı o. Tıpkı Nonna'nın beni uyardığı gibi. Aksini düşünmekle çok yanılmıştım.

Upuzun bir an boyunca gözlerimizi dikip birbirimize baktık.

Burada, yeraltı dünyasının gölgelerinin arasındayken altın renkli koyu gözleri, başındaki yakut süslemeli taç gibi ışıldıyordu. Gözlerimiz meydan okurcasına birbirine kilitlenmişken nabzımın hızlandığını hissettim. Elimi biraz daha sert kavradı ve o anda kendi eklemlerimin onun eline yapışmaktan bembeyaz kesildiğini fark ettim. Elini bırakıp bir adım geri çekildim.

Huzursuz muydu, eğleniyor muydu yoksa öfkeli miydi; anlamam mümkün değildi. Yüzündeki ifade hâlâ değişmemişti; birkaç dakika önce Kibir'le imzaladığım anlaşmayı uzattığı andaki kadar mesafeliydi. Artık aramızın böyle olmasını istiyorsa benim için sakıncası yoktu. Ona ihtiyacım yoktu, onu istemiyordum da zaten. Hatta cehennemin dibini boylasın derdim ama ikimiz de oradaydık zaten.

Ben düşüncelerimi dizginlemeye çalışırken o beni seyretmeye devam etti. Kendimi, o an hissettiklerime hiç uymayan soğuk bir sükûnete bürünmeye zorladım. Onun duyguları gayet iyi sezdiğini bildiğimden bunun muhtemelen nafile bir çaba olduğunu tahmin ediyordum. Onu baştan aşağı süzdüm.

İblis prensin tavrına öykünmek için elimden geleni yaparak en mağrur ses tonumu takındım. "Cehennem'in meşhur kapılarına geldik sanırım."

Aklına gelen en iyi şey *bu* mu dercesine bir kaşını kaldırdı.

Öfkemin, süregelen korkumu bastırdığını hissettim. Hiç değilse hâlâ bir işe yarıyordu. "Şeytan, müstakbel kraliçesiyle burada tanışamayacak denli azametli ve yüce mi? Yoksa rutubetli mağaralardan korkuyor mu?"

Öfke cevap verirken yüzünde beliren keskin hatlı gülümseme, habis bir keyifle doldu. "Burası mağara değil. Burası Yedi Çember'in dışında kalan bir boşluk."

Elini belime yaslayarak beni ileri doğru yönlendirdi. Nazik dokunuşunun verdiği sevecen ve samimi hissiyat karşısında öyle şaşırmıştım ki geri çekilmeye yeltenmedim. Ayaklarımızın altında çakılların çatırdadığını hissetsem de hiç ses çıkmıyordu. Kendi konuşmalarımız dışında içeriye hükmeden sessizlik o kadar kulak tırmalayıcıydı ki neredeyse dengemi yitirecektim. Öfke düz durmamı sağladıktan sonra beni bıraktı.

"Burası yıldızların girmeye korktuğu yerdir," diye fısıldadı kulağıma yaklaşarak. Sıcacık nefesi, buz gibi havayla keskin bir tezat oluşturuyordu. İrkilmekten kendimi alamadım. "Ama Şeytan *asla* korkmaz. Karanlığı baştan çıkarır o. Korkuyu da öyle."

Çıplak parmak boğumlarının sırtımda gezindiğini hissettiğimde tüylerim ürperdi ve nefesim kesildi. Arkamı dönüp elini ittim.

"Beni Kibir'in yanına götür. Senin yanında durmaktan sıkıldım."

Altımızdaki zemin gümbürdedi. "Kan döküp beni çağırdığın gece o kemik çemberinde beliren kibrin değildi. Öfkendi. Hiddetindi."

"Haklı olabilirsin, *ekselansları,* fakat imzaladığım parşömende 'Kibir Hanedanı' yazıyordu, öyle değil mi?"

Ona bir adım yaklaştım ve kalbim küt küt çarparken iyice sokuldum. Bedeninden güneş ışığı gibi sıcacık ve davetkâr bir ısı yayılarak beni sarmaladı. Bu his bana evimi hatırlatmıştı. Bu sefer kalbime saplanan sızı daha keskin, daha şiddetliydi. Dilimi hançer gibi keskinleştirerek o buz tutmuş kalbini hedef almak istedim; böylece aramıza ustaca diktiği duvarı delip geçebilecektim. Bu yanlış olabilirdi fakat o ihanetiyle içimi nasıl oyduysa ben de aynı şekilde onu incitmek istiyordum.

"Bu yüzden ben de seni değil, Şeytan'ı seçtim. Nasıl bir his? Kendimi *sana* tekrar maruz bırakmaktansa bir canavarla ebediyen aynı yatağa girmeyi tercih ettiğimi bilmekten bahsediyorum, Öfke Prensi."

Bakışları dudaklarıma kaydı ve bir süre orada takılı kaldı. Gözlerinde baştan çıkarıcı bir ışıltı belirirken ben de aynı şekilde karşılık verdim. Bunu itiraf etmekten kaçınabilirdi ama beni öpmek istiyordu. Dudaklarımda hain bir sırıtış belirdi; nihayet o soğuk ve kayıtsız ifadesi yok olmuştu. Ne yazık ki ben artık onun için yasaklıydım.

Beni bir süre daha süzdükten sonra ölümcül bir fısıltıyla, "Şeytan'ı mı seçiyorsun?" dedi.

"Evet."

Nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakın duruyorduk artık. Geri çekilmeyi reddettim. Onun da benden aşağı kalır yanı yoktu.

"Eğer istediğin buysa, bu diyara söyle. Hatta..." Takım elbisesinin ceketinin cebinden hançerini çekip çıkardı. "... Şeytan hakkında böyle tereddütsüzsen bir kan yemini et. Eğer gerçekten seçtiğin günah kibirse, buna hayır diyeceğini zannetmem."

Hançerin kabzasını bana doğru uzatırken gözleri meydan okuyan bir ifade parlıyordu. Hanedanının hançerini elinden kaptım ve keskin metalini parmağımın ucuna sürttüm. Öfke kollarını göğsünde kavuşturarak ifadesiz bir yüzle bana baktı. Bu işi tamamlayacağımı düşünmüyordu. Belki tek sebebi kahrolası kibrimdi ama parmağımı kanatıp yılanlı hançeri geri uzatırken içimde kaynamaya başlayan öfkeyi de hissettim. Kibir'le zaten bir anlaşma imzalamıştım; şimdi tereddüde düşmemin anlamı yoktu. Artık olan olmuştu.

"Ben, Emilia Maria di Carlo, özgür irademle Şeytan'ı seçiyorum."

Bir damla kan yere düşerek yeminimi mühürledi. Bakışlarımı Öfke'ye çevirdim. Gözlerinin derinliklerinde bir kıvılcımın çaktığını gördüm ama ben ifadesini çözemeden bakışlarını kaçırdı. Hançeri ceketinin içine geri soktu ve kapılara doğru yürümeye başlayarak beni hiçliğin kıyısında bir başıma bıraktı.

Kaçmayı düşündüm ama gidecek hiçbir yerim yoktu.

Bir kez daha etrafıma bakındıktan sonra iblisin peşinden koşturdum ve ona yetiştim. Gittikçe artan ürpertimi bastırmak için nafile bir çabayla kollarımı kendi bedenime doladım ama bu daha da fazla titrememe yol açtı. Öfke sıcaklığını da yanında götürmüştü ve metal korse yepyeni bir coşkuyla tenime batıyordu. Eğer burada daha fazla kalırsak soğuktan donarak ölecektim. Zihnimde sıcaklık ve huzura dair hatıralar arandım.

Daha önce sadece bir kez bu kadar üşümüştüm – kuzey İtalya'dayken – ve o zamanlarda hem yaşım küçüktü hem de karın heyecanına kapılmıştım. O zamanlar bunu romantik bulmuştum, oysaki şimdi gerçeği görüyordum: Çok güzel olmasının yanı sıra tehlikeliydi de.

Tıpkı seyahat yoldaşım gibi.

Dişlerimin takırdaması, boşluğun içindeki tek sesti. "Birbirimizi nasıl duyabiliyoruz?"

"Benim irademle."

Kibirli yaratık. Titrek bir nefes koyverdim. Usanmışım gibi yapmaya çalışmıştım ama ne kadar üşüdüğümü açık etmiş olmaktan korktum. Birdenbire havada ağır kadifeden bir pelerin belirdi ve omuzlarıma dolandı. Öfke'nin onu nereden getirdiğini bilmiyordum ama umurumda değildi.

Sıcaklığına minnet duyarak pelerine sıkıca sarındım. İblise teşekkür etmek üzere ağzımı açmıştım ki içimde beliren ani bir dürtüyle kendimi engelledim. Öfke bunu şefkatten, hatta centilmenlikten yapmamıştı. Muhtemelen asıl amacı, görevini tamamlamaya bu denli yaklaşmışken ölüp gitmeme engel olmaktı.

Doğru hatırlıyorsam, benim ruhumun Kibir'e teslim edilmesiyle o da yeraltı dünyasından özgürlüğünü kazanacaktı. Bir seferinde bunun kendisi için her şeyden önemli olduğunu söylemişti.

Onun için ne kadar akıl almaz ve muhteşem bir olaydı. Onun buradaki zamanı dolarken benimki daha yeni başlıyordu. Kalbinde yatan en derin arzuya kavuşmak için bana ihanet etmesi yeterli olmuştu.

Bunu gayet iyi anladığımı düşünüyordum.

Öfke, kapıya doğru ilerlemeye devam etti ve bana bir daha dönüp bakmadı. Bir elini en yakınımızdaki sütuna yaslayarak, duyamayacağım kadar alçak sesle yabancı bir dilde bir şeyler fısıldadı. Avcunun içinden yayılan altın renkli ışık, siyah cevherin içine nüfuz etti.

Aradan bir saniye geçmeden kapılar gıcırdayarak ağır ağır açıldı. Önümüzde neyin uzandığını göremediğim için zihnimden türlü türlü korkutucu görüntüler geçmeye başladı. İblis prens resmî bir davette bulunmadı; peşinden gelip gelmediğime bile bakmadan az evvel açtığı yola doğru ilerledi.

Derin bir nefes alıp kendimi topladım. Bizi her ne bekliyor olursa olsun, hedefime ulaşmak için ne gerekiyorsa onu yapacaktım. Pelerinime iyice sarılarak ilerledim.

Öfke, yeraltı dünyasına açılan eşikte durdu ve nihayet dönüp bana tekrar bakmaya tenezzül etti. Yüzündeki ifade ses tonundan bile daha sertti; öyle ki, olduğum yerde kalakaldım.

"Bir uyarıda bulunayım."

"Cehenneme adım atmak üzereyiz," dedim alaylı bir tavırla. "Söylev çekmek için biraz geç kalmış olabilirsin."

Bunu hiç de komik bulmuş gibi bir hâli yoktu. "Yedi Çember'de uyulması gereken kurallar vardır. İlk olarak, gerçek korkularını asla ele vermemen gerekir."

Öyle bir niyetim yoktu zaten. "Neden?"

"Bu dünya sana işkence etmek için elinden geleni ardına koymaz." Ağzımı açacak oldum ama bir elini kaldırdı. "İkinci olarak, arzularını kontrol et yoksa seni hakikatten ayırt edilemeyecek yanılsamalara boğar. Şehvet'le tanıştığında bunun nasıl bir şey olduğunu az çok gördün. Arzularının her biri burada on kat daha fazla güç kazanacaktır, özellikle de Günah Koridoru'na adım attığımızda."

"Günah Koridoru." Bu iki kelime ağzımdan soru tonlamasıyla çıkmamıştı ama Öfke yine de cevap vermeyi kendisine görev bildi.

"Bu diyarın tebaasına yeni katılanlar, baskın gelen günahlarının hangi kraliyet hanedanıyla uyuştuğunu görmek için teste tabi tutulurlar. Oradan geçerken bir tür... Duygu kışkırtmasına... Maruz kalacaksın."

"Ben zaten ruhumu Kibir'e satmak için anlaşma imzaladım. Neden nereye uygun olduğumu görmem gerekiyor ki?"

"Bu cevabı kendin bulacak kadar uzun yaşarsın umarım."

İçimde yükselen huzursuzluğu bastırmak için yutkundum. Nonna öteden beri bizi kötü haberlerin üç seferde geldiğine dair uyarırdı. Demek ki en kötüsünü henüz duymamıştım. "Peki, üçüncü kural..."

Az evvel kestiğim parmağıma baktı. "Cehennem Prensleri'nden biriyle kan pazarlığı yaparken dikkatli ol. Hiçbir koşulda Şeytan'ı içeren bir pazarlık yapma. Bir şey onunsa, onundur. Sadece bir aptal ona karşı çıkar ya da meydan okur."

Dişlerimi sıktım. Aldatmacalar şimdiden başlamıştı. Uyarısı, ailemizin büyü kitabında yer alan bir notu belli belirsiz hatırlamama yol açınca bu bilgiyi nereden edindiğimizi merak etmekten kendimi alamadım. Bu düşünceleri bir kenara iterek içimde gittikçe artan öfkeye odaklanmayı yeğledim.

İsmiyle müsemma gücü sayesinde duygularımı harekete geçirdiğine şüphem yoktu. Bu beni daha da kızdırıyordu elbette. "Ruhumu satmak için anlaşma yapmak yetmiyor demek. O yüzden hileye başvurdun. Hiç değilse istikrarlıymışsın."

"Günün birinde bunun aslında bir iyilik olduğunu anlayacaksın."

Hiç zannetmiyordum. Yaralı elimi yumruk yaptım. Öfke'nin bakışları gözlerimle buluştu ve şehvetli dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Hiç şüphesiz içimde gittikçe yükselen hiddeti sezmişti.

Günün birinde, yani çok yakında, ona bunun bedelini ödetecektim.

Ona ışıltılı bir gülümsemeyle bakarken sonunda onu alt etmenin ne kadar muhteşem bir his olacağına dair hayallere kapıldım. Yüzündeki ifade yok oldu ve başı yana eğildi – sanki her bir düşüncemi ve duygumu okuyor, o da içinden aynı şeyleri yapmaya yemin ediyormuş gibiydi. Nefretimiz karşılıklıydı.

Gözlerimi onun yoğun bakışlarından ayırmadan başımı salladım. Bu ihaneti için ona minnettardım. Bir daha asla onun yalanlarına kanmayacaktım. Hatta eğer şansım varsa onu ve kötücül kardeşlerini oyuna getirmeye başlayacaktım. Rolümü çok iyi oynamam gerekiyordu, yoksa sonum diğer cadı gelinlerden farksız olurdu.

Hafifçe ona sürtünerek yanından geçtim ve sanki oraların sahibi benmişim gibi kendimden emin adımlarla Cehennem'in Kapıları'ndan geçtim. "Beni yeni evime götür. Sevgili kocamla tanışmaya hazırım."



İKİ

Mağaranın karanlığından bir dağın tepesinde yer alan parıltılı buzullara adım attık.

Gözlerimi kırpıştırarak ani batma hissini yok etmeye çalıştım ve bu zalim, acımasız dünyayı seyrettim. Tanrıça beni kahretmesin. Evden ancak bu kadar uzak düşebilirdim herhâlde.

Etrafta ne deniz ne sıcaklık ne de ışıldayan güneş vardı. İki kişinin yan yana zar zor yürüyebileceği genişlikte, karlarla kaplı dimdik bir patikanın başında dikiliyorduk.

Sert rüzgâr sarp kayalıkların arasından uğuldayarak pelerinimin içine işledi. Arkamızdaki kapılar, karla kaplı dağların arasında yankılanan bir çarpma sesiyle kapandı. Bu beklenmedik gürültü karşısında irkildim. Boşluk haricinde duyduğum ilk ses buydu ve kendisi istese dahi kulağa bu denli meşum gelemezdi.

Kalbim küt küt çarparken arkamı döndüm ve iblis büyüsünün bu diyarın derinliklerinden yükselerek kapıların arasından süzülmesini seyrettim. Dikenlerle kaplı, mor-lacivert renkteki sarmaşıklar; kırık beyaz rengindeki kafataslarının göz yuvarlarına ve çene kemiklerine dolanarak buzu andıran ürkütücü bir tonda ışıldamasına neden oldu. Vittoria'nın günlüğünü bağlayan sarmaşıkların aynısıydı bunlar.

Soğuk hava nefesimi kesiyordu. Yeraltı dünyasında etrafım *Malvagi* ile çevrelenmiş vaziyette, bir başıma mahsur kalmıştım. Bu yola korku ve çaresizlikten girmiştim; zaten bir felaket hazırlamak için mutlak surette gereken iki malzeme bunlardı. İkizimin parçalanmış cesedine dair görüntüler aklımdan gelip geçince bu hislerim buzlu zemine gömülerek yok oldu.

"Bana kapıların kırık olduğunu söylemiştin." Sesim ters çıkmıştı. "İblislerin Dünya'da savaş başlatmaya hazır vaziyette aralarından sızdığını anlatmıştın."

"Hades'in Boynuzu geri döndü."

"Tabii ya."

Kapıları kilitlemek için Şeytan'ın boynuzlarına ihtiyaç vardı. Anladığım kadarıyla iblis prenslerden herhangi biri onlara söz geçirebilirdi ama Öfke'den net bir bilgi alamamıştım. Onu ben çağırdığımdan "bana doğrudan yalan söyleyememesi" kuralını teğet geçmeyi başardığı noktalardan biriydi bu.

Tabii işin bu kısmı doğruysa.

Bir nefes koyverip arkama döndüm ve etrafı inceledim. Sağ tarafımızda buzlarla kaplı toprağa oyulmuş dik bir iniş vardı. Uzaklarda, oralara çökmüş sis ya da yaklaşan bir fırtına yüzünden zar zor seçilen bir şatonun kuleleri, cenneti suçlayan parmaklar gibi gökyüzüne yükseliyordu.

"Orası..." Yüksek sesle yutkundum. "Kibir'in yaşadığı yer mi?"

"Bakıyorum da artık onunla tanışmak için o kadar da sabırsızlanmıyorsun?" Öfke'nin yüzünden, hâlinden hoşnut bir ifade gelip geçti ama iblis o kayıtsız tavrını takınmakta gecikmedi. "İlk çember, Şehvet'in bölgesidir. Bu yerleşimi, Roma'nın Yedi Tepesi gibi düşün. Her bir prens, kendi bölgesine ya da zirvesine hükmeder. Kibir'in çemberi buradan görünmez. Orası merkeze doğru, benim hanedanımın yakınlarında yer alır."

Şehvet'in şatosuna bu denli yakın olmak hiç de iç rahatlatıcı değildi.

Onun iblis etkisinin bende nasıl hisler uyandırdığını hâlâ unutmuş değildim. Öfke'ye karşı duyduğum şehveti, haddinden fazla elmalı ballı şarap içişimi ve ortalarda cadıların peşine düşmüş bir katil do-

lanırken hiçbir derdim yokmuş gibi kendimden geçerek dans edişimi gayet iyi hatırlıyordum.

Ayrıca, Şehvet zalimce güçlerini geri çekip beni içi bomboş bir oyuk gibi bıraktığında, kendime gelmek için ne kadar sancılı bir süreçten geçtiğimi aklımdan çıkarmam mümkün değildi. Öfke'nin yardımı olmasaydı hâlâ o karanlık ve boğucu yerde olabilirdim.

Şimdiyse, çaresizliğin keskin pençelerini bana yalvarırcasına, beni baştan çıkartırcasına boğazımda gezdirdiğini neredeyse hissedebiliyordum... Gittikçe artan korkularımı ayaklarımın altındaki çer çöpten ibaretmiş gibi düşündüm ve onları ezdim.

Öfke beni gözlerinde meraklı bir ilgi parıltısıyla yakından izliyordu. Belki de dizlerimin üzerine çöküp beni evime geri götürmesi için yalvarmamı bekliyordu. Hâlbuki onun önünde eğilmem için Cehennem'in en soğuk köşesinde dikilmekten çok daha fazlası gerekecekti.

"Daha sıcak olacağını zannetmiştim," diye itiraf ettim ve karşılığında iblisin hâlinden hoşnut bakışlarına maruz kaldım. "Cehennem ateşi, hani eserlerde öyledir ya."

"Ölümlülerin tanrılar, canavarlar ve sözde yaratıcıları hakkında acayip hikâyeleri vardır ama senin de gördüğün gibi hakikat, duyduklarından çok farklı."

Hafif bir tıkırtı duyunca kafamdaki diğer sorular uçup gitti. Sol tarafımızda uzanan baş döndürücü yokuşa sıralanmış çıplak dallı ağaçlar kutup rüzgârlarıyla bir o yana bir bu yana salınırken, dalları usul usul birbirlerine çarpıyordu. Bu hâlleri bana her nedense örgü şişi niyetine kemik kullanan yaşlı kadınları anımsatmıştı. Gözlerimi kısacak olursam gölgemsi hatlarını seçebileceğime yemin edebilirdim. Hemen ardından rüzgârla beraber bir uğultu duyuldu.

Öfke'ye baktım ama kendisi bu tuhaf görüntüyü fark etmiş ya da duyduğu şeyi dikkate değer bulmuş gibi görünmüyordu. Çeşitli duygularla dolup taşan çok uzun bir gün yaşamıştım ve kendimi hayal gücüme kaptırıyordum herhâlde. Bu huzursuzluk hissini üzerimden atmaya çalıştım.

"Burası Günah Koridoru," diye sözlerini sürdürdü Öfke, farkında olmadan endişelerimi yarıda keserek. "*Transvenio* büyüsü ilk gelişte diyarın bu bölgesinde yasaklıdır, o yüzden yürüyerek gitmen gerekecek."

"Tek başıma mı gideceğim?"

Öfke beni süzdü. "Hayır."

Usulca nefesimi verdim. Bu küçük lütuf için Tanrıça'ya şükürler olsun. "İnsanların neden buradan geçmeleri gerekiyor?"

"Yeni gelenlerin, baskın günahları aynı olanlarla ittifak kurmasının bir yolu bu."

Bunu kafamda evirip çevirdim. "Hiddete meyledersem Öfke Hanedanı'na uygun düşerim." Prens beni başıyla onayladı. "Peki, öbür günahlara daha uygun olanlar... Diğer iblis hanedanları tarafından dışlanır mı? Diyelim ki Öfke Hanedanı'nın bir mensubu, Tembellik Hanedanı'yla takılıyor; hanedan onu bir şekilde karalar mı?"

"Tam olarak karalamak demeyelim ama buna yakın bir durum olur. Ölümlüler siyasi partilerin veya belli amaçlar güden toplulukların yanında yer alır. Burada da durum pek farklı değildir ama kötülükte ortağız."

"İblisler ve insanlar aynı şekilde mi teste tabi tutulurlar?"

Öfke şimdi söyleyeceklerini dikkatle seçer gibi göründü. "Çoğu ölümlü asla Günah Koridoru'na ya da Yedi Çember'e ulaşamaz. Kendilerini kapıların dışında, batı sahilinin açıklarında kalan, onlara ait bir adaya mahkûm etmeye meyillidirler. Bu, kişinin kendisine verdiği türden bir cezadır."

"Onları Lanetliler Hapishanesi'ne kapatmıyor musunuz?"

"Ada, hapishanenin ta kendisidir. Orada kendi kafalarında uydurdukları bir gerçeklikte yaşarlar. İstedikleri zaman oradan ayrılabilirler. Fakat çoğu böyle bir şey yapmaz. Kendi adalarında yaşayıp ölür, sonra her şeye baştan başlarlar."

Bu da bir açıdan cehennemin ta kendisiydi. "Nonna, Yıldız Cadılarının diyarlar arasındaki muhafızlar olduklarını söylemişti. Eğer oradan hiç ayrılmıyorlarsa neden ölümlülerin ve Kötüler'in muhafızlara ihtiyacı olsun ki?"

"Belki de başını bekledikleri tek şey ölümlü ruhlar – ve benim erkek kardeşlerim – değildir."

Her zamanki gibi muğlak ve sinir bozucu konuşuyordu. "Neden *benim* de teste tabi tutulmam gerektiğini hâlâ anlamıyorum."

"O zaman önceki uyarımı dikkate alıp hayatta kalmaya odaklanmanı tavsiye ederim."

Bunu, hem bir meydan okuma hem de soru sormayı kesmem için mağrur bir emir tonunda söylemişti. Onunla laf dalaşına giremeyecek kadar endişeliydim. Ölüm tehdidi karanlık bulutlar misali üzerime çökmüştü. Aptal prens bakışlarını tekrar üzerimde gezdirerek yumuşak kıvrımlarımı inceledi.

Muskamı takmıyordum – zira hâlâ ondaydı – o yüzden bakışlarının takıldığı yer yoruma yer bırakmıyordu. Pelerinin altından bile bakışlarındaki sıcaklığın tenimde okşama gibi bir his bıraktığına yemin edebilirdim.

Ölüme dair düşünceler aklımdan uçup gitti. "Korsajımda bir sorun mu var?"

"Görünen o ki testin başlamış. Pelerinini kontrol ediyordum."

Ağır ağır nefesimi verdim ve aklımdan geçen türlü çeşit küfrü yutkunmaya çalıştım.

Yaşadığım huzursuzluk onu son derece hoşnut ediyormuş gibi sırıttı. Surat ifadesini hiç bozmadan dik dağ geçidinden inmeye başladı. Onca kar ve buza rağmen adımları sağlam ve kendinden emindi.

İnanamıyordum... Narin ayakkabılarımla yürüyebileyim diye karları mı kürüyordu o? Kusursuz iblis görgüsü yine iş başındaydı anlaşılan.

Beni Kibir'e sağ salim teslim etmek için gerçekten ne gerekiyorsa onu yapıyordu.

O günahtan bahsetmişken... Çenemi kaldırdım. Hâlim tavrım, hükümdar olarak doğmuş tüm ölümlü krallar ve kraliçelerin takınmayı hayal bile edemeyeceği bir azamete bürünmüştü. Hem neden üstünlük duymayacaktım ki? Yeraltı dünyasına hükmetmek üzereydim ben. Öfke'nin kraliçesine biraz saygı duymasının zamanı gelmişti. "Ben kendi yolumu gayet güzel açarım. Çekilebilirsin."

"Pire için yorgan yakan biri olabileceğini düşünmemiştim hiç."

"Eğer karların arasında yardımsız yürüyemeyeceksem kendimi yakıp bu işi şimdiden bitirsem daha iyi. Senin ya da bir başkasının elimi tutmasına ihtiyacım yok. Hatta beni yalnız bırakmanı istiyorum. Sensiz daha iyi vakit geçiririm."

Yürümeyi keserek omzunun üzerinden baktı. Gözlerindeki sıcaklıktan ya da eğlenceden eser kalmamıştı. "Günah Koridoru'yla savaş yoksa seni o aşırı kibrinde boğulmaya bırakırım. Özelliklerini

erkenden göstermeye başladığın bir günahın etkisine düşmeye daha meyilli olursun. Sana son uyarım ve sunacağım tek yardım budur. İşine nasıl gelirse."

Dişlerimi gıcırdattım ve onun açtığı yolu takip etmek için çabaladım. Yeraltı dünyasının derinliklerine doğru attığım her adımla benliğimden geri kalanların yavaş yavaş dökülüp yok olduğunu hissediyordum. Eve döndüğümde içimde bana dair aşina olduğum herhangi bir şey kalıp kalmayacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Sessizlik içerisinde kilometrelerce yol yürüdükten sonra içimde âdeta kafamda dönüp duran endişelere karşılık veren bir öfke hissinin yükselmeye başladığını hissettim. Hiç şüphe yok ki o anda öfkemle teste tabi tutuluyordum. Gayet iyi tanıdığım bir histi bu. En çok kibirle uyuşmam gerekmesine rağmen patikadan inip daha alçak sıradağlara bakan, nispeten daha geniş ve daha düz bir açıklığın yakınlarında durana kadar öfkeden yanıp tutuşmaya devam ettim.

Nonna'nın büyü kitabında yer alan ardıç ve sedir ağacı eskizlerini andıran küme küme ağaçlar, o an durduğumuz, en doğudaki köşenin çevresini yarım ay şeklinde sarmıştı.

Hemen tepelerinde fırtına bulutları gökyüzünde ilerliyordu. Devasa bir canavarın dilini uzatmasını andıran bir şimşek çaktı ve hemen ardından şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Gözümü dahi kırpmadan bu karanlık kütlenin bize doğru olanca hızıyla yaklaşmasını seyrettim. Pek çok fırtınaya şahit olmuştum ama hiçbiri intikam peşindeki Tanrıçalar kadar hızlı hareket edemezdi. Sanki atmosferin bizzat kendisi ele geçirilmiş gibiydi.

Ya da belki bu dünya en yeni sakininden memnun değildi ve hoşnutsuzluğunu belli etmek istiyordu. Öyleyse Öfke'yle ortak bir yanları var demekti.

Birkaç dakika sonra aman vermez yürüyüşümüzü bitirdik.

"Bu kadarı yeter."

Öfke takım elbisesinin ceketini çıkartıp alçak bir dalın üzerine astı. Az evvel yanılmıştım, hançerini cebine koymamıştı. Kapkara gömleğinin üzerinde, deriden bir omuz kılıfı vardı ve o hareket ettikçe altın renkli kabza oradan ışıldıyordu. Manşetlerindeki düğmeleri çözdü ve gömleğinin kollarını kıvırarak buzla kaplı ağaç dallarını toplamaya girişti.

"Ne yapıyorsun?"

"Barınak inşa ediyorum. Fırtınanın ortasında uyumak istemiyorsan birkaç ağaç dalı kapıp üzerindeki buzları silkelemeye başlamanı öneririm. Senin topladıklarını üzerine uzanmak için kullanırız."

"Senin yanında uyuyacak değilim." Bunun pek çok sebebi vardı ama bunların arasından en öne çıkanlar; onun erkek kardeşiyle nişanlı olmam ve – sağ kalma kısmını bir kenara bırakacak olursak – başka bir iblis prense sokulup uyuyacak olursam Şeytan'ın bundan hoşnut kalacağını zannetmememdi.

Öfke en yakındaki sedir ağacının dallarından birini kırarak bana baktı. "Sen bilirsin." Bir kolunu uzattı. "Ama hasta olduğunda sana bakıcılık etmem." Bana sert bir bakış attı. "Eğer soğuktan donarak ölmek istemiyorsan hızlı hareket etmeni öneririm."

Bir daha öfkem ya da kibrim – veya başka bir günah – konusunda teste tabi tutulmak istemediğim için itirazlarımı kendime sakladım ve dal aramaya koyuldum. Öfke'nin çalıştığı yerin biraz ötesinde birkaç dal buldum ve üzerlerindeki buz ve karı elimden geldiğince hızlı bir şekilde silkeledim. İlginç bir şekilde, iblis prens kadar hızlı hareket edebiliyordum. Aradan pek vakit geçmeden neredeyse taşıyabileceğimden daha fazla dal hazırlamıştım. İsabet olmuştu; zira parmaklarım soğuktan ve ıslaklıktan kıpkırmızı kesilip uyuşmaya başlamıştı.

Koltuğumun altından taşacak denli dal topladıktan sonra onları kamp alanımıza geri taşıdım. Bulutlar öfkeyle çevremizde dönüp duruyor, gök gürültüleri ise zemini sarsıyordu. Şanslıysak eğer ilk damlalar düşmeye başlamadan önce birkaç dakikamız olurdu. Öfke, yaprakları daha yoğun ağaçlardan birinin altına çember şeklinde küçük bir barınak inşa etmişti bile. Şimdiyse zemine diktiği dalların çevresindeki karları küremekle meşguldü. Dış duvarlar tamamen kardan oluşuyordu; çatı ise ince dallardan meydana gelmişti. Muhtemelen ikimiz birlikte içeri sığabilmek için yan tarafımıza dönüp kıvrılmak zorunda kalacaktık. Kış şartlarında kısıtlı bir barınakta bu geceyi sağ salim atlatabileceğimizi hayal edemiyordum ama anlaşılan Öfke güvende olacağımızı düşünüyordu.

Yukarıya baktım; tepemizde yükselen devasa ağaç da bize fazladan koruma bariyeri sağlayacaktı. Öfke akıllıca bir yer seçimi yapmıştı.

Öfke bana dönmeden kolunu uzattı. "Ver şunları."

Nezaketten uzak ricasını yerine getirip dalları ona teker teker uzatırken aklımda hepsini onun kafasına indirdiğimi hayal ediyordum. Öfke dalları sırayla dizerek bütün zemini iki kat yeşillikle kapladı.

Çok hızlı ve verimli çalışıyordu; sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibiydi. Zaten muhtemelen yapmıştı da. Şeytan için çaldığı ilk ruh ben değildim ya. Ama sonuncusu olacaktım.

Son dalı da yerleştirdikten sonra deri kayıştan kaçınmaya özen göstererek gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldu. Kayışı omzunda bıraktı. Gömleğini üzerinden sıyırırken güçlü kasları meydana çıktı ve sağ kolundan omzuna doğru uzanan yılan dövmesine bakmaktan kendimi alamadım. Burada gözüme daha azametli görünmüştü; daha ayrıntılı ve etkileyici bir hâli vardı.

Belki bunun sebebi; teninin bu diyarın solgun arka planıyla kıyaslanınca daha koyu görünmesi ve metalik altın renkli hatların daha canlı bir şekilde ortaya çıkmasıydı.

Boğazımı temizledim. "Neden soyunuyorsun? Burada da mı büyüden etkileniyorsun?"

Başını kaldırıp baktı. Alnının tepesindeki terden nemlenmiş koyu renkli saçları ilginç bir şekilde ona ölümlü bir hava katmıştı. "Korseni çıkar."

"Daha neler." Ona inanamaz gözlerle baktım. "Yedi cehennem aşkına, ne yaptığını zannediyorsun?"

"O metalin içinde kıçın donmasın diye sana giyecek bir şeyler veriyorum." Gömleğini uzattı ama ben almaya yeltenince gözleri neşeyle parıldayarak geri çekti. "Tabii çıplak uyumayı tercih etmiyorsan. Karar hanımlara aittir."

Yüzüme ateş bastı. "Neden sihirle daha fazla kıyafet getirmiyorsun?"

"Günah Koridoru'ndaki ilk yolculuğun esnasında herhangi bir sihir kullanımı müdahale olarak algılanır."

"Sihirle pelerin yarattın ya."

"O gerçek yeraltı dünyasına geçmemizden önceydi."

"Sen neyle uyuyacaksın?"

Bir kaşını kaldırırken yüzünde hınzır bir ifade belirdi.

Ah.

Bu dünyaya ve Şeytan'a lanetler savurarak bana uzattığı gömleği aldım ve karla buzdan yapılma sığınağımıza girdim. Pelerinimi çabucak çıkarıp yere serdim. Öfke bir beyefendi olduğu için dışarı

çıktı –gidip ceketini almasına yetecek kadar– ve küçük sığınağımıza döndüğünde beni baştan aşağı süzdü. Hiç de görgüsüne uygun davranmıyordu.

Ben olduğum yerde kıpırdanarak ona temas etmeden aptal kıyafetten sıyrılmaya çalışırken dudakları kıvrıldı. Kıyafet bana mısın demiyordu. Öfke de öyle. İçinde bulunduğum çıkmaz tamamen onun suçuymuş gibi iblise ters ters baktım. Pislik herif öfkemden büyük bir zevk alıyor gibiydi.

"Yardımına ihtiyacım var," dedim sonunda. "Kendim çözemiyorum."

Ondan dolunay ışığında sone okumasını istesem göstereceği heves anca bu kadar olurdu ama korsemi isteksizce baştan aşağı süzen Cehennem iblisi, beni geri çevirmedi. "Arkanı dön."

"Çok hevesli durmamaya çalış yoksa benden hoşlandığını düşünebilirim."

"Yat kalk, şükret. Senden hoşlanmam çok tehlikeli olurdu."

Burun kıvırdım. "Neden? Beni diğer tüm iblis prenslerden sakınmak için bana sahip mi olurdun?"

"Öyle bir şey."

Gülümseyerek dönmemi işaret etti. Parmakları sırtımda çaprazlama uzanan kurdelelerde ustaca gezinerek kusursuz bir beceriyle ipleri çekip çözmeye girişti.

Korsenin arka tarafı çözülerek tenimi açığa çıkarırken çıplak kalmamak için ön tarafı sıkıca tuttum. Buz tutmuş hava tenimde gezindi.

Daha önce hiçbir korseyi bu kadar çabuk çıkarmamıştım. Ya doğaüstü duyularından destek alıyordu ya da kadınları soyma konusunda *epey* deneyimliydi.

O sırada zihnimden istemsizce onun bir başkasıyla yattığına dair capcanlı görüntüler geçti. Kusursuz manikürlü tırnakların sırtına saplandığını, uzun ve bronz bacakların beline dolandığını ve Öfke düzenli hareketlerle gidip gelirken zevk dolu iniltilerin yükseldiğini gördüm.

Bu düşünce karşısında içimde karanlık bir duygu belirdi. Dişlerimi sıktım ve arkamı dönerken dilimin ucuna kadar gelen suçlamaları kendime saklamaya çalıştım. İşin aslını bilmesem zannederdim ki...

"Kıskançlık." Öfke, ruh hâlimdeki değişimi kolaylıkla fark etmişti.

"Duygularımı okumayı kes." Gözlerimi ona çevirdim. Yüzündeki ifade yok olmuş, iğneleyici mizahtan ya da hınzırlıktan eser kalmamıştı. Kendini kıpırtısız bir buz kütlesi olmaya zorluyormuş gibi kaskatı dikiliyordu. Anlaşılan bana o şekilde dokunma fikri ona tiksindirici gelmişti.

"Koridor seni test etmeye devam edecek." Yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğini fark etti ama bu konuda yorum yapmadı. Bakışları bir an için boynuma kaydıktan sonra tekrar gözlerimi buldu. "Duygularını elinden geldiğince bastır. Bu noktadan sonra daha da yoğunlaşacaklar. Korkuyu bir kenara koyarsak, bu dünya hem günahtan hem arzudan aynı coşkuyla beslenir."

"Arzu, şehvetle aynı şey değil mi zaten?"

"Hayır. Serveti, kudreti ya da statüyü arzu edebilirsin. Arkadaşlığı ya da intikamı da. Arzular; safi günahlardan daha karmaşık isteklerdir. Bazen iyiliğe yönelik olurlar. Bazen ise insanın zayıf noktalarını yansıtırlar. Bu dünya, ona hükmedenlerin etkisi altındadır. Zaman hepimizi elinde oyuncak etmiştir."

Daha fazla göz teması kurmaktan kaçınarak geri çekildi ve tacını çıkarıp dalların kenarına bıraktıktan sonra öbür tarafa döndü. Buna rağmen uzanırken birbirimize fazlasıyla yakındık. Aramızda bir karışlık mesafe bile yoktu. *Kıskançlık.* Onun biriyle yatakta domuzlar gibi yuvarlandığını düşünmenin verdiği his.

Bu durum saçmalıktan ibaretti; özellikle de bana ihanet etmesinin ardından. Ne var ki kıskançlık hissiyatını bir türlü tamamen içimden söküp atamıyordum. Kendi kendime bir küfür savurarak duygularımı kontrol altında tutmaya odaklandım. İhtiyacım olan son şey; bu diyarın duygularımı besleyerek beni yedi hükmedici günahın içine çekmesiydi.

İşkence aletinden farksız olan metal korsemi çıkardım ve Öfke'nin gömleğini üzerime geçirdim. Benim bedenime oldukça büyük gelmişti ama aldırış etmedim. Sıcacıktı ve üzerine prensin kokusu sinmişti. Nane ve yaz kokusu. Ayrıca burnuma belli belirsiz çalınsa da hiç şüphesiz erkeksi bir kokuydu.

Öfke'yi süzdüm. Havanın soğukluğuna rağmen hâlâ üzeri çıplaktı. Vücuduna oturan pantolonu haricinde üzerindeki tek şey omuz kayışı ve hançeriydi. Uzun ve zorlu bir gece olacaktı. "Ceketini giymeyecek misin?"

"Bana dair edepsiz düşünceleri aklından çıkar da biraz dinlenmeye bak."

"Fırsatım varken seni gebertmeliydim."

Arkasını dönüp gözlerini üzerimde gezdirdi. Bakışları gözlerimden yanaklarıma doğru ağır ağır kayarak dudaklarımda takılı kaldı. Bana upuzun gibi gelen bir an duraksadıktan sonra, "Uyu," dedi.

İçimi çektim ve yere gömülerek pelerinimi battaniye misali üzerime çektim. Küçük sığınağımıza bir anda sedir ve çam kokuları yayıldı. Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Küçük buz parçacıkları barınağımızın üzerine saçılmaya başladı. Ne var ki sığınağımızın içine nüfuz edemediler.

Orada bir süre öylece uzanarak iblisin soluklarının yavaş ve düzenli bir hâle gelmesini dinledim. Uyuduğundan emin olduktan sonra ona tekrar bir göz attım; hiçbir derdi yokmuşçasına uyuyordu. Güçlü yırtıcılara özgü derin bir uykuydu bu. Gözlerim omuzlarındaki ışıltılı dövmeye daldı; Latince yazılar hâlâ seçemeyeceğim denli solgun ve uzaktı.

Bunun akıl işi olmadığını bilmeme rağmen vücuduna kalıcı olarak işleyecek denli büyük bir değer ya da önem atfeden şeyin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Ruhunu kırıp açmak ve onu bir kitap misali okumak istiyordum. Keşke benliğinin ardında yatan hikâyeleri ve en derin sırlarını keşfedebilseydim.

Aptalcaydı bu elbette.

Benimkiyle aynı dövmesinin, dirseğinin üzerinde zarif bir şekilde kıvrılışına bakmamaya çalıştım. Oradaki çift hilal, yaban çiçekleri ve yılanlar bana kendi memleketimdeki fresklerden fırlama bir peri masalı sahnesini andırıyordu. Tanrılar ve canavarlara dair bir şey olabilirdi.

Önce parmak uçlarımı ve sonra da dudaklarımı dövmelerinde gezdirmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalıştım. Onun tadını almak, tenini keşfetmek istiyordum.

Özellikle de birlikte uzanıp seviştiği kişi *olmaya* dair düşünceleri kendime yasaklıyordum. O diri ve kuvvetli bedeninin benim üzerimde, ta içimde olduğunu...

Şehvetle harmanlanmış edepsiz düşüncelerin yoğunluğu karşısında şaşkınlığa kapılarak bütün bunları hemen aklımdan çıkardım.

Hain Günah Koridoru. Şimdi de şehvet testine tabii tutuluyordum anlaşılan. Yatak arkadaşımı düşünürsek, dışarıda kanıma susamış vaziyette etrafta dolaşan cehennem yaratıklarının hepsinden çok daha tehlikeliydi bu. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum fakat uyku nihayetinde gelip beni buldu.

Bir süre sonra olduğum yerde irkildim. Dışarıda fırtına olanca şiddetiyle devam ediyordu ama yerimden fırlamamın sebebi bu değildi. Ensemde hissettiğim sıcacık ve düzenli soluklar tenimi gıdıklamıştı. Gece bir ara iblise sokulmuş olmalıydım. Ve şaşırtıcı bir şekilde ikimiz de hareket etmemiştik.

Öfke arkamda uzanmış, olası bir saldırganın kendisine sakladığı şeyi çalmasını önlemek istercesine güçlü kollarından birini sahiplenici bir tavırla belime dolamıştı. Ondan uzaklaşmalıydım. Hem de sırf uslu durmak uğruna değil. Ona bu denli yakın olmak, ateşle oynamak gibiydi ve onun açtığı yanıkları çoktan hissetmiştim. Ne var ki öteye kaymak *istemiyordum*. Kolunun bedenime dolanması; beni piton gibi sararken hissedilen ağırlığı, bana verdiği duygu ve kokusu çok hoşuma gidiyordu. Bana sahip olmasını istiyordum, neredeyse onun *bana* ait olmasını istediğim kadar.

Bu düşünce aklıma girdiği anda düzenli nefes alıp verişi kesildi.

Daha fazla temas arzusuyla yanıp tutuşarak usulca geriledim ve kendimi onun göğsüne bastırdım.

Beni biraz daha sıkı sardı. "Emilia..."

"Evet?"

Sesimin, bastıramadığım arzularımı taşıyan şehvetli tonu karşısında ikimiz de hareketsiz kaldık. Aleni bir şekilde tutkulu davranan bu hâlimi tanıyamıyordum. Memleketimde kadınlara böyle isteklerin yanlış ve şeytan işi olduğu öğretilirdi. Erkekler bedensel ihtiyaçlarına göre hareket edebilirdi ve kimse onları günahkâr addetmezdi. Onlar hovarda ya da çapkın diye adlandırılır, yeri geldiğinde ayıplanır fakat bu davranışları için hor görülmezlerdi.

Sağlıklı bir cinsel iştaha sahip erkekler hayat dolu ve cazip bulunurdu. Evlenmeye karar verirlerse, partnerleri için tecrübe kazanmış olurlardı. Oysaki kadınlara bakire ve saf kalmaları öğütlenirdi. Sanki bizim arzularımız utanılması gereken pis şeylermiş gibi.

Ben insan değildim, ayrıca asil bir aileye mensup da değildim – onlar bizden çok daha fazla kısıtlamaya tabi tutuluyordu – fakat tastamam bu düşünce yapısıyla yetiştirilmiştim.

Ne var ki artık ölümlülerin dünyasında değildim. Onların kurallarına göre oynama zorunluluğum ortadan kalkmıştı.

İçimden bir şaşkınlık duygusu gelip geçti. Bunun sebebinin prangalarımdan kurtulmanın verdiği korku mu yoksa heyecan mı olduğunu çözemedim. Belki de biliyordum ve beni asıl korkutan da buydu. Her zaman yapmamam için uyarıldığım bir şeyi istiyordum. Şimdiyse tek yapmam gereken uzanıp ona kucak açmaktı. Cesur ve cüretkâr olmamın zamanı gelmişti.

Korkumun esiri olmak yerine cüretkâr davranabilirdim. Hemen şu andan itibaren. Kararımı vererek Öfke'ye sokuldum. Elini ağır ağır gömleğimin üzerinde gezdirerek düğmeleriyle oynadı. İçimi çekmemek için dudağımı ısırdım.

"Kalbin çok hızlı çarpıyor."

Dudağını kulak mememde gezdirdi ve – Tanrıça belamı versin – bu hâlimizden keyif alarak dokunuşu karşısında sırtımı geriye attım.

Sertliğini hissedince ayak parmaklarımın uçlarına kadar bir heyecan dalgası gezindi. Bunu *istememeliydim. Onu* istememeliydim. Ama onun bir başkasıyla sevişmesine dair hayali görüntüleri ve bunun bende uyandırdığı hisleri aklımdan silemiyordum. Yatağına aldığı kişi ben olayım istiyordum. Beni o şekilde arzulamasını istiyordum. Hem de *sadece* beni. Bu çok ilkel ve kadim bir duyguydu.

Elbette müstakbel kocam bilse bunu onaylamayacaktı fakat umurumda değildi. Belki de artık her şeyde öncellikle kendi fikrime bakardım. Diğer her şeyin canı kelimenin gerçek anlamıyla Cehennemeydi. Eğer bu diyarın kraliçesi olacaksam onun her yönünü – ve kendi gerçek benliğimi – benimsemeliydim.

"Söyle bana," diye fısıldadı, sesi alev alev yanan tenimde ipek gibi kayarak.

"Neyi?" Kendi sesim, nefesim kesilmiş gibi çıkmıştı.

"En sevdiğin günah olduğumu."

O anda düzgün tumceler kurabileceğimden hiç emin değildim. Öfke daha once de bana yanaşmış, hatta beni hırsla ve tutkuyla öpmüştü fakat daha önce hiç beni baştan çıkarmaya çalışmamıştı.

Gömleğimin – aslında *kendi* gömleğinin – ilk düğmesini çözdü ve büyük bir özenle bir sonrakine yönelirken aradan sonsuz bir zaman geçtiğini hissettim. Mantıklı düşünceler zihnimi terk etmişti; onun

dokunuşu karşısında son derece ilkel, tek bir ihtiyaçla yanıp tutuşur hâle gelmiştim: Arzu. Katışıksız, vahşi ve sonsuz bir arzuya kapılmıştım. Ne utanç ne endişe ne de kaygı duyuyordum.

Kalp atışlarım hızlandıkça göğsüm de aynı şekilde kalkıp inmeye başlamıştı. Bir düğmemi daha çözdü, ardından birini daha. Duygularımı esir almış gibiydi. Alevler bütün bedenimi sarmıştı. Altımızdaki karların erimemesi mucizeydi.

Eğer tenim onun tenine değmezse patlayacaktım. Beşinci düğme de açıldı; geriye sadece birkaç tane kalmıştı. Kahrolası gömleği paramparça etmemek için kendimi zor tutuyordum. İsteğimi sezerek, belki de kendi arzularına boyun eğerek geri kalan düğmeleri hızlıca çözdü ve gömleğimin önünü açarak çıplak vücudumu ortaya çıkardı.

Omzumun üzerinden bedenimi süzdü ve nasırlı eli pürüzsüz tenimde gezinirken bakışları koyulaştı.

Köprücük kemiğimi okşarken öyle müşfik ve özenliydi ki. Avcunu kalbime bastırıp dünyasındaki en sihirli kaynak oymuşçasına atışlarını hissettiğinde onu devirip hemen oracıkta üzerine atılabileceğimi düşündüm. Nazik dokunuşları, üzerinden yayılan azametli ve korkutucu güçle tezat oluşturuyordu.

"Gergin misin?"

Hiç ilgisi yoktu. Aklım başımdan gitmişti. Kendimi tamamen onun merhametine bırakmıştım.

Yüzündeki arzu dolu ifadeye şöyle bir bakan, tam aksini düşünebilirdi gerçi. Başımı iki yana sallamayı başardım.

Parmakları aşağı doğru kayarak göğsümün altındaki kıvrımda dolaştı ve karnımda keşfe çıkarak üzerimde olduğunu unuttuğum yılanlı kemerle oynamaya koyuldu. Usulca dönüp biraz doğrulacak olursam onu kolaylıkla çözebilirdi. Bu yüzden duraksamıştı; benim kararımı bekliyordu. Ne istediğimin aşikâr olduğunu düşündüm.

"Söyle bana."

Ona *göstermeyi* yeğlerdim. Cesaret bularak arkamı döndüm ve bir kolumu boynuna dolayarak parmaklarımı kuzgun siyahı saçlarına gömdüm. Cehennem'de olabilirdik ama yaşadığım his kesinlikle cennetten çıkmaydı.

Laf dinlemez elleri tekrar göğüslerimin üzerine kaydı. Onları usulca avuçladığında sert teni tenimde hoş bir sürtünme hissi yarattı.

Hatırladığım kadar güzel bir duygu veriyordu. Hatta daha da güzel. Eli nihayet kelimelere dökmediğim arzularıma boyun eğerek aksi yöne doğru kaymaya başlarken nefesim kesildi. Kaburgalarımın üzerinden karnıma ulaşıp aşağı inmeye devam etti ve keşfetmesini istediğim yerin hemen üzerinde durdu.

Karnımda sıcacık bir duygunun kaynadığını hissediyordum.

Öfke nihayet parmaklarını eteğimin belinden içeri götürdü ve bacaklarımın arasındaki yumuşak tenimi kuş tüyü gibi bir dokunuşla okşamaya başladı. *Tanrıça benim belamı versin.* O anda ne yalanları umurumdaydı, ne de ihaneti. Ellerini bedenimde hissetmekten başka hiçbir şey gözümde değildi.

"Lütfen." Onu kendime çektim. Dudakları usulca benimkilere sürtündü. "Öp beni."

"Söylemen yeter." Sırtımı yumuşak bir hareketle kendisine çekerek olacaklara dair hınzırca bir ipucu verdi. Nabız gibi atan sertliğinin kendi tutkularımın kıvılcımlarını körüklediğini hissediyordum. Keşke bunu kıyafetlerimiz *olmadan* yapsaydı. Kendimi ona sürttüğümde o ana kadarki kendine hâkim olma çabası yok oldu. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni sahiplenici ve arzulu bir şekilde öpmeye başladı.

Ellerinden birini kalçama yaslamışken diğerini eteğimin altına götürüp ayak bileğimden başlayarak baldırıma doğru yukarıya çıkardı. Oradan kalçalarımın arasına yönelirken bir yandan da öpüşmemizin yoğunluğunu artırarak dilini dudaklarımın arasına kaydırdı. Parmakları neredeyse sızlayarak kayganlaşan bölgeme ulaşmıştı.

Onu orada hissetmek istiyordum. Ben inleyerek ismini söylerken o nihayet–

"Şu an kurduğun hayaller kulağa *acayip* ilgi çekici geliyor." Öfke'nin ipeksi sesi, küçük sığınağımızın öte yanından duyuldu. "Kıyafetlerini giysen iyi olur. Dışarıda dondurucu bir soğuk var."

Karanlığa alışmak için gözlerimi kırpıştırarak hızla doğruldum. *Yedi cehennem aşkına...*

Nefesimi düzene sokup kendimi toplamam biraz zaman aldı. Bana ödünç verdiği gömleği, pelerinle beraber bir kenar atmıştım ve çıplak tenim buz gibi havada soğuktan büzüşmüştü. Eteğim, onu çıkartmak için çekiştirip durmuşum da beceremediğim gibi belime dolanmış vaziyetteydi.

Kafam karışmış bir şekilde yanımdaki soğuk ve boş yere gözlerimi diktim.

"Ters giden bir şey mi var?" Belki de Kibir Hanedanı'yla olan ilişkim sebebiyle birbirimizle yakın bir ilişki kurmamız mümkün değildi. "Bir kuralı mı ihlal ettik?"

"Seni uyarmaya çalıştım." Yüzünü göremesem de hâlinden hoşnut, kendini beğenmiş – ve son derece erkeksi – gülümsemesini sesinden sezebiliyordum. Kafamda uyarı çanları çalmaya başladı. "Arzularına hâkim olamazsan başına bela olur, seni gerçeklikten koparırlar. Burası günah *ve* arzunun diyarıdır. İnsan dünyasının oksijene ve suya duyduğu ihtiyaç misali, devamlılığını sağlamak için senin kötü yanlarına tutunur. Ve bu her zaman zannettiğin şekilde gerçekleşmez. Mesela nefret duygusunu düşünüyorsan, aksinin doğru olup olamayacağını görmek için seni sınayabilir."

"Ben–" Göklerdeki yüce Tanrıça aşkına. Şehvetten bulanan zihnim nihayet olup bitenleri kavramaya başlıyordu. Az evvel bunun bir düşten ibaret olduğunu söylemişti. Daha ziyade bir kâbustu gerçi. Alev alev yanan yüzümü ellerime gömerek ortadan kaybolmak için kullanabileceğim bir büyü olup olmadığını merak ettim. "Olanlar gerçek değil miydi... Hiçbiri mi?"

"Sana tek bir şeyin sözünü verebilirim." Sesi karanlığın içinden derin ve şehvetli geliyordu. "Sana dokunduğumda bunun gerçekliğinden *asla* şüphe etmezsin."

Bir anlığına bile olsa ona duyduğum arzuya boyun eğmiş olmanın verdiği öfkeyle, yılmış ve mahcup olmuş bir vaziyette gömleğini yerden alıp alelacele üzerime geçirdim ve yan döndüm. "Birileri kendisini bir şey zannediyor."

"Bunu söyleyen de az evvel kendisini benim si–"

"O cümleyi bitir de seni kahrolası uykunda boğazlayayım, iblis."

Öfke'nin alçak sesli gülüşü karşısında ayak parmaklarım kıvrıldı ve hayal gücüm derhâl Cehennem'in alevli çukurlarında gezinmeye başladı. Hain zihnim, tek bir sözcüğü yineleyip duruyordu. Sana *dokunduğumda* demişti, *dokunursam* değil. Sanki gelecekte bir ara bu erotik fanteziyi gerçeğe çevirmeyi planlıyormuş gibi. Uyku tekrar beni bulana kadar aradan epey vakit geçti.

Fakat bu kez yasaklı prens tarafından baştan çıkarıldığıma dair mutlu mesut rüyalar görmedim.

Onun yerine kötücül ve şiddetli bir cinayet gördüm. Ve gözlerinde yıldızlar parıldayarak gecenin karanlığına doğru intikam laneti savuran güzel bir kadın.

İşin en kötüsü; onu tanıyormuşum gibi geliyordu. Ve laneti beni hedef almış gibiydi.



ÜÇ

Şafağın ilk ışıkları, güç bela da olsa ufak barınağımızdan içeri sızdı. Saatin tam olarak kaç olduğunu tahmin etmem mümkün değildi. Bu dünya, bitmek bilmez bir alacakaranlığa gömülmüş gibi görünüyordu. Belki de bunun sebebi başka bir fırtınanın yaklaşmasıydı. Şu ana kadar tercih edilen hava durumu "kapalı"ydı. Âdeta teorimi doğrulamak istercesine uzaktan rüzgârın sesi duyuldu ve tüylerimin ürperdiğini hissettim.

Sadece ışığın geliş açısında fark ettiğim belli belirsiz bir değişiklikten ve Öfke'nin boğuk bir sesle, "Kalkma zamanı," diye homurdanmasından gündüz vaktinin sahiden geldiğini anladım. Birkaç saat önce olanlar yüzünden kibirli prensin benimle alay etmesini bekledim ama bedenlerimizin birbirine dolanmasına dair günahkâr hayallere kapılarak yarı çıplak vaziyette ona sürtünüp durmama dair hiçbir şey söylemedi.

Belki bu da rüya içinde bir rüyadan ibaretti.

Bu umuda sarılarak eğreti yatağımızdan fırladım. İki yanıma doğru dönerek tutulmuş kaslarımı esnettim. Hayatımın en kötü uykusu değildi fakat hiçbir şekilde konforlu olduğu söylenemezdi. Sıcacık bir banyo yapıp kıyafetlerimi değiştirmeye ve doğru düzgün bir yemek yemeye ihtiyacım vardı.

Yemeğin düşüncesiyle bile midemden öyle bir gurultu yükseldi ki alnı belli belirsiz kırışan Öfke dönüp bana baktı. "Gidecek fazla yolumuz kalmadı ama arazi koşullarından ötürü hedefimize muhtemelen akşam karanlığından önce varamayız."

"Ölmem herhâlde."

Öfke bu konuda biraz şüpheli görünüyordu fakat o can sıkıcı çenesini kapalı tutmayı bildi.

Somurtarak metal korseme baktım ve iblisin gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldum. İçimden, şu sefil kıyafeti üzerime bir an önce geçireyim ki vakit kaybetmeden yola çıkalım, diye geçiriyordum. Bir süre yiyip içmeden hayatta kalabilirdim elbette ama bu süre çok uzarsa başıma ağrılar saplanırdı.

Vittoria da benden farklı değildi. Babam eskiden sürekli bu konuda bize takılır; sihrimiz tarafından sürekli tüketilen enerjimizi ikame etmemiz gerektiğini söyler ve iyi ki restoranımız var derdi. Nonna başını iki yana sallayarak onu kışkışlar, sonra da bize gizlice şeker verirdi.

Kalbimin çevresine farklı türden bir sızının saplandığını hissettim.

Kendime ne kadar engel olmaya çalışırsam çalışayım, yemeğe dair düşüncelerim bir anda *Sea & Vine*'a, aile *trattoria*'mıza doğru kaydı. Bu duygusal anlamda öyle şiddetli bir darbeydi ki neredeyse iki büklüm olacaktım. Yeraltında sadece bir gece geçirmiş olmama rağmen ailemi daha şimdiden çok özlemiştim. Zaman burada farklı ilerliyor olabilirdi, o yüzden belki de benim dünyamda aradan bir saat ya da daha az vakit geçmişti.

Nonna'nın herkes için güvenli bir sığınak bulmayı başardığını umut ettim. İkizimi kaybetmek benim için yıkıcı olmuştu; kederim ise, öfkemi uzun süre bastırmasına izin verirsem beni boğacak denli güçlüydü. Eğer bir başkasını daha yitirecek olursam... Bu endişelerimi kalbimin yakınlarındaki küçük bir mahfazaya iteledim ve şimdilik bugünü atlatmaya odaklanmaya karar verdim. O sırada aklımda yeni bir düşünce belirdi.

"Antonio nerede?" Öfke'yi dikkatle süzdüm. Eğer duygularını perdelemeyi tercih edecek olursa pek bir şey okumayı başarmam mümkün değildi gerçi. "Bana onu nereye gönderdiğini söylemedin."

"Güvenli bir yere."

Ayrıntıya girmedi; şimdilik bu konuyu oluruna bırakmak muhtemelen en iyisi olacaktı. Odaklanmamız gereken daha önemli konular vardı. Arzularımın *kışkırtmalarına* bir kez daha kapılmadan Günah Koridoru'ndan kurtulmayı başarmamız, sonra da Kibir'le ve saray eşrafıyla resmî olarak tanıştırılmam gibi.

Gelecekte Antonio'yla, iblis prenslerden birinin etkisi altına alarak ikizimi öldürmesi için kullandığı genç adamla konuşacak çok zamanım olacaktı. Cadılara duyduğu nefreti öğrenmeden önce onunla evlenmeye dair hayaller kuruyordum.

Hazırlanma telaşı içerisinde ödünç aldığım gömleğin bir düğmesini kopardım ve boşlukta sallanan ipliği görünce irkildim. Seyahat yoldaşımın kıyafetleri konusunda ne kadar titizlendiğini bildiğimden kendimi upuzun bir söylev dinlemeye hazırladım. Özür dilemeye yeltenerek başımı kaldırdığımda Öfke söyleyeceklerime engel olmak istercesine başını iki yana salladı. Bu tavrı beni şaşırtmıştı.

"Sende kalsın." Siyah ceketini üzerine geçirdi. Kaşlarımı çatmam, şüphelerimi açık etmişti. "Kırışmış zaten, ne hâle gelmiş. O vaziyette insan içine çıkmayı reddediyorum."

"O kadar düşüncelisin ki altından nasıl kalkacağımı bilemiyorum. Şimdi bayılıp kalacağım."

Ceketini inceledim. Pahalı bir kumaştan yapılma ceket omuzlarında gerilmiş, göğsünün sert kıvrımlarını ve belirgin kaslarını gözler önüne sermişti. Elbette iblis tebaasının önünde buruşuk bir gömlek giymektense yarı çıplak dolaşmayı tercih edecekti. Bu kibri karşısında neredeyse gözlerimi devirecektim ama anlamsız bir ifade takınmayı başardım.

O sırada dün gece gözümden kaçan bir şeyi fark ettim; şu an iki muskayı da takıyordu. İçimden öfkenin yükseldiğini hissettim ama bu hissi bastırdım. Bir gün için yeterince teste tabi tutulmuştum.

Pantolonunun hemen üzerindeki düğmeyi de ilikleyerek heykelleri andıran gövdesini açıkta bıraktı. Deri kayışı da ucundan görünüyordu. İblisler tarafından dövülmüş hançeri en önde gelen silahı değildi gerçi – *kendisine* şöyle bir bakınca insan elini kaldırmaya dahi tereddüt ederdi zaten.

Öfke, dikkatimin nereye yöneldiğini fark ettiğinde gözlerinden çapkın bir keyif ifadesi gelip geçti. "Tekrar çözmemi ister misin? Yoksa bunu kendin yapmayı mı yeğlersin?"

"Kendine gel. Ne kadar kibirli olduğunu düşünüyordum, seni arzuladığım yoktu."

"Dün gece altıma yatmayı istiyordun ama. Hatta son derece ısrarcıydın."

Çenemi kaldırdım. Yalanları sezebildiği için bir şeyler uydurmaya zahmet etmedim. "Şehvetin birinden hoşlanmakla, hatta onu sevmekle alakası yoktur. Fiziksel bir tepkiden öte bir şey değildir."

"Nefret ettiğin birini öpmeye meraklı olmadığın izlenimine kapılmıştım," dedi istifini bozmadan. "Şimdi onunla aynı yatağa girmeyi sorun etmediğine mi inanmalıyım?"

"Kim bilir? Belki sebebi bu diyar ve buranın sinsi entrikalarıdır."

"Yalan."

"Öyle olsun. Belki de kendimi yalnız ve korkmuş hissettiğim için seninle oyalanmışımdır."

Gömleği eteklerimin içine sokuşturdum. Şimdi çok daha iyi ısınıyordum, metal üstü geride bırakmaktan da son derece hoşnuttum. Yılanlı kemerimi almak için eğildim ve onu belime sıkıca doladım.

Öfke, altın rengi gözlerinde beni tartan bir bakışla hareketlerimi izliyordu. Ne tuhaftır ki cevabımı gerçekten merak ediyor gibi bir hâli vardı.

"Neden umurunda ki?" diye sordum. "Nihayetinde aynı yatağa gireceğim kişi *sen* değilsin ya."

"Neyin değiştiğini merak ediyorum."

"Her şey bir yana, yeraltı dünyasındayız." İlginç bir şekilde, dürüstlükten en ufak sapmayı dahi tespit eden gözleri kısıldı. "Yanlış anlaşılmaların önüne geçeyim. Göze hoş gelen birisin. Mantığımın beni yarı yolda bıraktığı kimi zamanlar seni arzulayabilirim ama seni asla *sevemem*. Dün geceki hayalin tadını çıkar – hepsi bir fanteziden ibaretti ve olup olacak tek şey de bu."

Tacını başına yerleştirirken bana alaylı bir gülümsemeyle baktı. "Orasını göreceğiz."

"Bahse girmek çok cazip olurdu ama senin seviyene inmeyeceğim."

Bakışlarında çakan kıvılcımlar, bana yeniden tutuşmanın eşiğinde, sönmeye yüz tutmuş bir ateşi andırmıştı. "Ah, benim seviyeme

inmenin her saniyesinden büyük keyif alacağına inanıyorum. Düşüş esnasında kayıp devrildikçe kalbin küt küt çarpar ve dizlerin zangırdar. Nedenini bilmek ister misin?"

"Hayır."

Yüzünden sinir bozucu, belli belirsiz bir gülüş gelip geçti. Bana sokulurken sesini zar zor duyulacak kadar alçaltı. "Sevginin de nefretin de kökeni tutkuya dayanır." Nefesini çenemde hissettim, dudakları yavaşça kulağıma doğru kaydı. Yakınlığı ve sıcaklığı karşısında nefesimin kesildiğini hissettim. Yavaşça geri çekildi, gözlerimiz birbirini bulduktan sonra bakışları dudaklarıma kaydı. Bir an için yüzümü kendisininkine eğerek dilini dudaklarımda gezdireceğini ve yalanlarımın tadına bakacağını zannettim. "Aradaki çizginin zaman içerisinde bulanıklaşması ne tuhaf."

İçimi çekerken dudaklarım bana ihanet ederek aralandı. Ben daha onun hareket ettiğini dahi algılayamadan küçük barınağımızdan çıkıp gitmişti. Sırtımdan aşağı bir ürpertinin gezindiğini hissettim. Beni etkileyen şey soğuk değil, gözlerinden gelip geçen kararlılıktı. Sanki ben ona savaş ilan etmiştim, o ise savaştan kaçmayı reddetmişti. Onu asla sevmeyeceğimden mi yoksa onunla asla yatmayacağımdan mı dem vurduğu belli değildi ama iki türlü de savaş generalini kışkırtmak hayra alamet sayılmazdı.

Pelerinimi üzerime geçirirken Nonna'nın Kötüler'le ilgili uyarılarını hatırladım – biri ilgilerini çektiğinde iblis prenslerin o kişiyi ele geçirmeden durmayacaklarını söylerdi.

Öfke'nin bana bakış şekli, bu hikâyelerin doğru olduğunu düşünmeme yol açmıştı. Daha evvel kendi diyarında isteyeceği en son varlık olduğumu söylemiş olmasına ve şu anda erkek kardeşiyle nişanlı olmama rağmen aramızda bir şeyler inkâr edilemez şekilde değişmişti.

Tanrıça ikimizin de yardımcısı olsun, diye düşündüm.

Sabah, tekmeler ve çığlıklar savurarak olay çıkaran şımarık bir çocuktan farksız şekilde öğlene doğru ilerledi. Şiddetle uğuldayan kar fırtınaları patlak verdi ve geldikleri hızla yok oldular. Havanın nihayet normale döndüğünü düşünmeye başladığım esnada ise üzerimize buz yağmaya başladı.

Buz tutmuş koyu renkli saç tutamlarım yüzüme çarpıyordu ve pelerinim, bedenime ikinci bir deri misali yapışmıştı. Kendi sıcacık memleketimde hiç yaşamadığım bir şekilde buz kesmiş, sersefil olmuştum. Vücudumun muhtelif kısımları soğuktan ya batıyor ya yanıyordu. Ayaklarımı hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Soğuk ısırması yüzünden birkaç ayak parmağımı kaybetmeyeceğimi ümit ediyordum.

Ne zaman umutsuzluğun içimde belirmeye başladığını hissetsem, çılgınca esen rüzgârın yüzüme çarpmasına aldırış etmeden dişlerimi sıkıp başımı eğerek yoluma devam ediyordum. Görevimin daha bu denli başındayken tabiat koşullarına yenik düşmeyecektim. Kız kardeşim olsa benden asla vazgeçmezdi.

Beni yolumdan alıkoymak için buzdan çok daha beteri gerekiyordu.

Belki bu koridor insanı salt günah testine tabi tutmaktan fazlasını yapıyordu; belki bu denli şiddetli hava koşullarıyla mücadele etmek de bir tür dayanıklılık sınavıydı. İnsanın kararlılığını test ediyordu. Ve sevdikleri uğruna nereye kadar gitmeyi göze aldığını ortaya çıkarıyordu. Hem iblisler hem de bu diyar bunun cevabını çok yakında alacaktı.

Ya Öfke bir büyü yapmıştı ya da tabiat koşulları onun asil varlığına bulaşmaya cüret edemiyordu. Saçları düzgün, kıyafetleri kuru görünüyordu. Bu yolculukta takındığı şövalye tavrı beni yeterince sinir etmemiş gibi havanın onun iradesine boyun eğmesi beni vaktinden önce mezara koyuyor gibiydi. Ben açık denizlerde geçen upuzun ve zorlu ayların ardından karaya vurmuş sırılsıklam bir enkazı andırırken onun bu denli iyi görünmesi tek kelimeyle haksızlıktı.

Kar, dolu veya bunların korkunç bir birleşiminin yağmadığı ender zamanlarda, ürkütücü bir kış tanrısının yolladığı kötü bir alameti andıran soğuk ve kalın bir sis etrafı sarıyordu. Oralarda bir yerde gezginlerle eğlenmekten keyif alan daha kudretli bir güç olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Aradan vakit geçtikçe geçiyordu ama buna rağmen güneş bir türlü yüzünü göstermiyordu. Sadece gökyüzünden aşağı vuran muhtelif gri huzmeler vardı. Sabahki konuşmamızın ardından Öfke de ben de tek kelime etmiyorduk ve bu durumdan son derece memnundum. Çok geçmeden Kibir Hanedanı'na varmış olacaktım.

Aradan bir ya da iki saat geçtiğini zannettiğim sıralarda titremem kontrolden çıktı. Kaslarımı sakinleşmeye zorladıkça onlar daha fazla isyan ediyordu.

Nonna, bize her durumda olumlu bir şeyler bulmamızı söylerdi; şimdiyse buz gibi hava beni duygusal ve fiziksel olarak tükettiğine göre Günah Koridoru tarafından test edilmekten kurtulmuş olduğumu düşünmüştüm.

Titremelerim, Öfke'nin dikkatini çekecek denli şiddetlendi. Dudakları gerilerek beni ihtiyatlı bakışlarla inceledikten sonra daha hızlı yürümeye başladı. Bana bağırarak hareket etmemi, acele etmemi, ayaklarımı kaldırmamı söyledi. Daha yükseğe, daha hızlı, hareket et, yürü, *hemen şimdi.* Kendisi yüce savaş generali olduğundan askerlerinin onun talimlerinden nasıl nefret ettiğini hayal edebiliyordum.

Vücuduma acı verici iğneler batmaya başladığı sırada kendimi yeni bir oyunla oyalamaya giriştim. Belki de beni cesaretlendiren Günah Koridoru'ydu ama Öfke'nin bir uçurumdan kayıp sarp kayalıklardan sektiğini hayal ettim. Her şeyi öyle net görüyordum ki...

...Devasa bedeni karşısına çıkan her şeye sertçe çarparak düşerken, kalbim küt küt çarparken ardında bıraktığı kırık dalları takip ederek peşinden koşacaktım. Ona yetiştiğimde ise dizlerimin üzerine çökerek çılgınca atan nabzını sakinleştirmeye çalışacaktım. Sonra parmaklarımı pıhtılaşmış sıcak kanında döndürerek küçük kalpler ve yıldızlar çizecektim.

Kaşlarını çatarak omzunun üzerinden dönüp baktı. "Neye sırıtıyorsun sen?"

"Dünyayı senin kanınla boyadığımı hayal ediyorum."

"Bu da o aşırı hoşgörülü hâlini açıklıyor." Şerefsizce sırıttı ve Günah Koridoru bir anda beni açlığa doğru itelemeyi bırakarak öfkeye yöneltti. Ben duygularımı dışa vurmaya fırsat bulamadan alelade bir ses tonuyla, "Senin öfkenin bana afrodizyak hissiyatı verdiğini söylemiş miydim?" diye sordu.

Hayır, hiç de söylememişti. Ama savaşa hükmeden iblisin anlaşmazlıktan tahrik olması gayet olasıydı. Derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırmaya ve içimde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalıştım. "En sevdiğin uzvunun tek parça hâlinde kalmasını istiyorsan konuşmayı kesmeni öneririm."

"Eğer sen benim etkileyici uzvuma dair hayallere dalmayı bırakırsan *ben de* hızlanmamızı öneririm. Önümüzde uzun bir yol var ve sen şimdiden yarı ölü gibi görünüyorsun."

"Kadınlara iltifat etme becerin cazibenin hemen arkasından geliyor, Prens Öfke."

Burun delikleri titreştiğinde bundan ne kadar keyif aldığımı surat ifademe yansıtmamak için uğraşsam da bunu başaramadım. Bu da onun kaşlarını daha fazla çatmasına sebep oldu. Birkaç saat boyunca bana hiç sataşmadı ama bunun sebebi düşüncelere dalmış olması değildi. Kararlı ve gergin bir hâli vardı. Dışa vurduğundan çok daha endişeli olduğundan şüpheleniyordum. Ona ayak uydurmak için elimden geleni yapıyor, içinde bulunduğumuz sefil durum yerine hedefimize odaklanmaya çalışıyordum. Zorlu geçitten güç bela aşağı inerken zaman bize işkence edercesine ağır ilerliyordu. Ayağım daha sık kaymaya başladı ama kenardan düşmeden evvel dengemi bulmayı başarıyordum.

Öfke bana kötü kötü baktıkça sırf onun sinirine dokunmak için bile olsa kendimde yola devam etme gücü buluyordum. Bunun ne kadar zamanda ayrımına vardığımdan emin değildim ama farkındalık, karmakarışık olan hislerimin arasından sıyrılıyordu. Öfke'nin önden ilerleyerek arazinin geçilebilir olduğundan emin olmaya çalıştığı esnada ben, o ana dek yaşadığım belli belirsiz huzursuzluğun artık yok sayılamayacak denli güçlü bir kışkırtmaya dönüştüğünü hissettim.

Yürümeyi bıraktım, karın ezilirken çıkardığı ses bir kez daha yankılandıktan sonra ortalığa tuhaf bir sessizlik çöktü. Bakışlarımı ağır ağır etrafta gezdirdim. Geçidin bu tarafında sıralanmış olan çam ağaçlarının, kalın kar tabakasından ötürü aşağı çökmüş ve eğilmiş olan dalları, ormanın onların ardında kalan karanlık kısımlarını görmemizi imkânsız hâle getiriyordu. Üzerlerine aşırı yük binen dallar inildercesine çatırdıyorlardı. Düşerken ezilen karların sesi duyuldu.

Derin bir nefes verdim ve soluğum sise karıştı. Bu kasvetli atmosferin sebebi, düşen kırık dalların çatırtısı olmalıydı. O sırada arkamı döndüm ve olduğum yerde donup kaldım.

Köpeği andıran, devasa, üç başlı bir yaratık, kafalarını yana eğmiş ve üç çift kulağını dikmiş vaziyette bana bakıyordu. Tüyleri yağan kar kadar beyaz, gözleri ise buz mavisiydi. Gözbebekleri bir büyüyüp bir küçülürken o tuhaf bakışları içime işliyordu.

Üzerime saldırmasına yol açarım korkusuyla derin bir nefes almaktan dahi çekindim. Yaratığın dişleri, yemek bıçağının iki katı büyüklüğündeydi ve bir o kadar da keskin görünüyordu. Yaratık havayı kokladı ve ortadaki kafasını bana doğru yaklaştırırken ıslak burnu boğazımı teğet geçti.

Buz mavisi gözleri parıldayarak bana yaklaşırken çığlığımı bastırmaya çalıştım...

Ben daha yardım çığlığı atamadan çenelerinin her biri beni ısırmaya niyetlenmiş ama sonradan fikrini değiştirmiş gibi açılıp kapandı. Bu hareketi hem onu hem de beni şaşırtmıştı. Alev alev gözleriyle kafalarını iki yana salladı ve geri çekildi. Bir yırtıcı olarak daha büyük bir tehdidin varlığını fark etmişti. Yere yığıldım ve yaratık belli belirsiz hırıldayarak bakışlarını benden ayırmadan ormana dönerken afallamış vaziyette bakakaldım.

Yaratık tamamen gözden kaybolana dek nefes almaya cesaret edemedim. Yeraltı dünyasına korkusuz bir izlenim vermek için çok uygun bir davranıştı doğrusu.

"Kan ve kemikler aşkına. *Bu* da neydi?"

"Köpekçikle oynamayı bitirdiysen yolculuğumuza devam etmek istiyorum."

"Köpekçik derken?"

Başımı iblisten yana çevirdim. Öfke birkaç adım ötemde dikilmiş, yüzünde sinir bozucu bir sırıtmayla güçlü kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ne bir omuz vermeye ne de yardım etmeye niyeti vardı. Bir anda aşırı çirkinleşebilecek bir duruma sadece alayla yaklaşıyordu. Her zamanki hâliydi işte.

"O şey küçük bir at büyüklüğündeydi!"

"At gibi üzerine binmekten kaçınmaya çalış. Erkek kardeşlerimin aksine, bunlar üzerine çıkılmasından hoşlanmazlar."

"Aman ne komik." Yerimde doğrularak ayağa kalktım ve pelerinimdeki karları silkeledim. Sanki hâlihazırda yeterince üşüyüp ıslanmamışım gibi bir bu eksikti.

"Bir pençe darbesiyle ölüp gidebilirdim."

"Ormanı ve ücra köşeleri evi bellemiş bazı alt seviye iblisler vardır. Cehennem köpekleri dert edeceğin son şey olsun. Olayları abartmayı bitirdiysen yolumuza devam edelim. Yeterince vakit kaybettik."

Elbette kendisi bir iblis olarak üç başlı bir cehennem köpeğine "köpekçik" diyecek ve *benim* bu karşılaşmayı abarttığımı iddia edecekti. Ağzıma gelen her türlü hakareti mırıldanarak ağır adımlarla yanından geçtim. Sevimsiz gülüşü karşısında Günah Koridoru'nun başkaca sinsi fikirlere kapılmasından korkarak adımlarımı hızlandırdım.

Yolumuza devam ederken çok şükür başka yabani canlıyla karşılaşmadık. En büyük mücadelemizi acımasız fırtınaya karşı veriyorduk. İçimden bir daha asla karı romantik bulduğuma dair hayaller kurmayacağıma yemin ettim.

Fırtınanın ortasında yaşadığımız sefaletin sona ermekte olduğunu düşündüğüm anda sislerin arasından başka bir dağ belirdi. Başımı alabildiğine geriye atsam da tepesini göremeyeceğim denli yüksekti.

Acıyla inlememek için dudağımı ısırdım. Soğuktan donmaya yüz tutmuş bedenimi bu kazuletin tepesine sürüklememe imkân yoktu. Kafam, baş dönmesi ve bitkinliğin verdiği tuhaf bir hisle ağırlaşmıştı. Ya da *vertigo* yaşıyordum. Olduğum yerde çöküp kalmayı düşündüm. Belki birkaç dakika dinlensem faydası olurdu.

Öfke beni neredeyse kesinleşen ölümümü düşünerek dikildiğim yerde bırakıp hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Tıpkı Cehennem'in Kapıları'nda yaptığı gibi avcunu kayalık yüzeye yasladı. Sessizce dağa kendisine boyun eğmesini emrederken altın renkli bir ışık parıldadı.

Ya da belki de ona iyilik borcu olan bir Cehennem tanrısına tehditler fısıldıyordu.

Onu duyamayacak kadar uzaktaydım ve talep edebileceği şeylerin düşüncesi karşısında kıs kıs gülmekten kendimi alamadım. Dağın bir bölümü şahsına ait bir kapıymış gibi kenara kayınca dolu dolu bir kahkaha koyverdim. Tabii ya. Dağ onun her arzusuna boyun eğiyordu. Neden eğmesindi ki? Fırtınaya dinmesini emretseydi ya. Cehennem köpeği karşısında da biraz daha hızlı davransaydı keşke. Muhtemelen yaratık kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırarak aksi yönde koşmaya başlardı.

Her nedense kafamda oluşan bu görüntü karşısında gülmekten iki büklüm oldum; öyle ki gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Bir an sonra ise neyin bu kadar komik olduğunu unuttum. Kar yağışı yoğunlaşmıştı. Nabzım yavaşladı, kalbim sıkıştı. Ölüyormuşum gibi hissettim. Ya da bir tür adaya doğru yola koyulduğumu...

Öfke hiç vakit yitirmeden dibimde belirdi ve güçlü elleriyle kollarımı kavradı. O, dengemi bulmamı sağlayana kadar ayaklarımın üzerinde sallandığımın farkına varmamıştım. Yardımına rağmen her şey çılgınca dönmeye devam ediyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım ama her şey daha da kötüleşti.

Gözlerimi tekrar açarak kendime gelmek için tek bir noktaya odaklanmaya çalıştım.

Öfke'nin sert yüzü karşımda belirdi.

Kaşlarını çatarak beni tepeden tırnağa inceledi. Eğer becerebilseydim, o anda bende noksan bulduğu şeye yönelttiği eleştirel bakışlar karşısında gözlerimi deviriridim. Herkes Cehennem'de dolanırken feci şekilde yakışıklı bir ilah gibi görünecek kadar şanslı olamıyordu. Öfke dudak büktü.

Herhâlde bu son kısmı yüksek sesle dile getirmiş olacaktım.

"Belki de yolun geri kalanında seni ben taşımalıyım. Eğer ilahları andıran görünüşüme dair yorumlar yapmaya başladıysan ciddi şekilde hasta olmalısın."

"Hayır. Asla *olmaz.*"

Karların arasından kurtulma arzusuyla dağda oluşturduğu açıklığa doğru sendeleyerek yürüdüm. Karanlık tünelin içine doğru iki adım atmıştı ki bacaklarım havalandı ve sıcak, kaslı bir kol omuzlarıma dolanarak beni sımsıkı kavradı.

Bez bir bebek ya da çocuk gibi taşınmak ağrıma gittiği için olduğum yerde debelendim. Öfke, serbest kalma çabalarımdan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Kötüler'in müstakbel kraliçesi olarak bırakmak istediğim ilk izlenim kesinlikle bu *değildi.* Yarı sayıklayan, yarı donmuş bir vaziyetteydim ve kendimi tamamen bir iblisin insafına bırakmıştım.

Öfke bir seferinde burada gücün her şey demek olduğunu söylemişti ve hezeyanlarımın arasında dahi kendi gücümden bir an olsun feragat etmenin beni kolay hedef hâline getireceğinin farkındaydım.

"Beni. Yere. Bırak."

"Bırakacağım."

Başımı geriye atarak omzuyla boynunun arasındaki boşluğa yasladım. Teni sıcacıktı. "Hemen şimdi diyorum."

"O kadarını anladım."

Attığı her bir adımla dünya sarsılarak daha da karanlığa gömülüyordu. Uyanık kalmak aniden bir mücadele hâlini aldı. Tenimde tuhaf bir gerilme hissettim. Her şey çok soğuktu. Bir uyusam hepsi geçecekti. O zaman rüya görebilirdim. Kız kardeşimi mesela. İblis çağırmadan önceki hayatımı. Ve aptal gibi aşkla nefretin bambaşka duygular olduğuna inandığım zamanları.

"Senden nefret ediyorum." Kelimeler ağzımdan niyetlendiğimden daha yavaş çıkmıştı. "Senden bütün benliğimle nefret ediyorum."

"Onu da gayet iyi anladım."

"Müstakbel kocam beni böyle görmesin."

Onun gülümsediğini göremesem de hissettim. "Seni tanıyorsam çok daha beterini göreceğinden eminim."

"*Grazie.*" Pislik. Beni bırakması için söylenip durmayı boş veretek onun sıcaklığına gömüldüm ve içimi çektim. Sadece bir dakikalığına dinlenecektim. "Sence onu sever miyim?"

Öfke adımlarını hiç yavaşlatmadı ama beni tutuşu biraz gevşedi. "Zaman gösterir."

O esnada içim geçmiş. Olduğum yerde sıçradığımda aradan sadece bir iki saniye geçtiğini umut ettim. Tünelin karanlığı ve iblisin düzenli adımları, uyanık kalmamı güçleştiriyordu. Anlamsız düşünceler ve anılar kafama hücum ederek dudaklarımdan döküldü. "Yapmam demiştin."

"Ne yapmayacaktım?"

Sesinin homurtusunun göğsümde titreştiğini hissettim. Tuhaf bir şekilde iç rahatlatıcıydı. Yanağımı göğsüne yasladığımda kalp atışlarının hızlandığını fark ettim. Belki de benim hüsnü kuruntumdu bu. Tenime değen çıplak teni alev alev yanıyordu. Neredeyse acı verecek denli. "Bana göz kulak olmayacaktın. Demiştin ya hani..."

Cevap vermedi. Vermesini de beklemiyordum zaten. Müşfik ya da mülayim biri değildi ki. Gücünü öfkeden ve ateşten alan, sert ve kaba bir iblisti. Ancak muharebeden, savaştan ve stratejiden anlardı. Arkadaşlığın bunların arasında yeri yoktu. Özellikle de söz konusu olan bir cadıysa. Ben onun için erkek kardeşine verdiği söz nedeniyle üstlendiği bir görevden ibarettim, ötesi yoktu. İçten içe canımı yaksa da bunu gayet iyi anlıyordum. Benim de kendime göre hedeflerim ve gizli planlarım vardı. Bu esnada yoluma çıkmaya kalkışacak olanları devirmeye tereddüt etmeyecektim.

Bu, *o* olsa bile.

Nihayet uykuya yenik düştüm ve Öfke'nin bedenine yaslanarak gevşedim. Belki meraklı iblislerden kaçınmak için bizi Kibir Hanedanı'na gizli bir girişten sokarak beni şaşırtırdı. Bana biraz merhamet göstereceğini umut edebiliyordum ancak.

Uzaklardan bir yerden, "Yalan söyledim," dediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

DÖRT

"Ölmüş mü?" Ses bana tanıdık gelmişti ama sahibini çıkarmam zaman aldı. Anir. Öfke'nin insan yaveri. İblis, kulağa *Tabii ki hayır, soktuğumun salağı,* gibi gelen kaba bir cevap verdi. "Beni suçlayabilir misin? Bayağı ölmüş gibi görünüyor. Belki de işi kaderin ellerine bırakmalısın. Kalbi duracak olursa kimse seni suçlayamaz. Hatta–"

"Haddini bil. Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum."

Nasırlı parmakların boğazımı dürterek el bileğimi kavradığını hissettim. Doğrulmaya çabaladım fakat taş gibi kıpırtısız bir şeye bağlanmıştım. "Majesteleri, başhemşireye haber vermeliyiz. Bence bu hiç–"

"Bir bardak sıcak su ve battaniye getir. Hemen."

Cildimde biri beni ateşe atmış ve orada tutuyormuş gibi bir his vardı. Sıcak bir şey içmek ya da battaniyenin altına girmek istediğim en son şeydi. Zincirlerimden kurtulmak için kıpırdandım ve içlerinden biri çözülerek saçlarıma süründü. Bunlar zincir değil, koldu demek. Öfke beni hâlâ kollarında tutuyordu. Gözlerimi açmaya çalıştım ama başaramadım. Birkaç adım atıp beni dikkatlice bir şilteye yerleştirdi. En azından öyle bir şey olduğunu umuyordum. Demek ki... Kalbim güm güm çarpmaya başladı. Şeytan'ın şatosuna gelmiş olmalıydık. İblis geri çekilmeye yeltendiğinde paniğe kapıldım. Daha önce sergilediğim cesarete rağmen, iblislerin kralıyla baş başa kalmak istemiyordum. En azından bu hâldeyken. "H-hayır... Hayır..."

"Fazla kıpırdama yoksa kalbin durabilir."

İçimi çekerek keskin ve titrek bir nefes aldım. "S-senin hastaya y-yaklaşımın–"

"Berbat mı? Şifacı olmamamın bir sebebi var herhâlde. Sonra şikâyet edersin. Şu anda hafif bir hipotermi geçiriyorsun." Bana sımsıkı doladığı kollarını usulca çözerek geri çekildi. Ağırlığının yataktan kalktığını hissetmeden önce dudaklarını alev alev yanan alnımda gezdirdiğini duyumsadığıma yemin edebilirdim.

Ağzını açtığında ses tonu o kadar sertti ki bu öpücüğün gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu sorguladım. "Kıpırdamadan yat."

Bir kumaşın yırtıldığını duydum. Bedenim bir şok dalgasıyla sarsılınca gözlerim bir anda açıldı. Öfke üzerime uzanmış, buz kesmiş kıyafetlerimi bir parça parşömenden yapılmışlar gibi rahatlıkla yırtıyordu. Eteklerim, gömleklerim, kemerim. Aynı ses birkaç kere daha duyulduktan sonra kavrulan tenime soğuk havanın değdiğini hissettim.

Islak kıyafetlerimi altımdan çekip bir kenara attığında neredeyse zevkle inleyecektim. İblisin karşısında çıplak kalmak bile umurumda değildi. Bir kez daha.

Tenimi tırmalayarak soyup bedenimi buzlarla dolu bir küvete sokmak istiyordum. Hâlbuki az evvel donuyordum. Kapanan gözlerimi bütün çabalarıma rağmen geri açamadım. Zihnimden tuhaf görüntüler gelip geçiyordu. Yoğun bir sisin ardından parça parça, bulanık anılar belirdi; belki de beyin ölümüm gerçekleşiyordu. Hiç yaşayamayacağım bir geleceğe dair görüler beni sarmalamış da olabilirdi. Heykeller ve çiçekler. Ateş. Kavanozların içinde kalpler, bir duvara dizilmiş kurukafalar.

Her şey çok anlamsızdı.

"Emilia... Benimle kal."

Öfke, elimi avcuna alıp ovuşturarak parmaklarımı ısıtmaya çalıştı. Eğer amacı beni uyanık tutmaksa bu yaptığı hiç işe yaramıyordu. Dokunuşu karşısında üzerime bir uyuşukluk çöktü ve anılarla tuhaf görüntüler sönüp gitti. Parmaklarımdan bileğime, oradan da ağır ağır koluma ve dirseğime geçerek özenli bir şekilde ovuşturmaya devam etti. Sonra sıra diğer elime geldi.

Parmaklarımı hayata döndürmeyi başardıktan sonra yatağın öbür ucuna geçti. Bir eliyle ayak bileğimi kavrayarak bacağımı kaldırdı ve az

evvel yaptığı şeyi diğer eliyle ayak parmaklarıma uygulamaya başladı. Başparmaklarını ayak tabanlarımın üzerinde kaydırdı ve oradaki sızlamayı dindirmek için *tam da* gereken baskıyı uygulamaya başladığında usulca inledim.

Biri kapıya hafifçe vurdu ve Öfke her şeyi dışarıya bırakmalarını emretti. Odada ayak sesleri yankılandı, bir kapı savrularak açıldı ve sonra sertçe çarpılarak kapandı, ardından iblis geri gelerek hayatımda hissettiğim en yumuşak kumaşla bedenimi sarmaladı. Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Üzerime gazyağı boca edip kibrit yakmış gibi hissetmiştim. Tekmeleyerek battaniyeyi üzerimden atmaya çalıştım ama iblisin öfkeli homurtusu bana engel oldu.

"Kes şunu." Beni yatağa bastırarak tekrar battaniyeye sardı. Bir an sonra yanıma yerleşen ağırlığını hissettim. Devasa kollarını bedenime dolayarak kendisine çekti ve çenesini başıma yasladı. Bir bacağını kalçamın üzerinden geçirerek kıpırdamama engel oldu.

Verdiği hissiyat, ateş gibiydi. Ben zaten alev alev yanıyordum. Kendimi kollarından kurtarıp yere atmaya çalıştım. Döşemelerin altında sürünerek kış uykusuna çekilen bir hayvan gibi kendimi toprağa gömmek istiyordum. Öfke'nin tutuşu hiç gevşemedi; kollarında mahsur kalmıştım. Beni kendi isteğiyle bırakmadığı sürece ne kadar uğraşırsam uğraşayım doğaüstü gücü sayesinde oradan kurtulmam mümkün değildi. Hayatta kalma dürtüm baskın geldi – âdeta kendisini kıstıran yaratığa pençe vuran vahşi bir kediye dönüştüm.

Öfke'nin kolları çelikten yapılma iki şeritten farksızdı.

"*Tepemden* çekil."

"Olmaz."

"Yaratıcın sana kadınlara nasıl usulünce davranılacağını öğretmedi mi?"

"Sen hele bir bu geceyi atlat da o zaman isteklerine saygı duyarım," diye yapıştırdı lafı.

"Anlamıyorsun..." Hareket etme ihtiyacıyla kendimden geçmiştim, öfkeden yerimde duramıyordum. Canımı yakmamaya dikkat ederek kollarını biraz daha sıktı. "Toprağın içinde olmam gerek. Hemen şimdi yeraltına girmem gerek."

"Bu, hipoterminin yaygın semptomlarından biri. Tekrar kendine geldiğinde bu his de geçecek." Bir kolunu omuzlarımın arkasına kaydırarak beni doğrulttu. "Şunu iç. *Hemen.*"

Ses tonu, dediğini yapmazsam burnumu sıkıp zorla boğazımdan aşağı dökeceğini ima ediyordu. Hiç de insanı şımartan bir bakıcı sayılmazdı. Sıcak sıvıyı ihtiyatlı bir şekilde yudumladım ve çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Her şey aşırı sıcaktı. Öfke beni bir yastığa yatırarak yavaşça üzerime bir battaniye daha örttü. Kuş tüyü kadar hafifti fakat canımı müthiş bir şekilde yakıyordu. Acı öyle şiddetlendi ki başka hiçbir şeyi algılayamaz oldum. Dişlerimi sıkarak titrememi bastırmaya çalıştım. Neyse ki sıvıyı içtikten birkaç saniye sonra bilincim gidip gelmeye başladı. Sıvının içine uykumu getirecek ne koyduğunu bilmiyordum ama işkillenecek kadar bile enerjim yoktu. Ölmemi isteseydi bu işi tabiatın ellerine bırakırdı zaten.

Aradan çok zaman geçmemişti ki uyanık kalmak için verdiğim savaşa yenik düştüm. Nerede olduğumu, kiminle olduğumu tamamen unuttum. Devasa bir siluet hâlinde sıcacık bir ışık parıltısı görüyordum.

Kimin melek gönderdiğini merak ederek gözlerimi kıstım. O anda aklıma geldi. Eğer tepemde dikilen bu uhrevi varlık az evvel melek idiyse bile şu anda *bambaşka* bir şeydi. Korkulması ve uzak durulması gereken bir şeydi. Kalpleri küt küt çarpıtıran, dizleri titreten türde bir şey.

Havva'ya sunulan elma kadar yasak fakat her nasılsa ondan bile daha cazip bir şey.

Kendimi rüyada gibi hissederek Öfke'nin kendisine hiç uymayan işlerle uğraşmasını seyrettim. Bir kupaya tekrar sıcak bir sıvı doldurdu. Onu yudumlamama yardım etti ve bütün bedenime bir sıcaklık hissi yayıldı. Daha evvel yaşadığım cehennemin tam aksine, huzur verici ve yatıştırıcı bir histi bu. Daha fazla battaniye getirdi. Gece yarısı gibi görünen bir yatağın karşısında bulunan devasa şömineye odun attı. Yatağın örtüleri kayan yıldızlar misali beyaz ve gümüş renkliydi. Daha önce hiç görmemiş olmama rağmen bana tuhaf bir şekilde tanıdık geliyorlardı.

Bir ara ona doğru döndüm ve çıplak teninde parıldayan ter tabakasına gözlerimi diktim. Geceleyin bir ara iki muskayı çıkarmış ve battaniyelerin altına girerek kollarını bana dolamıştı. Vücut ısısı benimkine geçiyordu. Olağanüstüydü. Ve bunun fiziksel görünüşüyle hiçbir ilgisi yoktu.

Bakışlarımı gözlerine kaydırdım. Altın renkli gözlerindeki siyah hareler, gözbebeklerini çevreleyen küçük yıldızları andırıyordu. Ken-

di hatlarını incelememi seyrederken onun bakışları da aynı şekilde benim yüzümü tarıyordu. Bana baktığında ne gördüğünü, kendisini nasıl hissettiğini merak ediyordum.

"Bazen," derken sesim pürüzlü ve yumuşak çıktı. "Bazen senin arkadaşın olmak istediğimi düşünüyorum. Geçmişe rağmen. Belki de hanedanlarımız arasında iş birliği yapmayı düşünebiliriz."

Arkadaş ya da müttefik olmanın düşüncesi dahi içini bulandırıyormuş gibi çenesi kasıldı. "Dinlen."

Şöminedeki ateş gürül gürül yanarken gözlerim, Öfke'nin sözlerine itaat etmeleri için emir almışçasına kapandı. Dünya sislere büründü. "Öfke..." diye söze başladım, teşekkür etmek istiyordum ama uyku, sözlerimi yarıda kesti.

Bana fısıltıyla bir şeyler söyledi. Yüzüme düşen saçları dövmeli iri eliyle geri itti. Sanki benimle bir sır, hayati bir şey paylaşıyor gibiydi. Gerçeklik algımı ebediyen değiştirecek kadar önemli bir şey. Dinlemek için uzanarak ona sokuldum. Sesi, bir şeyleri uykuya gömülmeden evvel sarsarak uyandırmaya çalışan uzak bir fırtına gibi bedenimin derinliklerinde gümbürdedi.

Hiçbir şey anlayamadan bir kez daha kendimden geçtim.



Bu sefer uyandığımda Öfke yanımda yoktu.

Onun devasa gövdesi ve durmadan kaş çatıp hiç de müşfik olmayan bir tavırla ortalığı velveleye vermesi olmadan oda gözüme çok büyük göründü.

Bir oda.

Bir anda kendime gelerek keskin bir nefes aldım. Hezeyanlarımın en kötüsü bitmiş, hakikat omuzlarıma bir dağ gibi çökmüştü. Öfke beni nereye getirmişti, emin değildim. Dün nerede olduğumu pek kavrayamamıştım. Gözlerimi ovuşturarak uykulu hâlimden sıyrıldım ve parça parça görünen takımyıldızlara bakakaldım. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum.

Gözlerimi kırpıştırdım; tavan, yıldızlarla dolu bir gökyüzünü andıracak şekilde boyanmıştı. Fakat bu da tam anlamıyla doğru bir ifade değildi. Daha yakından baktığımda takımyıldızların dalgalı bir koyu laciverte boyanmış olan tavanda gerçekten usulca parlayan küçük ışıklardan meydana geldiğini fark ettim.

Bakışlarımı odada gezdirdim. İçerisi çok geniş ve son derece zarifti.

Dekoratif girinti çıkıntıların bulunduğu panellerle süslü duvarlar kar beyaz rengindeydi ve yatağın karşısındaki devasa şömine, parlak yüzeyinden alevlerin yansıdığı gümüş rengiyle çerçevelenmişti. Tepesinde kocaman, gösterişli bir ayna asılıydı. Şömine rafının her iki kenarında gümüş rengi duvar şamdanları bulunuyordu. Yatağın arkasındaki duvarda aynısından bir takım daha gözüme çarptı. Öfke'yle özdeşleşen altın yerine gümüş rengi gördüğüme şaşırmıştım fakat madenin aslında beyaz altın olma ihtimali de vardı.

Yerde tavanla birebir aynı tonda koyu lacivert bir halı vardı. Yatak ise Cehennem'in Kapıları'nı çevreleyen cevherin aynısından oyulmuş gibi görünüyordu. Koyu renkli halının üzerinde altın ipliklerle işlenmiş sarı bir paspas vardı. Tüm kumaşlar yumuşak ve pahalı duruyor, belli belirsiz kuru kış havası ve misk kokuyordu.

Odanın öbür tarafındaki kuytuya camdan bir masa ve sandalyeler yerleştirilmişti. Kenarları ateşin parıltısıyla ışıldıyor olmasaydı onları tamamen gözden kaçırabilirdim. Şöminenin hemen yanında duran, koyu renkli ahşaptan yapılma dolap son derece heybetli görünüyordu. Kapılarına küçük çiçekler, yıldızlar ve yılanlar oyulmuştu. Kulpları hilal şeklindeydi. Bana eksik kalmış bir üçlü tanrıça sembolünü andırıyorlardı. Gardırobun hemen yanında başka bir odaya ya da koridora açılan bir kapı vardı.

Burası, Öfke'nin benim yaşadığım şehirde el koyduğu metruk saraydan çok farklıydı.

Arkamı döndüm. Sol tarafımda, içeriden gelen su seslerinden anladığım kadarıyla banyo olduğunu tahmin ettiğim yere açılan başka bir kapı vardı. Hemen yanında kocaman bir tablo asılıydı. Tablonun gümüş renkli çerçevesi, şöminenin tepesindeki ayna kadar gösterişliydi. Küçük bir servet değerinde olmalıydı.

Tablonun kendisi, bir peri masalının sayfalarından fırlamış büyülü bir ormanı andırıyordu. Derin yeşil ve canlı kahverengi boyalar, manzaraya hayat vermişti. Ön planda yoğun şekilde serpiştirilmiş koyu renkli çiçekler göze çarpıyordu. Devasa ağaç gövdelerine sarmaşıklar dolanmıştı.

Meyve ağaçlarından, elmadan tutun da bolluktan çatlamış narlara, çeşit çeşit narenciyeye kadar olgun yemişler sallanıyordu. Resmin

ortalarında toprağın üzerine sis çökmüştü, sağ tarafta kalan çiçeklerin taç yaprakları ise buz tutmuştu. Ressamın renk seçimleri koyu fakat bastırılmıştı. Sahne aynı anda hem canlı hem donuk görünüyordu. Bir tarafta yaz kol gezerken diğer taraf buzdan bir öpücükle kışa gömülmüştü.

Hayatımda gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen mevsimsel bir bahçeydi burası. Bu denli eşsiz bir eserin ardında yatan ilhamı merak ederek onu çizen ressamı bulmak için ani bir dürtü duydum. Eğer burası gerçek bir yerden alıntıysa, oraya gitmek isterdim. Ama öncelikle...

Başımı eğip kendime baktım. Üzerimdeki yegâne kıyafetleri, Öfke beni ısıtmak için çılgınca bir çaba sarf edip parçalayarak çıkarmış, Tanrıça bilir nereye atmıştı. İçimi çekerek örtüleri üzerime çektim ve eğreti bir elbise gibi etrafıma dolamakla uğraştım.

Biri boğazını temizledi.

Nabzımın hızlanması karşısında başımı kaldırıp bakmadan gelenin kim olduğunu anladım. Bakışlarımız buluştu ve oraya kilitlenip kaldığı an kalp atışlarım zirve yaptı.

Öfke, üzerinde kusursuz ütülenmiş yeni bir takım elbiseyle, koyu renk saçları nemli ve dağınık bir hâlde, kapının pervazına yaslanmıştı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Keskin bakışlarında durumumu değerlendiren bir ifadeyle beni ağır ağır süzdü. Elinde yaban çiçekleri işlenmiş abanoz renkli bir elbise sallanıyordu. "Uyanmışsın."

"İyi bir gözlemcisin."

"Bana iyi davran. Elbisen bende."

Bakışlarım söz konusu kıyafete kaydı. Dezavantajlı taraf olduğum aşikârdı; bu durumu bir an evvel tersine çevirmeye niyetliydim. "Neredeyiz?"

"Görünüşünden anlaşıldığı kadarıyla bir yatak odasında."

Çekilmez şerefsiz. "Senin yatak odan mı?"

Ayrıntı vermeye gerek duymadan başını iki yana sallamakla yetindi. İçimden ona kadar saydım. Beni sinirlendirmek en keyif aldığı şeymişçesine dudağının bir kenarı yukarı kıvrılarak bekledi.

Eğer tartışmak istiyorsa ona seve seve eşlik ederdim. Fakat öfkenin kendisi için afrodizyaktan farksız olduğunu söylediğini hatırlayınca dilimi ısırdım. "Kibir'in kraliyet Hanedanı'nda mıyız?"

"Hayır. Burası Öfke Hanedanı."

"Sözleşme...

"Oraya gitmek istiyor musun?" Ses tonunu doğal tutmak için uğraşmıştı.

Bu soruda bana tuzak gibi gelen bir yan vardı ve kendimi bu denli çabuk, hatta hiçbir zaman, bir iblisin kapanında bulmak istemiyordum. Yüksek sesle yutkundum. "Kan yemini ettim ya."

"Bu, sorumun cevabı değil."

Sanki o benim bütün sorularıma cevap veriyordu da. Onun sırlar kitabından bir sayfa alarak soruyu ona geri püskürttüm. "Ne önemi var ki? İmzaladım sonuçta. Olan oldu."

"Oraya gitmek *istiyor* musun?" diye tekrarladı. Elbette oraya gitmek istemiyordum ama bu açıdan bakınca burada kalmayı da istemiyordum. Tek isteğim buraya gelme amacımı yerine getirip eve dönmekti. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi. Yüksek sesle cevap vermeye gönülsüz bir şekilde dudaklarımı sıktım ve kendimi hoş bir şeyler düşünmeye zorladım. Duyguları ve yalanları sezebiliyordu. Benimse sınamam gereken bir teorim vardı. Gizlediğim hakikati bulmak istercesine yüzümü incelerken gözleri kısıldı. "Bu, evet demek mi oluyor?"

Başımla onayladım.

Yüzünden belli belirsiz bir duygu gelip geçti ama hemen kendisini toparlayıp uzun adımlarla odanın öbür tarafına gitti. Eğer o anda onu inceliyor olmasaydım yıldırım hızıyla verdiği tepkiyi kaçırırdım. Şimdiyse gözleri hiddetle ışıldıyordu. İncindiğini saklamak için takındığı bir maskeydi bu.

"Merak etme. Erkek kardeşim bitmek bilmeyen partilerinden ve hovardalıklarından başını kaldırabildiği, ayrıca o kahrolası kibri biraz olsun sönüp menfur topraklarına girmeme izin verdiği zaman ben de pazarlığın üzerime düşen kısmını yerine getireceğim."

Her birinin topraklarının kendilerine göre menfur tarafları olduğundan emindim ama bunu yüksek sesle dile getirmeye zahmet etmedim. "Davet edilmemiz mi gerekiyor?"

"Hanedanlarımız arasında bir kan davası başlatmaya niyetin yoksa, evet."

Bu bilgiyi zihnimde bir yere sakladım. Kan davası güden prenslerin, dikkatlerini dedikodu gibi sözde daha zararsız meşgalelerden

ayıracağı kesindi. "Eğer onun onayı olmadan topraklarına girersen bunu tehdit olarak mı görür? Onun verdiği görevi yerine getiriyor olsan bile mi?" Öfke başıyla onayladı. "Bu çok anlamsız. Kendisi kral olduğu ve senin yerini bilmeni istediği için mi böyle davranıyor?"

"Kralcılık oynamak buralarda bazılarının en sevdiği zaman geçirme biçimidir."

Bu sözleri *benim* sorularıma cevap niteliğinde değildi. Korkulan Yüce Yedili'den biri ve Savaş Generali olan Prens Öfke aynı zamanda Kaçınma Ustası'ydı. Aklıma sinsice bir fikir geldi ve gülümsememi bastırarak yüzüme meraklı bir ifade yerleştirdim. Öfke'nin cephanesinde pek çok maskesi vardı. Benim de koleksiyonuma birkaç tane eklememin zamanı gelmişti.

"Onun nişanlısı olarak yanına tek başıma gitmeye karar verirsem ne olur? Nihayetinde ben Kibir Hanedanı'nın bir mensubu değil miyim? Eğer öyleyse bu kural benim için geçerli olmamalı. Tabii hâlâ ilk eşine sadık değilse. Gerçi senin iddia ettiğin kadar hovardaysa öyle bir şey olamaz. Beni düğün yatağımızda gayet hoş karşılayacağından eminim."

Öfke'nin bunu fark ettiğini hiç zannetmiyordum ama odanın ısısı biraz düştü. Damarına basmıştım.

"Kibir sadece seni değil, beğendiği herkesi yatağında hoş karşılar. Eğer kendisi isterse ve onunla olduğun gecelerde buna müsaade edersen hepsi aynı anda da olabilir. Fakat onu yatakta harikulade buluyormuş gibi rol yapmanı tavsiye ederim yoksa ismiyle müsemma günahını incitir ve yapayalnız kalırsın."

Öyle afallamıştım ki ekmeye yeltendiğim nifak tohumları aklımdan uçup gitti. "Ciddi olamazsın. Kibir yatağımızda bir başkasının olmasını mı arzular? Benimle beraber mi? Anlamıyorum."

Öfke bir an için tereddüt etti. "Erkek kardeşim zaman zaman birden fazla partnerle zaman geçirmekten keyif alır."

"Aynı anda mı?" Başını ağır ağır sallayarak beni onaylayınca yüzüme ateş bastığını hissettim.

"Burada sekse utanç verici ya da günaha sokan bir şey olarak bakılmaz, Emilia. Cazibe ve arzu, hayatın doğal düzeninin bir parçasıdır. Bu tür şeyleri kısıtlayanlar, ölümlülerdir. Cehennem Prensleri'nin böyle bir kaygısı yoktur."

"Ama Şehvet... Uyandırdığı etki, burada bile günah sayılıyor."

"Erkek kardeşim işin özünde senin sadece bedensel arzularınla değil; mutluluğunla, zevk ve keyif veren her tür şeyinle oynadı. Belirli bir duyguyla sınanman ya da ona yönlendirilmen, genellikle bu diyarın senin o duyguyla mücadele yaşadığını sezdiği anlamına gelir." Başını yana eğdi. "Sekse meraklıysan fakat tutku ya da yakınlıktan korkuyorsan bu konudaki kişisel meselelerini çözene kadar daha şiddetli cinsel arzular yaşayabilirsin. Senin gözünü korkutan hangisi?"

İpekli örtülerin altında çırılçıplak bir vaziyette Öfke'yle baş başayken zevklere dair konuşmaktan huzursuzluk duyarak yüksek sesle yutkundum. "İkisi de değil. Ayrıca bu seni hiç ilgilendirmez. Kocamla ne yapıp yapamayacağıma dair konuşmam son derece münasebetsiz olur. Özellikle de seninle."

Öfke yüzünde soğuk bir ifadeyle elbiseyi yanı başıma, şiltenin üzerine fırlattı. "Hayatta kalmanı sağladığım için rica ederim. Doğru saydıysam bu iki oldu. İkisi için de herhangi bir minnettarlık belirtisi göremedim."

Ses tonu kanımı kaynatmıştı. Sihrinin dışarı sızarak beni bu denli şiddetli bir şekilde etkilediğini bilip bilmediğini merak ediyordum. Belki de belli başlı konularda acınacak kadar deneyimsiz olduğumu fark etmenin yanı sıra onun Günah Hanedanı'nda bulunmak da öfkemi alevlendiriyordu. Kibir'le aynı yatağa girmeyi aklımdan geçirmemiş, evlilik birliği içinde yerine getirmek zorunda kalabileceğim diğer görevlerimi hiç düşünmemiştim. Kendimi kapana kısılmış hissettim. Kaynayan öfkemin bir çıkış noktasına ihtiyacı vardı ve Öfke bu iş için biçilmiş kaftan gibi görünüyordu.

"Doğru şeyi yaptığın için sürekli abartılı teşekkürler mi bekliyorsun sen? Düşünüyorum da senin günahın aslında öfke değil, kibir olmalıymış. Egon o kadar kırılgan ki. Belki ayaklarına kapanmalı ya da senin onuruna bir geçit töreni düzenlemeliyim. Bu kadarı seni tatmin eder mi?"

"Lafını bil de konuş, cadı."

"Yoksa ne yaparsın? Ruhumu en yüksek teklifi verene satar mısın?" Dudak büktüm. "Artık çok geç. Unutmayalım ki sen olmasaydın, aldatmacaların olmasaydı, şu anda burada olmayacaktım bile. Donarak ölmekten son anda kurtulmayacak, erkek kardeşinle ya da aramıza alacağı başkalarıyla aynı yatağa girmekten endişe duymak zorunda da kalmayacaktım!"

"Kibir Hanedanı'nı seçen *sensin.*"

"Neden hâlâ buradasın ki? Özgürlüğünü kazandığın saniye çekip gideceğini zannetmiştim. Bana yeterince eziyet edemedin mi? Yoksa evliliğim nihayete erene kadar görevini tam anlamıyla yerine getirmiş sayılmıyor musun? Eğer beklediğin şey buysa, Kibir'in, sırt üstü uzanarak uslu küçük bir kraliçe gibi onu içime almama şahitlik etmen için seni odamıza davet edeceğinden eminim."

Nefreti tek bir bakışla yansıtmak mümkünse, bunu gayet iyi başarmıştı. "Gardıropta senin için kıyafetler var. Neyi istersen giy. Ne istersen yap. Bu şatoda nereye gitmek istersen git. Öfke Hanedanı'ndan ayrılmaya karar verirsen şansın bol olsun. Ben Kibir davet gönderdiği zaman dönerim. O zaman dek iyi akşamların olsun, *leydim.*"

Odadan fırlayarak çıktı ve ayak sesleri başka bir odaya doğru yankılandı. Ardından bir kapı sertçe açılıp kapandı ve onun koridordan yıldırım gibi geçtiğini duydum. Öfkeli, titrek bir nefes koyverdim.

Bu iblis içimde bambaşka bir öfke uyandırıyordu.

Sefil yaratık. Kendisi bana hiçbir şey anlatmazken gerçeği öğrenmeyi talep etmeye nasıl cüret edebiliyordu? Kalp atışlarımın sakinleşmesini bekledim. Dün gece yaptığı her şey için minnet *duyuyordum* zaten. Bana fırsat vermiş olsaydı gösterdiği çabayı ne kadar takdir ettiğimi söyleyecektim de. Ayak tabanlarıma masaj yapmasına gerek yoktu. Bunu soğuktan donduğum için değil, salt şefkatten yapmıştı.

"Tanrıça ikimizin de belasını versin," diye içimi çektim. Bu kadar kızmaya ya da mağara hakkında atıp tutmaya niyetim yoktu ama duygularım cerahat gibi boşanmıştı. Bu yarayı deşerek tamamen söküp atmak en iyisiydi.

Tartışmamız gerginleştiği hâlde küçük deneyim kısmen başarılı olmuştu; Öfke ancak konuştuğum zaman bir yalanı *kesin olarak* tespit edebiliyordu. Bu da zihnimdeki not defterime eklemem gereken hilelerden biriydi.

Kapıya şöyle bir göz attım, peşinden koşup boğazına yapışmak ya da onu çılgınca öpmek arasında gidip gelmeme rağmen bu dürtülerimi bir kenara itmeyi başardım. Vittoria'nın başına gerçekte neler geldiğini öğrenmek için nihayetinde ondan kopmam gerekecekti. Buna hemen şimdi başlayabilirdim de. İblis diyarının bütün kurallarını ve usullerini bilmiyordum ama şimdi hiç değilse prenslerin birbirlerinin kraliyet topraklarını ihlal etmediklerini öğrenmiştim. Kibir Haneda-

ni'na doğru yola koyulduğumda Öfke ile artık birbirimizi görmemiz mümkün olmayacaktı. Hiç değilse bir süreliğine.

Leydim.

Nasıl bir saçmalıktı bu?

Bakışlarım elbiseye kayınca içimde beliren tuhaf his karşısında kalp atışlarım hızlandı. Elbise iblisin elindeyken fark etmemiştim ama üzerine işlenmiş çiçekler, dövmelerimizle aynıydı.

Soluk eflatun renkli mürekkep, onu ilk çağırdığımda ikimizin arasında bilmeden sebebiyet verdiğim nişanı simgeliyordu. Ne yaptığımı derhâl anlamış ve bana gerçeği söylemeye zahmet etmemişti. Bunu haftalar sonra, ara sokaklardan birinde cinayete kurban gitmiş bir başka cadıya rastladığımız gece Anir'den öğrenmiştim. Öfke, bana sonradan söyleyeceğine, sadece yaklaşan evliliğimizi açığa vurması için aramızda yeterince güven oluşana kadar beklediğine yeminler etmişti ama buna pek inanmıyordum.

Yaptığı her şey dikkatle hesaplanmıştı. Her hareketi stratejikti. Hâlâ bir takım oyunlar oynuyor ve çözmeye nereden başlayacağımı dahi bilemediğim gizli amaçlar güdüyordu. Bunların belki kız kardeşimin öldürülmesiyle ilgisi vardı, belki de yoktu. Sırlarını ne kadar özenle saklarsa saklasın gerçekte neyin peşinde olduğunu öyle de ya da böyle öğrenecektim. Eğer şu ana dek ona dair öğrendiğim bir şey vardıysa, o da istediği şeyi elde etmek için sonuna kadar gitmekten asla kaçınmayacağıydı.

Dövmeli koluma baktım. O gece nişanı sona erdirmek için bir çözme büyüsü yaptığımda birbirinin eşi dövmelerin de kaybolacağını zannetmiştim. Fakat hâlâ duruyorlardı.

Büyü bozulmuş olmasına rağmen ekilip özenle bakılan tohumlar gibi büyümeyi sürdürüyorlardı. Tasarımda ikimizden de parçalar yer alıyordu; onun yılanları, benim çiçeklerim, yıldızlardan oluşan bir çemberin ortasındaki ikiz hilaller. Bunlar benim tecrübesizliğimi ve onun yalanlarını sürekli hatırlatmak için oradaydılar.

Parmağımı elbiseye işlenmiş çiçeklerin zarif sapları ve taç yaprakları üzerinde gezdirdim. Kumaş ipeksi ve serindi. O kadar güzeldi ki, bu denli şık bir elbise diktirebilecek imkânım olsa ben de kendime tam olarak böyle bir şey seçerdim. Bunu gayet iyi biliyordu. Beni tanıyordu.

Hatta belki de bu konuda hakkını yeterince vermiyordum. *O* ise hâlâ benim için bir gizemden ibaretti.

Elbiseyi koluma sıkıştırıp yataktan fırladım ve çatırdayan ateşin önünde çırılçıplak dikildim. Birkaç saat önce ölümün kıyısındaydım; tenim ateşten değil, soğuktan yanıyordu. Beni kollarına alıp bütün gece yanımda kalmıştı. Bedeni, Nonna'nın Kötüler'e dair anlattığı hikâyelerde iddia ettiğinin aksine buz gibi değildi. Bu işi yapması için kraliyetin şifacılarından birini pekâlâ çağırtabilirdi.

Anir'in önerdiği gibi beni ölüme de terk edebilirdi. Fakat böyle bir şey yapmamıştı.

Kumaşı yüzüme tutup üzerine sinmiş olan Öfke'nin kokusunu içime çektim ve elbiseyi ani bir hareketle alevlerin ortasına fırlattım.



BEŞ

Öfke'nin şık kıyafetlere ve seçkin kumaşlara takıntısı sağ olsun, mezar taşıma "giyinmekten öldü" yazsalar yeriydi. Dolapta o kadar çok elbise, etek, korsaj, korse, tunik, çorap, zarif dantelli iç çamaşırı, ipekli gecelik ve sabahlık vardı ki oymalı kapıları kapatıp geri çekilmek zorunda kaldım. Bütün bunlar çok fazlaydı.

Evdeyken sadece birkaç tane sade ve korsesiz muslin elbisem ve iki çift ayakkabım –sandaletim ve bağcıklı botlarım– vardı. Bir de birkaç bluz ve evde dikilmiş eteklerim. Mütevazı dolabımızı daha geniş göstermek için Vittoria ile genellikle kıyafetlerimizi paylaşırdık.

Bu gardıroptaki kıyafetler, ölümlü dünyada gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Bunun sebebi sırf cüretkâr tarzlarıyla bedenimi akıl almaz boyutta açık bırakacak olmaları değildi. Canlı renkleri, ayrıntılı işlemeleri ve uçarı havaları da bende böyle bir izlenim bırakmıştı.

Derin bir nefes alıp dolabı tekrar açtım. Koyu renklerden ibaret bir gökkuşağı misali gardırobun alt rafında sıralanmış ayakkabı seçenekleri arasında terliklerden tutun da alçak topuklulara ve botlara kadar her şey vardı. Siyah, koyu gri, koyu kestane, altın rengi, hatta koyu mor ve gümüş rengi bile göze çarpıyordu.

Kurdeleler, danteller ve deriler. Dikenler, yılanlar, çiçekler ve meyveler gibi egzotik ve olağanüstü desenler taşıyan elbiseler, gece

göğüne kafa tutan ışıltılı kumaşlar. İpekler, tüller, kadifeler ve dayanamayıp yanağıma sürttüğüm yumuşacık ve havlı bir şey.

Kaşmir. Aklımdan neredeyse silinmiş bir anı gün yüzüne çıktı. Buz tutmuş bir ormanın derinliklerinde küçük bir kulübe; gökyüzüne doğru süzülen gümüş rengi bir duman bulutu. Fısıltılar, kazanlar ve... Ve bir seferinde kuzey İtalya'daki arkadaşını ziyaret ettiğimizde Nonna, Vittoria ile bana kaşmir eldivenler vermişti. Kumaşı o zaman da sevmiştim ama şimdi resmen bayılmıştım. Soluk lavanta rengi ve gri elbiseyi çekip yüksek sesle yutkundum.

"Ah."

Yedi Çember'deki moda, bizim dünyamızdakine kıyasla çok daha vücudu saran ve ten gösteren elbiselerden oluşuyordu. Bu elbise üzerime eldiven gibi oturacak ve baldırımın yarısında bitecekti. Eğer şanslıysam tabii.

Hayatımda karşılaştığım en açık saçık elbiseydi bu, genelevlerde çalışanlar için tasarlanmış geceliklerden bile daha kısaydı. Mahcup olmadan, yapmacık bir şekilde gülümsemeden kendi bedenimi ve arzularımı kendimden emin bir şekilde sahiplenmenin nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Aniden bu elbiseyi, onu seçmiş olan iblisle tartışırken giydiğimi hayal etmeye başladım...

...Bakışlarını üzerimde olanca öfkesiyle ağır ağır gezdirirken gözleri koyulaşırdı. Bakışları karşısında kanım kaynarken onu en yakınımızdaki sert yüzeye doğru iterdim. O, bir sonraki hamlesini dikkatle düşünerek parmaklarını bacaklarımdaki yumuşak kumaşa dolarken nefesim kesilirdi.

Belki de kafasında benden zevk almanın yöntemleriyle ilgili strateji kurarken o baş belası ağzıyla beni tahrik ederdi. Her türden ahlaksız vaatlerde bulunduğunda afallamak yerine içimin alev aldığını hissederdim. Uyarırcasına, ama aynı zamanda yalvarırcasına eğilip alt dudağını dişlerdim.

Artık tutkularımdan korkmadığımı ve kendimi inkâr etmek istemediğimi ona seve seve söylerdim. O kollarımdayken hissettiğim son şey bu utanç duygusuydu.

İşte o zaman beni uzun uzun, arzuyla öperdi. Dudaklarımı ve bedenimi keşfe çıkardı. O günahkâr vaatlerini yerine getireceğini gösterirdi. Arzusunun olanca sertliği, sıcaklığı ve heyecanıyla bana

yaslandığını hissederdim. Onu bu denli etkilemenin verdiği tatmin duygusu, iki nefesim arasında dindirilmesi gereken bir ihtiyaca dönüşürdü. *Daha fazla* hissetme arzusuyla ona yaslanırdım.

Hiç vakit geçirmeden elbiseyi kalçalarımdan yukarı sıvayıp dizlerinin üzerine çöker ve öpücükleriyle–

"Kan ve kemikler aşkına."

Başımı sallayarak sihrin tetiklediği bu hayalden sıyrıldım. Bu diyara ve yarattığı dürtülere alışmak *çok* zaman alacaktı. Günah Koridoru'nda olduğu kadar güçlü değildi ama tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı olan o sihir hâlâ etkisini gösteriyor, beni sınıyor, huzurumu kaçırıyordu.

Talihsiz bir zorluk daha. Düşüncelerimi ve duygularımı dikkatle elden geçirmek zorundaydım. Elbiseyi çabucak kaldırıp Öfke'ye dair düşünceleri kafamdan atarak bir sabahlık kaptım.

Üzerimde bir parça dahi giysi yokken yatağımın yanında dikilmiş hâlde bu Günah Hanedanı'nın prensini düşünmek, belayla flörtleşmek demekti. Sabahlığı üzerime geçirdikten sonra ipekli kemerini belimde bağladım ve tekrar kıyafetleri karıştırmaya koyuldum.

Tarzı evdeki kıyafetlerimi biraz olsun andıran bir başka elbise seçtim. Bunlar elbette ki bir prensesin ya da soylu bir kadının sahip olabileceği türden kıyafetlerdi. Bu seferki mat siyah renkliydi ve korse benzeri askısız bir üstü vardı. Parlak eteği kalçaları sarıp baldırlardan aşağı doğru yelpaze gibi açılarak yerlere kadar abartılı bir şekilde uzanıyordu. Elbisenin üst kısmında hatları belirginleştiren saten siyah şeritler, beli de çevreliyordu. İşe giderken giydiğim sade bluzlar ve eteklerden bambaşka bir seviyedeydi.

İçime şiddetli bir sıla özlemi çöktü. Dünyadaki en süslü elbiseler dahi ailemin yanında hissettiğim rahatlığın yerini tutamazdı. *Sea & Vine*'ın mutfağında hep beraber çalışırken annemin, Nonna'nın ve kız kardeşimin konuşmalarından oluşan senfoniyi dinlemek istiyordum. Bıçakların doğrama sesini, tavaların cızırtısını, kaşıkların takırtısını ve pazaryerindeki dedikoduları paylaşırken mutlulukla mırıldanışımızı, babamın ve Nino dayımın müşterilerle ettiği keyifli sohbetleri özlüyordum.

Lezzetli yemeklerin içeriye yayılan kokusu... O basit ve mutlu hayatımız artık sona ermişti.

Hazır olsam da olmasam da bu yeni role bürünmem ve onu sahiplenmem gerekiyordu. Ben de aynen öyle yapacaktım. Hem gerçek hem de mecaz anlamıyla. Hemen şu andan itibaren.

Elbiseyi alıp kararlı adımlarla az evvel prensin yıkandığı banyoya yollandım ama bir an için kapıda kalakaldım.

"Göklerdeki yüce Tanrıça aşkına."

Her yüzeyden afallamış suratım bana bakıyordu. Zeminler, tavan, gömme küvet, tuvalet masası – her şey ya kristalden ya buzlu camdan ya da beyaz altından yapılmıştı. Daire şeklindeki bir avizede mumlar ışıldıyordu. Banyo, yeraltı dünyasından çıkıp doğrudan ayın yüzeyine inmişim gibi yumuşacık bir ışıkla parıldıyordu.

Görünen tek renk, tuvalet masasına düzgünce dizilmiş makyaj malzemelerine aitti. Gözler, yüz ve saçlar için fırçalar vardı. Mücevherli klipsler, taçlar ve tokalar. Buklelerim için çiçek goncaları. Dudaklarım için çeşit çeşit renklerle dolu kavanozlar. Yüzüme ya da bedenime sürebileceğim altın tozu. Uçuk mor, pembe ve tam olarak adlandıramayacağım tonlarda şık parfüm şişeleri.

Elbiseyi bir kenara bırakıp parfümlerden birini alarak kokusunu içime çektim. Leylak ve belki ufak bir bergamot dokunuşuyla badem. Vittoria olsa bu zengin aromaların birleşimine bayılırdı. Boğazımda beliren yumruyu yutkunmaya çalışarak leylaklı parfümü aldım ve birer fis sıktığım bileklerimi birbirine sürttüm. Kokusu cennetten çıkmış gibiydi. Hemen ardından kokladığım parfüm ise bana hanımeli, huş ağacı ve yoğun şekerli kremayı anımsatmıştı. Belki ufak bir gardenya dokunuşu da olabilirdi. Sümbül kokusuyla neredeyse birebir olan bir diğeri ise aklıma ilkbahara dair anıların doluşmasına yol açtı.

Kendi kendime usulca gülümsedim; Vittoria'nın parfüm yaratma tutkusu, farklı notaları seçebilmemi sağlıyordu. Bir an için gözlerimi kapattığımda neredeyse o buradaymış gibi hissettim fakat güneşin önünden geçen bir bulutun gölgesi misali o an kaybolup gitti.

Bütün şişeleri ve Öfke'nin getirttiği diğer ürünleri inceledim. Hiçbir şey beni taze çiçekler kadar şaşırtmadı. Tuvalet masasının üzerindeki makyaj malzemelerinin yanında kristal bir vazo duruyordu.

Enfes kokular yayan beyaz, soluk mavi ve pembe altın renkli çiçekler, aranjmandan saçılan eğrelti otları ve okaliptüslerin çevresine dolanmıştı. Çiçeklerin hepsi çok güzeldi; insan dünyasında bulunanlardan neredeyse farksızdı fakat bunlar buzla kaplanmıştı.

Buz tabakasının ardından kokularının hâlâ duyulabilmesine şaşırarak çiçekleri kokladım. Parmaklarımı buz tutmuş taç yapraklarında gezdirdim. Acaba çiçekler Öfke'nin fikri miydi yoksa bir başkası mı göndermişti? Mesela müstakbel kocam. Esasında pek de merak etmiyordum. Bir önemi yoktu.

Gözlerim gömme cam küvete kaydı; banyonun ortasını neredeyse tamamen kaplıyordu. Bir tarafından diğer tarafına yüzerken kulaç atabilirdim. Hayatımda gördüğüm en gösterişli şeylerden biriydi. Yatmadan önce kesinlikle şöyle bir yüzecektim. Fakat şimdi yapmam gereken şeyler, açığa çıkarmam gereken sırlar vardı. Ayrıca Öfke Hanedanı'yla başlayarak yavaş yavaş içine sızmam gereken yedi iblis sarayını da unutmamak gerekirdi.

Yeraltı dünyası şu ana dek ölümlülerin dilinden duyduklarımdan son derece farklıydı. Buradayken gerçekleri kurgulardan ayırt etmeyi umut ediyorsam eğer öğrenmem gereken çok şey vardı.

Ancak çabucak bir banyo yapmaya vakit ayırabilirdim. Sabahlığımı çıkarıp küvete girdim ve katlı havluların üzerine bırakılmış bir kalıp sabunla tenimi ovuşturup saçlarımı yıkadım. Suyun sıcaklığı mükemmeldi. Ne çok sıcak ne de çok soğuktu; hoş bir ılıklığı vardı. İçimde bir yanım hızlı bir banyo yapma planımı tekrar gözden geçirip akşamın geri kalanını cennette süzülerek geçirmeyi istiyordu.

İçimi çekerek durulandım ve kendimi zorlayarak küvetten çıktım. Suyun kenarında bulduğum keten havlu, tüm vücudumu sarmalayacak denli büyüktü.

İyice kurulandıktan sonra elbiseyi aldım. Tanrıça beni ve bu gardırobu getirten iblisi kutsasın ki elbise yardımsız giyilebilecek şekilde tasarlanmıştı. Elbiseyi kalçalarımdan ve göğsümden yukarı çekiştirdim. Yan tarafına sıralanmış küçük kopçalar neyse ki kolaylıkla takılıyordu.

Yatak odama döndüm ve dolabı karıştırarak koyu gri renkli payetlerle kaplı bir çift siyah topuklu ayakkabı bulup onları giydim. Tıpkı elbise gibi onlar da tam üzerime göreydi. Öfke'nin mükemmeliyetçiliğiyle öne çıkması boşuna değildi.

Saçlarımla uğraşmaya niyetlenerek banyoya döndüm fakat bakışlarım makyaj malzemelerine kaydı. Ailemin böyle lüks ürünlerden bu denli geniş bir seçki yaratacak parası yoktu. Kristal tabureye oturup üst kirpik diplerime sürme çektim. Parmaklarımı, tokaların ucunu

özenle dikilmiş güzel portakal çiçeklerinde gezdirdim. Evdeyken saçlarıma onları dolama fikrini ikinci kez düşünmezdim bile. Ama burada...

Kırmızının vahşi ve kanlı bir tonunu seçerek dudaklarımı cinayetin rengine boyadım.



Keşfettiğim kadarıyla buradaki müsriflik, gardırop ve kıyafetlerle sınırlı değildi.

Öfke bana kraliçelere layık bir süit hazırlatmıştı. Aile evimin neredeyse tamamıyla aynı boyuttaki banyonun yanı sıra oturma odam, yatak odam ve dinlenmek, konuk ağırlamak ya da boş zaman geçirmek için tasarlanmış gibi görünen bir odam daha vardı. Elimde iyi bir kitapla üzerine kıvrılmak için mükemmel görünen, davetkâr bir divan göze çarpıyordu. Bu denli geniş bir mekânda ne yapacağımı kestiremiyordum.

Dinlenme odasındaki duvarlardan birinde pahalı içkileri andıran şişeler diziliydi. Bir parmağımı soğuk camlarında gezdirerek her birinin içine baktım. İçlerindeki sıvılara farklı taç yaprakları ve ezilmiş otlar karıştırılmıştı. Şüphesiz ki bunlar rüşvetti. Her oda özenle hazırlanmış, zarafette zirve yapmanın yanı sıra lüks ve konforlu mobilyalarla döşenmişti. Görünüşe göre iblis prens beni etkilemeye çalışıyordu.

Ya da belki de aramızda geçen yıldırıcı tartışmalar yüzünden özür dileme gayretindeydi. İhanet; seçkin iblis içkileriyle, lüks saraylarda yer alan şahsi süitlerle ve pahalı hediyelerle daha kolay sindiriliyordu herhâlde. En azından *ona* göre.

Gerçi öte yandan müstakbel kraliçesine gerekli saygıyı gösteriyor da olabilirdi. Görünen o ki; Kibir'le nişanlı olmanın rakip bir iblis hanedanında dahi kendisine göre faydaları vardı.

Yatak odasını geçip antrede bulunduğunu fark ettiğim çıkışa yöneldim. Mevcut durumumuzu düzeltmek için gösterişli mobilyalardan ve güzel elbiselerden çok daha fazlası gerekecekti. Her şeyden önce bir özür dileyerek başlayabilirdi mesela. Sonra belki aramızda dürüstçe bir konuşma geçerdi.

Kocamın şatosuna doğru yola koyulmadan evvel aramızdaki sı-

kıntıları gidermek istiyordum. Öfke Hanedanı'yla aramda daha fazla husumet olmasına ihtiyacım yoktu.

Şu an bile kafamdan bin bir endişe geçiyordu zaten.

Tokmağı kavramıştım ki kapı dışarıdan çalındı. Öfke'ye bu denli uyuz bir herif olduğu için saydırmaya hazır bir şekilde kapıyı savurarak açtım.

"Ah." Gözlerimi kırpıştırarak Anir'e bakakaldım. "Seni beklemiyordum."

"Ben de seni tekrar gördüğüme sevindim."

Anir'in bir elinde kapaklı bir servis tepsisi, diğer elinde ise şaraba benzeyen bir şişe vardı. Gece yarısı kadar koyu renkli uzun saçları ensesinde düzgün bir topuz hâlinde toplanmıştı ve yarası sarımsı kahverengi teninde gümüş ışıltılarla parıldıyordu. Şu an giymekte olduğu takım elbise, Palermo'da tanıştığımızda üzerinde bulunandan çok daha şıktı. Ölümcül iblis hançerini gözümle görmemiştim ama muhtemelen silahlı olduğunu tahmin ediyordum.

"Öyle demek iste–"

"Gayet de istedin. Sorun değil." Göz kırptı. "Acıkmış olabileceğini düşündüm. Ya da sarhoş olmak isteyeceğini."

Bakışlarım, ihtişamlı katedrallere kafa tutacak kemerlerle süslenmiş zarif taş koridora kaydı. Boştu. "Prensin seni bana casusluk edesin diye mi gönderdi?"

"Biraz yemek yiyip şarap içtikten sonra öğrenirsin. İçkiyi fazla kaçırdıktan sonra dedikoduya fena dalıyorum."

Anir'in kendini ne söylediğine dikkat etmeyecek kadar dağıtacağına asla inanmıyordum. Birkaç kadeh içkinin ardından sırlarını yumurtlayacak biri olsa Öfke ona asla güvenmezdi. Şişeye bakarken burnumu kırıştırdım. "İçmeye başlamak için saat biraz erken değil mi?"

"Akşam olmak üzere. Günün büyük bölümünde uyudun."

Onu buyur edercesine, elimle içeriyi gösterdikten sonra kapıyı arkasından kapattım. Anir, tepsiyi ve şişeyi köşedeki cam masanın üzerine bıraktıktan sonra abartılı bir tavırla tepsinin kapağını kaldırdı. Meyveler, tütsülenmiş etler, sert peynirler, salamura zeytinler ve birkaç dilim *crostini*[1] ustalıkla dizilmişti.

---

[1] İtalya'ya özgü bir tür kızarmış ekmek (Çev.)

Önüme serilen yemeklere duygusuzca baktım.

"Öfke, insan yiyeceğine alışkın değilmiş gibi davranmıştı. O da mı yalandı?"

"Hayır." Anir, masanın ötesindeki aynalı küçük dolaptan iki tane kadeh çıkararak ikimize de cömert miktarda şarap koydu. "Ben fırsat buldukça insan dünyasından gıda stokluyorum. Çoğunlukla sert peynir, tütsülenmiş et, çeşitli kuruyemişler, buğday ve pirinç gibi şeyler. Kolaylıkla saklanabilen veya kuru olan şeyler." Bana şarap kadehlerinden birini uzattı. "Ekselansları bunları getirmemi istedi. Bu akşam evini hatırlatacak bir şey isteyebileceğini düşündü. Şimdi ölüm döşeğinde olmadığına göre bunların tadını çıkarabilirsin."

Uzattığı kadehi alarak kokladım. "Kırmızı şarap mı bu yoksa iblis şarabı mı?"

"Bildiğin kırmızı şarap." Kadehini benimkiyle tokuşturdu. "İblis şarabını görünce farkı anlarsın. Karıştırman mümkün değil."

Kulağa uğursuz bir alamet gibi gelen bu bilgiye aldırış etmemeye çalışarak içkimden bir yudum aldım. Yumuşak, tatlı bir alt aroması vardı. Biraz daha içtim. "Demek insan yiyeceği ve şarabı. Güvenimi kazanıp dilimi çözmeye mi uğraşıyorsun? Herhâlde sarhoş olmuş gibi davranıp prensinin önceden belirlediği birtakım önemsiz bilgileri benimle paylaşacak, benim karşılığında ne gibi sırları ele vereceğimi görmeyi bekleyeceksin."

"Her zaman böyle şüpheci misindir?"

"Son zamanlarda öğrendiğim tek bir şey varsa o da iblis diyarıyla bağlantısı olan kimseye körü körüne inanmamak. Herkesin kendisine göre planları var. Herkes kendi oyununu oynuyor. Eğer yeterince soru sorarsam nihayetinde iyice kurgulanmış bir yalanı yakalarım. Gerçi prenslere bakılırsa doğrudan yalan söyleme yetisinden yoksunlar. Bunun da palavra olduğundan eminim. Ya da belki buraya seni göndermesinin sebebi budur. *Sen,* Öfke adına yalan söyleyebilirsin."

Küçük bir tabaktan aldığım zeytini ağzıma attım. Tuzlu tadı, şarapla hoş bir tezatlık oluşturuyordu. Peynirin, etin ve ekmeğin de tatlarına baktım. Anir yüzünde hafif bir hüzünle karışık düşünceli bir ifadeyle beni seyrediyordu.

"Benden daha ne istiyor olabileceğini henüz çözemedim gerçi. Sonuçta o kazandı."

Anir kadehindeki şarabı çevirdi. "Tam olarak ne kazandığını düşünüyorsun?"

"Özgürlüğünü. Yaptığı, büyük bir aldatmacaydı. Birlikte çalışacağımızı söylediğinde ona güvendiğim için beni aptal yerine koydu." Boşalan kadehime biraz daha şarap ilave ettim. Bir yudum almadan önce ağzıma bir zeytin daha attım. "Neden bana iblis politikalarını biraz anlatmıyorsun? Böylece ruhumu Şeytan'a satarak başka neler kazandığını anlayabilirim."

"Sana öyle mi dedi?"

"Ben..." Öpüştüğümüz gece, Haset'ten duyduklarımı tekrarladığım zamanı düşündüm. Öfke'nin neler söylediğini tam olarak hatırlayamıyordum fakat... "Suçlamalarımı reddetmedi. Yalanını ele vermekten korkmuyorsa bana neden aksini iddia etmedi?"

"*Acta non verba.*" Anir sırıttı. "O, bu ilkeyle yaşar."

Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz. Dudaklarımı sıktım. Öfke beni yeraltı dünyasına getirmişti. Elinde Kibir'le yapılacak bir anlaşmayla çıkagelmişti. Bu yadsınamaz denli büyük bir göstergeydi. Bir şey söylemesine gerek yoktu ki. Mesajı bulutsuz yaz göğü kadar açık ve netti. Öfke'nin beni kendi çıkarları uğruna kullanma konusunda hiçbir tereddüdü yoktu. Bir seferinde özgürlüğünü elde etmek için gerekirse yalan söyleyeceğini, dolap çevireceğini, hırsızlık yapacağını ya da adam öldüreceğini söylemişti. Bu pek büyük bir teselli olmasa da beni sadece kandırmakla yetindiği için kendimi şanslı saymalıydım.

"Kibir'in kraliçesi hakkında ne biliyorsun? Nasıl öldürülmüştü?"

"Abartılı değilse de ilginç bir şekilde konuyu değiştirdin." Anir bir dilim *crostini*'nin üzerine biraz peynir koyarak tepesine *prosciutto*[2] yerleştirdi. "Sen istemediysen de bir tavsiye vereyim. Buralarda bilgi toplarken bu kadar aleni davranma. Kraliyet hanedanları kendilerine göre son derece çağdışı ve kadimdir. Talep edersen ya da açık açık sorarsan sana hiçbir şey sunmazlar. Bu hem kaba hem görgüsüz bir tavır olarak addedilir. Ayrıca karşılıksız bir şey verme adetleri yoktur. Bir şey isteyeceksen bedelini ödemeye hazır olmalısın."

Düşüncelere dalarak alt dudağımı dişledim. Anir hakikati ve tavsiyelerini karşılık beklemeden veriyordu. Eğer burada arkadaşlık üzerine kumar oynayacaksam Öfke'yle olan yakın bağlantısını hiçe sayarak paramı ona yatırmalıydım belki de. Kadehimi bıraktım.

---

[2] Bir tür İtalyan jambonu (Çev.)

"Bunun lafını nasıl daha alelade ya da zararsız bir şekilde açarım, bilmiyorum. Doğruyu söyleyecek olursam biraz bunaldım."

"Gayet anlaşılır bir durum. Son zamanlarda pek çok şey çok hızlı değişti. Zor olduğunu hayal edebiliyorum... Bunca duyguyu aynı anda yaşıyorsun."

Tuhaf bir ifade şekli olmuştu. "Sen de Günah Koridoru'ndan geçmiş olmalısın. Nasıl bir his olduğunu anlamak için hayal gücünü pek fazla zorlaman gerektiğini zannetmiyorum."

"Haklısın." Bakışlarını etrafta gezdirerek şarabından bir yudum aldı. "Prenslerin güvenini kazanıp onların dostu olman gerekir. Bırak seninle iş çevirsinler, seni araştırsınlar. Egolarına ve temsil ettikleri günahlara göre oynarsan onlardan parça parça yararlı bilgiler edinirsin. Daima bir sırrı afişe etmeye ya da pazarlık yapmaya hazırlıklı ol. Paylaşmayı ya da sana karşı kullanılmasını dert etmeyeceğin şeyler seç. Bir şeyi kabul etmeden evvel koşulları mutlaka belirle yoksa her şeyi kendi çıkarlarına göre kullanabilirler."

Bir nefes koyverdim. "Oysaki ben daha hızlı bir çözüm bulmayı umuyordum."

"Onlarca yıla ve diyara yayılmış bir şeye bulaştın. Hızlı ya da çabuk diye bir şey yok. Bu senin yaşadığın adada dökülen kanın çok daha ötesinde bir mevzu. Ama oradan başlayacak olursan belki daha fazla şey öğrenebilirsin. Listeni daralt. Aradığın cevapların kimde olduğuna kafa yor. En çok hangi bilgilere ihtiyacın var? Nihai amacına ulaşmak için en çok neler fayda sağlar?"

"Benim gizli planlarım yok. Sadece merak ediyorum. Eğer Kibir'in eşi ve müstakbel eşlerinin her biri öldürülmüşse ben de aynı kaderle yüzleşmekten kaçınmak isterim."

"Bu tamamen doğru olsaydı eğer buraya en başında gelmezdin zaten."

"Ben buraya iblislerin kapılardan kaçmamasını sağlamak için geldim. Ailemi korumak için."

Anir cevap vermedi. İkimiz de bunun sadece kısmen doğru olduğunu biliyorduk. Eğer Kibir'in kraliçesine ve onun hayatıyla ölümüne ilişkin detaylara yönelik cevaplar istiyorsam gitmem gereken kişi Kibir'di. Fakat kendisi çocukça bir tavır içinde Öfke'yle erkek egosu yarıştırmakla meşguldü ve benim davet beklemem gerekiyordu.

Haset konusunda hiçbir yere varamamıştım ve kız kardeşimin öldürülmesinde rol oynayıp oynamadığı hâlâ belirsizdi. İlk kraliçeyi kimin öldürdüğünü bulmak, peşine düştüğüm *kendi* gizemimi aydınlatmak için en yararlı yol gibi görünüyordu. Tam anlamıyla yalan söylemiş sayılmazdım; onun başına gelenleri öğrenmenin bana faydası *olacaktı*. Anladığım kadarıyla Anir daha fazlasını da biliyordu fakat konuşma tarzı onu sorgulamam için herhangi bir açık kapı bırakmamıştı. En azından bu üstü kapalı bir ipucuydu.

"Neden Öfke Hanedanı'nın mensubu olmayı yeğledin?"

Anir hemen cevap vermedi. Muhtemelen fazla kişisel olan bu soru için pişmanlık duydum. Sonra içini çekti.

"Annemle babam öldürüldükten sonra içimi ancak öfke ve hiddetle rahatlatabildiğimi fark ettim. O da bunu sezdi ve düştüğüm yolu gördü. Böylelikle bana hıncımı boşaltmam için faydalı bir çıkış yolu gösterdi."

Birbirimizden çok da farklı değildik. "Ne zamandır buradasın?"

"Hımm... Burada zaman mefhumu tuhaftır. Ölümlülere göre bir saat olan bir süre, burada bir hafta olabilir. Bir ay ya da on yıl da. Tek bildiğim; aradan epey zaman geçtiği." Anir gözlerini kısarak şarabından büyükçe bir yudum aldı. "Sıra sende. Ona ne yaptın?"

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim. Ne oldu ki?"

"Dışarı çıkıp Ölmeyen Toprakların batı ucundaki koca bir dağı yerle bir etti. Şehvet Hanedanı ve Açgözlülük Hanedanı'ndan mektuplar yağıp duruyor. Kıyametin gelip çattığına inanıyorlar ve savaş hazırlığı içinde olup olmadığımızı bilmek istiyorlar."

"Neden bir adam olay çıkardığında bu yersiz davranışının ardında bir kadın olduğuna inanılıyor? Eğer Öfke geri zekâlı gibi davranmışsa bunu kendisine mal etmek gerekir. Fevriliğine neden şaşırdığınızı anlayamıyorum. Kendisi öfkenin vücut bulmuş hâli. Eminim onu daha evvelden kızgınken görmüşsündür."

Anir kadehinin üzerinden sırıttı. "Öfkeli olduğundan emin misin?"

"Başka ne olacak ki?"

"Başka bir duygu seç."

"Kibirli piçin teki olmak sayılır mı?"

"Senin odan, senin kuralların. Ama ben öfkesinden ya kibrinden böyle yaptığını düşünmüyorum." Koyu renkli gözleri parıldadı. "Biliyor musun, onu bunca yıldır tanıyorum ama daha önce Buz Şehri'nde hiç kimseye şahsen eşlik ettiğini görmedim." Suratımda nasıl şaşkın bir ifade gördüyse, açıklama ihtiyacı hissetti. "Yedi Çember'de Öfke Hanedanı bu isimle bilinir. Hanedan ne kadar güçlü olursa çember de o kadar soğuk olur."

Demek banyomdaki buzlu camlar ve kristal dekorlar bu yüzdendi.

"Ben olsam onun bu sözde hoş davranışına pek anlam yüklemezdim. Anlaşma yüzünden bana eşlik etmek zorundaydı. Borcunu kapatmak için ruhuma ihtiyacı vardı."

"Sen yeraltı dünyasına adım attığın anda o mesele kapanmıştı zaten. İstese seni Günah Koridoru'nda tek başına bırakabilirdi. *Bırakmalıydı* da zaten." Anir aniden ayağa kalkıp antredeki kapıya yöneldi. Parmaklarını pervazında tıkırdatarak dönüp bana baktı. "Şu anda yedinci kattaki balkonda. Biraz daha tartışmak istersin diye söylüyorum. Bence ona iyi geliyor. Kendisine meydan okunması yani. Kesinlikle onun bam teline basmayı başarıyorsun."

Doğrudan kalbine saplanmış zehirli bir kıymık gibi, kuşkusuz. Çok cazip bir fikirdi ve o sırada yatağın kenarında duran bir nesneye gözüm takılmasaydı bunu yapabilirdim de.

Birkaç saniye önce burada bulunmayan, bu odaya ait olmayan bir nesneydi bu. Anir'e iyi geceler diledikten sonra kapalı kapıya yaslandım ve bakışlarımı öbür odaya dikerek içimden gittikçe hızlanan kalp atışlarımı saymaya koyuldum.

Korku. Bu diyar korkuyla besleniyordu. Ben ise elimden gelen her şekilde ondan kaçınacaktım.

Ağır ağır nefes vererek ona kadar saydım.

Sonra doğruca ayağa kalkıp omuzlarımı dikleştirdim ve soluğu insan kafatasının yanında aldım.



ALTI

"*Angelus mortis* yaşıyor," diye mırıldandı kafatası, ona iyice yaklaştığımda. Sesi tuhaf bir şekilde ikizimin sesini andırıyordu. Tüylerim diken diken oldu. Sanki Vittoria bana bir mesaj göndermek için yaşamla ölüm arasındaki sınırı aşmıştı. Fakat bu son derece tuhaf bir mesajdı. "*Hiddet. Neredeyse özgür. Genç kız, Anne, Kocakarı. Geçmiş, bugün, gelecek, bul.*"

"Vittoria?" Etsiz çene kemikleri bir anda gevşedi ve kafatasını hareket ettiren kara büyü her neyse yok oldu. Gözlerimi lanetli ulaktan ayıramadan yüksek sesle yutkundum. "Göklerdeki yüce Tanrıça aşkına."

Birinin Anir ya da ben fark etmeden odama büyülü bir kafatasını gizlice sokmuş olması, kullanılan büyünün kendisi kadar kafa karıştırıcıydı. Daha önce hiç ölülerin kemiklerini etkisi altına alabilen bir büyü duymamıştım. Elbette ruh çağırma ritüelleri vardı fakat kafatasını konuşturan bu *olamazdı.* Bu *il Proibito* bile değildi; Yasaklı Büyüler'den çok başka, çok daha ürkütücü bir şeydi.

Kafatasını olduğu yerde bırakıp cam sandalyeye çöktüm ve kafamda çeşit çeşit düşünce kol gezerken şarabımdan büyükçe bir yudum aldım. Nonna'nın kara büyüye, özellikle de ölümün dokunduğu nesneleri kullanarak yapılan büyülere dair söylediklerini düşündüm – ikisinden de her koşulda uzak durmamız gerektiği konusunda ısrar

ederdi. Bize hiçbir zaman, bir kez bile, uzun zamandır ölü olan bir şeye hayat verebilen bir cadıya dair hikâye anlatmamıştı. Bunun iblis büyüsü olması gerekirdi.

Demek ki bunu gönderen Cehennem Prensleri'nden biriydi muhtemelen.

Asıl soru ise hangisi olduğu ve bunu neden yaptığıydı.

Mesajı tekrar tekrar aklımdan geçirdim. Ölüm meleği yaşıyor. *Hiddet. Neredeyse özgür. Genç kız, Anne, Kocakarı. Geçmiş, bugün, gelecek, bul.*

Konuyu basitleştirmek ve makber ulağın içimde yarattığı paniği yatıştırmak için bu mesajı satır satır bölmeye karar verdim. İlk önce 'ölüm meleği'ni ele almalıydım.

En yakın arkadaşım Claudia'nın ailesi karanlık sanatlarla alenen içli dışlıydı. Kendisi son kehânet seansı esnasında kara ayna ve insan kemikleri kullanınca zihni ölülerin sesleriyle dolup taşmıştı. O da ölüm meleğine dair bir şeylerden bahsetmişti.

Ben tesadüflere inanmazdım.

Ayağa fırlayıp Claudia'nın kehânetine dair daha fazla şey anımsamaya çalışarak volta atmaya koyuldum. Dehşet dolu bir gece olduğu için detaylar kafamda muğlaktı. Onu manastırın önündeki avluda dizlerinin üzerine çökmüş vaziyette bulmuştum. Tırnakları diplerine kadar kırılmıştı. Lanetlenen ve kahredilenlerden gelen anlamsız mesajları mırıldanıp duruyordu. Bana kaçmamı söylemişti ama onu batıl inançlı kutsal kardeşlikle baş başa bırakmamın imkânı yoktu. Daha sonra yıldızları çalıp onları kurutana dek içen kurnaz bir hırsızdan bahsetmişti. Onun gelip gittiğinden.

Bu imkânsız olmalıydı...

O esnada Sicilya'da kol gezen en az dört iblis prens olduğunu biliyordum. Öfke, Haset, Hırs ve Şehvet. İçlerinden biri ölüm meleği olmalıydı. Gerçek anlamda değilse de lakabı bu olabilirdi. Kalbim küt küt çarparak olduğum yerde kalakaldım.

Bu tanıma uyan tek bir iblis vardı. Bir gece bu ismin ona yaraşacağını düşünerek ona Samael – ölüm meleği ve Roma prensi – bile demiştim. Bana şaşkın bir bakış atmış, sonra da bir daha asla onu böyle çağırmamam için beni uyarmıştı. Öfke.

Savaş generali olduğunu benden hiç saklamamıştı. Şiddet, uzmanlık alanıydı. Eğer Ölüm o ise belki de cinayetleri çözmek için *seçilme-*

mişti; belki de birinin kendi unvanını üstlenmesinden ötürü kızgındı ve Şeytan'ın onayı olmadan onu da bu işe bulaştırmıştı. Bu, Kibir'in onu çemberine davet etmek istememesi için geçerli bir sebep olurdu. Şeytan, Öfke'yi isyankârlığı için cezalandırıyordu.

Eğer bu doğruysa, ondan çekip aldığım her türden bilgi şüpheli hâle geliyordu. Öfke kendisinin bu işteki rolüne dair en temel bilgileri gizlediyse yalanlarının ne boyuta ulaştığını tahmin etmemin imkânı yoktu.

Şakaklarımı ovuşturdum. Öfke, bilmecenin hem hiddet hem de ölüm meleği kısımları için başlıca şüphelimdi. Ondan sonra da Genç Kız, Anne ve Kocakarı geliyordu. Bu kısmı cinayetlerle bağdaştırmak daha zordu. Tarihimize göre Genç Kız, Anne ve Kocakarı; gökyüzüne, dünyaya ve yeraltına hükmeden üç Tanrıçaydı.

Eski cadı efsaneleri, onların dua ettiğimiz Tanrıçaları doğurduğunu ve içlerinden birinin – gökyüzü ve güneş Tanrıçasının – *La Prima Strega*'nın annesi olduğunu öne sürüyordu. Genç Kız, Anne ve Kocakarı'nın bizim Tanrıçalarımızla bağlantısı, ölümlülerin mitolojisindeki Titanlarla tanrıların arasında ilişkiyle aynıydı.

Eğer bu gerçekse ve bir efsaneden ibaret değilse, yeraltı Tanrıçasının – ya da onun diyarında doğmuş diğer Tanrıçaların – kemiklere can verecek türden bir sihre sahip olması muhtemeldi fakat bana *neden* böyle şifreli bir mesaj ilettiği hâlâ gizemini koruyordu. Tanrıçalar daha önce cadılarla iletişime geçmeye hiç ilgi göstermemişlerdi. Şimdi böyle bir işe girişeceklerini hiç zannetmiyordum. Genç Kız, Anne ve Kocakarı'nın bu olaydaki yeri her ne ise, bana öğretilen efsanelerdeki gibi değildi demek. İblislerin onlara dair kendilerine özgü hikâyeleri ve tarihleri olacağını düşünmek yanlış olmazdı.

Odamda böyle oturup beklersem cevaplar kendi kendilerine karşımda belirmeyecekti.

Gardıroptan bir fular çıkardım ve çıplak elle dokunmamaya özen göstererek kafatasını onunla tuttum. Vittoria burada olsaydı bir an bile tereddüt etmeden onu kucağına alıp odada dans etmeye başlardı; bu da Nonna'nın onun ölüme duyduğu meraktan kaynaklanan endişelerini artırırdı elbette. Dudaklarımda bir gülümseme belirecekti ki kendime engel oldum. Etrafa bakınıp gözüme bir saklama yeri kestirdim ve eğilip kafatasını gardırobun derinliklerine saklayarak kapısını sıkıca kapattım.

Meseleyi çözmenin verdiği rahatlıkla ellerimi silkeleyerek Öfke Hanedanı'nı keşfetmeye çıktım.



Kaç tane merdiven indiğimi saymayı kestim; zira yaklaşık bir düzine olmuştu. Devasa merdivenlerin her biri, binlerce metre yükseklikte gibi görünen bir kata uzanıyordu. Bunun sebebi göz yanıltıcı bir büyü olmalıydı – Öfke'nin şatosu *bu denli* büyük olamazdı.

Bir sonraki katta durup kemerlerle süslü üç pencereden dışarı baktım. Bir vadinin dibinde, yüzeyinden ağır ağır dumanlar yükselen şarap rengi geniş bir su birikintisi göze çarpıyordu. Kenardaki ağaçlardan birinin dalı suya değdi ve anında alev aldı.

Tenimin kemiklerime kadar yanıp kül olmasını istemiyorsam bu lanetli gölün yakınına bile yaklaşmamayı aklıma yazdım. Pencerenin kenarından ayrılıp koridorda ilerlemeye koyuldum.

Şato çoğunlukla kireçtaşını andıran soluk taşlardan inşa edilmişti ve kocaman, renkli goblenlerle gösterişli bir şekilde donatılmış kanatları vardı. Bu kanat, canavarımsı yaratıklarla savaşmakta olan melekleri resmediyordu.

Bana Rönesans döneminde meydana gelmiş bir eseri andırmıştı; soluk duvarlar ve sütunlarla tezat oluşturacak şekilde koyu renkli ve karanlıktı. Kemikten oyulmuş kapılar; balo salonlarına, kullanılmayan yatak odalarına ve oturma odalarına açılıyordu. Çift kanatlı, çok yüksek bir kapının önünde durarak parmaklarımı zarif oymalarda gezdirdim. Kenarlarda ve tepede, çiçekler ve yıldızlarla süslü sarmaşıklar yükseliyordu; fakat sarmaşıklar en dipte dünyanın derinliklerine uzanan köklere dönüşüyordu.

İskeletler, kafatasları ve çürüyüp yok olmaya bırakılmış şeyler; kapının alt taraflarını süslüyordu.

Kapıyı açtım ve nefesimi tuttum. İçeride hayallerimin çok ötesinde bir kütüphane vardı. Odaya girip sıra sıra uzanan cam raflara bakarken içimde bir heyecan dalgası belirdi. Rafların sonu yok gibiydi.

Yüzümde kocaman bir sırıtma belirdi. Tanrıçalar göklerden bana gülümsüyor olmalıydı; zira burası büyü ve efsaneler hakkında araştırma yapmak için *en uygun* yerdi. Binlerce kitabın mücevher tonlarındaki parşömen sırtlarına hayranlıkla baktım. Biri onları renklerine göre

ayırmıştı; ciltleri sarının en parlak tonlarından en solgun krem rengine ve kar beyazına kadar uzanıyordu.

Kırmızılar, morlar, maviler, yeşiller ve turuncular; buzdan arka plana tezat oluşturan muhteşem bir gökkuşağı oluşturuyordu âdeta. Öfke'nin bir gece oturup sessizce kitap okuyacak denli dingin olabileceğini hayal edemiyordum; böyle bir şey yapıyorsa da bunu rengârenk kitapların ortasında yapacağını asla tahmin etmezdim. Belki abanoz ve altın rengi – koyu renklerle ışıldayan ahşap ve deriler olurdu. Maskülen bir zarafet içinde. Fakat burası...

"Sığınak. Cennete yakındır[3] fakat orası kadar sıkıcı değildir."

Elimi küt küt çarpan kalbime bastırarak arkamı döndüm.

"İnsanları gizli gizli gözetlemek ayıptır. İblis prenslerin kusursuz bir görgüye sahip olduklarını zannediyordum."

"Öyleyiz. Çoğunlukla." Öfke hiç utanıp sıkılmadan bakışlarını straplez elbisemde gezdirdi ve ipeksi kumaşın vücudumdan akıp gittiği her bir noktanın farkındaydım. Beni incelemesinin ardında, müstakbel kraliçe rolüne uygun giyindiğimden ve kendimi saray eşrafının önünde rezil etmeyeceğimden emin olma amacının yattığını düşündüm. "Şahsi kütüphanem bir kat aşağıda."

"Dur, tahmin edeyim... Cehennem? Siyahlar, deriler, altınlar?"

"Tabii canım. Ateş, zincir ve işkence aletleri de var." Yüzünde bir an için ışıldayan, dişlerini gösteren bir gülümseme belirdi. İnsana gardını indirten, tehlikeli bir gülümsemeydi. Kusursuz bir şekilde bilediği, farklı türden bir silahtı. Muhtemelen cephanesinde en önde geliyordu. Özellikle de burada. "Kendini yeterince cesur hissettiğinde sana gösteririm."

Zincirler, karanlık yerler ve Öfke'nin düşüncesi karşısında midem hafifçe çalkalandı. "Kütüphanelerine Sığınak ve Cehennem adlarını takmak sana çok yakışmış bence." Mavinin çeşitli tonlarındaki kitapların sıralandığı bir koridora girdim; iblis de hemen peşimdeydi. Bakışlarımı gülümsemesinden kaçırmam gerekiyordu; yoksa bu diyar yerle bir olacaktı. "Erkek kardeşlerinden haber aldın mı?"

"Haset, Şehvet ve Hırs, seni ağırlamak istiyorlar. Hanedan kartları erken saatlerde elimize geçti." Ses tonu neredeyse şüphe uyandıra-

[3] İngilizcede "Haven" (Barınak) ve "Heaven" (Cennet) kelimeleri çok benzediği için kelime oyunu yapılıyor (Çev.)

cak denli neşeliydi. "Üçü de kendi Kurtlar Şöleni kutlamalarına senin katılmanı özellikle istediler. Açgözlülük ve Tembellik de nihayetinde ince eleyip sık dokumayı keserek davetiye gönderecektir."

Lupercalia, aşağı yukarı "Kurtlar Şöleni" olarak çevrilebilecek olan, Roma öncesi zamanlardan kalma bir şenlikti. İnsanlar bu şenlikte keçilerini kurban eder ve akan kanı zenginlerin alnına sürerlerdi. Bazıları bu varlıklardan parçalar keserek sokaklarda çıplak vaziyette koşar, ellerindeki uzuvla izleyicilere vururdu. Eğer iblislerin kutlaması da buna benziyorsa katılmak istediğimi hiç zannetmiyordum.

Arkamı dönmeden sordum: "Sen de şölen düzenleyecek misin?"

Bir anda önümde belirerek rahat bir tavırla raflardan birine yaslandı. Doğaüstü hızını gözler önüne seriyordu. Bakışlarımı üzerinde gezdirmekten kendimi alamadım. Takım elbisesi gölgeyi andıran koyu bir gri rengindeydi. Aklıma gece vaktini, ipekli örtüleri, gizli randevuları ve düşünmemem gereken şeyleri getiriyordu.

"Hayır. Kibir'in ne yapacağını görmeyi bekliyorum."

"Henüz davet yollamadı mı?"

"Hayır."

"Neden ne yapacağını görmeyi bekliyorsun?"

"Yedi prensin hepsinin aynı kraliyet topraklarına davet edildiği ender zamanlardan biridir bu. Sonra üç gün debdebe ve keyif içinde geçer – yemekler yenir, ava çıkılır, maskeli balo düzenlenir. Sonra şölen kısmı gelir. Nerede yapılacağına karar verirken iki etkeni göz önünde bulundururuz. Şeref konuğunun nereye gitmeyi seçtiğine ve ev sahipliği yapmak isteyen prenslerin hangisinin en yüksek rütbeli olduğuna."

"Hepiniz eşit güçte değil misiniz?" Öfke açıklama yapmadan başını iki yana sallamakla yetindi. Öfkemi bastırmaya çalıştım. "Peki ya şeref konuğu en yüksek rütbeli prensi seçmezse?"

"Seçecektir. Eğer seçmezse geldiği hanedandan öyle yapması yönünde ciddi bir uyarı gelir. Reddetmek çok ciddi bir hakarettir ve yüzyıllar boyunca birçok kez kan dökülmesine sebep olmuştur." Bir an için yüzünde savaşa aç bir ifade belirdi. Hemen sonrasında ise düşünceli bir tavır takındı. "Görünen o ki, prenslerin hepsi öbür günahların artmasından şikâyetçi."

Bakışlarımız buluştu. Ne demek istediğini anlıyordum. Daha evvelki tartışmamız için kendince özür diliyordu. Bu bilgi, ayaklarımın dibine bıraktığı bir zeytin dalıydı. Onu bir tekmeyle kenara itip kavgamızı sürdürebilir ya da kabul edip bunu geride bırakabilirdim.

Belli bir konuya dair kitapları arayarak koridorda ağır ağır ilerlemeyi sürdürdüm fakat bir yandan da şüphe uyandırmamak için kayıtsız bir tavır takınmaya özen gösteriyordum.

"Siz neden Roma öncesinden kalma bir geleneği kutluyorsunuz ki?"

"Asıl *onların bizim* törenlerimizden ve ritüellerimizden ilham aldığını aklına getirmemek ne kadar da ölümlülere özgü bir tavır," diye dudak büktü. "Doğru tarihleri ve uygulamaları gözetecek nezaketi bile gösterememişler."

Kitap adlarını süzmeyi bırakıp onu dikkatle inceledim.

"Bana bunu gerçekte neden anlatıyorsun? Cehennem Prensleri devasa kurtlara dönüşüp dolunayın altında uluyor mu yoksa? Belki de şölenden önce nefes nefese yatak odamın kapısına gelmenden endişe duymalıyım."

"Kurt maskeleri takıyoruz elbette fakat beni nefes nefese göreceğini sanmıyorum. Tabii kibarca rica edersen başka."

Yüksek sesle yutkunarak düşüncelerimi bu diyarın – ve bu musibet prensin – sürüklediği noktadan uzaklaştırmaya çalıştım. "İlk soruma cevap vermedin. Bana neden bunu şimdi anlatıyorsun?"

"Şeref konuğu olmaya aday gösterildin." Yüzündeki eğlence kayboldu. "Oylama önümüzdeki ay yapılacak. Senin seçileceğinden pek şüphem yok. Yedi Çember'de herkes senin gelişini konuşuyor. Bu Kan Sezonu'nda senin yarın kadar bile ilgi çekecek başka biri olduğunu zannetmiyorum."

Harika. "Keçiyi öldürmem mi gerekecek?"

Öfke bana baktı. "Keçi falan yok, Emilia."

Bunu söyleme tarzı karşısında dizlerimin bağı çözüldü. "Kurban ben mi *olacağım*?"

"Hayır." Bu kısacık kelime kulağıma o kadar güzel gelmişti ki içime bir ferahlığın yayıldığını hissettim. "En büyük korkun veya kalbinin derinliklerinde gizlenen bir sır, kurban olarak senden alınacak."

"Hayır." Sesim öyle alçak ve titrek çıkmıştı ki fısıltıdan farksızdı. Ses tonumdan hiç hoşlanmamıştım.

"*Evet.*" Onun sesi ise sert ve vurguluydu. Bundan da hiç hoşlanmamıştım. "Ayrıca bu olay, Cehennem Prensleri'nin hepsinin ve katılım sağlayan tüm tebaanın önünde gerçekleşecek. Burada korku; güçtür. Korkun ne kadar büyük olursa bize o kadar büyük bir güç verirsin. Yani kendi canını kurban etsen çok daha iyi bir durumda olurdun. En büyük korkunu alırlarsa, sana ant olsun ki bir ölümlünün can vermesi kadar hızlı ve kati bir son için yalvaracak hâle gelirsin."



YEDİ

"Olmaz. Kabul etmiyorum." Bu kez sesim kesin çıkmıştı. "*Daima* bir seçme şansım olduğunu sen söylemiştin."

İfadesiz yüzü, buzdan farksızdı. "Son davranışlarına bakarak bu konuşmayı unuttuğunu düşünmeye başlamıştım."

"Mağarada olanları *şimdi* mi tartışmak istiyorsun?"

"Hayır, özellikle öyle bir isteğim yok."

"Nihayetinde tartışmamız gerekecek zaten, şimdi olsa ne fark eder?"

"Öyle olsun." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kararını açıklayarak başlayabilirsin."

Sanki gerçekten seçme şansım varmış gibi, sesinde zorlukla bastırdığı öfkenin tınısı seziliyordu. O kadar şaşırmıştım ki geriye doğru bir adım atarak onu dikkatle süzdüm. Çenesinde bir kas seğiriyordu ve bakışları, elmasları bile kıskandıracak denli sertti. Öfke'nin kızgın olduğunu söylemek yetmezdi, öfkeden köpürüyordu. Çevresine yaydığı hiddetin sıcaklığını âdeta hissedebiliyordum.

Bir anda işin aslını fark ettim. "Kibir'i reddetmemi istiyordun."

"Öyle bir şey demedim."

"Demene gerek yok ki." İlk kez bütün duyguları yüzünden okunu-

yordu. İçine düştüğüm şaşkınlık hiç sektirmeden yerini hışma bıraktı. Eğer o gece bana sırrını verecek kadar güvenmiş olsaydı şu anda çok farklı bir noktada olurduk. Yeni bir plan kurabilirdik. Birlikte. Dilim öfkeyle çözüldü. "Sebebini söylesene. Onu reddetmemi neden istediğini öğrenmeyi talep ediyorum."

"Zorlamayı bırak, Emilia. Bu konuşma burada bitmiştir."

"Hayır, hiç de değil. Bana zarar mı verecek?"

Yakınımızdaki raflar zangırdadı. "Buna izin vereceğimi mi zannediyorsun?"

"Bilemiyorum," dedim dürüstçe. "Neyin gerçek, neyin hayal olduğunu ayırt edemiyorum; bir şeylerin en son çevirdiğin dolabın bir parçası olup olmadığını kestiremiyorum. Beni buraya, bu diyara erkek kardeşinle evlenmem için getirdin."

"Kendi seçimlerini benim davranışlarımla karıştırma."

Sanki çok fazla seçeneğim vardı da. "Evde kalıp iblislerin dünyamı altüst etmesine seyirci mi kalsaydım? Ailemi ve arkadaşlarımı öldürmelerini ya da onlara işkence etmelerini, cadıların yüreklerini yerinden sökmeye devam etmelerini mi izleseydim? Sürekli seçme şansım olduğundan dem vuruyorsun ama öyle bir şey yoktu."

"*Daima* seçme şansın vardır."

"Zaman gitgide daralırken ve kapılar çatlamayı sürdürürken bu mümkün değildi. Kibir'le bu anlaşmayı imzalamak, katliama engel olmak için karşıma çıkan en iyi fırsattı. Elimdeki bilgilere göre bir karar verdim. Eğer bir hata yaptıysam ya da sen – her nedense – bundan hoşnut olmadıysan belki de benimle o gece konuşmalıydın. Oysa ne yaptın? Orada olanca öfkenle, buz gibi dikilip tek kelime etmemeyi yeğledin!"

Altın renkli gözleri kısıldı. "Bunu *yapamayacağım* aklına gelmedi mi hiç?"

"Neyi yapamazdın? Benimle konuşamaz mıydın?"

"Müdahale edemezdim."

"Sihir sebebiyle veya bir iblis fermanı yüzünden mi?" Yüzünü inceledim ama hiddetini daima ustalıkla takındığı ifadesiz bakışlarla maskelemişti bile. Kavga etmek istemediğim için öfkemi bastırmaya çalıştım. "Bir tek Şeytan'ın lanetlendiğini zannediyordum. Bunun doğru olmadığını mı iddia ediyorsun? Sana dair bilmem gereken bir şey var mı?"

İki yanda kollarının kasıldığını fark ettim. Sanki soluğu bir ringde alıp öfkesini yumruklara dökmek ister gibi bir hâli vardı. "Belki de bu soruyu ölümlü ailene sormalıydın. Anlattıkları hikâyelerde belli başlı yerleri bilerek atladıkları ortada. Sebebini hiç merak ettin mi, *cadı*?"

"Sen ne cüretle benim ailemden–"

Arkasında bir duman bulutu bırakarak sihirle ortadan kayboldu. Ben ise kafam karmakarışık hâlde olduğum yerde kalakaldım. Benim ailem hiçbir sır saklamıyordu ki. Nonna hayatımız boyunca bize Kötüler ve onların yalanlarıyla aldatmacaları hakkında hikâyeler anlatmıştı. Bizi karanlık sanatlara ve bu tür büyüler karşılığında ödenen bedellere dair uyarmıştı. Bunların hepsi doğruydu.

Kitaplarla dolu koridoru arşınladım. Öfke yanılıyordu, yalan söylüyordu veya bazı gerçekleri atlıyordu. Nonna bize İlk Cadı – *La Prima Strega* – ve Şeytan arasındaki kan borcundan, Şeytan'ın kendisinden çalınmış olan bir şey karşılığında kan feda edilmesini talep ettiğinden bahsetmişti.

Hades'in Boynuzu'nun, yani kız kardeşime ve bana doğduğumuz zaman verilen iki muskanın bu nesneler olduğu ortaya çıkmıştı. Onun boynuzları. Öfke, bana Kibir'in anlaşmasını getirdiği gece onları benden almıştı. Söz verdiği gibi onları Cehennem'in Kapıları'nı kilitlemek için kullanmış, sonra da benden saklamıştı.

İçimde yükselen öfke, yerini bir anda kafa karışıklığına bıraktı. Nonna öteden beri Yıldız Cadılarını ve Şeytan'ın boynuzlarını gayet iyi biliyordu fakat bize bunlardan *bahsetmemişti.*

Boynuzlar hakkındaki gerçekleri kız kardeşimin günlüğünden, Yıldız Cadılarının ne olduğunu ise kullandıkları isim bu olmasa da Öfke'den ve Haset'ten öğrenmiştim. Haset bana Gölge Cadısı demişti.

Nonna, kendisiyle yüzleştiğimde bu iki meseleyi de bildiğini hemen kabul etmemişti.

Bu düşünce, açıkça anlatmadığı başka kaç şeyler olduğunu merak etmeme sebep oluyordu. Dünyaya özgü en basit büyüleri öğrenmiştik; otlar ve niyet belirten nesneler aracılığıyla yapılan basit büyüleri biliyorduk. Koruma büyülerini. Uyutma büyülerini ve bir camın yüzeyindeki damlacığı kaydırmak gibi zararsız büyüleri. Yani pek büyük beceri gerektirmeyen şeyleri.

Latince bir sözcük, bir tutam şundan, bir parça bundan; böylece sihirli kanımız sayesinde büyü yapılmış oluyordu. Lanet hakkında bilmediğim başka neler vardı?

Veya kendi sihrimiz hakkında?

Sıkıntılı bir tavırla çember çizerek volta atmayı sürdürdüm. Şimdi bir şeyleri sorgulamaya başladığım için hayatlarımızdaki farklı boşlukları görmezden gelemiyordum. Nonna durmadan bize iblislerin kullandığı yöntemleri anlatıyordu fakat bizi yeteneklerimizi geliştirmemiz için eğitmeyi ihmal ediyordu. Bunun belli bir sebebi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Nonna, değerli dersleri unutmayacak kadar akıllı bir kadındı.

Elbette saldırı büyüleri de savunma ve koruma büyülerimiz kadar önemliydi. Fakat bize hiç o türden cüretkâr büyüler öğretilmemişti. Hatta Nonna ne pahasına olursa olsun bizi o büyülerden uzak tutmaya kararlı görünüyordu. Bizim bu büyüleri yapmamızın tehlikeli bir yanı mı vardı?

Vittoria ve bana sürekli kendisini dinlememizi, söylediklerini yapmamızı ve kurallara uymamızı söylerdi. Yoksa sonuçlarına katlanırdık. Ben hiçbir zaman Nonna'yı kızdırmak ya da zarar ziyana sebep olmak istemezdim.

Fakat Vittoria daima sınırları zorlar, sonuçlarından korkmazdı.

Öfke'nin ağır sözleri içimi oymuş, benliğime sızmıştı. Amacı da buydu zaten. Silahları çelik ve kurşunla ya da sinsi sıritmalar ve kurnaz öpücüklerle sınırlı değildi tabii ki. Sözleri de hedef aldığı noktaya doğru ateşlendiğinde aynı şekilde ölümcül olabiliyordu. Belki de haklı olduğunu düşünüp duruyor, içimi kemiren bu duygudan kurtulamıyordum.

Aldığım eğitimde inkâr edemeyeceğim boşluklar vardı.

Bazı büyüler, kas hafızama kazınmış gibi kendiliğinden ortaya çıkıyordu. Bazılarını öğrenmem gerekiyordu ve neredeyse hep unutuyordum. Hakikat büyüsünü nereden ya da nasıl öğrendiğimi hatırlayamıyordum; günün birinde gerçeği öğrenmek istemiştim ve dudaklarımdan özgür iradeyi yok eden bir büyü dökülmüştü. Nonna ona bu yaptığımı söylediğimde çok sinirlenmişti. Bu denli güçlü bir büyü kullandığım için ödüllendirileceğime cezalandırılmıştım.

Rafların sonuna ilerledim ve oturabileceğim kocaman bir koltuk buldum. Bir türlü kaçamadığım düşünceler peşimden gelmeye devam ediyordu. Belki Öfke'nin bahsettiği tek kişi Nonna değildi.

Kız kardeşim ilk büyü kitabını bulmuş, günlüğünü kilitlemek için iblis büyüsü kullanmış ve Hırs ile biçim değiştiricileri her nedense

bir araya getirmişti. Bunun sebebini tam olarak anlayamamıştım; zira biçim değiştiricilerle iblisler öteden beri düşmandı.

Gözüm parmağıma takılınca Öfke'nin bana vermiş olduğu zeytin dalı yüzüğünü hâlâ takmakta olduğumu fark edip şaşırdım. Altın şeridi farkında olmadan parmağımda çevirip durmuştum. Vittoria'nın ölmeden evvel başka neler keşfetmiş olabileceğini merak ediyordum. Şeytan'ın laneti ve kan borcuna dair tüm hakikati öğrenmiş miydi? Belki de öldürülmesinin sebebi diğer her şeyden ziyade bu bilgiye ulaşmış olmasıydı.

Hafızamın derinliklerine gömülü bir şeyin kıpırdandığını hissettim ama duman bulutu misali avuçlarımın arasından sıyrılarak bir anda uçup gitti. Şeytan'ın belki de hiçbir zaman lanetlenmemiş olduğuna dair tuhaf bir düşünce aklıma takıldı.

Eğer bu doğruysa... Belki de cadı cinayetlerinin onun kendisine bir eş aramasıyla hiçbir ilgisi yoktu ve bildiğimi zannettiğim her şey aldatmacalardan ibaretti. Nonna. Vittoria. Cehennem'in yedi prensi. İçlerinden en az birinin yalan söylediğini gayet iyi biliyordum.

Ve bunun sebebini öğrenmeye her zamankinden daha kararlıydım.



Zorlu geçen birkaç saatin sonunda aradığım şeyi nihayet buldum. Raftan giriş seviyesinde bir büyü kitabı alıp kendimi karanlık bir köşede duran koltuğa attım. Bakışlarımı etrafta gezdirdim; kütüphanede çıt çıkmıyordu, etrafta başka birinin olduğuna dair herhangi bir belirti de yoktu. Bir cadının büyü çalışması göze tuhaf gelmezdi zaten. Fakat yine de kimsenin eğitimimin ne kadar yetersiz olduğunu fark etmesini istemiyordum. Kitabın aşınmış deri cildini açarak okumaya başladım.

Bu kitabı yazmış olan cadının demesine bakılırsa; bizim sihrimiz, çalıştırılması gereken bir kastan farksızdı. Çok uzun süre yok sayılırsa körelirdi. Cadı, bunu ayrıca "Köken" olarak tanımlıyordu; benliğimizde dipsiz bir kuyuyu andıran, her an içinden bir şeyler çekip çıkarmamıza hazır bekleyen bir yer.

Bilge Kader Döndürücüler, bizim gücümüzün Tanrıçalar tarafından bahşedilmiş bir lütuf olduğunu söylerler; bu sebeple bir yere kadar onların becerilerini taklit etme eğilimi vardır. Kimi sülaleler, belli başlı büyülere yakınlığı olduğunu fark edecektir; özellikle de dört elementi kullananlar. Bu, o sihri güçlendirmek

için cadının hangi Tanrıçaya dua etmesi gerektiğinin bir göstergesidir. Daha az bahsi geçen beşinci elementin, yani esîr[4]in, çok nadir bulunduğu düşünülür fakat bu bağlamda bunun doğruluğu olmayabilir.

Okumayı bırakıp bu bilgileri sindirmeye çalıştım. Bunun yanında pek fazla deşmeyi istemediğim bir duygu da gün yüzüne çıkmıştı. Buna şüphe de denilemezdi öfke de. Fakat ikisiyle de yakından ilintiliydi. Nonna gücümüzün nereden geldiğini ya da nasıl işlediğini bize hiçbir zaman anlatmamıştı. Büyükannemin de bilmiyor olması bir ihtimaldi elbette fakat bu bana pek akla yakın gelmiyordu.

Ayrıca hayatımda ilk defa Kader Döndürücüler diye bir şey duymuştum. Daha evvel tek bir Tanrıçaya dua etmekten de habersizdim. Bize hep hepsine birden dua etmemiz söylenmişti. Nonna'nın tek bir Tanrıçaya adamak niyetiyle yaptığı bir sunak var mıydı diye belleğimi yokladım fakat aklıma böyle bir şey gelmedi. Belki de bizim sihrimiz, elementlerin hiçbiriyle yakinen bağdaşmıyordu.

Büyü kitabının sayfalarını karıştırarak Kader Döndürücüler hakkında daha fazla bilgi aradım fakat isimleri bir daha geçmiyordu. Tekrar başa dönerek Köken meselesine odaklanmaya karar verdim.

Nonna'ya ve eğitimimizi hiç sorgulamadığım için kendime duyduğum kızgınlık, sürekli dikkatimi dağıtıyordu.

"*Odaklan.*"

Kendi becerilerimden şüphe duyarak gözlerimi kapattım, düşüncelerimi berraklaştırdım ve o içsel güç kaynağını sezinlemeye çalıştım. İlk başta dikkatimi çeken bir şey olmadı fakat sonra bir anda etrafımdaki dünya sönüp gitti. Zihnim karanlığa büründü. Hiçbir şey bilmiyordum, hiçbir şey değildim. Bir hiç hâline gelmiştim.

İçim neredeyse bomboş kesilmişti, dipsiz bir karanlığa doğru açılıyordu. Öteden beri içeri adım atmamı beklediğine ve varlığını fark ettiğim anda içine çekileceğime dair tuhaf bir hisse kapılmıştım. Şimdiyse *her şeyi* bir anda hissediyordum. Kendi benliğimin derinliklerine doğru inerek çılgınca çarpan kalbimin yakınlarında bir noktada durdum. Sihrim orada uykudaydı. Nereden bildiğimden emin değildim fakat biliyordum. Bilincimi sihre yönelterek onu daha iyi anlamaya çabaladım. Kadim, kudretli ve hiddetli bir şey, uyandırılmanın verdiği hışımla bir gözünü araladı.

---

[4] Esîr, felsefede maddenin beşinci unsurudur. Ancak bu madde katı, sıvı ve gaz gibi algılanabilir hallerden farklı olarak yoğunluğu daha az, vibrasyonel hızı daha yüksek, daha süptil ve daha akışkan haline verdikleri addır. (Editör Notu)

Nefesim kesilerek oradan geri çekildim.

"Göklerdeki yüce Tanrıça aşkına... Bu da *neydi*?"

Büyü kitabının sayfalarını karıştırdım fakat az önce deneyimlediğim güce benzer bir şeyden bahsedilmiyordu. Bunun toprak, hava, ateş, su ya da esîr tanımlarından birine uymadığı kesindi. Beni endişelendirecek denli kudretli, her şeye hâkim, muazzam bir şeydi. Öfkesi, muhakemeyi hiçe sayan bir yoğunlukla alev alev yanıyordu. Eğer o gücü kendi irademle çağırabilseydim... Bu diyarı yerle bir edebilirdim.

Böyle bir şey istediğim yoktu gerçi. Tek isteğim; ikiz kardeşimin katilinden intikam almaktı. Derin bir nefes aldım ve tekrar denemeye hazırlanarak gözlerimi yumdum.

"Ah, affedersin."

Başımı büyü kitabından kaldırdım ve eğitimi bir kenara bırakıp kitabı yüksek sesle çarparak kapattım. Simsiyah kıvırcık saçlara, sepya rengi gözlere ve esmer bir tene sahip bir kadın, önümde zarifçe reverans yaptı. Uzun saçlarına, benim çiçeklerim gibi küçük hayvan kafatasları dolamıştı. Kızıl-kahve ya da bakır denilebilecek bir renkteki elbisesi, belirgin kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Elinde ağaç yetiştirme üzerine bir kitap vardı; şaşırtıcı ama ilgi çekici bir seçimdi bu.

"Sen Emilia olmalısın. Saray eşrafı seni çok merak ediyor. Ben Fauna."

Ona belli belirsiz bir gülümsemeyle baktım. Dedikodunun burada da bizim oranın pazaryerinde olduğu kadar rağbet gördüğüne inanıyordum. "Ne gibi nahoş söylentiler dolaşıyor?"

"Her zamanki şeyler. Saçlarının yılanlardan, dilinin ateşten yapılmış olduğundan; öfkelendiğinde Merhametsiz Kesim'in kudretli buz ejderhaları gibi alevler saçtığından." Suratımda beliren şaşkın ifade karşısında sırıttı. "Şaka yapıyorum. Prens Öfke buralardayken söylenti çıkarmayacak kadar zekidirler. Onun özel konuğu olarak sen yasak bölgesin. Bunu gayet açık bir şekilde belirtti. İblis Kraliyet Sarayı'nın lordu ya da leydisi bile olsa, senin adını ağzına alanın dilini koparacakmış."

"Daha ziyade görevine engel olurlarsa onları korkunç bakışlarıyla soldurur herhâlde."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Aslında tehdidinde gayet ciddiydi. Lord Makaden sağ salim kurtulduğu için şanslı mesela. Prens bir daha se-

nin hakkında kötü konuşursa dilinin taht odasının girişine asılacağına ve çürüyene kadar orada kalacağına yemin etti. Makaden muhtemelen sırf sarayın önde gelenlerinden biri olduğu için kıyımdan kurtuldu."

Anlattıkları gözümün önünde şekillenirken kendi kendime nefes almayı sürdürmem gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. "Gerçekten mi? Öfke birini dilini koparmakla mı tehdit etti?"

"Üstelik boş bir tehdit değildi. Dikkate alınması gereken bir uyarıydı. Ekselansları, kendisine başkaldıranlara merhamet göstermez. Bu sabah Domitius'un, yani korgeneralinin tepesine bir dağ indirdi." Fauna'nın gülümsemesi soldu. "Onu hâlâ molozların arasında arıyorlar."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Anir sadece bir dağı yerle bir ettiğini söylemekle yetinmişti. Birinin o dağın altında kaldığından hiç bahsetmemişti. Öfke, bir Cehennem Prensi'ydi. Savaş generali. Korkulan Yüce Yedili'den biri. Bu duyduklarım beni şaşırtmamalıydı. Gösterdiği şiddete daha evvel de şahit olmuştum.

Yine de bu, karşımdaki kişinin kim olduğunu ve nerede olduğumu bir kez daha hatırlamamı sağlamıştı. Diğer saraylara gittiğim zaman oyunumu ustaca oynamam gerekecekti.

Öfke'nin üst düzey bir görevliye zarar vermiş olması beni şaşırtmamalıydı. Muhtemelen bu sabahki kavgamızın ardından hırsını ondan çıkarmıştı. Eğer ufak bir tartışmanın ardından böyle yapıyorsa, en son anlaşmazlığımızın ardından efsanevi öfkesiyle karşılaşacak kişiyi düşünerek onun için endişelendim. İçime vicdan azabının çöktüğünü hissettim fakat mantıken hiçbir şeyden suçluluk duymam gerekmediğini biliyordum. Davranışlarından sadece kendisi sorumluydu.

"Öfke'nin ona neden saldırdığını biliyor musun?"

"Galiba Domitius, senin yüreğini hâlâ atarken askerlere sunmayı önermiş. Gerçi bazıları da senin fiziksel özelliklerin hakkında müstehcen yorumlar yaptığını iddia ediyor. 'Dolgun göğüslerinin' göründüğü kadar tatlı olup olmadığını anlamak için tadına bakmakla alakalı bir şeyler söylemiş."

"Peki ya öbürü? O ne demiş?"

"Lord Makaden, ekselanslarının dillere ve onların senin üzerinde nasıl kullanılacağına dair başka kuralları olup olmadığını sorguladı." Bir an için tereddüt etti. "İkisi de pek... Komik bulunmadılar. Ekse-

lansları derhâl harekete geçmekte haklıydı. Tek bir bozuk iblis yemişi, bütün sepeti çürütür."

Ne hoş. İblislerin laflarını eyleme dökmeye niyetlendiklerini söylemenin dolaylı bir yoluydu bu. En azından bunu denemişlerdi. Silah ya da dövüş konusunda pek becerikli olmayabilirdim fakat mutfakta et keserek geçirdiğim zamanlar sayesinde bıçağı iyi kullanabiliyordum. Hedef alınması gereken hayati noktaları biliyordum ve bana zarar vermeye niyetlenen birine bıçağı saplamakta tereddüt etmezdim.

Öfke'yi bir daha gördüğümde ondan bir silah isteyecektim. Herhâlde benden kendimi korumam için bir aleti esirgemezdi. Güvenliğim için ona ya da bir başkasına bel bağlamak istemiyordum.

"İçlerinden biriyle sevgili miydin?"

"Yok canım." Fauna dudak büktü. "Yakında benim beğendiğimle tanışırsın. Hatta yarın akşam."

İçimde korkuyla karışık bir şüphe belirdi. "Yarın ne olacak ki?"

"Öyle kötü ya da korkutucu sayılacak bir şey değil. Yalnızca Öfke Hanedanı'nın en seçkin mensuplarıyla bir akşam yemeği." Gülümsemesi geniş ve parlaktı. "Merak etme. Prens Öfke en az bir asır evvel 'toplantılarda adam deşmeyi' yasakladı. Şimdi yanımızda taşıdığımız tek bıçak, keskin bakışlarımızdan ibaret. Şarap kadehlerimizin üzerinden birbirimize ölümcül bakışlar atarken hançerimizi düşmanımızın bedenine saplamayı hayal ediyoruz yalnızca. Bunu yaklaşan şölen için bir prova gibi düşün."

"Şeref konuğundan bir korkusunun alındığını duydum. Biri onun yerine gönüllü olabilir mi?" Eğer böyle bir imkân varsa Öfke'yle, hatta gerekiyorsa bizzat Şeytan'la pazarlık yapardım. "Belki üst sınıf asillerden biri?"

"Bence buna izin verilebilir ama böyle bir şans sunulsa dahi kimse gönüllü olmazdı." Fauna bana acıyan gözlerle baktı. "Bu diyardaki hiçbir prensin bunu yapmayacağı kesin. Diğer kraliyet mensuplarına çok fazla güç bahşetmiş olurlar." Kitabına sıkıca yapıştı. "Sen Kristal Kanat'ta kalıyorsun, değil mi?"

"Galiba." Omuz silktim. "Odamda bir sürü kristal var."

"Harika. Akşam yemeğinden önce yanına gelip sana eşlik ederim."

Bu teklifini kabul etmeme ya da başka bir soru sormama fırsat vermeden koşturarak kütüphaneden çıktı.

Başımı iki yana salladım. Öfke Hanedanı'ndaki ilk günüm felaketti. Yolculukta hipotermiye yakalanmam, büyülü kafatası, prensle kavgamız, ailemin benim sihir yeteneğim hakkında saklıyor olabileceği sırlar, Öfke'nin ordusundan birinin katledilmesi ve hepsinden daha büyük olan Kurtlar Şöleni tehdidi.

Dünyada en son isteyeceğim şey; bana bununla işkence etmeye hazır bir diyara en derin korkumu sunmaktı. Fakat gücümden istifade etmeyi öğrenebilirsem Vittoria'nın kurban gittiği cinayeti çözebilir ve böyle bir şeye maruz kalmadan bir an evvel ölümlü dünyadaki evime dönebilirdim.

Büyü kitabını alıp oturduğum yerde doğruldum ve ertesi güne hazırlanma niyetiyle odama geri çekildim. Yerle bir olan dağa ilişkin öğrendiklerime bakılırsa, akşam yemeğinin de kendi içinde menfur bir savaşa dönüşeceğinden pek şüphem yoktu. Tek parça hâlinde kurtulabilirsem kendimi şanslı sayacağım bir savaşa.

Kristal Kanat'a hemen geri dönmedim. Merakıma yenik düşerek Öfke'nin Cehennem versiyonunu araştırmaya karar verdim. Düşmanını tanı demişler... Okuma alışkanlıklarını da öğren tabii.

Gökkuşaklı kütüphanenin arka tarafında sarmal bir merdivene rastladım ve aşağıda beni bekleyen karanlık boşluğa doğru dikkatlice inmeye başladım. Abanoz, altın ve derilere ilişkin ilk tahminim, şahsi kütüphanesi için son derece isabetli olmuştu. Üst üste dizilmiş taşlardan oluşan bir duvar boyunca uzanan şöminenin önüne koyu renkli, yumuşacık ve aşınmış deri koltuklar yerleştirilmişti. Şöminenin ağzında dik durup kollarımı yukarı kaldırsam dahi tepesine değmem mümkün değildi. Odanın çeşitli yerlerine altın işlemelerle süslü, koyu gri ve siyahın çeşitli tonlarında kilimler son derece zevkli bir şekilde yerleştirilmişti.

Buradaki raflar obsidiyen cevherinden yapılmıştı, kitapların koyu renkli ciltleri ise deri kaplıydı. Açıktaki kirişlerden sallanan, ince demir kollu, çember şeklindeki avizeden odaya çekici bir ışık yayılıyordu. Burası, çatırdayan ateşin karşısında kıvrılıp kitap okumak için çok uygun bir yerdi. Okuma koltuğunun arkalığına rastgele atılmış pelüş bir battaniye bile vardı.

Ana okuma alanının uzak bir köşesinde, duvardan sarkan kelepçeli zincirler gözüme çarptı. Demek Öfke dalga geçmiyordu. Ağzım kurudu ve derhâl bakışlarımı oradan kaçırdım.

Aklıma gelen ilk şey işkence olmamıştı. Ve bu diyarın sinsi büyüsünü duygularımı kabartmak için kullanmasını *istemiyordum*. Etrafı mümkün mertebe dikkatle inceleyerek odanın geri kalanını dolaşmaya koyuldum.

Devasa görünen bir çalışma masasının üzerine savaş stratejilerine, iblislerin ve insanların tarihine, cadı ritüellerine dair kitaplar ve jurnaller, büyü kitapları, hatta birkaç elyazması düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Latince ve anlayamadığım bir dilde yazılmışlardı. Burada suç teşkil edecek ya da fayda sağlayacak bir şey yoktu. Tanrıçaları ve sihirlerini ya da Genç Kız, Anne ve Kocakarı'ya ilişkin iblis efsanelerini anlatan bir şey görünmüyordu. Kafataslarına ya da başka kemiklere can vermek için kullanılan bir büyüden eser yoktu.

Sadece kalemler ve mürekkep hokkaları gözüme çarptı. Bir de bıçak bilemek için kullanıldığını varsaydığım pürüzlü bir taş.

Masanın arkasındaki bir rafta, iblis hanedanlarının her birine adanmış yedi cilt jurnal duruyordu. Tozların arasından görünen şekilden anlaşıldığı kadarıyla bir zamanlar sekiz taneydiler. Belki hanedanlardan biri öyle üretkendi ki tüm bilgileri kayıt altına almak için bir kitaptan fazlası gerekmişti. İşin aslı her neyse, o jurnal şu an burada değildi.

Görünüşe göre Latince yazılan tek şey kitapların adlarından ibaretti. Birkaçının sayfalarını karıştırdım fakat yazıldıkları dili anlayamadım. Jurnalleri yerlerine geri koyarken içimde öfkenin kabardığını hissettim. Hiçbir şey kolay olmuyordu.

Yarı yarıya lavantalı bir sıvıyla dolu bir karaf ve onunla takım kristal bir kadeh dikkatimi çekti. Öfke'nin nelerden keyif aldığını merak ederek içkinin bir kısmını kadehe döküp kokladım. Turunçgilleri andıran bir aromayla bitkisel kokuların karışımı burnuma çalındı. Dikkatle bir yudum aldım ve hissettiğim yanma karşısında dişlerimin arasından tıslադım. Tadı çok sertti. İnsanların içtiği konyağı andırıyordu fakat daha tatlı, vanilyamsı bir alt aroması vardı. Biraz krema ve buzla yumuşatılırsa tadı muhteşem olabilirdi.

Ve ertesi akşamı atlatmama fayda sağlayabilirdi. Yemekten önce bundan bir kadeh isteyecektim.

İçkiyi bir kenara bırakıp çalışma masasının başına oturdum ve çekmecelere yöneldim. Tabii ki kilitliydiler. Kâğıt ağırlığı olarak kullanıldığını varsaydığım bakırdan bir yılan heykelinin altına, üzerinde zarif yazısıyla göze çarpan bir zarf sıkıştırılmıştı. Hiçbir suçluluk duymadan mesajı okudum.



Yazıyı baştan okudum ama tek bir satırını bile çözmeme faydası olmadı. *G* harfinin Hırs'ı simgelediğini düşündüm. Fakat Açgözlülük de olabilirdi[5]. *Bulundular. VIII.* Haset de Hırs da Hades'in Boynuzu'nun peşine düşmüşlerdi fakat Öfke, muskalara pek ilgi göstermemişti. Tabii Kibir, topraklarına girmemize müsaade edene kadar muskaların Öfke'de duracağını unutmamak gerekirdi.

"Peki o hâlde aradığın neydi, sevgili, ketum Öfke?"

Yılan biçimindeki kâğıt ağırlığı kaldırıp avuçlarımın arasında yuvarladım. "Ay."

Arkasını çevirip alt kısmında yer alan geometrik şeklin sivri çıkıntılarına baktım. Bu, kâğıt ağırlığı değil, mühür mumuydu. Belki iki işlevi birden görüyordu. Onu bir kenara bırakıp notu tekrar inceledim. Bu kez bir şey dikkatimi çekti. Not kimseye hitaben yazılmamıştı. O yüzden alıcısı Öfke olabileceği gibi, Öfke tarafından ele geçirilmiş de olabilirdi.

Belki mesaj aslen Şeytan'a yazılmıştı – ona boynuzlarının tekrar ele geçirildiğini haber veriyordu. Belki de *G*, Öfke'nin gerçek adını simgeliyordu ve bu yazışmaları yapan ta kendisiydi. Belki de bu

[5]Kitabın orijinal dilinde "Hırs", "Greed"; "Açgözlülük" ise "Gluttony" olarak geçmektedir. (Çev.)

notun önem taşıyan hiçbir yanı yoktu ve ben bir ipucu bulmak için gösterdiğim umarsız çaba içerisinde her şeye anlam yüklüyordum.

Notun üzerinde tarih de olmadığı için yazılanlar güncel veya çok eskiden kalmış olabilirdi. *VIII* kısmı tarihi ifade etmiyorsa tabii. İblislerin zamanı nasıl belirttiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Dünyada on dokuzuncu yüzyılın sonlarındaydık fakat burada sekiz çağ geçmiş olabilirdi. Ya da belki kayıp sekizinci jurnali işaret ediyordu. Tahminlerimin bir sonu yoktu.

Hiçbir fayda etmeyen notu bir kenara koyarak yanıma bir mürekkep hokkası, kalem ve birkaç parşömen aldım. Giriş seviyesindeki büyü kitabımı da göğsüme bastırıp evvelkinden daha da şaşkın ve öfkeli bir şekilde odama geri döndüm. Ertesi gün, iblislerin nasıl iletişim kurduğunu seyredip sarayda nasıl davrandıklarını öğrenmekle geçse bile bazı şeylerin açıklığa kavuşacağını umut etmekten başka çarem yoktu.

İşçi sınıfından gelen bir aileye mensup olmam sebebiyle memleketimde zengin çevrelerle herhangi bir bağlantım olmamıştı; o yüzden yarınki davet, ne kadar iyi uyum gösterebileceğime dair bir sınav niteliğinde olacaktı. İntikama uzanan yol benim için bir anda alev alan bir cehennem değil, ağır ağır tutuşan bir kıvılcımdı. Kibir Hanedanı'nı istila ettiğimde, aldatmaca konusunda ustalık kazanmış olacaktım.

Vittoria'nın ölümünden sorumlu olan iblis nihayet öfkemin alevlerini hissettiğinde, onun Günah Hanedanı'nı yakıp küle çevirmiş olmayı umut ediyordum.

SEKİZ

Sos tavasına alınan karabiberle kaplı bir dilim etin üzerine gezdirilen yıllanmış şarap ya da kurumuş kan. Zemini baştan başa kaplayan yaldızlı aynanın karşısında dönüp dururken üzerimdeki elbisenin eşsiz rengini nasıl daha iyi tarif edebileceğime karar veremiyordum. Nonna buna kana bulanmış alamet der ve Tanrıçalara dua etmeye başlardı herhâlde.

Benimse çok hoşuma gitmişti.

Daha önce elbette kraliyet iblislerine özgü bir akşam yemeğine katılmamıştım ve bu sabah erken saatlerde gelen, Öfke'nin incelikli el yazısından çıkma notta hem dikkat çekici hem de resmî bir şey giymem gerektiği belirtilmişti. Bu elbise iki özelliği de taşıyordu. Korsajı, göğüslerimin arasına doğru V şeklinde inen derin bir dekolteye sahip, sert bir korseden oluşuyor ve bronz tenimi ön plana çıkarıyordu. Bu cüretkâr üst kısmın üzerine siyah renkte incecik yılan derisi desenleri işlenmişti; etekleri ise koyu ve doygun bir şarap rengindeydi.

Gotik şatafatıyla ön plana çıkan iblis elbiseleri.

Bu elbise de straplez olduğundan, ışıldayan dövmem gözler önüne serilmişti. Onu ön plana çıkarmak için eldiven takmamaya karar verdim. Üzerimde Öfke'nin bana hediye etmiş olduğu yüzük dışında herhangi bir mücevher yoktu. Hiç şüphesiz bu, ilginç bir sohbet konusu olacaktı.

Ayrıca amacına uygun olacağını umut ediyordum.

Hayatım boyunca takmış olduğum gümüş *cornicello*'m eksikti fakat artık muskamı ebediyen yitirdiğimi kabul etmek zorundaydım. Banyoya geçtim ve parmaklarımı omuzlarıma dökülen saçlarımdan geçirdim. Dün Fauna'nın gevşek bırakılmış saçları son derece dağınık ve güzel görünüyordu; o yüzden tarzımda herhangi bir yanlışa mahal vermemek için ben de saçlarımı benzer bir şekle soktum. Uzun, koyu renkli dalgalar sırtımdan dökülüyordu fakat iki tarafımda oturan konuklarla sohbet edermiş gibi yaptığımda yüzümü çevreleyen daha kısa tutamlar öne düşüyordu.

Bu, işime yaramazdı. Bu akşam hiçbir şeyin arkasına saklanmak istemiyordum. Cehennem'in lordları ve leydileri beni hiçbir engel olmaksızın görmeliydiler.

Ne kadar korkmuş ya da gergin olursam olayım, bunu görünüşüme yansıtmayı düşünmüyordum.

Tuvalet masasının çekmecesinde, kuş kafataslarından yapılma küçük kıskaçlı tokalar buldum ve saçımın üst kısmını geriye doğru yatırdım. Kemikleri bir ölüm tacı misali tepeme yerleştirdim ve bu menfur görüntünün arasına çeşitli çiçekler doladım. Olmuştu işte; müstakbel kraliçe için yetersiz kalsa da hiç değilse bir Cehennem Prensesi gibi görünüyordum artık.

Gerçi kafamdaki kemikler ve gözlerimde ışıldayan o tanıdık, belli belirsiz öfke duygusuyla ölüm ve gazap Tanrıçasını da andırıyor olabilirdim.

Yatak odama geri dönmeye yeltenmişken yarı yolda duraksadım. Cam masanın üzerinde –Anir'in bir önceki geceki ziyaretinden kalan şarap şişesinin hemen yanında – bir başka kafatası duruyordu.

"Kan ve kemikler aşkına." Hem de âdeta sözlük anlamıyla.

Derin bir nefes aldım ve kafatasına mesajını duyabileceğim denli yaklaştım. Neredeyse o anda, Vittoria'nın sesine benzerliği sebebiyle tüylerimi diken diken bir şekilde mırıldanmaya başladı. "*Yedi yıldız, yedi günah. Yukarıda ne varsa aşağıda da o vardır.*"

"Göklerdeki yüce Tanrıça aşkına. Bu da ne *demek* böyle?"

Herhangi bir karşılık beklemediğim için cevap gelmediğinde pek hüsrana uğramadım. Derin derin içimi çekmekle yetindim. Bilmecelerden nefret ediyordum. Kafa karıştırıcı, beş para etmez şeylerdi. Öf-

ke'nin kütüphanesinden almış olduğum mürekkep hokkası, kalem ve parşömeni önüme çekerek aklımdakileri karalamaya koyuldum.

Öfke'nin erkek kardeşlerinden biri vaktini ayırıp büyülenmiş kafatasları aracılığıyla çeşitli mesajlar gönderiyorsa, bunun bir anlamı olması gerekirdi. Tabii yedi prensten biri sırf sıkıntıdan benimle kafa buluyorsa başka. İşin aslının böyle olduğunu pek zannetmiyordum ama bu ihtimali de elemeyecektim. Belki de böyle işlerle uğraşacak denli boş kimselerdi.



En kolayı; yedi günah ibaresini çözmekti, Cehennem Prensleri'ni kastettiği apaçıktı. *Yukarıda ne varsa aşağıda da o vardır*, kehânette yer alıyordu – bu kısım o kadar da net değildi. Kimse ne anlam taşıdığından tam olarak emin görünmüyordu. Nonna, bunun Vittoria ve benimle ilgili olduğunu; bizim büyük bir fedakârlıkta bulunarak iki diyara da huzur getireceğimizin öngörüldüğünü söylemişti. Fakat o bile her şeyin cevabını bilmiyordu. En azından kendi söylediğine göre. Hakikatin ne olduğunu artık kim biliyordu ki? Gerisi... Gerisi için biraz araştırma yapmam gerekecekti.

Her bir teoriyi tüm hatlarıyla belirlemeye kararlı bir şekilde notlarımda yeni bir satıra geçtim; böylelikle zaman içerisinde üzerlerini çizebilecek ya da eklemeler yapabilecektim. Bir şeyleri yazıya dökmek, öteden beri hakikati *görmeme* fayda sağlıyordu.

Ayrıca romanlardaki dedektifler de bu yolu izliyor ve kitabın sonunda vakayı mutlaka çözüyorlardı. Ben uzman sayılmazdım fakat elimden geleni yapacaktım. Sıradaki iş olarak, kehânet hakkında hatırlayabildiğim tüm bilgileri karalamaya giriştim.

İkinci maddeyi tekrar okurken nefesimin tıkandığını hissettim. *İkizlerin varlığı, Şeytan'ın lanetinin sonlanacağına delalettir.*

"Göklerdeki yüce Tanrıça aşkına. Olamaz..."

Bu, hepimizin gözünden nasıl kaçmıştı? Zihnim bir kez daha Claudia'nın kehânet seansına dair düşüncelerle dolup taştı. "Onun" özgürce dolaştığı ve bunun imkânsızlığına dair söyledikleriyle. Ölüm meleğini kastetmemişti demek. Bizi Şeytan'a karşı uyarıyordu. Eğer ikiz kardeşim ve ben, onun lanetini sonlandıracaksak, onu bağlayan büyüyü bozan muhtemelen bizim bir eylemimiz değil, bizzat doğumumuzdu. Demek ki o zannettiğimiz gibi Cehennem'de zincirli değildi.

Üstelik yaklaşık yirmi yıldır serbest olmalıydı. Ben Vittoria'nın cinayetini araştırırken o, Tanrıça bilir neler peşinde, özgürce dolaşıyordu.

O hâlde neden Kibir, Antonio'nun bedenini ele geçirmiş ve beni alması için kendi adına Öfke'yi göndermişti? Eğer Cehennem'de hüküm sürmeye mahkûm edilmemişse beni kendisi de gelip alabilirdi. Gelin adaylarının *hepsini* alıp götürmek için gelebilirdi. Niye bu görevi Öfke'ye devredecekti ki?

Tabii daha önceden kafamda uyanan şüphe doğruysa ve aslında kendisine bir eş arayışında değilse, işler değişirdi. Demek cinayetler bambaşka bir sebepten ötürü işlenmişti.

Duyduğum korkuyla sırtımdan aşağı soğuk terler boşandı. Komodinimde duran yeni saate bir göz attım.

O gece yatmadan önce bir komodin ve saat dilemiştim ve ben uyurken ikisi de sihirli bir şekilde ortaya çıkmışlardı. Oda isteklerime cevap mı veriyordu yoksa Öfke bunlara ihtiyacım olacağını tahmin mi etmişti, bilemiyordum. Muhtemelen ikincisiydi. Öfke'nin ayrıntılara gösterdiği özen muazzamdı. Sanki sağa sola komodin göndertmekten daha önemli bir işi yokmuş gibi.

Akşam yemeğinin başlayacağı gece yarısına hâlâ bir saat vardı. Bu durumda iblis prensin şahsi kütüphanesine uğramak için yeterli zamanım olmuştu. Vaktimi, sihir kaynağıma hükmetmeye yönelik çalışmalar yaparak geçirmeyi planlamıştım fakat o iş şimdilik bekleyebilirdi. Öncelikle Kibir Hanedanı'nın jurnalini alıp gizlice odama getirmem gerekiyordu. Hem de hemen. İblis dilinde olmasının bir önemi yoktu; bu uğurda ruhumun bir parçasını daha satmam gerekse bile onu okumanın bir yolunu bulacaktım.

Hem yeni kafatasını hem de aşırdığım jurnali ilk kafatasının yanına sıkıştırmayı başardım – hepsini kabarık bir elbisenin arkasına saklamıştım – ve gardırobun kapısını kapattığım anda odamın kapısının tıklatıldığını duydum. Sessizce soluğumu verdim ve sadece bu akşamı atlatmakla kalmayıp hayallerimin ötesinde bir zafer kazanacağımı da umut ederek yalan ve aldatmaca Tanrıçasına hızlı bir dua fısıldadım.

Korsajımın önünü düzelterek yatak odamdan antre görevi de gören oturma odasına geçtim.

Şansım varsa, küt küt çarpan kalbimin akşam yemeğinden ötürü duyduğum gerginlikten kaynaklandığı zannedilirdi.

Kapıyı açtım ve Fauna yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. Mutluluğu içten görünüyordu; midemdeki düğümün gevşediğini hissettim. Belki jurnali okumak için onunla bir pazarlık yapabilirdim – nihayetinde o da bir iblisti; iblis dilini okumayı becereceği muhakkaktı.

Fakat henüz ona tastamam güvenmeye hazır değildim.

Sessizce yaptığım değerlendirmeleri ve bambaşka yerlerde gezinen düşüncelerimi hiç fark etmeden beni çarçabuk süzdü. "Çok hoş olmuşsun, Emilia."

"Sen de öyle." Hâlbuki bu ifade yetersiz kalıyordu. Akışkan metalden yapılmış gibi görünen gümüş rengi elbisesinin içinde göz kamaştırıcı bir hâli vardı. Aklıma eski Roma askerlerinin göğüs zırhları geldi. Görüntüyü tamamlamak için ihtiyacı olan tek şey, koyu kırmızı etek ya da pelerindi. "Elbisen zırhı andırıyor."

"Ölümcül bakışlardan korunmak için birebir." Göz kırptı fakat geriye doğru bir adım atarken yüz ifadesi ciddileşti. "Hazır mısın? Çok geçmeden çıkmamız gerekecek. Konukların tam saatinde gitmeleri beklenmez fakat kralı öfkelendirecek kadar da geç kalınmamalıdır."

Kalbim küt küt çarpmaya başladı. Erken saatlerde kıyafetime dair gönderdiği not haricinde Öfke'den bir haber almamış, onu görmemiştim. Bu gece ondan ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu; tebaasının önünde nasıl davranacaktı acaba? Yokmuşum gibi mi yapacaktı, beni alaya mı alacaktı yoksa şeref koltuğuna mı oturtacaktı?

Belki gelmeye bile zahmet etmeyecekti. Belki beni kurtların ortasına atarak yalnız kalınca pençelerimi çıkarıp çıkarmayacağımı, kendi

başımın çaresine bakıp bakamayacağımı görmeye niyetliydi. Kütüphanedeki karşılaşmamızın ardından aileme karşı bir garezi olduğunu kesinlikle söyleyebilirdim. Onlardan intikam almak için beni kana susamış iblislerle dolu bir odada yalnız bırakmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

"Öfke de gelecek mi?"

"Evet."

Dikkatim derhâl bu tek kelimeyi telaffuz eden derin ve yumuşak sese yöneldi. Gözlerim onunkilerle buluştu. Üzerine tam oturan siyah bir takım elbise giymiş olan Öfke koridorda dikilmiş, karanlık bakışlarla beni süzüyordu. Kafasında, üzerinde altınlar serpiştirilmiş obsidiyen yılanlardan oluşan bir taç vardı. Uzun boylu, tehditkâr – bir günah gibi, hem tehlikeli hem cazip görünen – bir gölge yaşam bulmuş olsaydı, tıpkı ona benzerdi.

Kendi kendimi kalbimin titreşmesinin tek sebebinin yakışıklı prensin süitimin önünde bir anda, habersizce belirmesi olduğuna, onun şahsıyla veya bakışlarındaki vahşi parıltıyla *hiçbir* ilgisi olmadığına ikna etmeye çalıştım. O bakışlar, bütün diyar yanıp küle dönse bile umurunda olmayacakmış gibi benim üzerimde geziniyordu. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki...

Fauna, bakışlarımın nereye kaydığını görmek için arkasını döndü ve bir anda yerlere kadar eğilip reverans yaptı. "Ekselansları."

"Bizi yalnız bırak."

Fauna bana hâlden anlar bir bakış atarak hızlı adımlarla uzaklaşarak gözden kayboldu. Topuklu ayakkabılarının sesleri artık duyulmaz olunca Öfke bana yaklaştı; yoğun bakışları, taktığım hayvan kemiklerinden oluşan taçtan parmağımdaki yüzüğe kaydı, beni tepeden tırnağa inceledi. Nefes alıp verişimi bozmamak için elimden geleni yaptım.

Bakışlarında ışıldayan duygunun gözü dönmüş bir hırs mı, öfke mi yoksa şehvet mi olduğunu ayırt edemiyordum. Belki de üçünün birleşimiydi. Demek yeraltı dünyası yalnızca *benim* arzularımı sınamakla ve kabartmakla yetinmiyordu; onun da bu savaşı vermesi gerekiyordu.

Elbisemi de baştan aşağı süzdükten sonra gözleri yüzüme kaydı. Bakışlarımız buluştuğunda içimde küçük bir kıvılcımın çaktığını hissettim.

Önemli bir şey değildi; kuru bir günde ayaklarınızı birbirine sürtüp sonra metale dokunduğunuzda hissedilen türden bir statik elektrikten ibaretti. Fakat... verdiği his, *önemsiz bir şeyden* farklıydı.

Yaklaşmakta olan şiddetli bir fırtınanın ilk habercisi gibiydi. Ya olduğunuz yerde dimdik beklediğiniz ya da kaçıp sığınak aradığınız türden bir fırtına. Aramızdaki hava, doğanın hiddetinin beklentisiyle birden ağırlaşmış ve kararmıştı sanki. Gözlerimi kapatacak olsam, beni bir girdabın içine çekerek büsbütün yutacak rüzgârların uğultusuyla dişlerimi takırdatan gök gürültüsünü hayal edebilirdim. Şehirleri yıkıp geçen, diyarları yerle yeksan eden türden bir fırtınaydı bu.

Öfke ise güçlü bir bakışla hepsine hükmediyordu.

"Güzel bir kasırgayı andırıyorsun."

Aramızda gezinen tuhaf gerginliği yatıştırmaya çalışarak güldüm. Kullandığı kelimeler, duygularımı ne kadar iyi okuduğunu merak etmeme yol açtı. Belki de sırlarımın hiçbiri onun karşısında güvende değildi. "Bir doğal afete benzetilmek her kadının hayalidir."

"Şiddetli bir kargaşa. Sana yakıştığını söyleyebilirim."

Yakışıklı yüzünde neredeyse bir gülümseme belirecekti fakat kendisine engel olup bana etrafımda dönmemi işaret etti. Beni baştan aşağı inceleyebilmesi için ağır ağır döndüm.

Elbisenin arka tarafı da önü kadar abartılıydı. Derin bir V şeklinde uzanan dekolte, neredeyse kalçalarıma kadar tenimi açıkta bırakıyordu. İki tarafı birbirine tutturan ince altın zincir, sarkaç misali sırtımdan aşağı inmekteydi. Yüzük haricinde tek süsüm buydu.

Dikkat kesilmiş olduğum için kulağıma çalınmıştı muhtemelen fakat içini çektiğinde çıkan belli belirsiz nefes sesini duydum.

İçimde hoşnutluğa benzer bir duygu çalkalandı.

Elbisenin hem önden hem arkadan vücudumu cömertçe sergilemesi ve kıvrımlarımı baştan çıkarıcı bir şekilde sarmalamasından huzursuzluk duyarım diye endişe ediyordum fakat o anki duygularım bunun tam tersiydi. Kendimi güçlü hissediyordum. Şimdi Öfke'nin neden özenle bu kıyafetleri seçtiğini anlıyordum. Ağzımı dahi açmadan dikkatleri üzerime çekmemi sağlıyorlardı.

Giyinirken kumar oynamıştım ve – sırtımda ısınan yerlerden yola çıkarak Öfke'nin bakışlarını benden ayıramadığını hissettiğim için – başarılı olduğumu düşünüyordum. Akşam yemeğinde salondan içeri

girdiğimde bütün bakışların üzerime toplanmasını, konuşmaların bir anda kesilmesini istiyordum. Sütunların arkasına saklanıp fark edilmeden içeri sıvışmaya çalışacak değildim. Öfke'nin tebaası da kendisine benziyorsa güçsüz bir izlenim yaratmamalıydım. Denizdeki bir damla kanın kokusunu alıp vahşice saldıran bir köpekbalığı sürüsü gibi korkumu sezerlerdi muhakkak.

Tekrar dönmeye yeltendim fakat Öfke omzuma usulca dokunarak bana engel oldu. Çıplak tenimde hissettiğim eli alev alev yanıyordu. "Bekle."

Belki bunu yumuşak bir tonda söylemiş olduğu için, belki de sesindeki samimi sıcaklıktan ötürüydü; emin değildim fakat sözünü dinledim. Özenli bir tavırla saçlarımı toplayıp bir tarafa atınca omzumdan dökülen tutamların tenimi gıdıkladığını hissettim ve dudağımı ısırdım. Omuzlar, o ana dek hiç düşünmediğim denli şehvet uyandırıcı yerlerdi. Belki de sebebi Öfke'nin sıcaklığını tenimde duyumsayana kadar bana sokulması karşısında, küçük bir parçamın daha fazlası için yanıp tutuşmaya başlamasıydı.

Boynuma bir kolye dolayınca mücevherin ağırlığı tam göğüslerimin üzerine yerleşti ve kolyenin arkasını kapatmak için gereğinden fazla oyalandı. Fakat ona karşı çıkmaya veya geri çekilmeye yeltenmedim.

Kolyeyi taktığında ince zinciri takip ederek bir parmağını sırtımda gezdirdi ve istemsizce ürperdiğimi hissettim. Kendimi onun okşamasına kaptırmamak için irademin her zerresini kullanmam gerekti. Nefretimi aklımda tutmaya çalıştım. Zira bu duygunun o olduğu kesindi; tüm benliğimi sararak için için kaynayan nefret ateşi.

Ağır ağır arkamı döndüm ve gözlerimiz buluştu. Bakışları kolyeme kaydı ve ben de nihayet eğilip bana takmış olduğu mücevheri inceledim. Gümüş *cornicello*'mun ışığın altında parıldadığını görünce nefesimi tuttum. "Şeytan bunu bana hediye ettiğini biliyor mu?"

Öfke, bakışlarını muskadan ayırmadan cevap verdi. "Hediye etmek değil de ödünç vermek, diyelim."

"Bunu yapabilir misin? Peşine düşmez mi?"

Bakışlarını abartılı bir tavırla boş koridorun her yerinde gezdirdikten sonra tekrar bana döndü. "Bana engel olmaya çalışan birini görüyor musun?" Başımı iki yana salladım. "O hâlde endişelenmeyi bırak."

"Ben hiç de..." Dudaklarının hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldığını görünce sesim, yalanımı sözcüklere dökemeden azalarak yok oldu. Sessizce soluğumu verdim. "Bunun sebebi zannettiğin şey değil. Sırıtmayı kes."

"*Sen* sebebinin ne olduğunu zannettiğimi düşünüyorsun peki?"

"Ne zannettiğin umurumda bile değil. Şimdilik samimi davranmaya karar verdim sadece. Kibir Hanedanı'na doğru yola çıkana kadar içinde bulunduğum duruma katlanmak zorundayım."

"Emin misin?"

"Evet."

"O zaman benden nefret ettiğini, en büyük düşmanın olduğumu söyle. Hatta daha da iyisi; beni öpmek istemediğini söyle."

"Oyun oynamaya hiç hevesim yok." Beklenti içerisinde bir kaşını kaldırdı ve kendini beğenmişliği karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Pekâlâ. Seni öpmek istemiyorum. Memnun oldun mu?"

Bakışlarında bir şeyleri idrak ettiğini gösteren bir kıvılcım parıldadı. Ne yapmış olduğumu, bu sözcükler bana ihanet eden dudaklarımdan döküldüğü anda neyi anladığını fark etmekte geç kaldım. Bana doğru bir adım attığında hızla geri çekildim ve sırtım duvara yaslandı.

Bana doğru eğilerek kollarını iki yanıma yaslarken gözleri her an ortalığı ateşe verecekmiş gibi için için yanıyordu. "Yalancı."

Kendimi daha derin bir mezar kazamadan dudaklarını benimkilere bastırdı ve ruhumu çalarken nefesimi keserek kafamdaki her türlü yadsımayı bir anda yok etti.



DOKUZ

Öpücüğü tüm benliğimi ele geçirmiş, beni baştan çıkarmıştı. Onun istediği de buydu zaten. Hızlı, sert, öfkeden ya da hiddetten beslenen bir öpücük değildi bu. Dikkatli bir yönlendirmeyle tutuşacak alevlerin, kor ateşin vaadiydi. Neredeyse tatlı bir öpücük olduğunu düşünecektim – birbirlerine kur yapan iki âşığın, eşlikçileri bakmadığı esnada kaçamak bir şekilde kucaklaşırken vereceği türden bir öpücük – fakat kollarımı ağır ağır başımın üzerine kaldırarak bileklerime yapıştı ve beni duvara yasladı. Alt dudağımı dişlerinin arasına alarak usulca ısırdı. O sırada hatırladım; o, bir melek değildi. Bense bir anda lanetlenmeye dünden razı hâle gelmiştim.

Bu diyarın da zalimce entrikalarının da canı cehenneme, diye düşündüm. Günah tutkusunun da öyle. *Ona* duyduğum inkâr edilemez tutkunun da. Şu anda Şeytan'la aramda bir kan yemini yoktu. Ne nişan ne de aileme karşı sorumluluklarım söz konusuydu. Geriye sadece içinde bulunduğumuz an, bu şeytani prens ve aramızda yükselen sıcaklık kalmıştı.

Öfke'nin bedeni tam doğru noktalarda olanca sertliğiyle bana yaslandı. Hissettiğim açlığın aynısını o da çekiyordu. Keşke bundan nefret edebilseydim. Keşke dilimi onun dudaklarında gezdirmeseydim. Keşke o, dile getirmediğim arzularıma boyun eğerek öpücüğünü derinleştirirken içimi çekmeseydim.

Bu seferki öpüşmemiz, insanı tüketen, yağmalayan, tüm varlığını alıp götüren türdendi. Aynı anda hem özür hem yoksunluk hem de gerçek duygulara boyun eğmeye karşı şiddetli bir direniş niteliğindeydi. En alt seviyedeki ilkel ihtiyaçlardan ibaretti. Kendimi bu vahşi hisse kaptırmak beni korkutuyor muydu yoksa heyecanlandırıyor muydu, emin değildim.

Nefes nefese geri çekildim. "Bu gerçek mi?"

"Evet."

Sözlerinin doğruluğunu ispatlamak istercesine kalçalarını bana bastırdı; bedenlerimiz birleştiği anda tüm şatonun sallandığından neredeyse emindim. Bu karanlık prensin beni ne kadar arzuladığı apaçık ortadaydı. Ceketinin klapalarına yapışarak dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdım.

Kalbim küt küt çarparken bir an için elbisemi oracıkta başımdan sıyırmasını, içime gömülmesini ve gem vurulmuş arzularımın her birini serbest bırakmasını diledim. Nerede olduğumu ve ne yapmam gerektiğini unutma arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Başucumdan hiç ayrılmayan kederi, acıyı ve hüznü silmek istiyordum. İstediğim tek şey; dokunuşunun verdiği o tatlı kayıtsızlığa kapılmaktı. Öfke bana bunu kolaylıkla verebilirdi. Hatta daha fazlasını da.

Kendisine engel olarak öpüşmemizi yarıda kesti ve ağır bir hareketle ellerini korsajımın üzerinde gezdirmeye başladı. Benliğimde alev alev yanan tutku, onun içinde yankı buluyordu. Ellerini yanlarıma doğru kaydırarak beni sıkıca kendisine bastırdı. "Beni mahvedebilirsin."

"Konuşmayı bırakıp beni tekrar öpmezsen bunu er ya da geç yapacağım."

"Seni talepkâr, meleksi varlık."

Bana anlayışlı bir tavırla gülümsedi ve sonra isteğime boyun eğdi. *Ah o öpücük.* Ağır ağır zihnimi uyuşturan o öpücük, mahvolma tehlikesi altındaki tek kişinin o olmadığını fark etmeme sebep oldu. Yüzümü avuçlarına aldı ve parmaklarını çene hattımda gezdirdikten sonra boynuma kaydırarak şahdamarıma sürttü.

Dokunuşunun altında küçük kıvılcımların çaktığını hissettim. Beni İşaret'lemiş, böylelikle bana hanedan hançerini kullanmadan onu çağırmamın bir yolunu sunmuş olduğunu neredeyse unutacaktım. Ufak, neredeyse görünmez *S* harfi karıncalandı. Nonna, İşaret'in büyük bir onur olduğunu ve çok az kişiye bahşedildiğini söylemişti.

Üstelik bundan hiç hoşnut olmamıştı.

Bir anda kendi benliğime döndüm ve onun bağımlılık yapan öpücüklerini bir kenara itmek için kendimi zorladım. Dünyadaki sihrin gelgitli bir deniz misali geri çekildiğini neredeyse somut bir şekilde hissetmiştim; yarattığı hayal kırıklığı, isteksizce etrafımızda dalgalanıyordu.

Öfke, duygularımdaki ani değişikliği hissederek usulca beni tutan elini gevşetti.

"Neden?" Sesim arzuyla boğuklaşmışken tek bir sözcüğü telaffuz etmeyi başarmıştım.

"Başkalarının gözü önünde yapmamı yeğleyeceğini düşünmedim de ondan."

Beni yemek masasının üzerine yatırdığına dair müstehcen görüntüler zihnimden geçti. Öyle canlı bir hayaldi ki, prensleri bana ne kadar günahkâr olabileceğini gösterirken konuklardan çıkan şaşkınlık nidalarını neredeyse duyduğuma yemin edebilirdim. Kadehler şangırdar, çatallar en şık iblis porselenlerinin üzerinde takırdarken kimlerin baktığına hiç aldırış etmeden kendimizden geçiyorduk.

Gergin bir şekilde kıkırdamamak için yutkundum. Böyle bir giriş yapmanın, Öfke Hanedanı'nın kolay kolay unutamayacağı bir izlenim yaratacağı kesindi. Bu müstehcen düşünceleri bir kenara ittim.

"Demek istediğimin bu olmadığını gayet iyi biliyorsun."

Gerçi beni neden şimdi öpmeye karar verdiğini *sahiden* merak ediyordum.

Gülümseme gibi bir hâl alan dudaklarının arasından dişleri göründü ve gözlerinden ukala bir parıltı gelip geçti. Böylelikle beni atlatmaya çalıştığını itiraf ediyordu. Başımı iki yana sallarken dudaklarımda bir gülümseme belirmesine engel olamadım. Küçük de olsa bir ilerlemeydi bu. Belki de nihayet onu daha iyi okumayı öğreniyordum. Gerçi – özellikle o anda – benden o kadar çok şey saklama çabası içinde olmadığını düşünüyordum. O anı meraklı sorularımla bozmamaya çalıştım.

"Beni İşaret'lemenden bahsediyordum. Bu–" Aramızı göstererek başımı salladım. "Her neyse, ondan değil."

Bana upuzun gelen bir an boyunca suratımı incelerken bakışlarındaki alevlerin son kalıntıları da yok oldu. Gözleri neredeyse kapkara

kesilmişti. Bu sefer, şatoyu sarsan gümbürtü alenen ortadaydı. Hem kendi vücudundaki hem de aramızdaki gerginliği çözmek istercesine omuzlarını çevirdi.

Yüzünden tüm tutku emaresi silinirken bir kolunu bana uzattı.

Karşımda soğuk ve hissiz Cehennem Prensi duruyordu.

"Artık oyalanmayalım. Saray eşrafımla tanışmanın zamanı geldi."

Kraliyet yemek salonunun kemiklerden oyulmuş heybetli kapılarına varışımız kafamda bulanıktı. Oraya doğru bana hiç bitmeyecekmiş gibi gelen yürüyüşümüz esnasında Öfke benimle konuşmuş muydu yoksa metanetli ve mutlak bir sessizlik içerisinde bana eşlik etmekle mi yetinmişti, hatırlayamıyordum. Muhtemelen ikinci seçenekti; günümün nasıl geçtiğini sormak ya da hava durumundan bahsetmek gibi sıradan konularda hoşbeş edeceğini hayal edemiyordum.

Gerçi iki türlüsünü de fark edecek hâlde değildim.

Göğsümde tuhaf bir his vardı; bir şey beni çekiştiriyor ya da kemiriyor gibiydi – ikisinin garip bir birleşimi de olabilirdi elbette. İlk başta bunun kaburgalarımın arasından çırpınan panik duygusu olduğunu, aramızda geçenlerden duyduğum korku yüzünden gün yüzüne çıktığını zannettim ama bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı. Bu duygu yavaş yavaş yayılıyor, kalbimden dolambaçlı bir nehir misali kolumun alt tarafına doğru süzülüyordu.

Öfke başını bana doğru çevirdi ve alnında derin bir kırışıklık belirdi.

Bakışlarını takip ederek kafamı eğdim. *Cornicello*'m, insanların *luccicare*'sine özgü o soluk, esrarengiz mor renkle ışıldıyordu. Bu daha önce sadece iki kez olmuştu. İlki; Öfke'yi ikizimin cesedinin başında dikilirken bulduğum an yaşanmıştı. İkincisi ise muskamı çalınmasının ardından bir tünelde yarı yarıya gömülü hâlde bulduğumda olmuştu. Cisimsiz Umbra iblislerinin üzerimize saldırmasından ve Haset'in, hanedan hançerini Öfke'nin karnına saplamasından hemen önce.

Öfke'nin kanının ellerimin üzerinde, tırnaklarımın arasında kurumasını hatırlarken ellerimi fark etmeden yumruk yaptım. O katışıksız his...

"Nefes al." Sesi derin ve rahatlatıcıydı. "Gerekli takdimler yapıldıktan sonra kalıp onlarla yemek yemek istemezsen gidebilirsin."

"Gergin değilim."

Bunun doğru olduğunu fark edince kendim de şaşırdım. Öfke'nin kolunu bırakıp parmaklarımı muskanın soğuk metalinde gezdirdim. Bu avunmak için eskiden beri sığındığım ve muhtemelen hiçbir zaman vazgeçemeyeceğim bir alışkanlıktı. Belli belirsiz bir ürpertiyle onun Şeytan'ın boynuzu olduğunu hatırladım. Kötülükleri bertaraf etmeye yarayan bir muska değildi. Bu kolye, hayatım boyunca inandığım o masum tılsım özelliğini yitirmişti.

Bu temas karşısında tenimin altında bir cereyan hissettim; elimi çekmeme sebep olacak kadar şiddetliydi. Daha önce hiç yaşanmamış bir şeydi bu. Bakışlarımı Öfke'ye çevirdim. "Bunu gördün mü?"

Bakışlarını küçülmüş Şeytan boynuzundan ayırmadan başını salladı. Yüzündeki endişeli ifade silinmemişti. "Onu yemek boyunca takabilecek misin?"

"Elbette," dedim. "Neredeyse yirmi yıldır takıyorum ya."

"Bir huzursuzluk duyarsan hiç bekletmeden bana söyle."

Öfke bir şey daha söylemeye niyetlenmiş fakat son anda fikrini değiştirmiş gibi göründü. Kalp atışlarım hızlandı. "Huzursuzluk derken?"

"Alışılmadık bir şey olursa. Ne kadar önemsiz ya da zararsız görünürse görünsün."

Ona karıncalanma hissini söyleyecektim ama sözcükler dilimin ucuna geldiğinde havaya karışıp yok oldu. Belki de sırf sinirlerim bozulduğu için böyle bir şey hissetmiştim. Kötüler'den biriyle yeraltı dünyasına gelmiş ve Şeytan'la kan pazarlığı yapmıştım; üstüne üstlük Öfke Prensi'nin entrikacı iblislerden oluşan saray eşrafıyla tanışmam an meselesiydi.

Lafını bile etmeye gerek yoktu ama az evvel kendimi nişanlımdan *başka* birinin kollarında bulmuştum ve muhtemelen dudaklarım suçluluktan şişmişti. Öfke'ye karşı duygusal hislerim çok daha karmaşık olmasına rağmen bu öpücükten hoşlanmadığımı söyleyemezdim. Hatta üzerinde düşünmek istemediğim bir gerçeği gün yüzüne çıkardığını hissediyordum. Bana nefret ettiğim biriyle aynı yatağa girip giremeyeceğimi sormuştu ve bana ihanet etmiş olması karşısında

duyduğum öfke içimi yiyip bitirmesine rağmen bedenim onun dokunuşuna karşılık vermeden duramamıştı.

Kibir'in, erkek kardeşiyle olan kaçamağımı haber aldığını hayal edemiyordum. Bu sarayda dönen nahoş dolapları haber vermeye hazır bekleyen casusları olup olmadığını kim bilebilirdi ki? İki hanedan arasında ihtilaf tohumları ekmek işime gelirdi aslında ama nişanlımı kendimden uzaklaştırıp Vittoria'nın kurban gittiği cinayeti çözme şansımı geri tepmek istemiyordum. Ben gergin olmayacaktım da kim olacaktı? Bilakis, kendimi rahat hissetmem tuhaf kaçardı.

Öfke bana doğru eğilip parmak boğumlarını boynuma sürttü. Konuştuğunda ise sesi, dokunuşu kadar yumuşak çıktı. Çağırma İşareti'ne güç veren sihir her neyse, beni bir anda gevşetmişti. "Hazır mısın?"

Onu başımla onayladım. Yüzümü inceledi; kendimi Öfke Hanedanı'na tanıtılmaya gerçekten hazır hissettiğime kanaat getirmiş olacak ki hiçbir uyarıda bulunmadan arkasına dönüp bir tekmeyle kapıları açtı.

Öfke, içeriye aniden çöken sessizliğin arasında gök gürültüsü misali yankılanan uzun adımlarla iblislerin arasında ilerlerken hepsi geri çekilerek duvara yaslandı. Nefesimi tuttum. Görkemli girişimizin böyle olacağını *hiç* düşünmemiştim. Şık kıyafetlere düşkünlüğüne ve görgülü davranmaya gösterdiği özene bakınca onun daha... kibar ve zarif olacağını zannetmiştim. Ona dair varsayımlarda bulunmanın aptallık olduğunu şimdi görebiliyordum.

Öfke salonda azametle yürürken son derece şık giyinmiş iblisler ardı ardına diz çöküp başlarını eğerek gözlerini yere diktiler. Öfke muazzam yemek salonunda biraz ilerledikten sonra durdu ve kendisine yetişmemi bekledi. Hızla çarpan kalbimin aksine adımlarım yavaş ve sağlamdı.

Elbisem taş zeminin üzerinde hışırdaya hışırdaya salonu geçerek Öfke Prensi'nin yanında durmam, hem sonsuza dek sürmüş hem de göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmiş gibi gelmişti.

Ağzını açtığında krallara özgü, emreden bir ses tonuyla konuştu. "Ayağa kalkın ve müstakbel kraliçeniz Ekselansları Emilia Maria di Carlo'yu selamlayın."

Tanrıçalar beni gözetiyor olmalıydı; zira şaşkınlığımı bastırmayı başardım. Gözlerimde soru soran bir ifadeyle belli belirsiz Öfke'ye

döndüm. Bana "Eksclansları" kısmından hiç bahsetmemişti. Bunun taç giyme töreninden ya da iblislerin arasında buna eşdeğer ne yapılıyorsa ondan sonra olacağını zannediyordum.

Dudağının kenarı bir an için kıvrılır gibi olduysa da yüzüne tekrar sert bir ifade oturttu ve soğuk, merhametsiz sesle meraklı iblis deryasına hitap etti.

"Saygı konusunda ne dediğimi unutmayın. Bir Cehennem Prensi'nin nişanlısı olarak Leydi Emilia son derece yüksek bir konuma sahip. Ona yalnızca 'ekselansları' veya 'leydim' diye hitap edeceksiniz. Ona hakaret edecek olursanız karşınızda *beni* bulursunuz."

Öfke bakışlarını özellikle bir lorda dikmişti; bunun Fauna'nın önceden tehdit ettiğini söylediği iblis olduğunu tahmin ettim. O bakışların yöneldiği kişi olmayı hiç istemezdim – etraftaki asillerin ürpermesine yol açacak denli soğuk görünüyorlardı. Üstelik bu kişiler kolaylıkla sindirilecek türden bir tebaaya benzemiyorlardı.

"Bunu son uyarım olarak düşünün."

Öfke bana yönelerek kolunu uzattı. Elimi dirseğinin iç kısmına yaslayarak çenemi havaya diktim. Salonun arka tarafında bulunan büyük masaya doğru yan yana yürüdük. Bakışlarımı gizlice salonda gezdirerek çevremi incelemeye yeltendim. Karşı duvarda iblislerle mücadele hâlindeki savaşçı bir meleği resmeden bir goblen bulunuyordu. Ayaklarının dibinde kanları etrafa saçılmış, gözlerinin akı görünen kesik kafalar yuvarlanıyordu. Yemek odası için ilginç bir seçimdi doğrusu.

Bakışlarımı neşe saçan o görüntüden ayırdım. Yöneldiğimiz masa; tek parça, muhteşem, eski bir ahşaptan yapılmıştı. Ortasında çeşitli ağaçlardan yapılma bir çelenk boylamasına uzanıyordu, yeşilliklerin hemen tepesinde ise incecik kolları olan demirden bir şamdan vardı. Bir ucundan diğerine krem ve altın rengi sivri mumlarla bezenmişti; bunlardan insana huzur veren titrek bir ışıltı yayılıyordu. Yaldızlı sandalyelerin önüne siyah çömlekler konulmuştu. Çatal bıçaklar da aynı altından yapılmıştı. Her şey safi rüstik zarafete sahipti. Maskülen detayların arasında hiç beklenmedik sıcaklıklar göze çarpıyordu. Savaşçı bir prense çok uygundu. Çok hoşuma gitmişti.

Öfke beni masanın ortasında daha büyük ve gösterişli iki sandalyenin bulunduğu yere doğru yönlendirdi. Bunlara tam anlamıyla taht demek doğru olmazdı fakat ona yakındı. İnsanların kraliyet sa-

raylarına dair anlatılanların aksine masanın karşılıklı iki ucunda oturmayacaktık demek. Masanın tam ortasında yer alacaktık ve herkes etrafımıza dizilecekti. Odanın iki yanında yer alan, bizimkine benzer fakat daha küçük görünümlü ahşap masaların arasında uzanan iki koridor, bize yürümemiz için bir yol oluşturmuştu.

Bu masalarda altın sandalyeler yoktu; önlerine kendileriyle takım ahşap banklar konulmuştu. Hepsinde boylu boyunca uzanan sayısız mum göze çarpıyordu; Cehennem'in en soğuk çemberi için iddialı bir dekorasyondu bu.

Biz masanın kenarından geçerken o ana dek duvarın dibinde dikilmekte olduklarını fark etmediğim hizmetkârlar öne çıkarak zarif bir tavırla sandalyelerimizi çektiler. Öfke, kendi yerine geçmeden evvel benim oturmamı bekledi. Koyu renkli bir şarapla doldurulan kadehlerimiz hiç sektirmeden önümüze konuldu.

İçkinin yüzeyinde büyüleyici ve cazip görünen donuk yemişler yüzüyordu. Bakışlarımı prense çevirdim. Başkalarının neden oturmaya yeltenmediklerini soracaktım ki ağzımı kapalı tutmayı yeğledim.

Öfke'nin bakışları üzerimdeydi; gözleri mum ışığında âdeta ışıldıyordu.

Her şey bir anda gölgelerden ibaret oldu. Sanki salonda, hatta bütün diyarda bir tek ikimiz vardık. Daha evvel aklıma düşen, yıldızları görene kadar seviştiğimize dair o müstehcen görüntülerin kafama üşüşmesine engel olamıyordum. En sevdiğim aşk romanlarındaki hovarda kahramanlar, sevdikleri ve arzuladıkları kadınlara böyle yapmayı vadediyorlardı.

Bu gülünç diyar ve o günahkâr hevesleri yok muydu? Sinsi sihrini konuşturması için olabilecek en kötü zaman; şu andı. Gerçi buna hiç şaşırmamıştım. Öfke, bu diyarın verilen mücadeleleri sezdiğinden ve onları ön plana çıkardığından bahsetmişti. Fiziksel arzulara değil, içsel duygulara karşı savaşıyor olmalıydım.

İçimdeki savaşı bastırana kadar bu dürtülerle dolup taşacaktım anlaşılan.

Bakışlarımı Öfke'den ayırarak olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım ve şarabımı süzdüm. Ya aklımı dağıtmama yardımcı olacak ya da beni prensin kıyafetlerine saldıran vahşi bir yaratığa çevirecekti. Onun kıyafetlerini düşünmek büyük bir hata olmuştu; kafamda bir anda onun *gömleksiz* hâline dair görüntüler belirdi. *Kan ve kemikler aşkına,* bu yasaklı çekim, şiddetini an be an artırıyordu.

Belki müsaade isteyip temiz hava almaya çıkmalıydım. Salonda balkon veya teras var mı diye etrafıma bakındım. Bir an önce sakinleşmem gerekiyordu. Kraliyet eşrafına takdim edilmemin ardından burada herkesin onun erkek kardeşiyle nişanlı olduğumu öğrendiğinden şüphem yoktu. İblislerin kralıyla evlenmeme ramak kalmışken bu prense şehvet duyduğumu alenen sergilemem hiç de uygun düşmezdi.

Öfke bana doğru eğildi; dudakları neredeyse kulağıma sürtünürken gülümsediğini hissettim. Sesi, sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. "Tek kelimenle hepsini gönderirim."

Bir an için bu fikrin cazibesine kapıldım. "O kadar gergin mi görünüyorum?"

"Sezdiklerimin gerginlikle hiç alakası olmadığından eminim."

Boynumun kızardığını hissettim. Cinsel arzuları... Sezebildiğini hiç bilmiyordum. Tanrıça benim belamı versin. Bu diyar benim sonumu getirecekti. Düşüncelerimi, bu dünyaya gelmemin asıl sebebine dönmeye zorladım. Ruhumu bir anlaşmayla satmamın sebebi baştan çıkarılma ya da arzu değildi. İntikamdı. Hiddetti. Bu duygular, günahkâr büyülerden çok daha güçlüydü.

Ya da günah gibi bir çekiciliğe sahip bu prensten.

Dudaklarımı onun kulağına bastırdım. "Şu anda sana saplamayı düşündüğüm bıçağı mı seziyorsun yoksa ekselansları?"

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsan, hiç beceremediğini söyleyeyim." Elini masanın altına indirerek usulca dizime yasladı. Bu şekilde ağzımdan çıkan en son yalana kanmadığını tek kelime etmeden ifade etmiş oluyordu. "Ben asıl bunun nereye varacağını merak ediyorum, *leydim*. Benim hangi günaha hükmettiğimi unutuyorsun. Benim de bıçaklarla oynamaya belli bir merakım vardır."

"Tebaan bize bakıyor."

Boştaki eliyle kadehini kavrayıp ihtiyatlı bir tavırla şarabından büyükçe bir yudum aldı. Cehennem'in lordları ve leydilerinin meraklı bakışları arasında değilmişiz de baş başa bir şeyler içmenin tadını çıkarıyormuşuz gibi davranıyordu.

Kadehini bırakıp bizi sessizlikle süzen kalabalığa baktı. "Oturabilirsiniz."

Bunu içimden bile olsa itiraf etmekten hiç hoşlanmıyordum fakat saray eşrafı yerlerine geçerken onun dokunuşunun sinirlerimi

yatıştırdığını kabul etmek zorundaydım. Uzun parmakları elbisemin incecik kumaşında gezinirken elinin bana temas ettiği nokta yerine duyduğum korkuya kafa yorasım gelmiyordu. Muhtemelen beni yatıştırmaya çalışıyordu fakat dokunuşu, üzerimde bunun tam tersi bir etki bırakıyordu. Kalbim küt küt çarpmaya başlamıştı.

Kahrolası prens ise bundan hiç de etkilenmiş görünmüyordu. Bakışlarım onun kucağına kaydı.

"Sizinle nihayet tanışabilmek büyük bir zevk, Leydi Emilia. Bu akşam Tanrıçalar gibi görünüyorsunuz. Asırlarca akıllardan çıkmayacak, gerçekten büyüleyici bir kadın."

Öfke'nin bacağımı tutan eli bir an için gerginleşti fakat sonra parmağını ağır ağır elbisemin dış dikişlerinde gezdirmeye devam etti. Bakışlarımı prensten ayırdım. Masanın tam karşısındaki sandalyesinin arkasında ayakta duran, açık sarı saçlı bir iblis bana sırıtıyordu. Öfke'nin daha evvelden buz gibi bakışlarını yönelttiği asildi bu. Gülümsemesine karşılık vermedim.

"Affedersiniz, zannedersem sizinle tanıştırılmadık. Kimdiniz?"

"Lord Baylor Makaden, leydim."

O nezaketsiz sözleri söyleyen iblis sahiden buydu demek. Yerine oturup hiç vakit geçirmeden çevresindeki lordlar ve leydilerle sohbete girişti. Daha sempatik asiller de bize katıldı ve yiyecek tepsileri hiç gecikmeden ortaya çıktı.

Yaprak yufkaların arasında pişirilmiş fileto etler. Çeşitli otlarla kaplı, fırınlanmış kök bitkiler. Üzerinden buram buram ilginç baharat kokuları yayılan çıtır çıtır somun ekmekler. Koyu renkli et suları ve soslarla dolu servis kâseleri. Yiyeceklerin hiçbiri bana tanıdık gelmemiş ya da evimi hatırlatmamıştı; yine de korktuğum kadar değişik değillerdi. İçten içe, önüme çok gözlü tuhaf hayvanlar ya da buharı tüten çiğ sakatat gelmesinden korkuyordum. Bu yemekler sahiden içimi rahatlatmıştı.

Öfke elini dizimden çekip eti kesmeye ve tabağıma masadaki her şeyden birer parça koymaya girişerek beni şaşırttı. Diğer lordlar ve leydiler, kirpiklerinin altından bizi seyrediyorlardı. Bazıları fısıldaşacak kadar cesurdu. Bunun prens için alışılageldik bir davranış olmadığından emindim. Dikkatlerinin üzerinde toplandığını ve aralarında sessizce fısıldaştıklarını hissettiğine dair hiç şüphe yoktu fakat buna aldırış etmedi.

"Biraz daha sos ister miydin, leydim?" diye sordu.

Kalbim küt küt çarparak ona döndüm. Bir gösteri sergilediği kesindi fakat bunu kime hitaben yaptığını bilmiyordum. Oyununa katılarak başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkürler, ekselansları."

Unvanını kullanmam hoşuna gitmiş görünüyordu; gerçi dudaklarındaki belli belirsiz kıvrılmayı başkalarının fark ettiğini hiç zannetmiyordum. Benim tabağımı hazırlamayı bitirdikten sonra kendisininkine de cömert bir porsiyon doldurarak sol tarafında oturan lordla bir sohbete girişti.

Daha evvelden beklediğim hâli *buydu* işte; örnek davranışlar sergileyen bir prens. Kapıları tekmeyle açan bir barbar değil. Gerçi iki yönüyle de beni cezbediyordu. Tanrıça bana yardım etsin. Onu cezbedici veya ilgi çekici bulmakla uğraşacak hâlim yoktu.

Nazik bir tavırla yanımda oturan soylu kadını dinlemeye koyuldum. Kadın önce nedimesinden, sonra midesindeki ekşimeden, sonra da kabul salonundaki goblenleri kemiren böceklerden yakındı durdu.

Yemeğimi yerken bıraktım ki canını sıkan her şeyden rahat rahat bahsetsin. Bir ara bakışları dövmemde ve muskamda gezindikten sonra parmağımdaki yüzüğe takıldı fakat hiçbiri hakkında soru sormadı. Şu ana dek kimse dikkate şayan konulara geçmemişti ve boş dedikodular dışında herhangi bir şey öğrenebileceğime dair umudumu yitirmeye başlamıştım. Bu akşam saray eşrafı en görgülü tavrını takınıyordu.

Bundan memnun olduğumu söyleyemezdim fakat en azından yiyecekler gecenin hakkını veriyordu. Etim tereyağı gibi kolayca kesiliyordu ve tadı da bir o kadar yoğundu. Yemeklerin lezzetine dalıp sohbet konularını kaçırmamak için elimden geleni yaptım. Bu yemeği her kim pişirdiyse son derece yetenekli olmalıydı. Onu mutfakta seyredip not tutmak isterdim. Belki kendi sos çeşitlerim üzerinde çalışabilirdim. Eti marine ederken kullanılan lezzetleri tamamlamak için yaprak yufkaya biraz deniz tuzu ve çeşitli otlar ekleyebilirdim.

Birkaç kez birinin gözlerini üzerimde hissettim ve başımı kaldırıp baktığımda Lord Makaden'in bakışlarını göğüslerime dikmiş olduğunu gördüm. Yüzündeki hevesli ifade; baktığı şeyin muska olmadığını ortaya koyuyordu. Ben de Öfke gibi onu yok saymaya karar verdim. Onun gibi solucanlar, dikkate alınmaya değmezdi. Gerçi bu benzetme zavallı solucanlara büyük bir haksızlıktı.

Hemen yanımda oturan kadın, yani ismini nihayet bana söylemeyi akıl edince öğrendiğim Leydi Arcaline, bir anlığına hiddet dolu yakınmalarıyla neşe saçmayı keserek, "Bu akşam yemeğinde gördüklerin dışında saray eşrafından kimseyle tanıştın mı?" diye sordu.

"Evet, kütüphanede Leydi Fauna ile tanıştım."

Leydi Arcaline, ilgisiz bir ses çıkararak diğer tarafındaki iblise döndü.

Olup biten her şeyin arasında Fauna'yı unutmuştum. Şarabımdan bir yudum alarak bakışlarımı salonda gezdirdim. Onu masamızın öbür ucunda Anir ve başka bir iblisle sohbet ederken görünce şaşırdım. Daha yakınımızda oturmamaları çok kötüydü; o zaman çok daha keyifli vakit geçirirdim.

Ben henüz Öfke'nin saray eşrafından birileriyle samimiyet kurmaya kafa yoramadan Lord Makaden masanın üzerinden eğilerek cüretkâr bakışlarını dudaklarımda gezdirdi. Dekoltemi açıktan açığa süzmekle yetinememişti anlaşılan. Öfke'nin hâlâ sol tarafındaki lordla konuşmayı sürdürmesi, dolayısıyla onun fesat bakışlarını fark etmemiş olması büyük şanstı. Bu gecelik huzuru korumak adına bu adamın saçmalıklarını görmezden gelmeye razıydım. Yarın bambaşka bir tavır takınacaktım.

Etten ve otlu sebzelerden birer parça daha aldım. Tatları gerçekten olağanüstüydü.

"Bana müsaade edin, Leydi Emilia." Makaden'in pürüzlü sesini duyunca başımı yemeğimden kaldırdım. "Daha evvelden iblis yiyecekleri kadar lezzetli bir şey deneyimlemiş miydiniz? Her bir lokmada zevkten kıvranıyormuş gibi görünüyorsunuz. İtiraf etmeliyim ki gözlerimi alamıyorum. Çatalınızı kıskandım doğrusu."

En yakınımda oturan asiller, kibarca sohbet etmeyi sürdürdüler fakat dikkatlerinin bize kaydığını sezebiliyordum. Bu imalı bir soruydu; neredeyse görgü kurallarının kıyısında dolanıyordu. Akşam yemeği boyunca fark ettiğim bir ayrıntı; belli başlı konuların burada da ölümlülerin dünyasında olduğu gibi skandal olarak görüldüğüydü. Sadece burada skandal, diğer günahlardan alenen dem vurmayı içeriyor gibi görünüyordu. Cevabı yapıştırırken hiç tereddüt etmedim.

"Söylesenize, Lord Makaden, hep böyle başkalarının ağızlarına mı kafa yorarsınız? Belki de hangi Günah Hanedanı'na daha uygun olduğunuzu tekrar gözden geçirmelisiniz."

Şarabından bir yudum alarak gözlerini dudaklarımdan bir an bile ayırmadan bir parmağını kadehin ağzında gezdirdi. O bakışlarını üzerimden ayırmamakta direndikçe, bastırmaya çalıştığım öfkem için için kaynamaya başlıyordu.

Bir sonraki tabağa geçilmeden ona saldırsam Öfke Hanedanı'nda nasıl bir izlenim bırakacağımı merak ettim. Öfke'nin "toplantılarda adam deşmeyi" yasakladığı düşünülürse bunun bir zamanlar sık sık tekrarlanan bir durum olduğu sonucuna varıyordum. Müstakbel kraliçe olarak ciddi bir ceza almadan yakayı sıyırabilirdim. Öfke'nin hiddetiyle yüzleşmek, Makaden'in suratındaki şu iğrenç ifadeyi silmeye değebilirdi.

"Sizin dilinizden bahsetmemem konusunda uyarıldım, leydim, o yüzden ne kadar sivri olduğunu söylemeyeceğim. Ne var ki, ağız meselesini açtığınıza göre meraklanmaktan kendimi alamadım. Eti çok beğenmiş gibi görünüyorsunuz; peki o güzel, küçük ağzınız daha önce hiç horozun[6] tadına baktı mı?"

Çenemi öyle sıktım ki Öfke'nin dişlerimi gıcırdattığımı duymamasına şaşırdım. Lord Makaden'in bahsettiği şey aslında beyaz et yemeklerinden biri değildi fakat seçtiği sözcükler öyle olduğunu iddia edebileceği kadar zekiceydi. Ağır ağır bir nefes koyverdim. Tepemi attırmaya uğraştığı muhakkaktı.

Bunu başarmasına izin vermeyecektim.

"Eğer cevabınız hayırsa bu durumu çok geçmeden düzeltmemiz gerek. Belki bu gece?" Parmağını şaraba daldırarak içkiyi ağır ağır yaladı. Suratında beliren gülümseme, nefret dolu gözlerinde yansıma bulmuyordu. Bir an için o boncuk gibi gözbebeklerini oyup kafasından çıkarmayı hayal ettim. "Hatta sizin için bizzat hazırlarım. Benimkinin ne kadar iyi olduğu konusunda sayısız iltifat almışımdır."

Yemek bıçağını tutan elimi iyice sıktım. O anda bıçağı onun kalbinin ortasına saplamaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. Bunun yol açabileceği sonuçları pek fazla düşünmeden bıçağı kavrayıp ayağa kalktım; oturduğum güzel sandalye etraftakileri uyarırcasına taşın üzerinde gıcırdadı.

Salondaki herkes bir anda nefesini tuttu. Lord Makaden'in boğuk haykırışları yükselmeden evvel duyulan son ses de bu oldu. Sıcak bir sıvı göğsüme ve yüzüme sıçradı. O kadar şaşırmıştım ki bıçağı

---

[6] İngiliz argosunda "horoz" kelimesi erkek cinsel organı anlamına gelir. (Çev.)

elimden bırakıp yanaklarımı sildim. Parmaklarıma kıpkırmızı bir sıvı bulaştı.

Bir an sonra boğazımda metalik bir koku duyumsadım. Kan. Masadaki yemyeşil süslemelerin üzeri, *benim* üstüm başım kanla kaplanmıştı. Bakışlarımı kanın fışkırdığı yere çevirdim.

Sevimsiz lordun önünde kökünden kesilmiş bir dil duruyordu.

Gözlerimi kırpıştırmaya bile cesaret edemeden bakışlarımı yemek bıçağıma çevirdim; ona saldıran ben miydim acaba? O sırada Öfke'nin hanedan hançerini fark ettim. Onu masanın öbür ucuna savururken sarf ettiği güçten ötürü titreşiyordu. Bakışlarımı kaçıramadan sessiz bir nefes koyverdim. Yılanın gözlerindeki eflatun mücevherler hiddetle ışıldadı. Ya da belki kana susamışlıkla.

Hançerin kurbanlarından nasıl bir haz duyduğunu unutmuştum.

"Akşam yemeği sona erdi," diye duyurdu iblis prens, tehlikeli derecede alçak bir sesle. Kanlı bıçağını bir anda çekti. "Dışarı çıkın."



ON

Sandalyelerin ve bankların taş zeminde çıkardığı gıcırtı bir anda salonu kapladı. Anir'in nazik ama sıkı bir şekilde dirseğimi kavradığını hissettim. Beni kraliyet yemek salonundan dışarı çıkartıp canlı yeşil renkte bir goblenin ardındaki gizli merdivenlere yönlendirdi.

O kadar şaşırmıştım ki karşı koymaya dahi yeltenemedim. Dönüp Öfke'nin peşimizden gelip gelmediğine de bakamadım. Belki de Makaden'i parçalamaya devam ediyordu. Çeşitli organları şatonun önünde kazıklara geçirmesi, bu lanetli gökyüzünde hangi leşçil kuşlar kol geziyorsa onlara hayli cömert bir ikram olurdu. Göklerdeki yüce Tanrıça aşkına. Biçare lordun ulumaları hâlâ belli belirsiz kulağıma çalınıyor, içimi ürpertiyordu.

"Nasıl?" Son altmış saniye içinde olup bitenleri algılayamıyordum. Öfke o kadar hızlı hareket etmişti ki her şey sona erene kadar ona saldırdığını fark edememiştim bile. Sonra bir anda onu orada dikilirken görmüş, sanki az evvel birinin bir uzvunu vahşice doğramamış gibi sakince herkese dışarı çıkmalarını söylediğini duymuştum...

Kollarımı ovuşturdum; merdiven boşluğu aniden dayanılmayacak denli soğuk gelmeye başlamıştı.

"Attığın adıma dikkat et. Bu koridordaki taşlar düzensizdir."

Eteklerimi toplayıp merdivenleri ayakkabılarımın ve elbisemin izin verdiğince hızlı bir şekilde çıkmaya odaklandım. İçinde bulunduğum şok yerini yavaş yavaş bambaşka bir duyguya bırakıyordu. Beni bu ani şiddet patlaması kadar şaşırtan bir duyguya. Elbisemi kavrayan elimi canımı yakacak kadar sıktım, sanki kumaşı boğazlamaya çalışıyordum.

Boştaki elini hançerinin kabzasına yaslamış olan Anir, ara sıra omzunun üzerinden bakışlar fırlatarak uçarcasına yukarı çıkmaya devam ediyordu. Kimsenin peşimize düşecek kadar cesur ya da aptal olacağını hayal edemiyordum; özellikle de kaçtığımız o kan gölüne dönen sahnenin ardından.

Öfke sırf bir *kınayeden* ötürü patlamıştı. Biri bana fiziksel bir zarar vermeye ya da saldırıda bulunmaya kalkışsaydı, o kişi için hızlı bir ölüm bile merhametli olurdu. Fakat iblis prensin yüzünde merhametten eser yoktu.

Sadece buz gibi soğuk bir öfke vardı.

Bu çok daha kötüydü. Çabuk alevlenen bir hiddet, nihayetinde küllenirdi fakat prensin yüz hatları buz tabakasıyla kaplanmış gibiydi. Yüzyıllar geçse de öfkesi diriliğini koruyabilirdi.

Merdıvenlerin tepesindeki gizli bir panelden çıktık ve belli belirsiz bir karıncalanma hissi duydum. İkimiz süitimin kapısına varana kadar Anir tek kelime etmedi. Orada bile keskin bakışlarını karşımıza bir musibetin çıkmasını beklercesine koridorda gezdirmeye devam etti. Ben ise onun endişelerini paylaşmıyordum. Özel odam bu kanadın neredeyse öbür ucundaydı ve burada benimkinden başka tek bir kapı vardı. Makaden, hanedana özgü günahın dibine vurmuş, öfkeli iblislerden oluşan müttefikler seçtiyse bile Öfke onları hiç düşünmeden bertaraf ederdi.

Eğer benim öfkem onda arzu uyandırıyorsa, saray eşrafının öfkesi muhtemelen onun gücünü kat be kat artırıyordu. Öfke, kelimenin tam anlamıyla hiddetten besleniyordu.

Bakışlarımı koridorun öbür ucunda gezdirdim; tavandan yere kadar uzanan gösterişli demir bir kapı, bu bölüme girmeye kalkışacak herkese bir engel teşkil ediyordu. Çenemi öyle sıktım ki ağrımaya başladı. Bir kafese konulmak bana keyif vermiyordu fakat hiç değilse gitmek istersem gizli panelde bir çıkış yolu daha vardı. Karıncalanma hissinden anladığım kadarıyla burası sihirle korunan bir yerdi. Öfke,

benim diyarımdayken de beni erkek kardeşlerinden korumak için aynı büyüyü kullanmıştı.

Kendi kraliyet hanedanında önlemler almış olması pek iç rahatlatıcı değildi ama yerleştirdiği korumayı kimsenin aşamayacağına güveniyordum.

"Makaden ne zamandır bunu hak ediyordu."

Anir'e döndüm. "Tahmin edebiliyorum."

"O zaman neden..." Beni baştan aşağı süzerken sesi azalarak yok oldu. "Kızgınsın."

Yanılıyordu. Öfkeden köpürmüştüm. Hatta kulaklarımdan dumanlar çıkmaması bile bir mucizeydi.

Lord Makaden gibi tiksinti verici yaratıkların icabına kendi başıma bakamazsam ne buradakilerin ne de başka bir sarayın eşrafının saygısını kazanabilirdim.

Öfke, şu anda yanımda bulunmadığı için yatıp kalkıp iblislerine dua etmeliydi. O kıymetli hançerini boğazına dayar, kıyafetlerimi parçalayıp gırtlağını kestiğim esnada akan sıcak kanda güzel bir banyo yapardım.

Bu denli karanlık ve habis bir şey düşünürken duyduğum zevk beni kendime getirdi. Öfkemin alevi küllenmiş olabilirdi fakat közü henüz sönmemişti. Neredeyse gerçek anlamıyla hissettiğim kana susamışlığım beni gereğince korkutamamıştı.

Anir'in dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözlerimde çakan ölüm tehdidini görmüş ve bunu eğlenceli bulmuş olmalıydı. Ne var ki gülmeyecek kadar akıllıydı.

"Kendisinin özel dairesi, bu koridorun sonunda. Ona on dakika ver, eminim o zamana kadar burada olacaktır."

Öyle kızgındım ki şaşkınlığımı dahi belli etmedim. Elbette Öfke beni yakınında bir yere yerleştirmişti. Erkek kardeşinin nişanlısına göz kulak olması gerekiyordu. Her zamanki gibi vazifeşinas bir askerdi. Beni akşam yemeğinden önce öpmesi hariç tabii. *Bunun* aldığı emirlerden biri olduğunu zannetmiyordum. Gerçi onu tanıdığım kadarıyla belki bu da çevirdiği dolaplardan biriydi; böylece kafamı meşgul edip sıkıntı çıkarmamı önlemeyi amaçlıyor olamaz mıydı?

Gerisingeri dönüp süitimin kapısını arkamdan çarptım.



Vaktimi Makaden'in kanının vücudumdaki kalıntılarını temizleyerek geçirdim. Banyodaki tuvalet masasında oturup keten bir havluyu kristal lavaboya daldırdım ve suyun pembemsi bir kırmızıya dönmesini seyrettim. Aynadaki sessiz kadını seyrederken geri kalan ıslaklığı da hafifçe sildim. Kız kardeşim öldürülmeden önceki benliğime dair hiçbir iz bulamıyordum.

O Emilia, ikiziyle beraber ortadan kaybolmuştu; onun da yüreği göğsünden sökülüp alınmıştı ve görünüşe göre o da bir daha asla geri gelmeyecekti. Ne kadar mücadele edersem edeyim, kimi kandırırsam kandırayım, ruhumun kaç parçasını pazarlığa koyarsam koyayım, hiçbir şey kız kardeşimi geri getirmeyecekti. Vittoria'nın canını alanları ortadan kaldırmayı başarsam bile artık kitaplarımla ve tariflerimle huzur bulduğum o basit ve sessiz hayatıma dönüp mutlu mesut yaşamamın imkânı yoktu.

Bu hakikati kavramak tuhaf bir histi ama içimde bir şeyler yerine oturmuştu. Şiddet karşısında irkilmediğim, bilakis verilecek cezanın hevesli ellerimden alınmış olması karşısında öfkeden köpürdüğüm türden bir hayattı bu. Ölüm, kaybettiklerimiz ve kayıplarımızın bizden hayati bir şeyi çalıp götürmüş olması beni hayrete düşürüyordu.

Kan lekeli havluyu bir kenara bırakırken gözümden bir damla yaş süzüldü.

"Yeter," dedim, ayağa kalkarken kararlı bir sesle. Ellerimi tuvalet masasına yasladım ve öne eğilerek aynadaki yansımama öfkeyle baktım. "*Yeter.*"

Artık dünyamda hüzne ya da kedere yer yoktu. Kalbimde de.

Kafamı o öfkeye, sihrimin kaynağının yakınlarında tutuşan o kıvılcıma yönlendirdim. Sanki içimde patlamaya hazır bir lav çukuru kaynıyordu. Gücümü daha önce hiç bu denli şiddetli bir şekilde hissetmemiş, onu kontrol altına almamın o kadar da zahmetsiz olduğunu fark etmemiştim. Tek yapmam gereken; uzanıp onu yakalamaktı.

Sihrime odaklanarak onu kaynağından çekip çıkardığımı ve bir avuç aleve çevirdiğimi hayal ettim. Kendimle mücadele edip onu ortaya çıkmaya zorlamak yerine her şeyi akışına bıraktım. Düşüncelerimi, korkularımı. Endişelerimi.

Öfkem dışında her şeye yol verdim. Ona evrenimdeki en hayati gerçekmişçesine tutundum. Çünkü Cehennem'in bu çemberinde *sahiden de* en hayati şey oydu. Öfke Prensi'nin hiddeti bir buzuldan ibaretse benimki kaynayan bir cehennemdi. Ve yanıp tükenmesi o kadar da çabuk olmayacaktı.

Derin derin nefes alıp vererek, ateşe yeni bir hayat bahşettiğimi hayal ettim. Öfkeme hükmedebilirsem, duygularımı işe karıştırmadan ona odaklanabilirsem, Öfke'nin nüfuz edilemez buzullarını dahi eritecek kadar büyük bir güçle, o kadar uzun süreyle yanabilirdi.

Avcumu ileri doğru açıp fısıldadım. "*Fiat lux.*"

Işık olsun[7].

Belki bazı ölümlülere göre bu, kâfirlik olabilirdi. Fakat mevcut durumda yeraltı dünyasında yaşayan ve Şeytan'la nişanlı olan bir cadı için durum farklıydı. Avcumun üzerinde pembe altın renginde alevlerden oluşan küçük bir top belirdi. Gerçek bir ateş gibi çatırdıyor fakat canımı yakmıyordu. Acı duymayı, tenimin kabarmasını veya kaskatı kesilmesini bekledim. Veya kömürleşmesini. Öfke'nin yüzüğünün eriyerek parmağımdan düşmesini.

Oysa ateş daha kuvvetli bir şekilde parladı; bana merhaba dercesine usul usul, nabız gibi atıyordu.

Küçük alev topu şekil değiştirerek bir çiçeğe dönüşürken hiçbir şey hissetmeden ona bakakaldım. Kısacık bir an için onu duvara fırlatmayı ve odamın – içindeki tüm şık mobilyalarla beraber – yanıp kül olmasını seyretmeyi düşündüm. Küçücük köz parçaları tutuşarak alevlerden ve külden oluşan bir bahçeye dönüşebilirdi.

Parmaklarımı yanan çiçeğin üzerine ağır ağır kapattım ve onu söndürürken Makaden'in gözlerindeki ışığı da *benim* bu şekilde söndürmem gerekirdi, diye düşündüm. Öyle öfkeliydim ki az evvel başardığım şeyin tadını çıkarmak içimden gelmiyordu. Oysaki çağırabileceğimi bilmediğim türden bir sihirle tanışmıştım. Fakat daha sonra bunu kutlamak için yeterince zamanım olacaktı.

Şimdiyse yapmam gereken başka şeyler vardı. Bu evin iblis efendisiyle yüzleşmek gibi.

---

[7] Eski Ahit'in Yaratılış bölümünün başında geçen, Tanrı'nın ışığı yaratmasını tanımlayan bir ifadedir. (Çev.)

Aynı hiddet, Anir'in gidişinin üzerinden tam on dakika geçtikten sonra ayaklarımı harekete geçiren güç oldu. Odamdan çıkıp koridoru geçerek kendi odammış gibi Öfke'nin şahsi süitine dalmamı da ona borçluydum.

Kapı duvara çarptı ve şömine rafının üzerindeki mumların alevleri titreşti. Öfke'nin ne şaşırmış ne de rahatsız olmuş gibi bir hâli vardı. Arkasını bana dönmüş, soyunmakla meşguldü. Sanki korkmaktan ziyade öfkelenmiş vaziyette kapısına dayanacağımı biliyor gibiydi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ee?"

İblis prens bilerek ben orada değilmişim gibi davrandı. Gömleğini omuzlarından sıyırarak bir koltuğun üzerine fırlattı. Düşük belli pantolonu kalçalarını sıkıca sarıyordu; şöminede gürüldeyen ateş sayesinde sırtındaki belirgin kasların üzerinde kıvrılan mürekkebin hatlarını olduğu gibi görebiliyordum.

Tek kelime etmeden ve bana hiç bakmadan odasının ortasına doğru ilerledi. Ben de derhâl peşinden yollandım; öyle öfkeliydim ki koyu şarap rengi duvarlar, siyah mobilyalar ve kumaşlar haricinde odasının ayrıntılarını fark edememiştim. İçerisi karanlık ve şehvetli görünüyordu. Prensin zamanının büyük kısmını geçirdiği şatonun öbür kısımları gibi.

"Bana bak." Sesim alçak ve yumuşak çıkmıştı. Âdeta bir okşama gibiydi ama bunu kasti yapmıştım. Yumuşak bir sesle konuşmamın amacı; altında yatan çelikten irademi dışa vurmamaktı.

Öfke, kasıtlı bir tavırla döndü. Hareketlerinin baştan çıkarıcı bir yanı vardı; güçlü ve zorlu görünüyordu fakat savaş esnasında ihtiyaç duyacağı bir zarafete sahipti. Tüm hareketleri; onun bir yırtıcı olduğunu ortaya koyuyordu. Fakat hiç korkmuyordum. O şiddet gösterisinden sonra bile. Öfke bana asla zarar vermezdi. Bunun üstlendiği görevle alakası olmadığından da emindim üstelik.

Şimdi ona baktığımda gözlerinde bitmek bilmez bir cezalandırma vaadi görüyordum; en ufak bir pişmanlık emaresi bile yoktu. Bu bakışları; ne yaptığını, henüz yapmamış olsa bile bunu *neden* yaptığını anlamamı sağladı.

Genişçe bir yatağın önünde dikilirken arkasında uzanan ipekli örtüler, durgun bir gölü andırıyordu. Yatağın ucuna abanoz rengi kürklü bir battaniye atılmıştı. Kıyafetlerimi çıkarıp kendimi onun üzerine atmayı, iblisin kusursuz dünyasının içinde bir çalkantı daha yaratmayı

düşündüm. Bir an için neredeyse bunu daha evvelden yaptığımı hayal edecektim. Günahkâr bir sihir beni ele geçirmeden önce bu düşünceyi kafamdan silkip attım.

Öfke'nin yüzündeki ifadeyi çözmek imkânsızdı. "Saat geç oldu. Gitmelisin."

"Olup bitenleri konuşmamız gerek."

"Makaden benim emrimi yok saydı. Hem de iki kez. Bunun neticesini kendisine açıkça belirtmiştim."

Gözlerimi kıstım; cevabı biraz fazla samimiyetsiz ve provalıydı. Ona biraz daha yaklaştım. "Hepsi bu mu? Ona verdiğin emir yüzünden mi saldırdın?"

"Oysa o, cinsel organının tadına bakman gerektiğini ima etmeyi tercih etti. Hem de benim saray eşrafımın önünde." Nefes alıp vermesini kontrol edebilmek ve sakin kalabilmek için gösterdiği çabayla omuzları gerginleşmişti. Hiç uğraşmasına gerek yoktu aslında. Bakışlarında kopan fırtınayı sakinleştirmenin yolu yoktu. "Onun itaatsizliğine ses etmezsem zayıf görünürüm."

"Bu *benim* kavgamdı. Biri nahoş şeyler söylediğinde sürekli böyle müdahale edeceksen kimse *bana* karşı korku ya da saygı duymaz. Sırf sen gücünü koru diye ben zayıf görünmek istemiyorum." Onun tam karşısına dikildim; vücutlarımızdan yayılan öfkenin sıcaklığı tenimde geziniyordu. Onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. Acaba ona iyi mi geliyordu? "Erkek gururu meselesi miydi yoksa? Saray eşrafı üzerindeki hâkimiyetinin tek bir asilzadenin itaatsizliğiyle yıkılacak denli güçsüz olduğunu hiç zannetmiyorum."

"Kibrin benim günahım olmadığını gayet iyi biliyorsun."

Bunun tam anlamıyla doğru olup olmadığını daha önce de merak etmiştim fakat kurcalamamaya karar verdim.

"Kendime ait bir hançer istiyorum. Belki silahlı olursam ve birini kendi başıma deşebilirsem bir daha tebaanın önünde bu denli buyurgan davranmazsın. Çünkü bunu bir kez daha yapacak olursan..." Sesimin tatlı bir tona bürünmesi karşısında gözleri şüpheyle kısıldı. "Yemek bıçağımı sapladığım kişi *sen* olursun. Bunu müstakbel kraliçenden bir yemin olarak düşün."

Öfke kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini bana dikti. Gözleri, tam anlamıyla oturtamadığım bir duyguyla ışıldıyordu; muhtemelen

aklından bana bir silah temin etmenin kötü bir fikir olduğuna dair yüzlerce gerekçe geçiyordu. Özellikle de son sözlerimin ardından. İleri sürmeye pek hevesli göründüğü savını duymayı bekledim.

"Kendi hançerine sahip olmanı sağlayacağım. Ders de alacaksın."

"Hiç gerek–"

"Teklifim budur. Doğru düzgün kullanamadığın için dövüş esnasında kendini yaralamana sebep olacaksa silahlanmanın hiçbir faydası olmaz. Anlaştık mı?"

"Tek bir makul talep... Ve bana onay veriyorsun? Bu kadar kolay mı?"

"Görünüşe göre öyle."

Onu baştan aşağı süzdüm. "Sen zaten beni silahlandırmayı düşünüyormuşsun."

"Ben savaş generaliyim; herhâlde bunu düşünüyordum. Sabah diğer eğitim seçeneklerini konuşuruz. Fiziksel dersler yapacaksak buna engelleme büyülerini de ekleriz. Pazarlığımızın şartlarını kabul ediyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Şimdi odana dön. Yorgunum."

Bu kaba tavrına yorum yapmamayı tercih ettim. Hâlâ gergindi; öfkesini tam anlamıyla dışa vuramamıştı. Onu kendi sevimsiz benliğiyle baş başa bırakmayı düşündüm fakat bunun yerine ona sataşan bir gülümsemeyle baktım. "Öylesindir tabii. Adam deşmek yorucu bir iş ne de olsa."

Neredeyse sırıtmama karşılık verecekti ama dudakları kıvrılmayı reddetti. "İyi geceler, Emilia."

"İyi geceler, benim kıskanç, kudretli dil kesicim."

"Ne korkunç laflar ediyorsun."

Fakat gözlerindeki keyifli parıltı, bundan rahatsız olmadığını ortaya koyuyordu. Hatta durum bunun tam tersiydi. Dönüp uzaklaşmasını bekledim fakat olduğu yere kök salmış gibiydi. Yüzünde kararsız bir ifade belirmişti.

Biraz geç de olsa, benim de dönüp odadan çıkmadığımı fark ettim.

O, uzun parmakları boynumun yan tarafını usulca okşayarak yüzümü yukarı kaldırırken hareketsiz kaldım. Az önce elinde tuttuğu hançeri, daha demin ellerini lekeleyen kanı düşünmem gerekiyordu. Acımasız davranışlarını. O eller hiç çaba göstermeden bir dili yerinden koparabiliyordu fakat şefkat göstermeyi de biliyordu. Korumayı da.

Ve hiç şüphesiz, zevk vermeyi de.

Bu akşamki öpüşmemizi hatırlayarak dudaklarımı ıslattım. "Ben sadece gerçeği söyledim."

Öfke gözlerimin içine baktıktan sonra aleni bir çaba göstererek bakışlarını kaçırdı. Kıskandığını inkâr etmemişti. Bu duygu onu şaşırtmış da görünmüyordu. Kendisi çoktan bunu fark etmiş ve bu bilgiyi nereye oturtacağını bilememiş de olabilirdi. İkimizin de böyle düşünerek bir yere varması pek mümkün *değildi* zaten. Ben onun erkek kardeşiyle nişanlıydım. Ve onun bu göreve sadakati her şeyden önce geliyordu. Aramızda daha önceden yaşananlar bir daha tekrarlanmayacaktı.

Eli yana düştü ve tenim anında onun sıcaklığına özlem duydu. Kafamın içi, karmaşık duygularımın verdiği şaşkınlıkla bozguna uğramış gibiydi.

"Yarın hançerini ve ilk dersini almanı sağlayacağım. İyi geceler."

Bu kez hiç tereddüt etmedi. Şeffaf panellerle kapanan bir eşiğin ardında gözden kayboldu ve bana yol verdiğini hissederek geldiğim yoldan geri döndüm. Antrenin girişine vardığımda duraksadım; ayaklarım beni odadan çıkarmayı reddediyordu. Gitmem gerektiğini biliyordum; buraya gelme amacıma ulaşmıştım fakat bir şey bana engel oluyordu.

Geri yatak odasına süzülüp yükselen panellere sokuldum ve aralarından baktım.

Öfke, balkona kaçmıştı. Sırtını bana dönmüş, gözlerini uzaklarda yükselen karla kaplı tepelere ve dağlara dikmişti. Balkon korkuluğunun üzerinde bir şişe şarap duruyordu. Havadan hiç etkilenmiyor gibiydi. Fırtına esnasında onu dışarıda uyumaktan alıkoymadığı kesindi. Belki de ölümsüzlüğün güzel yanlarından biriydi bu.

Ya da belki daha önceden meseleyi biraz yanlış anlamıştım; belki de öfkesi her zaman buz gibi soğuk değildi. Belki içinde ateş de barındırıyordu. Soğuğa bu denli dayanıklı olmasının sebebi, süregelen

öfkesinin harareti olabilirdi; alev alev yanan, için için kaynayan öfkesi onu içine sızmak isteyen buzlardan daha fazla ısıtıyordu belki de.

Bakışlarım tekrar içkisine kaydı. Kadehin yan tarafı buz tutmuş, orada buzdan örümcek ağları oluşmuştu. Şişenin içindeki sıvı; evde gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, *merlot* ya da *chianti*'yi andırıyordu fakat koyu kırmızı renginde değildi. Rengi koyu mordu; öyle ki siyaha çalıyordu fakat en tuhaf ya da güzel yanı bu değildi. Üzerinde ışıltılı kabarcıkları andıran gümüş renkli parçacıklar yüzüyordu. Öfke kadehini doldurup şöyle bir çevirince gümüş rengi parıltılar iyice kabardı.

Kendine özel parıltılı bir galaksi yaratmıştı âdeta. Kadehi hemen yanındaki korkuluğa bırakarak başını eğdi. "Eğer yatak odamda pusu kurmaya devam edeceksen gelip bundan içsen iyi olur. Uyumana fayda eder."

Kendi odama dönmeyi düşündüm fakat merakıma yenik düştüm. Balkona ilerledim ve kadehi hiç dokunmadan inceledim. "Korkulukların üzerinden atlayıp karların arasına dalmama sebep olmaz, öyle değil mi?"

Öfke cevap vermek yerine kadehi alıp kafasına dikti. Sonra bana geri uzatıp yüzüme baktı. Karanlık bakışları meydan okuyan bir ifadeyle ışıldıyordu.

Bir an için onu korkuluğun üzerinden aşağıdaki kar yığınına itmeyi hayal ettim fakat muhtemelen beni de beraberinde götürürdü. Vücutlarımızın birlikte aşağıya düştüğünü hayal etmek bile nedense kalp atışlarımı hızlandırdı. Düşmekten ya da yaralanmaktan korktuğumdan değil; Öfke'nin bizi yere kendisi çarpacak şekilde yönlendireceğini biliyordum. Nabzımın hızlanmasına sebep olan, *benim* kendimi nerede bulacağıma dair düşüncelerdi.

Yıldızları andıran sıvıyı yudumladım. Çok... Lezzetliydi.

"Ee?" diye sordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Çok beğendim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sessiz, düşünceli bir hâle büründü. Sanki bunu yüksek sesle dile getirmek ya da itiraf etmek istemezmiş gibiydi. Keşke onun duyguları sezebilme yetisinin yalnızca bir parçası bende olsaydı. Ne hissettiğini, neden böyle bezgin göründüğünü öğrenmek isterdim.

Bir yudum daha alıp içkideki aromalara odaklandım. Taze zencefil gibi baharatlı bir tat vardı. Bir de misket limonunu andıran bir narenciye dokunuşu. İki aromanın birbiriyle karışımı, mükemmel bir şekilde yoğun ve baskın bir tat oluşturmuştu. Rom değildi ama ona yakın bir şeydi. Kadehimin geri kalanını bitirip biraz daha almayı düşündüm.

Öfke sırıttı. "İblisyemişi, bu diyarın en güzel iki nimetinden biridir."

Şişeyi alıp biraz çalkaladım. Sıvı, yıldız tozu gibi ışıldadı. Hayatımda gördüğüm en olağanüstü şeylerden biriydi. "Karanlık gökyüzü gibi görünmesini sağlayan şey nedir?"

"Onlar iblisyemişi tohumları. O kadar küçükler ki kabarcık gibi görünüyorlar. Ya da yıldız gibi."

Kadehimi doldurdum ve korkuluklara yaslandım. Biraz ürpermiştim ama üşümüyordum. Belki de şarap içimi ısıtıyordu. Buradan, toprakların bu kesimini uzaklardaki gösterişli şatodan ayıran alevli gölü rahatlıkla görebiliyordum. İki yakayı birleştiren köprünün altındaki karanlık sular, fokurdayan bir kazan misali çalkalanıyordu.

Bir an için Öfke'ye çağırdığım sihirden bahsetmeyi düşündüm. Fakat onun yerine başımı şatoya doğru sallamakla yetindim. "Şurası hangi kraliyet hanedanı?"

Öfke, bakışlarımı takip etti. "Kibir'inki."

İçkimden bir yudum daha aldım. İblisyemişleri dilimde köpürüyordu. Etrafa bir anda öyle derin bir sessizlik çökmüştü ki kadehte patlayan kabarcıklar gibi zayıf sesleri dahi duyabiliyordum. "Ondan hâlâ haber almadın mı?"

"Hayır."

"Benim burada olduğumu biliyor mu?"

"Biliyor."

İç çektim. Kibir'in ismiyle müsemma günahından bir an önce vazgeçip şu kahrolası daveti göndermesini tüm içtenliğimle umut ediyordum. Kız kardeşimin öldürülmesine dair tüm gerçekleri çözmek ve yaşlanıp saçlarım beyazlamadan ailemin yanına dönmek istiyordum. Ya da *onlar* yaşlanıp saçları beyazlamadan önce. Ben buradayken pek yaşlanacakmışım gibi görünmüyordu. Bu düşünce, kalbimin çevresine çektiğim zırhı delecek gibi olduğu için onu hemen aklımın bir kenarına ittim.

İçkilerimizi yudumlarken ikimiz de kendi düşüncelerimize gömülerek munis bir sessizlik içerisinde öylece dikildik. Öfke biraz bana doğru sokulunca kolu neredeyse koluma değdi ve ben bunun ne kadar huzurlu bir şey olduğunu düşündüm. Burada olmanın. Onun yanında. Düşmanımın. Tam anlamıyla öyle olmasa da.

Bizim kim olduğumuzu ve *benim* ikimize dair neler hissettiğimi belirleyen çizgiler, keskinliğini yitiriyordu. Bunun tek sebebinin onun tanıdık biri olması mıydı yoksa burada az da olsa huzur bulabileceğim her şeye tutunma ihtiyacı mıydı, bilmiyordum. Yoksa günahlar ve yanılsamalar, durumu bulandırmak için ellerinden geleni yapıyorlar mıydı? Daha evvelden öpüştüğümüzde bana hiç de hasımmışız gibi gelmemişti.

Kibir'in davetiyesini almayı çok istememe rağmen Öfke'yle vakit geçirmekten her nasılsa hoşlanmaya başlamıştım. Hatta onunla ağız dalaşına girmeyi dört gözle bekliyordum. Hiddetten burun deliklerinin titrediğini görmek bana tuhaf bir şekilde cazip geliyordu. Özellikle akşam yemeğinde olup bitenlerden sonra bu düşünce beni huzursuz etmeliydi. Ama öyle bir şey hissetmiyordum.

Bunun bana dair, dönüştüğüm varlığa dair ne ifade ettiğini bilmiyordum fakat Öfke beni savunarak o hançeri Makaden'e savurduğunda içimde en derinden alev alan ilkel bir arzu hissetmiştim.

Kısa bir süreliğine yine ortakmışız gibi gelmişti. Palermo'daki günlerimizi özleyeceğimi hiç düşünmezdim; aslında bunun tam olarak o zamanları özlediğim anlamına geldiğinden de emin değildim. Bakışlarının bana kaydığını hissettim.

"İkinci nimet nedir?" diye sordum, gözleriyle buluşarak. Beklediğimden daha yakınımdaydı; bakışları bir an için dudaklarıma kaydı. Sanki onu cezbetmiş, aklını çelmiş gibiydi. Kalp atışlarım hızlandı. Öfke kaşlarını çatarak benim kendisine bir soru sorduğumu algılamaya çalışır gibi başını iki yana salladı. Az evvel idrak ettiği şey her neyse, onu tamamen etkisi altına almıştı. "Şarabın birincisi olduğunu söylemiştin ya. Bu diyara dair en güzel ikinci şey ne peki?"

"Yeniay Sığlığı." Bir an için tereddüt etti. "Orası bir denizkulağı."

O tuhaf gerilim, bozulmayı reddeden bir büyü gibi aramızda gezinmeye devam ediyordu. Dudaklarım hafifçe kıvrılırken kaşımı kaldırdım. "Dur da tahmin edeyim; burası Cehennem olduğu için üzeri buz tutmuş bir yer mi?"

"Aslına bakarsan değil. Yedi Çember'de buzun elinin değmediği az sayıda yerden biri. Bir lav yatağı üzerinde bulunduğu için suyu hava sıcaklığı fark etmeksizin banyo suyundan daha sıcaktır."

"Oraya gitmek için üç kafalı bir köpekle boğuşmamız gerekir mi?"

"Hayır."

"Oraya gitmek, Günah Koridoru'ndan geçmek gibi midir?"

Öfke başını iki yana salladı ama daha fazla ayrıntıya girmedi. Gözlerimi kısarak ona yaklaştım. Normalden daha da ketum davranıyordu; demek ki bir şeyler sakladığı *muhakkaktı*. "Nerede peki?"

"Oradan bahsettiğimi unut." Kadehini tekrar doldurup bakışlarını sorgulayan gözlerimden kasten kaçırarak şarabından büyükçe bir yudum aldı. "Saat geç oldu."

"Kan ve kemikler aşkına. Burada, değil mi? Benden bir kaplıcanın varlığını mı saklıyordun?"

"Saklamak demeyelim. Suya girmeden evvel uyulması gereken bazı kurallar var. Bunlardan hoşlanacağını hiç zannetmiyorum. Kabul etsen bile bence bu iyi bir fikir değil."

"Anladım." Ses tonum karşısında Öfke doğrularak ağır ağır bana baktı. Gözlerini üzerimde hissettiğimde sözlerimi sürdürdüm. "Benim görüşümü *sormak* yerine benim adıma karar vermeyi yeğledin. Şeytan'la evlenmek üzere olduğuma göre senin müstakbel kraliçen sayılırım, öyle değil mi?" Cevap vermedi. "Beni oraya götürmeni istiyorum. Hemen, lütfen."

"Sonradan üretilmiş hiçbir şey suya değemez."

"Hiçbir şey derken... Kıyafetleri mi kastediyorsun?"

"Evet. Suya girmeden evvel tüm kıyafetlerini çıkarman gerekecek, müstakbel kraliçem." Gülümsemesi safi muziplikten ibaretti. "Benimle çırılçıplak suya girmek isteyeceğini zannetmiyordum."

"Hepsi bu mu?" Hiç sanmıyordum. Son birkaç ay içerisinde beni bir değil, birkaç kez kıyafetlerim olmadan görmüştü. Bu koşul beni caydıramayacaktı. Bu, kendini koruma meselesiydi. Onun açısından. "Sanırım suda kaçınmak istediğin bir şeyler var."

Beni ağır ağır süzdü. Neler hissettiğini anlamak imkânsızdı. "Zaman zaman içine girenlerin kalbini inceler ve hakikatlerini gün yüzüne çıkarır."

Bakışlarımız buluştu. Sebebi belki şaraptı, belki bu diyarın günaha yatkınlığıydı, belki de gözlerinde gördüğüm zafer parıltısıydı ama bu savaştan çekilmeyi reddettim.

Anir'in ona meydan okumakla ilgili söylediklerini hatırladım. Öfke hakkında birtakım bilgiler elde etmek için kendi gerçeklerimin bir kısmını açığa vurmam gerekecekse, bu ödenecek küçük bir bedeldi.

Çenemle şişeyi ve kadehleri gösterdim. "Şunları al da şu sihirli denizkulağına gidelim. Bu gecenin ardından sıcak, rahatlatıcı bir banyo iyi gelebilir."

Öfke'nin sırıtışı yok oldu. "İstediğinin bu olduğundan emin misin?"

"Evet."

Bu, bir anda aramızda yeniden beliren o yoğun gerilime bakılırsa son derece tehlikeli bir cevaptı fakat gerçek buydu. Odama tek başıma geri dönmek istemiyordum; bu prensle henüz yollarımı ayırmak da istemiyordum. Sihirli bir kaplıcada yaşanacak bir gece macerası, kusuruz bir vakit geçirme yöntemi gibi görünüyordu. Yatmadan önce aklımda kalacak güzel bir anım olsun istiyordum. Uykunun kollarına yuvarlanana kadar o kesik dil meselesinin tekrar tekrar gözümün önüne gelmesini istemiyordum. Ve odama tek başıma dönecek olursam aynen böyle olacaktı.

Oraya yürüyerek gitmek yerine Öfke elimi tuttu ve bizi sihirle oraya götürdü. O tanıdık yanma hissinin yerini tenimdeki hafif ve sıcak bir karıncalanma almıştı. Nahoş olmaktan çok uzak bir histi bu. Bir an sonra ayaklarımızın altında sert zemini hissettiğimde nefesim kesildi.

Öfke, benim sendelemeyeceğimden emin olunca elimi bıraktı. "Bu çember içerisinde seyahat ederken *transvenio* büyüsü o kadar da sarsıcı olmaz."

Ona sihre dair daha çok şey sormak istiyordum fakat bulunduğumuz yeri incelerken tüm mantıksal düşüncelerin zihnimden silindiğini hissettim. Bir denizkulağının karanlık, ışıltılı kıyısında duruyorduk. Yeniay şeklindeydi ve su, buzulları andıran beyazımsı bir mavi tonundaydı.

Yüzeyinde usulca süzülen bir sis tabakası vardı. Bakışlarımı ışıldayan göletten ayırıp çevremizi saran obsidiyen duvarları süzdüm. Bu bir yeraltı gölüydü.

"Tam olarak neredeyiz?"

"Öfke Hanedanı'nın altında." Kıyıda biraz ilerledikten sonra taştan bir kemeri işaret etti. "Ateş Gölü oradan bu sığlığı besliyor."

Orada da taşları görmeyi bekleyerek başımı kaldırdım ama bir anda nefesim kesildi. Gerçekten üzerimiz taşlarla örtülüydü fakat biri üzerine ayın evrelerini çizmiş, çevresine de yıldızları serpiştirmişti. *Nefes kesici* demek bile bu görüntüyü hakkıyla tasvir etmeye yetmezdi. *Uhrevi* belki daha yerinde bir tanım olurdu.

Ayak parmaklarımı suya değdirmeye niyetlenmiştim ki iblis prens beni dikkatle geri çekti. "Hiçbir türden kumaş suyu lekelememeli. Elbiseni çıkartmalı ya da eteklerini kaldırmalısın."

"Neden?"

Öfke omuz silkti. "Şunları görüyor musun?"

Bakışlarını takip ettiğimde devasa bir yığın gördüm. Öne doğru eğilerek gözlerimi kıstım. "Bu... Onlar kemik mi yoksa?"

Bakışlarımı talihsiz yaratıktan geriye kalanlardan ayırıp yanı başımdaki prense çevirdim. Yüzündeki keyifli parıltı, en az onun kadar günahkâr görünüyordu.

"Hâlâ dalıp çıkmak istiyor musun?"

"Şarabı ve kadehleri içine sokarsan ne olur peki?"

"Öyle bir şey yapmam. Gel, hadi." Bana elini uzattı. "Seni odana geri götüreyim. Şarap sende kalabilir. Seni en az denizkulağı kadar rahatlatır. Kendine ait kocaman bir banyon var zaten. Şimdilik onunla idare edersin."

Ya denizkulağının gizli kalmasını istediği bir hakikati açığa vurmasından korkuyordu ya da benim fikrimi değiştirip yatacağıma inanmıştı. Ona alaylı bir gülüşle bakarak elbisemin kopçalarını ustaca çözmeye giriştim. İpeksi kırmızı kumaşın içinden sıyrılmamı seyretti ve dantelli iç çamaşırlarım da elbisenin ardından yeri boylayınca âdemelmasının inip kalktığını gördüm.

Bana verdiği yüzüğünü de çıkararak düz ve pürüzsüz bir kayanın üzerine bıraktım. Sonra doğrulup onunla göz göze geldim.

Karşısında çıplak vaziyette dikilirken hâlimde utangaçlıktan eser yoktu. Bir kaşımı kaldırdım. "Sen de soyun ki yüzebilelim. Yoksa bütün gece beni seyretmeyi mi planlıyorsun?"

ON BİR

Öfke'nin kıyafetleri bir anda üzerinden yok oldu ve onu çıplaklığından gurur duyar bir vaziyette bıraktı.

O ana kadarki kendimi beğenmiş hâlim, kıyafetleriyle beraber uçup gitmişti. Şeytan benim belamı versin ki ona hayranlığımı açıkça belli ederek egosunu beslememek için uğraştım ama *kıyısından bile* geçemedim.

Muazzam sanatçılar onun suretinde bir heykel yapmaya çalışabilirdi fakat bunu başaramayacakları kesindi. Benliğinden, gerçek biçiminin bronz ya da mermer kadar alelade bir şeyden yontulmasını imkânsız kılan, üstün bir hissiyat yayılıyordu.

Bakışlarımı geniş omuzlarından biçimli göğsüne indirdim, ağır ağır aşağı kaydırarak karnındaki kasları ve kalçalarını süzdüm, sonra daha da aşağı inerek gözlerimi oraya diktim...

Başımı hızla kaldırıp tekrar yüzüne baktım. Benden etkilendiği *apaçık* ortadaydı. Bu dünyanın yüzeyinin altında uğuldayan günahkâr sihrin onu zannettiğimden daha güçlü bir etki altına aldığı belliydi. Gerçi akşam yemeğinde söylediklerine ve evvelki öpüşmemizin hem açlıkla hem ilkel bir arzuyla dolu olmasına bakacak olursak durum bu kadar basit olamazdı. İkimizin açısından da.

Bakışlarım bana ihanet ederek tekrar aşağı kaydı. Gözlerimi dikip bakmamaya çalıştım ama sol baldırındaki dövme ilginç bir tasarıma sahipti. Aşağıya bakan bir hançer, kalçasından dizine kadar uzanıyordu. Hançerin yüzeyine yakından bakınca güller varmış gibi görünüyordu; kabzasına ise geometrik şekiller işlenmişti. Diğer metalik dövmelerinin aksine bu gri tonlarda yapılmıştı.

Gözlerim tekrar gözlerini buldu ve kalbim küt küt çarparak onun bakışlarını çıplak tenimin her bir santiminde gezdirmesini bekledim. Tüm vücudum bu beklenti duygusuyla sızlıyordu; beni ölümün eşiğinden kurtarmasını gerektiren tıbbi bir ihtiyacın söz konusu olduğu zamanlar haricinde ilk defa karşısında soyunmuş vaziyetteydim. Öfke avcunu açarak bana elini uzatırken gözlerini benden ayırmadı. İçimde bir şeylerin söndüğünü hissettim.

Cornicello'mu çözmeye yeltendim ama başını iki yana salladı. "O kalabilir. Saçlarındaki çiçekler ve kemikler de öyle."

Kafam karışarak muskayı bıraktım ve parmaklarımı onunkilere doladım. Bunlar özünde Şeytan'ın boynuzları oldukları için sonradan üretilmiş şeylerden sayılmıyorlardı herhâlde. Kemikler ve çiçekler de organik varlıklardı; o yüzden Öfke'nin haklı olduğunu ve her şeyin yolunda gideceğini umdum.

Denizkulağının kıyısına doğru yürüdük. Ayak parmaklarıma çarpan su ılık ve ipeksiydi.

Devam etmek isteyip istemediğimi görmeyi bekleyerek beni seyretti. Bir adım daha attım ve kendimi suyun tenimde bıraktığı, milyonlarca minik kabarcığı andıran o hisse kaptırdım.

Yeterince derinlere ilerlediğimizde Öfke elimi bıraktı ve suyun altına daldı. Bir an sonra ok gibi suyun yüzeyine fırladı ve başını geri atarak üzerime sayısız damlacık sıçrattı. Kahkahası dolu doluydu; dudakları onda şimdiye dek gördüğüm en içten şekilde gülümsüyordu. Kalbimin teklediğini hissettim. Onun yüzümdeki ifadeyi görmesine fırsat vermeden suyun altına daldım.

Yüzeye çıkıp yüzüme düşen, birbirine dolaşmış ıslak saç tutamlarını geriye ittiğimde onu bana bakarken yakaladım. Benim aksime o, hislerini saklamaya yeltenmedi. Kötüler'i ve onların günah dolu oyunlarını düşündüm. Öpücüklerinin ölümlülerde daha fazlası için ruhlarını satmalarına yol açacak denli bağımlılık yaptığına dair hikâyeleri hatırladım. Onların ilgisini çekmek büyük bir tehlike teşkil ediyordu.

Ben ise hiç şüphe yok ki Öfke'nin ilgisini tamamen kendi üzerime çekmiştim. Sezdiğim tek tehlike ise; bunun kendimi fazlasıyla güçlü hissetmeme yol açmasıydı.

Burada bir seçme şansım vardı. Cazibenin vücut bulmuş hâli olan Öfke, düşüncelerimin nereye kaydığını anlamış gibi bekledi. Yasaklı olan şeylerin, tatlarına bakmayı daha cazip derhâl e getiren bir yanları olduğuna yemin edebilirdim.

Ya da belki bu, kendime söylediğim bir yalandan ibaretti. Belki de tek sebebi; mantığım bana aksini söylese bile onun tadını sevmemdi. Suyun içinde ilerleyerek ağır ağır ona doğru uzandım. Sırtını çevirip parmaklarımı omuzlarındaki Latince dövmede usulca gezdirmeye başlayınca nefesi kesildi. Aylar önce onu kemik çemberinin içine ilk çağırdığım andan beri bu dövme merakımı uyandırıyordu. Parmaklarımın yumuşak teması karşısında teninin ürperdiğini fark ettim.

"*Astra inclinant, sed non obligant.*" Tercüme etmeye çalışarak alt dudağımı ısırdım. "Yıldızlar..."

Yüzünü tekrar bana döndü; gözleri karanlıkta hafifçe parlıyordu. "Yıldızlar bizi yönlendirir fakat bağlamazlar."

"Çok güzelmiş."

Hiçbir bağın boyunduruğu altına girmek istemediğini vücuduna kalıcı olarak yazdırmasının önemini gözden kaçırmamıştım. Aramızdaki nişan bağını, hiç bilmeden onu bu vaziyete sokmuş olduğumu düşündüm. Sonra onu günlerce çağırma çemberinin içinde kalmaya zorlamış, özgür bırakmayı reddetmiştim. O zamanlar beni hakir görmesine şaşmamak gerekirdi. Hatta şu an benden nefret etmemesi bile mucizeydi.

"Özür dilerim." Sözcükler ağzımdan öyle usulca çıkmıştı ki beni duyduğundan emin değildim. "Seni bağladığım için."

Uzanıp ıslak bir saç tutamını kulağımın arkasına itti ve geri çekilmeden evvel eli bir an için orada kaldı. "Kartları alınyazımız dağıtabilir, bizi belli bir yola girmeye teşvik edebilir ya da müdahalede bulunabilir ama nihayetinde kendi kaderimizi seçmekte özgürüz. Bundan hiçbir şüphen olmasın."

"Senin özgür iraden olmadığını zannediyordum."

Gülümsemesinde hüzün vardı. "Seçme şansı herkese bahşedilir. Fakat bazıları için bunun bir bedeli olur."

"Sana kendi seçimini hatırlatsın diye mi o dövmeyi yaptırdın?"

"Evet." Bakışları gözlerime kilitlendi. "Sanırım bunu ölümlü bir şair olan John Milton çok güzel dile getirmiş: 'Cennet'te hizmet etmektense Cehennem'de hüküm sürmek yeğdir.' Sana, seçme şansının gücünden ve benim için ne kadar önemli olduğundan bahsetmiştim. Kendi kaderimi belirleyebilmek için korkunç şeyler, affedilemez şeyler yapabilirim. Ne kadar sefil ve melun olursa olsun. Nihayetinde *benim* olur. Gerçek bir seçme şansından yoksun kalmadıysan bunun ne kadar cazip bir şey olduğunu anlayamazsın."

"Peki ya yılan? O da başka bir seçim miydi?"

"Bizim dövmelerimiz haricinde vücudumda yer alan mürekkeplerin tamamı benim seçimim."

Gözlerim dudaklarına kaydı ve bir an için orada takılı kaldıysa da biraz daha aşağıdaki bir şey dikkatimi çekti. Sol köprücük kemiğinin altında gümüş rengi solgun bir mürekkeple başka bir cümle yazılmıştı. Onu daha önce hiç fark etmemiştim. Hiç düşünmeden parmak uçlarımı yazının üzerinde gezdirdim. *Acta non verba.*

Bunu tercüme etmekte zorlanmamıştım. *Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz.*

"Peki ya baldırındaki desen?"

Öfke bir an için hareketsiz kaldı ve o anda bedenlerimizin neredeyse birbirine değeceği kadar dibine sokulmuş olduğumu fark ettim. Sorumu unuttum, hatta bakışlarındaki beni ağır ağır yutan ateş haricinde her şey aklımdan çıktı. Su neredeyse boğazımda olduğu için pek bir şey görebildiğini zannetmiyordum fakat bu gerçek bir engel teşkil ediyormuş gibi *hissetmiyordum.*

Bana, bedenindeki harareti yansıtan gözlerle baktığında... Aramızda kalan her türlü nefret ve düşmanlık yanıp kül oldu. Belki de denizkulağının gün yüzüne çıkarmasını istemediği hakikat buydu. Dünyanın sihri beni ele geçirdi ve duygularımı, gittikçe artan arzularımı inkâr edemeyeceğim ölçüde coşturdu. Ona iyice sokuldum ve ıslak teninin benimkine değdiğini hissettim.

Belki de sebebi; tavana çizilmiş olan göksel sahnenin düşleri andıran güzelliği ya da Yeniay Sığlığı'nın şehvetli buharıydı. Belki de sadece duyduğum arzunun vücut bulmuş olmasıydı ama onun ellerini bedenimde hissetmek için yanıp tutuşuyordum. İkimiz de rızası olan yetişkinlerdik. Ve onun tüm şehvet gücünü serbest bırakmasını istiyordum.

Beni duvara ya da masaya yasladığına dair kurduğum fantezileri düşündüm.

Hayatım boyunca hiç kimseye böyle cinsel çekim hissetmemiştim. Daha önce hoşlandığım çocuklar, öpüşmelere ve daha fazlasına dair kurduğum hayaller olmuştu, oysa bu, gelip geçici bir beğeniden ibaret değildi. Bu, katışıksız bir arzuydu.

Duyduğum isteği bastırmakta zorlanıyordum. Artık özümü ve tutkularımı inkâr etmekten bıkmıştım; sadece ona dokunmak istiyordum. Yapmam gereken tek şey; ilk adımı atmaktı.

Ayak parmaklarımın ucunda yükseldim ve ıslak saçlarını usulca geri ittim.

Aramıza mesafe koyup koymayacağını görmek için bekledim. Acaba bana bütün âlemde isteyeceği en son varlık olduğumu söyleyecek miydi? Yüzündeki ifade, bedeni kadar gergin görünüyordu. Arzularına mı direniyordu yoksa görevi icabı düşmanının kendisini baştan çıkarmasına izin mi veriyordu; anlamam mümkün değildi.

Eğilip dudaklarımı köprücük kemiği boyunca uzanan dövmeye bastırdım. Böylece ona geri çekilmesi için bir fırsat daha vermiş oluyordum. Benden uzaklaşmak yerine elini belime kaydırarak beni olduğum yere sabitledi. O anda durmaya ya da gitmeye karar verecek olursam bu kudretli savaşçının bana engel olmayacağını anladım. Bundan hiç şüphem yoktu. Dudaklarım öbür omzuna kaydı ve oraya da bir öpücük kondurdum.

"Emilia." İsmimi yumuşak bir sesle söylemişti. Günah Koridoru'nda hayalimde canlandırdığım hâline çok benziyordu ama bu, fantezilerimden biri değildi. Bu an tamamen gerçekti.

"Bana gerçek adını söylemeyeceğini biliyorum." Ellerimi göğsünde gezdirdim. Bakışlarının olanca yoğunluğuyla her bir hareketimi takip ediyordu. "Ama böyle bir anda 'Öfke' diye mırıldanmak biraz tuhaf geliyor."

O gözlerini kapatırken başımı yukarı kaldırdım ve alnını benimkine yasladım. Kudretli savaş generali, kendi iç dünyasında bir savaş veriyordu. Belki bunun da bir başka strateji oyunu olduğundan ve benim kurallarıma göre oynamaya başlarsa kaybedeceğinden endişeleniyordu.

Artık bu korkusunda haklı olup olmadığını bilmiyordum. Bir kez olsun eşit şartlardaydık.

"O hâlde belki de artık konuşmayı bir kenara bırakmalıyız," diye sözlerimi sürdürdüm. "Hiç değilse bu gecelik." Elimi karın kaslarında gezdirdim ve dokunuşum karşısında irkilip geri çekilmedi. "Belki ikimiz de farklı şekilde iletişim kurmayı deneyebiliriz. Hiç konuşmadan."

Son öpüşmemizin nasıl çığırından çıktığını düşündüm. Tamamen ilkel bir arzu ve şehvetle yoğrulmuştu. Yüzünü kendime çektim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Hareketim bir fısıltı gibi usul ve tatlıydı. Cevap vereceğinden emin olamadığım bir soru barındırıyordu.

Bu sefer her şeyin farklı olmasını istiyordum. Bir yere varmayacak olsa bile. Bu gece ve bu an bizim olabilirdi; bizi birbirimize çeken o manyetik güce teslim olabilirdik.

Geçmişi ve geleceği unutup şu ana bakabilirdik.

Bu karşılaşmanın başka anlamlara gelmesi gerekmezdi. Birbirimize âşık olmak ya da çevirdiğimiz dolapları unutmak zorunda değildik. Bu gecelik güneş doğana dek geçerli olacak bir ateşkes ilan edebilirdik. Bir gece olsun ikimizin de istediği bu değilmiş gibi davranmayı kesebilirdik. Eğer hiç aşina olmadığım bu yanımla şimdi yüzleşecek olursam belki bu diyar bana şehvet dolu yanılsamalarla işkence etmeyi bırakabilirdi.

Onun kollarından sıyrıldım. "Tabii sen istemiyorsan başka."

Kalbimi küt küt çarptıran bir an için tepki vermedi. O ânı yanlış yorumladığımı düşündüm. Sonra Öfke bana usul bir öpücükle karşılık verdi ve artık düşmanımmış gibi hissetmediğimi fark ettim. Ya da beni *istediğinden* değil de başka bir sebeple öpüyormuş gibi. Bu odada, saray eşrafının meraklı gözlerinden ve üstlenmemiz gereken rollerden uzakta kendimiz olabilirdik.

Bunu o seçmişti. Tıpkı benim seçtiğim gibi. Ve seçimimiz güçtü.

Bana yaklaşarak güçlü ellerini iki yanıma kaydırdı ve birbirimize sokulduk. Bir anda benliği, kokusu ve iri gövdesi dört bir yanımı sarmıştı sanki. Tüm gücü ve dikkati beni sarmalamıştı. Yaşayan bir sihirden farksızdı – hatta bu hissi son iki seferkinden daha güçlü duyumsuyordum.

İçimde bir şeylerin canlandığını hissettim.

Bu kez dilini dudaklarımın arasına kaydırdığında yaşadığım hazdan dizlerimin bağının çözülmemesi için kendimi zorladım. Ellerim

kalçalarına kaydı ve o da ellerini benim kalçalarımda gezdirip sıcak suyun altında sırtıma doğru çıkararak beni kendisine çekti.

Ağırdan almaya dair düşüncelerimi bir kenara bırakıp dokunuşu karşısında sırtım gerildi. Hazza ihtiyacım vardı. Ve karşılıklı olarak birbirimize haz vermemizi istiyordum.

Boynuma yaslanırken gülümsedi ve kulağımın altına masumane bir öpücük kondurdu. Verdiğim karşılığın onu keyiflendirdiğini anlamak için yüzünü görmem gerekmiyordu. "Ekselansları çok talepkârmış."

Eğer yine o çağırma İşareti'yle beni sakinleştirmeye çalışıyorsa bu sefer işe yaramayacaktı. Daha evvelden ona her dokunduğumda coşan duygularımın yatışmasını sağlamıştı. Şimdi ikimizi de sakinleştirmesine *izin vermeyecektim.* İçimde daha yeni uyanan bu yanım, tekrar uykuya sürüklenmek istemiyordu.

Ellerimi suyun içine daldırdım ve ağır ağır bacaklarında gezdirerek geri çektim.

Ağzının içinde bir küfür mırıldandığında sırıttım. "Artık konuşmak yoktu, unuttun mu?"

"Bunu yapmaya devam edecek olursan tüm Tanrıçalara lanetler savuracağım."

Baldırında küçük daireler çizmeye devam ederek parmaklarımı gittikçe yukarı kaydırdım – ta ki *onun* bütün dikkati, bundan sonra keşfetmemi istediği yere yönelene kadar. Beni akşam yemeğinde nasıl kendimden geçirdiğini anlamasını istiyordum. "Çok kötüymüş, değil mi? Bir şeyi nihayet elde etme şansın varken çok isteyip de ona ulaşamamak?"

Görünüşe göre mesajımı gayet net bir şekilde almıştı. Elini bacaklarımın arasına kaydırdı ve tam da o noktada sızlayan tenimi okşarken dilini benimkine değdirdi. Nefesim kesildi fakat beni kendine bastırırken soluğumu bıraktım. Erkekliğinin bana yaslandığını hissettim. Tıpkı kendisi gibi sert ve davetkârdı.

"Böyle daha iyi mi, leydim?"

Ah, Tanrıça aşkına, evet. *Çok daha* iyiydi.

O hınzır parmağını bacaklarımın arasında ağır ağır gezdirirken beni kendinden geçmişcesine öpmeyi sürdürdü. Her bir dokunuşuyla damarlarımın alev aldığını ve patlamak üzere olduğunu hissediyor-

dum. Hayatımda verdiğim birkaç kötü karar olmuştu fakat Öfke'yle sevişmek onlardan biri *olmayacaktı*. En az hayal ettiğim kadar pervasızdı ve içimdeki o ilkel yanım, bu yeni irade savaşına memnuniyetle kucak açıyordu.

Kollarımı boynuna dolayıp öpüşmemizi derinleştirmek için onu kendime çektiğimde elini gezdirmeye devam etmesini istediğimi belli etmek için kalçalarımı kaldırdım. Parmağını yavaşça içeri kaydırdı ve dudağımı ısırarak iniltimi bastırmaya çalıştım. Bu yaptığına bedenimin verdiği tepkiyi ölçüp parmağını geri çekti; usulca titrek bir nefes verişimi, istemsizce kendimi ona bastırarak kıpırdanışımı ve onu sımsıkı kavrayışımı inceledi. Bana en büyük zevki neyin verdiğini öğreniyor, onu biraz değiştirerek tekrarlıyordu.

Tanrıça yardımcım olsun. Savaşçı iblis her açıdan tam bir strateji uzmanıydı.

İkinci parmağını da sızlayan bölgeme usulca sürttükten sonra o ağır, baş döndürücü öpücüklerine geri döndü. Bedenim yangın yerine dönmüştü. Dokunuşunun eşsiz gücü dışında hiçbir sihir kullanmadan bedenimi milyonlarca arzu kıvılcımına dönüştürmeyi başarıyordu.

Ve bunun farkındaydı. Beni böyle sınaması aklımı başımdan alıyordu.

"Beni yatak odana götürür müsün?" Sesim buğulu çıkmıştı. "Hemen şimdi."

"İstediğin bu mu?"

"Evet." Hem de her şeyden çok. Başımı onaylarcasına sallamayı başardım ve işini bilir parmakları beni sevgi dolu bir okşamayla ödüllendirdi. "Acele et."

Alt dudağımı dişledi. "Kraliçem böyle mi emrediyor?"

"Evet." Ah, Tanrıça aşkına, evet.

"Şimdi ben senin hürmetkâr kulun muyum?"

Geri çekildim. Gözlerinde şeytani bir parıltı belirmişti. Cevap vermek istesem bile beni kendisine çekip öpmeye başladığında söyleyeceklerim aklımdan uçup gitti. İkimiz de onun emir alacak türden biri olmadığını gayet iyi biliyorduk. O yüzden hiç acele etmedi. Kötü yaratık beni uzun uzun öperken parmaklarını bedenimde gezdirmeyi sürdürerek beni mümkün olduğunu dahi bilmediğim bir hazzın doruklarına çıkarmayı sürdürdü.

Bana dokunduğunda hakikatle yanılgıyı rahatlıkla ayırt edeceğimi vadetmişti. Demek yalan söylemiyordu. Günah Koridoru olsun, bu diyar olsun; hiçbir şey onun sihriyle boy ölçüşemezdi.

Bana tekrar dokunduğunda istemsizce kalçalarımı ileri ittim ve bu sessiz çağrıma nihayet cevap verdi. Parmaklarını tamamen içeri kaydırırken kesilen nefesimi bastırmak için dudağımı ısırdı. Fakat bu ancak kendimden daha da geçmeme sebep oldu.

"Keyfine bak, leydim." Tereddütle tekrar ileri geri hareket ettim. Gözleri alev alev yanarak beni süzdü. "İşte böyle."

Beni öperek iniltimi bastırdı ve onu daha fazla hissetme arzusuyla ellerimi saçlarına gömdüm. Nasıl olduysa, bir anda kendimi onun kucağında, bacaklarım kalçalarına dolanmış hâlde buldum. Boştaki koluyla beni sıkıca tutuyordu. Etrafımızda köpüren sıcak suyun hissiyatı ve nasırlı parmaklarının sürtünmesi, en ilkel arzularıma kapılıp gitmeme yetip de artıyordu bile. Kendimi tamamen içgüdülerime bırakmıştım.

Bedenlerimiz birbirine yaslandı; dillerimiz birbirine dolanır, dişlerimiz çarpışırken karşılıklı açlığımızın damarlarımda pompalandığını hissettim. O anda fark ettim ki bu dünyanın sihri bu arzuyu sıfırdan yaratmamıştı; sadece hâlihazırda var olan hislerimi güçlendirmişti. Şimdiyse hiçbir zaman kendime itiraf edemediğim kadar yoğun duygular yaşıyordum. Onun her bir darbesiyle kalçalarımı hareket ettirmeye devam ettim. Artık bana sunduğu zevkin peşinden koşmaktan çekinmiyordum.

Tüm duyguları aynı anda yaşama telaşı içerisinde onun bedenine yaslanarak aşağı kaydım ve o sırada kazayla erkekliğine sürtündüm. Derin ve pürüzlü bir inilti koyverdi. Yüzümde safi hınzırlıktan ibaret bir sırıtma belirdi. Bu hareketi tekrarladım ve dişlerinin arasından keskin bir nefes çekerken öpücükleri doymak bilmez bir hâl aldı.

Hiç durmadan bir aşağı bir yukarı hareket ederek eline sürtünmeye devam ettim. İçimdeki hararet çıkış yolu arayan bir yangın yerine dönmek üzereydi. Onun gözleri ise, parmakları hâlâ içimdeyken benliğinden taşan şehvetle alev alev parlıyordu. Daha önce onu hiç böyle hâkimiyetini yitirmiş hâlde görmemiştim. Bu aldığım zevki iyiden iyiye artırıyordu.

"Emilia–" Onu bir öpücükle susturdum. Odasını boş verin. Onu hemen burada içime alabilirdim. Hemen şimdi. Elimi önündeki kabarıklığa yasladım ve inildedi. "İblis kanı aşkına, benim–"

"Beni yatağa götür. *Hemen.*"

Hiç kimsenin boyunduruğuna girmeyecek biri olan Öfke Prensi, benim emrime boyun eğdi.

Beni daha fazla oyalamadan, birbirine dolanmış vücutlarımızı sihirle yatak odasına götürdü.

ON İKİ

Bizi nefes nefese kalmış bir hâlde odasının kapısına yasladığında Öfke'nin parmakları hâlâ bacaklarımın arasındaydı. Yatak odasını ıskalamıştı. Haklı bir gerekçeyle tabii. Benim elimse hâlâ onun etkileyici erkekliğine dolanmış durumdaydı. İpeksi tenini okşuyor, her bir hareketim karşısında biraz daha çözülmesine hayret ediyordum.

Şu anda kibir duymak biraz yanlış geliyordu fakat kendisine vurduğu gemi nihayet salıvermesinin sebebinin *ben* olduğumu düşünmek koltuklarımı kabartıyordu.

Bizi, süitlerimizi bağlayan koridora taşımış olmasının altında başka bir sebep bulamıyordum. Hiç değilse bu kanadı diğer kısımlardan ayıran kapı hâlâ kapalıydı ve kimse bizi görebilecek kadar yakınlara gelemezdi. Öfke devasa gövdesiyle benimkini örterken bana dair görebilecekleri pek fazla bir şey de yoktu. Gerçi beni görüp görmemeleri umurumda bile değildi.

Içimde yükselerek zirve yapan zevk dalgalarına kendimi öyle kaptırmıştım ki nerede olduğumuza ve etrafta kimin olduğuna aldırış edecek hâlim yoktu. Onu hemen oracıkta istiyordum. Bütün Yedi Çember'in canı cehennemeydi. Kibir'le henüz evli değildim. Antonio'nun bedenini ele geçirdiği kısacık an dışında onunla tanışmamıştım bile. Şeytan'ın birbirimize karşı o feci yeminlerimizi etmeden evvel biriyle yatağa girmemi dert edeceğini pek zannetmiyordum.

Bizimkisi kesinlikle bir aşk birlikteliği değildi. Eğer Kibir'in umurundaysa bile bunu göstermediği kesindi. Hâlâ ne bir mektup ne de bir davetiye göndermişti; hatta geldiğimden haberi olduğunu bile belli etmemişti. Kibir Prensi şatosunda tek başına hâlinden gayet hoşnuttu ve şu anda bu durum benim için de son derece münasipti.

Öfke beni öpmeye devam ederek ona sımsıkı yapışan elime sürtünürken parmaklarını ileri geri hareket ettirmeyi sürdürüyordu. Bu kudretli varlığı sonu gelmez bir haz duygusu içinde dizlerinin üzerine çöktürmeyi her şeyden çok istiyordum. Onun bu zincirlerinden kurtulmuş, tutkulu yanıyla tanışmak da en az dokunuşu kadar baş döndürücüydü.

Daha önce hiç böyle güçlü ve doğru bir his yaşamamıştım. Bana doğru gelen *oydu*. Ve birlikte ne kadar iyi bir ikili oluşumuzu keşfetmenin tam kıyısında durduğumuzu kesinkes biliyordum. Belki de kaderimiz öteden beri birbirimizin tutkularında kaybolmaktı.

Zevk mırıltılarının benimkilere karışması kendine özgü bir sihir yaratıyordu; dağılmaya çok yakındım, içimde yükselerek paramparça olmaya hazır o güce çok...

İçimde dalgalar hâlinde şiddetli bir acı yükselerek nefesimi kesti. Duygusal gelgitlerimi derhâl sezen Öfke hemen durdu ve o mest edici büyü bir anda dağıldı. "İyi misin?"

"Hayır." Hiçbir kelimeden bu kadar nefret etmemiştim. "Feci bir a-acı saplandı."

"Nereye?" Sesi boğuk ve pürüzlüydü.

"Kalbime." İrkilerek onu bıraktım. "Kan ve kemikler aşkına. Çok kötü."

"Gel. Bir şifacı çağırtayım–"

"Sanırım Hades'in Boynuzu yüzünden."

Öfke oda kapısının tokmağını aranırken bir anda vazgeçti. Bakışları hâlâ takmakta olduğum muskaya kaydı ve Tanrıçalara son derece etkileyici birkaç küfür savurdu.

Her şey dumana ve parıltılı siyah ışıklara dönüştü. Onun hareket ettiğini bile algılayamadım fakat az evvel yatak odasının önünde karşılıklı zevkin doruklarındayken şimdi yarı çıplak vaziyette bir kulenin eski püskü ahşap kapısının önünde dikiliyorduk.

Kapının iki yanında Orta Çağ'dan kalmış gibi gözüken meşaleler yanıyordu. Bulunduğumuz yer kadar üzerimdeki abanoz rengi gecelik de beni şaşırtmıştı. Kıvrımlarımı pek de saklayamayan bir gecelikti bu. Öfke'nin üzerinde ise siyah bir pantolondan başka hiçbir şey yoktu. Yüz ifadesinde belli belirsiz bir endişe seziliyordu.

"Neredeyiz?" *Cornicello*'yu boynumdan çıkarmak için elimi uzattım. Acı gittikçe şiddetleniyordu.

"Onu çıkarma." Sanki tutku dolu o son birkaç dakika hiç yaşanmamıştı. Öfke yine hiddet yüklü, kaskatı bir hâle bürünmüştü. Fakat bu sefer tavrı bana yönelik değildi. Yumruğunu ahşaba yasladı ve demir menteşeleri tangırdatacak kadar sert bir şekilde vurdu. "Başhemşire!" diye bağırırken sesi çelik gibi sertti.

Bir sonraki acı dalgası karşısında dizlerim büküldü ama çökmemek için kendimi zorladım. İblis prens bana bakmasa bile gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Kapıya bir kez daha vurduğunda taşlardan biri yerinden söküldü. Bir elimi koluna yaslayarak usulca sıktım. "Öfke."

"Eğer bu kapıyı hemen açmazsan kanım üzerine yemin ederim kı–"

"Bu saçmalıkla bütün kuleyi başımıza yıkacaksın, evladım." Kapı savrularak açıldı ve gümüş rengi ile eflatun karışımı uzun saçları olan yaşlıca bir kadın karşımızda belirdi. Üzerinde, tablolarda ve kitaplarda gördüğüm rahibe resimlerini andıran, ip benzeri bir kemerle bağlanmış mor bir cüppe vardı.

Karanlık bakışları bana dönerek beni baştan aşağı süzdü.

"Ayın Kızı, hoş geldin. Ben, Celestia; Lanetlerin ve Zehirlerin Başhemşiresi'yim. Ben de seni bekliyordum." Geri çekilerek beni içeri buyur edercesine kapıyı ardına kadar açtı. "Majesteleri bu diyarı başımıza yıkmadan evvel gel içeri."

"Bir dahakine kapıya daha çabuk bak o zaman."

Odaya öncelikle savaşa hazır ve tetikte görünen Öfke girdi. Burada çözeltiler, panzehirler ve zehirler dışında ne gibi bir düşman bulmayı beklediğini bilmiyordum ama buna kafa yoramayacak kadar büyük bir acı içerisindeydim. Onun peşinden içeri girdikten sonra bir an duraksadım. Daire şeklindeki oda; koyu renkli ahşaptan, soğuk taşlardan ve kulenin tepesine kadar uzanan raflardan oluşuyordu. Yan tarafına bir merdiven dayalıydı, sanki başhemşire en yüksek raflardaki eşyaları düzenlerken işi yarıda kesilmiş gibi görünüyordu. Etrafa ya-

yılmış olan çeşitli kokular, burnuma hoş gelen bir şeyle karışıyordu. Ne var ki koku ne kadar güzel olursa olsun derin bir nefes aldığımda midemi bulandırmaya başlıyordu. Sıktığım dişlerimin arasından güç bela soluk alıp vermeye çalışırken alnımda ter damlacıkları belirmişti. Aklımı gittikçe artan mide bulantımdan uzaklaştırmak için bakışlarımı etrafta gezdirdim.

Kemerli bir pencerenin yanında duran uzun bir masanın üzerinde birkaç şişe tuhaf sıvı duruyordu; bazılarından duman çıkıyor, bazıları fokurduyor, bazıları ise kendilerine bir kaçış yolu ararcasına ince camı zorluyordu. Duyarlı sıvı diye bir şeyi daha önce hiç görmemiştim ve bu beni hayli huzursuz etmişti.

Bir raf baştanbaşa büyümüş bitkilerle, fidelerle, kurutulmuş taç yapraklarla ve otlarla doluydu. Yara lapaları, muskalar ve kazanların yanı sıra ejderhalar, kanatlı Tanrılar ve Tanrıçalar gibi varlıkları gösteren oyulmuş şekiller vardı. Yontulmamış taşlar, pürüzsüz taşlar ve koyu renkli özünden anlaşıldığı kadarıyla zehre daldırılmış hançerlerle iğneler, şömine ateşinin ışığında parıldıyordu.

Odanın ortasında duran, kocaman şöminenin üzerine asılı ahşap rafa iri mumlardan balmumu damlıyor, yanan tütsü çubuklarından incecik duman bulutları yükseliyordu.

Görünüşe göre Lanetlerin ve Zehirlerin Başhemşiresi her türlü dalavereye karşı hazırlıklıydı.

İçime bir acı dalgası daha saplanırken yüksek sesle yutkundum. Sanki vücudum bir anda kendisiyle vahşi bir savaşa girişmiş ve bu acıya sebep olan şey her neyse, savaşı kazanmaya başlamıştı.

Öfke, güçlü elini sırtıma yaslayarak beni küçük ahşap bir tabureye yönlendirdi ve başhemşireye döndü. "Bir şey yap. Hemen."

Kadın yanımıza gelirken dilini şaklattı. "Talepler ve tehditler, korkak ve güçsüz kişilere göredir. Bunların ikisi de sana hiç yakışmıyor, o yüzden sus bakalım."

"Beni sınama sakın."

Celestia, makaslarla dolu bir kabın başına gitti. Makaslardan bazılarının tutma yerleri altın veya gümüştendi, bazıları parıltılı mücevherlerden ya da ölülerin veya yeraltı varlıklarının kurumuş kemiklerinden yapılmıştı. Pek yakından bakmamayı yeğledim.

Ne var ki Öfke onun malzemelerinin üzerine doğru eğilmişti. "Daha çabuk."

"Ben senin işine karışmıyorum, evladım, sen de benimkine burnunu sokma. Şimdi ayağımın altında dolaşmayı kes ve otur ya da hıncını gidip başka bir yerden çıkar." Soğuk bakışlarını ona çevirdi. "Bunu benim değil, onun hatırına yap."

Öfke dışarı çıkmadığı gibi oturmadı da – ama başka bir şey söylemeden başhemşirenin başından çekildi. Bu korkusuz kadından hoşlandığıma karar vererek Öfke'yle nasıl bir ilişkileri olduğunu merak ettim. Herhâlde onun daha az evvel birinin dilini kestiğini duymuş olmalıydı. O anda iblis prens özellikle hiddet saçıyordu fakat kadının buna aldırış eder gibi bir hâli yoktu. Ona arkasını dönecek kadar cesur çok kişi olacağını zannetmiyordum; özellikle de gücü şimdi olduğu gibi öfkeli bir engerek misali etrafta dolanırken.

Fakat şikâyet edecek hâlim yoktu. Yontulmamış bir tavırlar davransa da kendince bana göz kulak olmaya çalışıyordu.

Başhemşire, tutma yerleri kuş kanatlarını andıran, altından yapılmış, ince bir makas seçti. Sonra gök mavisi, parıltılı bir sıvıyla dolu bir sürahi ile kuru otlarla dolu bir şişe aldı ve son olarak buz mavisi ile gümüş tonlarında taç yapraklarıyla dolu bir başka kavanoz seçti. Her şeyi çalışma masasına dizerek dolaptan önce ahşap bir kâse, sonra da havanla tokmak aldı.

Her şeye son bir kez baktıktan sonra o kadim gözlerini bana dikti. "Karışım için saçından bir tutam almam gerek."

"Olmaz." İçime bir panik duygusu yayıldı. Bir yabancıya korkumu belli ettiğimin farkında bile varmadan bu sözcük ağzımdan fırlamıştı. Nonna'nın uyarıları kulaklarımda çınlıyordu. Bize karşı karanlık sanatlarda kullanılmaları ihtimaline karşı kesilen saçlarımızı ve tırnaklarımızı yakmamızı söylerdi hep. "Buna gerek var mı? Acı zaten azalmaya başladı. Bence ekselansları durumu biraz abartmış olabilir."

Kadının bakışları yumuşadı. "Benden korkmana gerek yok, çocuğum. Bütün karışımı sen içeceksin zaten. Sonra kâseyi yakacağız. Sana zarar vermek isteyecek kişilere hiçbir şey kalmayacak."

Öfke'nin bakışlarını sıcak bir maşa gibi ensemde hissettim ama dönüp ona bakmayı reddettim. Bu kararı vermek sadece bana düşerdi. Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Tamam o zaman."

Celestia saçımdan ufak bir tutam keserek telleri bir ölçü ot ve iki ölçü taç yaprağının üzerine serpti. Her şeyi havanda iyice dövüp toz hâline getirdi.

Karışımın kıvamı istediği gibi olunca bilmediğim bir dilde bir şeyler fısıldadı ve karışımın üzerine parıltılı mavi sıvıdan birkaç damla döktü.

Her şeyi kenarlarına eski yazılar oyulmuş gümüş bir kadehe boşaltıp ve hızlı hızlı çalkaladı. "Çok leziz bir içecek olmayacak fakat Saylonia'nın Gözyaşları tadını biraz düzeltecektir."

"Saylonia'nın Gözyaşları mı?"

"Bazıları onun keder ve ıstırap Tanrıçası olduğunu söyler. Fakat özellikleri bunlarla sınırlı değildir. Gözyaşları, Kayan Adalarda bulunan bir tapınaktan toplanır."

"O adalar nerede? Burada mı?"

Başhemşire, prense şöyle bir bakarak içeceği bu kez öbür tarafa doğru çalkalamaya başladı. Bu ani yön değişimi karşısında şişedeki sıvının birazı dışarı sıçradı. "Hazır olmak üzere."

Öfke, başhemşirenin bana doğru attığı her bir adımı gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla gözlüyordu. Tek bir yanlış harekette saldırıya geçmeye hazırdı âdeta.

Bu tuhaf davranışını göz ardı ederek başımı bana yaklaşan kadına çevirdim. "Bu muskayı kendimi bildim bileli takıyorum; daha önce hiç böyle bir acı yaşamamıştım."

"Yeniay Sığlığı'na gittin, öyle değil mi?"

"Evet." Saçım hâlâ ıslaktı; yalan söylemenin pek bir anlamı olmayacaktı. "Nereden anladın?"

"Tahmin ettim. Belli başlı büyülerin o sulara temas etmesi, ciddi sonuçlar doğurur. Bazıları suyun bir zamanlar Tanrıçalara ait olduğunu ve oraya ait olmayan her şeyi yakıp kül ettiğini söyler. Bazıları ise Korkulanların ellerinden alınan şeyleri tekrar elde etmeyi amaçladığına inanır. Güçlerini nasıl yeniden kazanacaklarını hiç önemsemediklerini, sadece bunu başarmaya odaklandıklarını söylerler. İntikam, merhametsiz bir arayıştır."

"Korkulanlar mı?" Çocukluğumdan onlara dair anlatılan bir hikâye ya da efsane hatırlayacak mıyım diye hafızamı yokladım fakat bu isim bana tanıdık gelmemişti. "Tanrıçalara ya da iblis prenslere mi böyle diyorsunuz?"

"Yeter." Öfke alçak sesle konuşmuştu fakat ses tonu tartışma kaldırmayacağını belli ediyordu. "Bazıları batıl inançları ve eski halk masallarını kendilerine saklasalar akıllılık etmiş olurlar." Yüzünde katı bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Karışım hazır mı?"

Başımı eğip Şeytan'ın boynuzundan oluşan muskaya baktım. Öfke onu çıkarmamamı söylemişti. Ona suçlayıcı bir bakış attım. "Bana tehlikelerden bahsetmeyi ihmal ettin. Şimdi de endişeleniyor musun?"

Celestia gözlerini kıstı ama karışımı çalkalamayı sürdürürken bir süre sessiz kaldı. "Üzerinde bırakacağı etkiyi bilseydi seni oraya götüreceğini hiç zannetmiyorum. Asıl sorman gereken; sakladığı diğer sır. *Onun* ikinizi de nasıl etkilediğini gayet iyi biliyor. Fakat henüz tek kelime etmiş değil. Acaba neden? Belki de nihayet senin Aşil topuğunu[8] bulmuşuzdur, majesteleri."

Öfke, hiç doğal olmayan bir şekilde kaskatı kesildi. Odadaki sıcaklık bir anda o kadar düştü ki nefesimi bile görebiliyordum. Mücadele ettiği hiddetinin ve bastırmaya çalıştığı gücünün şiddetiyle raflardaki kavanozlar sallandı. Başhemşirenin hedefi on ikiden vurduğu muhakkaktı.

Bu tepkisi karşısında meraka kapılarak onu dikkatle inceledim. Neredeyse tanınmaz bir hâle gelmişti. Soğuk ifadesinde bir değişiklik yoktu fakat gelgit gibi içinde tuttuğu sihrin yükselen dalgalarını sezebiliyordum.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Tehlikeli yollarda yürüyorsun."

"Hadi oradan." Kadın, havada gittikçe şiddetlenen öfke vızıltısına hiç aldırış etmeden bir sineği savarcasına elini sallamakla yetindi. Bana kadehi uzatıp içmemi işaret etti.

Gözlerimi Öfke'nin üzerinde gezdirdim ve ismiyle müsemma günahını ateşleyen her neyse, endişeli bakışlarımla karşılaştığında söndü. Odanın sıcaklığı normale döndü ve Öfke, başını kadehe doğru salladı. "Sorun yok. İç."

Karışımı dudaklarıma götürdüm ve bir an duraksadım. Kokusu hoş olmaktan çok uzaktı. Kendimi hazırlamaya çalıştım fakat o anda acı tekrar saplanınca aynı anda hem bal gibi tatlı hem de ağzı buran ot

---

[8] İlyada Destanı'nda adı geçen yenilmez kahraman Aşil'in ölüm sebebi; tek zayıf noktası olan topuğuna saplanan bir ok olmuştur. (Çev.)

tadına aldırış etmeden tüm karışımı tek seferde içtim. Semptomlarım bir anda yok oldu.

"Artık geçti, çocuğum."

Ona kadehi geri uzattım ve ahşap kabı ateşe atmasını seyrettim. Saniyeler içinde küle döndü. "Muskayı artık çıkarayım mı?"

Gümüş renkli kaşını kaldırarak Öfke'ye baktı. Onun tepkisini görebilecek kadar hızlı dönemedim ama başhemşire dudaklarını sıktı. Bakışları boynuma kaydıktan sonra tekrar gözlerimi buldu. "Hayır. *Muska* artık sana sıkıntı çıkarmaz."

"Dikkatli ol, Celestia."

"Git de birilerine kılıç savur ya da başka bir kaya parçasına yumruk indir. Gözümün önünden kaybol. Sergilediğin öfke gösterisi kulağıma gelmedi mi sanki? Domitius da Makaden de aptalın teki. Fakat senin bu davranışın daha büyük bir aptallık göstergesi. Bazıları yeni günahların gün yüzüne çıktığını düşünebilir. Dikkatli olmalısın, *ekselansları*. Başkaları etrafı gözlüyor. Özellikle de senin sarayına ayrı bir ilgi gösteriyorlar."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun." Hiddeti, fırtına rüzgârları gibi etrafta esip gürledi. Başhemşire gülümsedi fakat yüzünde bir büyükannenin torununa bakarken beliren türden sevgi dolu bir ifade yoktu. Çelik gibi kaskatıydı. Öfke'nin yüz ifadesi ise daha beterdi. "Ben senden emir almam."

"O zaman bunu bir tavsiye olarak düşün. Her şey bir yana, ona söylememen büyük sorumsuzluk."

"Evet, şahsen siz ikinizin neyden bahsettiğinizi bilmeyi çok isterim." Artık acı duymadığım için bu konuşmalardan rahatsız olmaya başlamıştım. Öfke'nin sır sakladığını gayet iyi biliyordum. Fakat bunlar Celestia'nın bile bilmeye hakkım olduğunu düşündüğü sırlardı. Sığlıkta aramızda geçenlerden sonra bunlara daha fazla müsamaha göstermeyecektim. Öfke'ye dik dik baktım. "Birinin soruma cevap vermesi gerek. Hemen şimdi."

Celestia bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. "Bu konuşmayı kendi aranızda yapsanız daha iyi. Yalnızken." Bu kez yüzünde beliren gülümseme büsbütün keyif kaçırıcıydı. "Kimse kulak misafiri olmasın diye onu Öfke Tapınağı'na götürmek isteyebilirsin belki. İçimde bütün şatoyu uyandıracağınıza dair bir his var."

Bu sözlerin ardından bizi karışımlarla dolu odasından dışarı çıkardı ve eski meşe kapıyı arkamızdan çarparak kapattı. Gözlerimi prense diktim. Öyle ya da böyle bana gerçeği söyleyecekti. Benim hiçbir şeyden haberim yokken Celestia'nın onun sırrını nereden bildiğini anlayamıyordum ve duyduğum rahatsızlık yavaş yavaş öfkeye dönüşmeye başlıyordu. Ve bu duygunun sebebinin bulunduğum Günah Hanedanı olmadığından da emindim.

Acaba saray eşrafından başka kaç kişi benden sakladığı ve *benimle* ilgili olan bu bilgiye haizdi? Her şeyden bihaber tek kişi olmam kabul edilebilir bir şey değildi.

"Hakikati öğrenmek istiyorum. Artık yalan söylemek yok. Bana bu kadarını borçlusun."

Savuracak bir silah aranır gibi bir hâli vardı fakat görünüşe göre bu öfkesi bana, hatta başhemşireye bile yönelik değildi. Belki de kendisine kızgındı. O ana dek planladığı oyun ya da çevirdiği dolap her neyse artık sona ermişti. Ve gelişmeler umut ettiği gibi olmamıştı.

"*Kahretsin.*" Öfke bir elini saçlarından geçirerek öbür tarafa doğru volta atmaya başladı. "Daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm. Fakat bu gecenin ardından daha fazla bekleyemeyeceğim kesin."

Öfke bizi şahsi kütüphanesine götürdü ve odaya sesimizin dışarı taşmasını engelleyecek bir büyü yaptı. Devasa şöminenin önünde dikilerek ellerimi ısıtmaya çalıştım. Şatonun soğuk havası, çektiğim acının ardından üzerime çöken bitkinlik, incecik geceliğim ve saçlarımın ıslaklığı sebebiyle resmen buz kesmiştim.

Ürperişimin ardındaki sebeplerden biri de duyduğum korkuydu. Aileme bir şey olmuş olabilir miydi? Onlar bir zarar gördüyse – ya da daha kötüsü olduysa – Öfke'nin bunu bana söyleyeceğini zannetmiyordum. Onların benim hem güçlü hem zayıf yanım olduklarını gayet iyi biliyordu; öyle bir durumda dünyaya geri dönmemi sağlayacak bir pazarlık yapacağımın ve Kibir'le olan anlaşmamı bozacağımın farkındaydı. Bunun üstlendiği görevi sekteye uğratacak olması; bana karşı açık davranmaması için yeterli bir gerekçeydi.

Öfke'nin gergin hâli de yatışmamı sağlamıyordu. Duyularımı âdeta istila etmiş, kendi sinirlerimin de her an patlayacak kadar gerilmesine sebep olmuştu.

Şimdi kafese kapatılmış iri bir hayvan gibi odayı arşınlıyordu. Önce denizkulağında, sonra da yatak odasının önünde sarmaş dolaş olmadan evvel onu hiç sükûnetini yitirmiş hâlde görmemiştim; öfkeden köpürürken bile hiçbir zaman bu denli... Diken üzerinde görünmemişti. Onu bu hâlde görmek beni huzursuz etmişti. Başhemşireye çıkışması da alışılmadık bir durumdu. Zaman zaman hırçın ve kibirli davranabiliyor, erkeklere has kendini beğenmiş tavırlar takınabiliyordu fakat böyle kaba biri değildi.

"Artık oturur musun?" Kollarımı ovuşturdum. "Beni geriyorsun."

Masasının başına geçerek eflatun sıvıdan kadehine iki parmak kadar koydu. Onu kafasına diktikten sonra sıvıyı tekrar doldurdu ve ikinci kadehi bana teklif etti. Başımı iki yana salladım.

Beklemek dayanılmaz bir hâl almıştı. Midemde şimdiden sayısız düğüm oluşmuştu. Ne söyleyeceğini ve bunun onu neden bu kadar etkilediğini bilmek istiyordum. Daha evvel Makaden'e saldırdığında bile hiçbir pişmanlık ya da endişe duymamıştı. Hep sonuç odaklıydı. Bir infazda bulunmuş; bunun vahşetine hiç aldırış etmemişti.

"Gerilimi böylesine artırman gerçekten gerekli mi?" Sesim şaşırtıcı bir şekilde sakin çıkmıştı. Küt küt çarpan kalbimle taban tabana zıttı. "Söyleyeceğin şey her neyse o kadar kötü olamaz."

En azından öyle umuyordum.

Nihayet volta atmayı kesip gözlerime baktı. Yüzündeki ifadeyi çözmek imkânsızdı. Üzerine soğuk, umut kırıcı bir sükûnet çökmüştü. Sırtımdan aşağı soğuk terler boşandı. Bu hâli bana ölü doğum haberi veren bir ebeyi andırmıştı.

"Bu akşam bana seni neden İşaret'lediğimi sormuştun. Bunun neye yaradığını tam anlamıyla kavradığından emin değilim. Neden bu kadar ender verilen bir şey olduğunu."

Çağırma İşareti'nin bu meseleyle ne gibi bir alakası olduğunu bilmiyordum. Konuyu aniden değiştirmesi karşısında hazırlıksız yakalanarak ona bakakaldım. Hiç değilse şimdi Celestia'nın bu sırrı nereden bildiğini çözmüştüm; çünkü bakışları bir an için boynuma kaymıştı. Bense yanılıp onun Şeytan'ın boynuzu olan muskama baktığını zannetmiştim.

"Ee?" diye üsteledi, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Nonna, elinde bir Cehennem Prensi'ne ait eşya olmadan bile bunun sayesinde onu çağırabilme imkânının olabileceğini söylemişti. Demesine bakılırsa bu, çok az kişiye bahşedilen bir onurmuş. Ve iblis prens nefes aldığı sürece bu çağrıya her zaman cevap vermeliymiş. Fakat ben seni çağırmaya çalıştığımda sen gelmedin." Sesim bir anda buz kesti. "Öldüğünü zannettim."

Beni baştan ayağa hızlıca tarttıktan sona bir adım geriledi.

"Haset'in Hanedan hançeriyle yaralanmamın ardından henüz diyarlar arasında dolaşacak kadar iyileşmemiştim. Yokluğumun seni üzdüğünü fark edememişim." Ona ters bir bakış attığımda dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi fakat hemen ardından yüz ifadesi ciddileşti. "Neden bu kadar ender bahşedildiğini biliyor musun peki?"

"Prensler dik kafalı şerefsizler oldukları ve birinin keyfine göre çağrılmaktan hoşlanmadıkları için mi?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama hemen söndü. "Çünkü bu asla bozulamayacak bir sihir bağıdır."

"İmkânsız. Tüm sihirler bozulabilir."

"Bu bağ hariç. Bu, ölünce bile bozulmaz."

"Sen ölümsüzsün zaten."

"O hâlde bu bağın ne kadar süreceğini sen hayal et."

Bu hakikatin ağırlığı üzerimize çökerken birbirimize baktık. Bu bilgiyi sindirmeye, bunun altında yatan mânâları çözmeye çalıştım. Ben şoku atlatmaya çalışırken Öfke yüzünde kasvetli bir ifadeyle sustu. Eğer bu bağ ölümden sonra bile sürüyorsa, nasıl işlediğini tasavvur edemiyordum. Ruhlarımız sonsuza dek birbirine bağlanmıştı. Fakat ben kendi ruhumu satmıştım ve bunun aramızdaki bağ açısından nasıl bir anlam ifade ettiğini hiç bilmiyordum. Ya da onun açısından.

"Emilia." Usulca konuşuyordu fakat sesinde emrivaki bir ton vardı. "Bir şey söyle."

"Bana kesin konuşmaktan kaçınmamı söylemiştin. Çünkü bir şeylerin *hiçbir zaman* gerçekleşmemek gibi bir durumu vardı, unuttun mu?"

"Viperidae saldırısına uğradığın gece sana söylediklerimden aklında bir şey kaldı mı?"

Öfke, ölçülü adımlarla bana yaklaşırken beni ihtiyatlı bir tavırla baştan aşağı süzdü. Patlamaya ne kadar hazır olduğumu sezdiğini ve ani bir hareket yapıp beni ürkütmemek için de elinden geleni yaptığını hissettim. Bakışları İşareti'ne kaydı.

İstemsizce uzanıp neredeyse görünmez sembolün tenimde iz bıraktığı yere dokundum. O gece söylediği hiçbir şeyi algılayamayacak kadar büyük bir acı içerisindeydim; ardından birlikte banyoya girmiştik, sonra da kâbuslar başlamıştı.

Ve ben uyanmadan önce demişti ki...

"Sana benden nefret edecek kadar uzun süre yaşamanı söylemiştim. Bu konuda ciddiydim." Uzanıp tüy gibi hafif bir dokunuşla parmaklarını boynumun kenarında gezdirdi. "Seni o gece İşaret'lemiştim. Ama hepsi bundan ibaret değil."

Paniğin, göğüs kafesimin içine hapsolmuş bir kuş gibi kanat çırptığını hissettim.

Bunun nereye varacağını bildiğime dair berbat bir hisse kapılmıştım ve hiçbir şekilde bu konunun içinde yer almak istemiyordum. Nişan dövmemin bana varlığını hatırlatmak istercesine karıncalanmaya başladığına yemin edebilirdim. Sanki unutabilirmişim gibi.

Ayaklarımı yere sağlam basmaya zorlasam da içimde, göz ardı edemeyeceğim bir tarafım ise oradan koşarak uzaklaşma ve kendimi odama kapatıp hiçbir şekilde ortaya çıkmama isteğiyle dolup taşıyordu.

"Dur." Dönüp uzaklaşmaya yeltendim. İçimde yeni bir korku filizleniyordu. Bu itirafın gerisini duymak istemiyordum. "Beni odama geri götür."

"Tüm hakikati öğrenene kadar olmaz."

Öfke karşıma dikildi ve bakışları benimkilere karıştı. Bu doğaüstü hızından gerçekten nefret ediyordum. Bu kez bana uzanmadı, yolumu kesmedi ya da beni bir köşeye sıkıştırmadı ama yüzündeki ifade, ben itirafının tamamını dinleyene kadar yanımdan ayrılmayacağını açıkça dile getiriyordu. Gerekirse güneş sönene kadar, gökyüzündeki son yıldız solana kadar, ebediyen bekleyeceğini biliyordum. Benimse boşa harcayacak böyle bir vaktim yoktu.

Nihayet başımı sallayarak ona sözlerini sürdürmesi için izin verdim. Dünyamı bir kez daha yerle bir etmesi için.

"Benim kullandığım ve senin yeniden doğuş büyüsüyle karıştırdığın büyü var ya? İşte o İşaret'ti. Bizi, güçlerimin seni iyileştirmesine izin verecek şekilde tensel olarak birbirimize bağladı. O saldırıdan sağ çıkabilmenin tek sebebi; o sihirli bağ sayesinde zehri kendi bedenime geçirmiş olmamdı."

O ölümsüz bedenine. Zehir ya da beni öldürecek başka şeylerden ömrü kısalmayacak ya da sona ermeyecek olan bedenine. Yüksek sesle yutkundun. Öfke, sırf ben yaşayayım diye kendisini ebedi düşmanına bağlamıştı. Yaptığı şeyin ağırlığı üzerime çöktü. Kız kardeşimin muskasının peşine düştüğüm, yılanı andıran Viperidae iblisiyle mücadele ettiğim ve ölümün kıyısından döndüğüm o gece, beni kurtarmak için neleri feda ettiğini şu anda kavrıyordum. Bu konuda son derece ukalaca davranışlar sergilememe kızmamış olmasına şaşmamak gerekirdi.

Ödediği bedel, hayal edemeyeceğim kadar ağır olmuştu. Öte yandan ben de aynı durumdaydım.

"İşaret, bir beni çağırma ya da seni kurtarma yönteminden çok daha öte bir şeydir. Paylaştığımız sihirli bağ sebebiyle kısmen rıza yerine geçiyor. Hikâyenin nereye varacağını anladığını düşünüyorum ama devam etmemi ister misin?"

Seçmiş olduğu kelime karşısında kalbim küt küt çarpmaya başlamıştı. *Rıza.* Artık onun çağırma İşareti'nden ya da zehri akıtmak için kullandığı büyüden bahsetmiyorduk. Söz konusu olan; içimde şu an bile büyümeyi sürdüren korkumdu. Gözlerine bakmaya bile cesaret edemiyordum. "Ondan sonra büyüyü bozmuştum."

"Çok emin değilsin galiba. Fakat hakikat hep ortada, görebileceğin bir yerdeydi."

Çıplak kolundaki hain mürekkebe baktım; sihirli dövmeler kaybolmamıştı. Büyüyü geri çevirme çabamın işe yaramadığından şüphelenmiş fakat bu endişeleri bir kenara itmiştim. Hakkı vardı. Bunun taşıdığı mânâyı kabullenmek *istememiştim.* Hâlâ da istemiyordum.

"İzin verir misin?" Öfke elime uzandı ama bana dokunmadan önce bir an için duraksadı. Onu başımla onaylayınca usulca kolumu tuttu ve geceliğimin kolunu sıvadı. Ön kolunu benimkine yasladı ve hakikat, korkmuş bir kuş gibi etrafta kanat çırpınmayı bırakıp nihayet kafamın içine yerleşti.

Kusursuz bir şekilde eşleştiklerini inkâr etmenin anlamı yoktu. Üstelik bunun sebebini gayet iyi biliyordum.

Bakışlarımı dövmelerimizden ayırıp yüzüne kaydırdım. O güzel, soğuk, asil yüzüne. Düşmüş bir tanrıya ait olan bir yüze. Ve beni mahveden kişiye. Gerginlikten tenim karıncalanmaya başladı.

"Hakikati mi arıyorsun? O hâlde önüne sereyim. Kibir seni sarayına çağırmadı; hiçbir zaman böyle bir niyeti olmayacak zaten. Fakat zannettiğin sebepten ötürü değil."

"Çünkü..."

Biliyordum, Tanrıça aşkına, biliyordum. Fakat bunu onun ağzından duymam gerekiyordu.

"Sen, onun nişanlısı değilsin, Emilia." Dünyanın ayaklarımın altından kaydığını hissettim fakat Öfke'nin bakışları dizlerimin titremesini ve bu diyarın yerle bir olmasını önleyecek denli katıydı. "Sen benimsin."

ON ÜÇ

Sen benimsin. Bu iki kelimenin haricindeki her şey uçup gitti. Yaşadığım şaşkınlık, inkâr ve kafa karışıklığı bir anda yok oldu. Sanki Öfke'nin kütüphanesinden bir hiçliğin ortasına adım atmıştım. Nabzım sanki her bir hücremde atıyordu. Cümlesi içimde usulca yankılanıyor, sinir uçlarımda gümbürdüyor, kalbimin ortasına çörekleniyordu.

Bizi birbirimize bağlayan sihir nihayet uyanmış gibi hissediyordum.

Öfke'nin itirafı, her nasılsa onu silkerek uykusundan uyandırmış ve kollarını iki yana germesine izin vermişti.

Ölümsüz bir canlılık ve güçle parıldayan, ölümün ve öfkenin vücut bulmuş hâli olan bu kudretli savaşçı prens... Bir anda bir görünün içine çekildim.

Bu, geçmiş de olabilirdi, gelecek de – bu günahkâr dünyanın yarattığı safi bir yanılsamadan ibaret de olabilirdi. Ayırt edemiyordum. İkimiz, üzerinde yüzlerce mumun ışıldadığı ipekli örtülerin ve koyu renkli duvarların arasında, Öfke'nin yatağında uzanıyorduk. Onun çıplak göğsünde terler parıldıyordu.

Bense bacaklarımı iyice açarak iblis prensin üzerine yerleşmiştim. Beni seyreden gözleri ilkel bir sahiplenme duygusuyla doluydu. Kalçalarım doruğa varma arzusundan uzak bir zevk arayışıyla ağır ağır

hareket ediyordu. Öfke ağırlaşmış gözkapaklarının ardından bedenimin her bir santimini aç gözlerle süzüyordu. Bedenlerimizin arasındaki belli belirsiz mesafeyi tam anlamıyla kapatmayı reddederek ikimizi de tahrik ediyordum.

Bana uzandı ama onu şilteye bastırarak cilveli bir tavırla dudağını dişledim. Sonra bir anda kendimi onun usul öpücüklerine bıraktım. Çok geçmeden izleyici olmakla yetinmekten vazgeçti ve bedenimi iki yandan kavrayarak beni sertliğine doğru çekti. Birkaç sevgi fısıltısının ve hızlı bir hareketin ardından her anlamda bir bütün olduk. Sonsuza dek.

Derin ve titrek bir nefes alarak bu görüyü yok etmeyi başardım. İçimde bir inkâr duygusu belirdi. "*Biz* hâlâ nişanlıyız."

Sanki o baştan çıkarıcı yanılsamayı benimle yaşamış ve zevk kıvılcımları hâlâ bedeninde geziniyormuş gibi bakışlarından bir parıltı gelip geçti. Ne var ki soğuk ses tonu, bakışlarındaki sıcaklıkla uyuşmuyordu. "Evet. Senin kocan olacağım."

"Benim kocam. Sen, Kibir değil."

"Emilia..."

"Lütfen."

Ona engel olmak için bir elimi kaldırdım. Kadim bir his kemiklerimi sızlattı. Bu duyguya aldırış etmeden, içimde hızla yükselerek tüm şaşkınlığımın ve yadsımamın yerini alan öfkeye odaklanmayı yeğledim. Bu, gerçek *olamazdı*. Pek çok sebepten ötürü göze alamayacağım bir sıkıntıydı bu; bunların en önemlisi de kız kardeşimin intikamını almak için ettiğim yemindi.

"Bana yalan söyledin."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra sessizce, "Birlikteliğimizin ideallikten uzak koşullarına rağmen birbirimizle yeterince uyumluyuz."

Gözlerimi hiç kırpmadan ona baktım. Bu denli *çılgınca* romantik sözlerin ardından kimin aşka ya da tutkuya ihtiyacı kalırdı ki? Eğer planımı hayata geçirmek için Kibir'le evlenemeyeceksem aşk uğruna evlenecektim. "Yeterince uyumluyuz," ifadesi durumu tamamen yanlış yansıtıyordu üstelik. Öfke'yi boğazlama isteğim hâlâ onu öpme ya da onunla yatma isteğimden daha güçlüydü. Onun duygularının da farksız olduğunu seziyordum. Belki bu, *yeterince uyumlu* olmanın göstergesiydi. Bizimki öfkeyle yoğrulmuş, kutsallıktan çok uzak bir birliktelik olurdu.

"Erkek kardeşin bu durumun farkında mı?"

"Elbette."

İblis prens, şiddetli bir patlamayla karşılaşmaya hazır görünüyordu; ayaklarını omuz genişliğinde belli belirsiz açmış, bedenini öne doğru eğmişti. Bunu benden sakladığı için okkalı bir şamar yemeyi hak ediyordu ama hâlâ bu itirafını ve söylediklerinin – ne kadar masumane olurlarsa olsunlar – tuhaf bir şekilde kanımı kaynatmış olmasını sindiremiyordum.

Bütün vücudum neredeyse doğal olmayan bir farkındalıkla dolmuştu. Ayaklarının hafifçe kayışında düzenli nefes alıp verişine kadar her bir hareketini fark ediyordum. Ona dair bu yeni edindiğim farkındalık öfkemi dindirmiyor, tam tersine daha fazla körüklüyordu.

Bazı şeyleri yeni yeni algılamaya başlamıştım. Eğer ben Öfke Hanedanı'nın mensubuysam, diğer kraliyet hanedanları –mesela Kibir'in saray eşrafı– prenslerine dair dedikoduları asla benimle paylaşmazdı. Kibir'in ilk eşine dair ihtiyacım olan bilgileri toplamaya yönelik tüm umutlarım ve planlarım suya düşmüştü.

"Bu delilik."

Vittoria'nın ölümünden sonra içine sürüklendiğim kargaşanın üzerine gitmiş ve buraya gelmekle bir şeyleri yoluna koymaya başlamıştım. Ve bunu başarmış olmamın tek sebebi ona olan yeminimdi.

Şimdiyse... Hayatım bir kez daha Kötüler yüzünden rayından çıkmak üzereydi.

Özellikle de Öfke yüzünden. İçimde biriken hiddet nihayet infilak etti.

"Bana sürekli seçme şansım olduğunu söyleyip duruyorsun. Bu tam olarak ne zaman gerçekleşecek? Çünkü hangi iblis hanedanına ait olacağıma dair seçim yapamadığım kesin. Ya da hangi prensle nişanlı olduğuma. Şahsen en sevdiğimi de unutmayalım; Palermo'dayken beni buraya getirip getirmeyeceğini sormuştum hani. Cehennem'de hüküm sürmek için. Beni buna asla zorlamayacağını söylemiştin. Görünen o ki; adam *kandırmak* da bunun yerini tutuyor. Tebrik ederim." Ağır ağır alkışladım. "Hakikati istediğin gibi göstermeyi çok iyi biliyorsun. İtiraf etmeliyim ki çok etkilendim."

İçi rahatlamış gibi görünmüyordu fakat duruşunu belli belirsiz gevşetti. Bir bozma büyüsü yaparak nişanı attığımı sandığım gece-

den bahsettiğimi anlamıştı. Beni evliliğe zorlamayacağına ya da Yeraltı dünyasına sürüklemeyeceğine söz vermişti. Görünen o ki; baştan sona yalan söylemese de gerçekleri gizliyordu.

"Durum değişmedi. Evliliğimizi tamamlamak zorunda değilsin."

Bir parmağımla suçlarcasına çağırma İşareti'ni gösterdim.

"Peki ya bu bozulmaz bağ ne olacak? Bu, bana seçme şansım varmış gibi bir his vermiyor. Senin de pek çok fedakârlıkta bulunduğunu anlıyorum ama hiç değilse sen verdiğin kararların farkındaydın. Her ne olursa olsun bunu bana söylemek için şu anı beklememeliydin. Bilmeye hakkım vardı."

"O anda bulabildiğim en iyi alternatif İşaret'ti. Sağ olsun, zehir senin kalbini durdurmadan önce düşünecek pek fazla seçeneğim yoktu. O gece sana yardım etmem için bana izin verip vermediğini sormuştum. İşte senin seçimin *oradaydı*. Bizi sen nişanladın. Bense kabul ettim."

Sanki bu feci hatayı bana hatırlatmasına ihtiyacım varmış gibi. "Bu neyin alternatifiydi?"

"Kabul etmenin getirdiği belli başlı dürtüleri erteleme."

"Dürtüler."

Durumu idrak ederken ağzım gayet net duyulabilir bir şekilde şak diye kapandı. Öfke'ye karşı şehvet dolu düşüncelerim ve duygularım gittikçe daha yoğun bir hâl alıyordu. Hissettiğim güvensizliğin ve yaşadığım ihanetin önüne geçiyorlardı. Duygularımı harekete geçirenin ve beni onunla yatağa girmek için ilkel bir coşkunluğa sürükleyenin *sadece* bu diyarın arzulara gösterdiği meyil olduğunu zannetmiştim. Fakat öyle değildi. Bu aynı zamanda kocamın üzerinde hak iddia etmek için duyduğum kadim bir ihtiyaçtı. Evliliğimizi güvence altına almak için.

Göklerdeki Tanrıça aşkına. *Öfke* sahiden benim nişanlımdı.

Pek çok cephede savaş veriyordum ve bunun farkında bile değildim. Baştan çıkarılmaya karşı koymamın bu denli zor olmasına şaşmamak gerekirdi. Hem bu bağla hem de bu diyarla aynı anda savaşıyor; suçluluk ya da utanç duymadan, cinsel arzularımı sahiplenme korkumla mücadele ediyordum.

Eğer dürüst davranacak olursam çelişkili duygular bu diyara ayak basmadan çok daha önce başlamıştı. Öfke gözlerimin önünde

Haset'in saldırısına uğrayıp onca kan kaybettiğinde, içimde bir şeyler değişmişti. Daha da öncesinde Şehvet'in etkisi altındayken onu çılgınca arzulamıştım. O gece bir an için o da aramızdaki mesafeyi kapatmak ister gibi görünmüştü.

Kendimi zorlayarak içinde bulunduğumuz ana döndüm. "Senin nişanı kabul etmen arzu yaratır mı?"

"Geleneksel bir törenin ardından cinsel birlikteliğin yaşanması evlilik bağını tamamlar." Muhtemelen ona vurup vurmayacağımı anlamaya çalışarak bakışlarını yüzümde gezdirdi. Bunu istiyordum. Hem de çok. "Yüzündeki ifade..."

"Kızgın mı?" Kaşlarımı kaldırarak başımı yana eğdim. Ardından gelen sessizliğin elimi kaldırmaktan iki kat daha tehlikeli olduğunu bilecek denli aklı başındaydı.

"*Yaratmak* pek iyi bir kelime seçimi olmadı. Bağın tamamlanmasını *teşvik eder*. Bir noktada o duygulara zaten sahip olman gerekir, yoksa bağın teşvik edebileceği bir şey olmaz."

"Bu diyar mı beni *teşvik ediyordu* yoksa keramet sadece aramızdaki bağda mıydı?"

"İkisinde de."

"Peki senin bu çağırma İşareti tam olarak ne işe yarıyor?"

"Seni İşaret'lemek, evlilik dürtülerini bastırıyor; çünkü aramızda kendine özgü bozulmaz bir bağ oluşturuyor. Eğer bunu bir su kütlesi şeklinde düşünecek olursan, daha küçük iki kola ayrılan bir nehre benzetebilirsin. Tekrar bir araya gelinceye kadar ikisi de birbirinin gücünü azaltıyor."

Demek ki her öpüştüğümüzde parmaklarını İşaret'e sürtmesinin sebebi buydu; benim *dürtülerimi* dindirmeye çalışıyordu. Bunu şenlik ateşinin başında Şehvet'in etkisi altına girdiğimde de yapmıştı. Demek ki onu hayli zamandır yatıştırıyordu ve bunu bana söylemeye zahmet etmemişti.

Canımı neden bu kadar sıktığını bilmiyorum ama sıkıyordu.

"Evlenmeyi reddedersem ne olur? Seni hâlâ yatağımda ister miyim?"

"Dürtüler kaybolmaz ama hiçbir zaman seni zorlamazlar, Emilia. Bağ o şekilde işlemiyor. Daima bir seçme şansın olacak. Başka bir partnerle nasıl olacaksa öyle."

"Daima bir seçme şansım var," diye burun kıvırdım. "Şeytan'la evlenmek istemem hariç."

Öfke bir anda kaskatı kesildi. Bu sözcükler, üzerinde pek fazla düşünme fırsatım olmadan ağzımdan çıkmıştı. Prensi nasıl etkileyeceklerine hiç kafa yormamıştım. Bana belli başlı duygular besliyor olmalıydı ki bu dürtüleri kendisi de deneyimliyordu.

Ve bu... Çözemeyeceğim kadar karmaşık bir durumdu.

Onu suçlamanın haksızlık olduğunu biliyordum; özellikle de ilk başta onu bu nişanın içine çeken ben iken. Fakat öfkeme tutunmaktan başka çarem yoktu. Planlarımın hepsi boşa çıkmak üzereydi. Kibir Hanedanı'na ulaşamazsam ikizimin başına gerçekte ne geldiğini asla öğrenemeyebilirdim. O anlaşmayı imzalamamın tek sebebi; bizzat engereğin yuvasına girmek ve daha fazla cadının öldürülmesini önlemekti.

Şimdiyse bu diyardaydım ve kendimi amacıma hiçbir şekilde hizmet etmeyen bir durumda bulmuştum. Buraya aşkı bulmak ya da Öfke Hanedanı'nın Prensesi olmak için gelmemiştim. Buraya gelme sebebim intikam arayışıydı. Kraliçe olmaya gelmiştim. Vittoria'yı öldürmüş olan iblisi mahvetmek ve hem ailemi hem de yaşadığım adayı istilacı iblislerin yarattığı tehlikeden kurtarmak için buradaydım. Ve Öfke bütün işi bozuyordu.

"Bunca ketumluğun ne âlemi vardı?" diye çıkıştım. "Eğer Kibir'le o anlaşmayı imzalamamı istemiyorsan bana o gece mağaradayken bunları anlatabilirdin. Neden senin hanedanınla iş birliği yapmamı istemedin? Bunu benden saklaman çok anlamsız."

"Nişanlım ol ya da olma, istediğin herhangi bir Günah Hanedanı'na katılmakta serbestsin. Asla senin yoluna çıkmam. Bunu sana söylemedim; çünkü buraya gelmeni istemedim."

"Burada olmamı neden istemiyorsun?" Dudaklarını sıktı fakat beni boş cevaplarla oyalamasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. "Söyle bana. Bunun sevdiğin bir başkasıyla değil, lanetle ilgisi olduğunu söyle. Neden bazı sırları saklarken bazılarını ifşa ettiğini anlamam gerekiyor."

"Söyleyemem. Aldığın cevaplarla yetinmeyi bil."

Kelime seçimi dikkatimi çekmişti. *Söyleyemem* ve *söylemem* arasında dağlar kadar fark vardı. Onu baştan aşağı süzdüm fakat ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Bu sözleri dikkatle seçtiğini gayet iyi biliyordum.

"O yüzden mi iblis sarayları arasında davet olmadan seyahat edemiyorum? Özünde senin hanedanına bağlı olduğum için mi?"

Beni başıyla onayladı. "Yine de tek başına seyahat etmen tehlikeli olacağı için diyarın içerisinde dolaşırken sana eşlik edecek birisi olması ve her birimizin, seni kendi bölgemizin sınırında karşılayacak bir heyet ataması gerekirdi ama evet, benim nişanlım olarak Öfke Hanedanı'nın müstakbel eş hükümdarı olarak görülüyorsun. Dolayısıyla önceden haber vermeden ya da izin almadan öylece bir başka saraya gitmen saldırganca bir tavır olur."

"Peki ya Kibir Hanedanı'yla imzaladığım anlaşma ne olacak?"

"Eğer evliliğimizi tamamlarsak o geçerliliğini yitirir."

"Ya tamamlamazsak? Cadı cinayetleri ne durumda peki? Hâlâ devam ediyor mu?"

"Hayır. Etmiyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Senin bütün görevin; Şeytan'a bir gelin bulmak üzerine kuruluydu. Tabii asıl mesele hiçbir zaman bu olmadıysa başka..."

Öfke daha fazla şey söylemek istermiş gibi görünüyordu fakat bunu ya yapamıyor ya da yapmıyordu. Gittikçe uzayan sessizliği, cinayetlerin, Şeytan'ın laneti bozmak için bir geline ihtiyaç duymasıyla hiçbir ilgisi olmadığına dair endişemi körükledi. Demek ki cadılar henüz öğrenemediğim bir sebepten ötürü öldürülüyordu. İçimde yükselen huzursuzluk ve öfke birbiriyle mücadele ederken kaşımdaki sırlar prensine ters ters baktım.

"Eğer hiçbir şey yapmamayı yeğlersen," dedi nihayet sessizliği bozarak. "Bu mesele nihayetinde Kader Tapınağı'na ulaşacaktır. Üç kişilik bir konsey meseleyi enine boyuna tartışacaklar. İşlerin bu yola girmesini pek tavsiye etmem ama sonuçta seçim senin."

"Harika. Bu konsey ne yapacak? Seninle ya da başkasıyla evlenmem gerektiğine mi karar verecek?"

"Her birimizin kaderini belirleyecekler."

Az evvel bana teklif ettiği içkiyi kabul etmediğim için pişmanlık duyuyordum. Gittikçe artan gerginliğimi üzerimden atmak için başımı çevirdim. İçimde birbirini bastırmak için savaşan pek çok duygu vardı. Öfke yanıma gelip kadehi bana uzattı ve sonra odayı arşınlamaya başladı.

"İçki istediğimi nereden anladın? Duygularımı o denli net bir şekilde sezebiliyor musun yoksa bu da aramızdaki nişan bağından ileri gelen bir şey mi? Ya da çağırma İşareti'nden. Dalaverelerinin hepsini aklımda tutmak zor oluyor."

"Bakışların kadehe yöneldi, Emilia. Beden dilini okumakla yetindim."

Onun odada volta atmasını seyrederken her hareketiyle başım dönmeye başladı. Davranışları nihayet anlam kazanmaya başlamıştı. Doğal koşullar sebebiyle ölmeme müsaade etmemişti; zira ben onun müstakbel eşiydim. Ayrıca Anir böyle yapmaması gerektiğini söylemesine rağmen Günah Koridoru'nda yanımda kalmasının sebebi de buydu. Bir başka anı su yüzüne çıktı. Palermo'dayken Anir evlilik bağını nihayete erdirip kendi hanedanını güvence altına alarak, güçlerini zirveye ulaştırmakla ilgili bir şeyler söylemişti. Mağarada beni almaya geldiğinde gücünde bir değişim hissetmiştim. Sonsuz gibi gelmişti bana. Daha şiddetliydi.

Öfke bana karşı *birtakım* duygular ya da fiziksel bir çekim hissediyor olabilirdi fakat tabiatını düşününce kısmen kendisini korumak için mi böyle davrandığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Tebaan biliyor mu?"

"Evet. Bütün diyar durumun farkında."

Demek ki Lord Makaden'e ibret-i âlem olsun diye böyle davranmıştı. Asilzade sadece kraliyet emrine karşı çıkmakla kalmamış; Öfke'ye de meydan okumuş ve müstakbel eşine hakaret etmişti. Üzerine dağı indirdiği subay için de aynı durum geçerliydi; demek ki adam Öfke Hanedanı'nın prensesine ölüm tehdidi savurmuştu. İkisinden biri bana zarar verecek olursa bu durum başkalarının gözünde Öfke'nin gücünü azaltırdı. Cehennem Prensleri'nin güce ne kadar çok değer verdiğini gayet iyi biliyordum.

Zaman zaman yataklarında görmekten hoşlandıkları birine bağlanacak ama ona karşı hiçbir zaman gerçek sevgi duymayacak kadar.

Sonsuza dek.

Yeterince uyumluyuz.

Bu sözcük seçimi beni rahatsız etmişti. Ayrıca hayatında bir başkası olduğunu da inkâr etmemişti. Ben dünyasını yerle bir etmeden evvel seçtiği biri vardı.

"Bu gece seni yatağa çağırdım." Sesim alçaktı fakat ılımlı değildi. Öfke volta atmayı kesti ve keskin bakışları benimkilerle buluştu. Gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Biz beraber olmadan önce bunları bana anlatacak mıydın?"

"Ne kadar cazip olursa olsun evliliğimizi bu gece nihayete erdirmeyecektim. Özgür iradeni tehlikeye atmadan zevk almanın ve vermenin pek çok yolu var."

"Hakikat böyle mi? Yoksa duymak istediğim şeyleri mi söylüyorsun?"

Çenesini sıkarak bana baktı. Odanın sıcaklığı bir anda birkaç derece düştü. Şatonun temelleri sarsılmaya başlasa şaşırmayacaktım. "Benim ne tür bir canavar olduğuma inanıyorsun?"

Buna verilecek bir cevabım yoktu. Bulana kadar ise... Derin bir nefes aldım ve seçeneklerimi gözden geçirdim. Öfke, erkek kardeşlerinden birkaçının beni hanedanlarında ağırlamaya hevesli olduğundan bahsetmişti. Belki de bir ziyarette bulunma zamanı gelmişti.

"Sabahleyin beni Haset Hanedanı'na götürmeni istiyorum. Kendisine davetini kabul ettiğimi bildiren bir not iletir misin?"

Öfke bir müddet tepki vermedi; beni doğru duyup duymadığını anlamaya çalışır gibi bir hâli vardı. Bakışları öyle keskindi ki etten kemikten bedenimin ardındaki ruhumu görebildiğinden endişelenmeye başladım. Yüzüme anlamsız bir ifade yerleştirip kafamı dingin düşüncelerle doldurmaya çalıştım; deniz kıyısında kabuk toplayışım, kız kardeşim ve Claudia'yla gülüşmelerimiz, şarap içip gündelik şeylerden konuşmamız...

Duygularımın bana ihanet etmesini önleyecek her şey.

Nihayet beni başıyla onayladı. Durumdan hiç hoşnut değildi; isteğim karşısında aniden gerginleşmesinden bunu hemen anlamıştım. Fakat bana engel olmak ya da yasak koymak gibi bir niyeti yoktu.

Ben onun şımarık prensesi değildim. Şu ana dek bütün seçimlerimi kendim yapmıştım.

"İstediğinin bu olduğundan emin misin? Haset'in yaptıklarından sonra?"

"Evet." Bir sonraki isteğimi düşündüm. "Ayrıca bir dikiş setine ihtiyacım var."

"Artık kendi kıyafetlerini dikmene gerek yok, Emilia. Bir terzi bunu yapabilir."

"Yine de acil durumlar için bir tane bulunsun."

"Pekâlâ. Odana bir tane göndermelerini söylerim. Bu gece erkek kardeşime de haber yollarım. Hepsi bu mu?"

"Şimdilik."

"Gel." Elini uzatırken sesi de yüz ifadesi de son derece cana yakındı; öyle ki ona yaklaşırken ihtiyatlı bir tavır takındım. Parmaklarını benimkilere doladığında aramızda çakan küçük kıvılcımı görmezden geldim. Bunu o da fark etmiş olabilirdi ama hiç açık etmedi. "Seni toparlanman için odana götüreyim. Sabahın ilk ışıklarıyla Haset Hanedanı'na doğru yola koyulacağız."

ON DÖRT

Öfke, beni yolculuk için hazırlanmak üzere bir başıma bırakmadan evvel görünüşte gayet masumane olan küçük bir ricada bulundu. Sabahleyin bir Cehennem Prensi'nin huzurunda giymeye uygun bir elbise göndertecekti. Ardında pek çok gizli amaç yattığından emin olsam da isteğini yerine getirmenin bana pek bir zararı olmayacağına karar vererek bunu kabul ettim.

Bu kadar çabuk rıza göstermemin, bizzat cazibenin özünden yontulmuş gibi bir görüntüye sahip olan *nişanlımın* özel süitimde, gövdesi çıplak vaziyette yatağımın yanı başında dikiliyor olmasıyla *hiçbir* alakası olmadığı konusunda kendimi ikna etmeye çalıştım. Bana belli bir mesafede duruyordu, neredeyse acı verecek kadar uzaktaydı fakat ona karşı duyduğum farkındalığı dindirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Aramızdaki mesafe gerilim ve beklentiyle çalkalanıyordu âdeta. Bu sadece benden mi kaynaklanıyordu yoksa o da hissediyor muydu, emin eğildim. Yine o cana yakın fakat çözülmesi zor, gizemli prens tavrına bürünmüştü.

Bense sakin olmaktan alabildiğine uzaktım. Hakikati öğrenmemin ardından duygularım hâlâ çalkantılıydı ve onları çözmeyi başarana kadar prensten uzak durup güvenli inkâr kabuğuma çekilmeye hakkım vardı.

Onu odamdan dışarı çıkartıp kapıyı hemen arkasından çarptığımda soğuk yüz ifadesi nihayet belli belirsiz bir neşeyle aydınlandı. Sırtımı duvara yaslayıp derin bir nefes koyverdim. Bir saat önce çok daha farklı hisler içerisindeydim. Onu yatağıma *almak* için sabırsızlanıyordum.

Odasının önündeki romantik birlikteliğimizin hatırlarını aklımdan çıkarmaya çabaladım. Elleri beni okşayarak bedenimi keşfederken yaşadığım o müthiş duygu selini anımsamanın zihnimi arındırmaya hiçbir faydası olmayacaktı.

"Ne kâbus ama."

Yüzüme su çarpmak için soluğu banyoda aldım ve aynada kendime şöyle bir baktığımda o keyifli tepkisinin sebebini hemen çözdüm. Kocaman açılmış olan koyu renkli gözlerimde telaşlı bir bakış vardı, daha evvel bulaştığımız beladan ötürü saçlarım darmadağınıktı ve üzerime ateş basmış gibi suratım al al olmuştu. İçten içe karmakarışık olduğumu hissediyordum ve bu hâlim dışarıya da yansıyordu. Evliliğe erkek egosunu ve özgüvenini besleyecek türden bir tepki vermediğim kesindi. Gerçi Öfke'nin bu konularda herhangi bir eksiklik yaşadığı söylenemezdi zaten.

Bakışlarım muskama kayınca düşüncelerim bir an için karı koca olmaktan ve bozulmaz sihirli bağlardan uzaklaştı. Geçen sefer Haset'in, Hades'in Boynuzu'na verdiği tepkiyi düşününce, kolyeyi ondan uzak tutmak istediğime karar verdim. Onun kraliyet hanedanında kalırken muskayı burnunu dibinde gezdirmek kadar tedbirsiz bir davranışta bulunmayacaktım.

Kolyeyi çıkarıp tuvalet masamın çekmecesinin dibine koydum. Sabahleyin Öfke'ye onu nerede bulabileceğini söyleyecektim. Çekmeceyi kapatırken daha evvelden orada bulunmayan bir şeyi fark ettim; masanın üzerine gümüş bir el aynası ve onunla takım bir fırçayla tarak bırakılmıştı.

Herhâlde temizlenip Lord Makaden'in kanından arındıktan sonra ortaya çıkmışlardı. Üzerlerindeki oymaların ayrıntılarına hayranlıkla bakarken işçiliğini takdir ettim. Müstakbel kocamdan güzel –ve ince– bir hediye daha. İç çektim. Öfke bana kur yapmaya başlarsa eğer, birbirimize uygun bir çift olmadığımızı gösteren sebepleri aklıma getirmeli miydim bilmiyorum. Kaldı ki bu sebeplerin sayısı hayli fazlaydı.

Öncelikle o bir Cehennem Prensi, yani cadıların ebedi düşmanıydı. İkinci olarak son derece ketumdu ve bana tüm sırlarını ifşa edecek denli güvenmiyordu, tıpkı benim ona güvenmediğim gibi. Bana karşı şehvet duyuyor olabilirdi fakat bu aşk beslediği anlamına gelmiyordu. Ben kendime denk ve bana sırdaş olacak gerçek bir eş istiyordum. Öfke daima şu atasözündeki gibi kartlarını kapalı tutacaktı ve beni oyununa dâhil edeceğinden pek emin değildim. Mevcut ilişkimizin belirsiz tabiatına bakılırsa onu planlarımda yer almasını ben de hiçbir zaman istemeyebilirdim.

Hayvan kafataslarıyla çiçekli klipsleri kafamdan çıkardım ve kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışarak tarağı gevşek buklelerimde gezdirmeye koyuldum. Hiçbir işe yaramadı. Tarağı bırakıp yatak odama döndüm. Öyle hızlı volta atmaya başladım ki neredeyse terleyecektim. Uyumaya yeltenemeyecek kadar gergindim. Duygularımı bir kenara itmek kulağa cazip gelse de Haset'in Hanedanı'na doğru yola koyulmadan önce bu düğümün bir kısmını çözmem gerekiyordu.

Öfke, yakışıklı, bekâr bir prensti ve hiç şüphe yok ki evlilik çağı gelmiş soylu hanımların hepsinin gözü onun üzerindeydi. Zaman zaman biraz soğuk ve kibirli olabiliyordu fakat istediği zaman gayet cazibeli ve flörtöz bir tavır takınmayı da beceriyordu. Bir seferinde kendisine "İnkâr Edilemez Arzuların Asil Efendisi" adını dahi takmıştı. Ve Tanrıça onu kahretsin ki bunun doğru olduğunu görebiliyordum. Göz koyduğu kişinin onun romantik ilgisine uzun süre kayıtsız kalabileceğini zannetmiyordum.

Her şeye stratejik bakımdan yaklaşıyordu ve arzusunun odağındaki kişinin, onun bu planlı baştan çıkarışına kendi rızasıyla boyun eğmesi an meselesiydi. Yeniay Sığlığı'nda, bu ona sonsuz bir zevk veriyormuş gibi benim ihtiyaçlarıma odaklanmış, gayet cömert bir sevgili portresi çizmişti. Hatta ben dünyasına girmeden evvel de gayet istekli yatak partnerlerinden oluşan bir seçkisi olduğunu tahmin ediyordum. Bazıları onun tahtına ve gücüne erişmek için rekabet ediyor, bazıları ise sadece bedenine ilgi duyuyor olmalıydı.

Kafamda başka bir düşünce belirince bir anda volta atmayı kestim. *Trattoria*'mızda servis ettiğimiz yengeç kabuklarının üzerindeki küçük dikenler misali batan bir düşünceydi bu. Daha evvelden de aklıma gelmişti ve şimdi daha büyük anlamlar taşıdığını fark ediyordum.

Öfke herhangi bir aşk ya da sevgi ilanında bulunmamış, sadece birbirimizle yeterince uyumlu olduğumuzu söylemişti. Bu, hayalle-

rimdeki romantik ana hiç uygun olmasa da söylediklerinde doğruluk payı vardı.

Beni hiçbir şeye zorlamayacağını ya da özgür irademe müdahale etmeyeceğini bilecek denli tanıyordum onu. Hiç değilse Şeytan'la bir bağım da olmayacaktı. Fakat *onun* evlenmeyi yeğleyeceği bir başkası olup olmadığını merak etmeden duramıyordum. Ben onu çağırıp kazara nişanlanmamıza yol açmadan evvel yatağında ve kalbinde başka biri olması gayet mümkündü.

O kişi hâlâ aklında olabilirdi de. İlk tanıştığımızda cadılardan ne kadar nefret ettiğini gayet açık belli etmişti. Bana olan hisleri yumuşasa bile bu hiçbir zaman beni gerçek anlamda sevmesine yetmeyebilirdi. Evlilik bağımızı nihayete erdirirsek kendisine metres tutar mıydı acaba?

Bu düşünceler karşısında içimde beliren huzursuzluktan hiç hoşlanmamıştım.

Kafamın içindeki sesleri susturmaya ne kadar uğraşırsam uğraşayım, denizkulağındaki ve odasının önündeki tutkulu birlikteliğimizi aklımdan çıkaramıyordum. Elleri bedenimde gezinirken, sırtım duvara yaslanmış hâlde, dili benimkine dolanmış vaziyette... O anlarda benim için doğru kişi olduğunu *hissetmiştim.*

Fakat bu, öyle olduğu anlamına gelmiyordu. Hem de pek çok sebepten ötürü.

Tutku ve şehvet, aramızdaki güvensizliği ya da sakladığımız sırları yok edemezdi. İyi bir ilişki, dürüstlüğe dayalı sağlam temeller üzerine kurulmalıydı. Bense onun gerçek ismini dahi bilmiyordum.

Öfke, kendisine hiçbir zaman beni gerçek anlamda sevme izni vermeyebilirdi. Bunun yanı sıra ben de onu tam anlamıyla sevmek için kendime müsaade edeceğimden emin değildim. Onunla yatmak, kesinlikle. Evlenmek, belki. Fakat diğer her şeyi bir kenara koyup onu bütün sırlarıyla, olduğu gibi kabul etmek? Bundan o denli emin değildim.

"Tanrıça yardımcım olsun." Durum felaketti.

Kibir'le mantık evliliği yapmaya razı gelmiştim. Fakat bunun tek sebebi; bu evliliğin bana onun hanedanına ulaşıp ilk karısının kurban gittiği cinayet ile Vittoria'nın öldürülmesi arasında bir bağ olup olmadığını keşfetme fırsatı tanımasıydı. Kendimi Öfke'ye adamak ise... Bunun amacıma ulaşmak için bana herhangi bir fayda sağlayacağından emin değildim.

Bu düşünceler, kafamı daha çok karıştırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Kendimi yatağa attım ve Köken'i çağırdım. Sihrim, kafam başka işlerle meşgulken kullanılmaktan mutluluk duyuyormuş gibi neredeyse anında tepki verdi. Neredeyse bir bahçeyi dolduracak kadar çok sayıda pembe-altın renginde yanan çiçeklerden yarattım ve onları havada süzülerek yükselmeye bıraktım. Aklım, şu anda düşüncelerimin büyük bölümünü işgal eden iki prense kayıp duruyordu.

Kibir'in bizzat Şeytan olduğu haricinde ona dair hiçbir şey bilmiyordum. Öfke'yi ise biraz daha iyi tanımaya başlamıştım ve onun yakınlarında olmak zaman zaman göğsümdeki sızının azalmasını sağlıyordu. Bunun ikizime dair hatıraları sildiğini söyleyemezdim –böyle bir şeyi hiç kimse başaramazdı– fakat yanımda olduğu zamanlarda onunla atışmaktan sapkınca bir huzur duyuyordum.

Sihrimi serbest bıraktım ve alevden çiçekler ağır ağır küle döndü. Taç yapraklarının siyah korlara dönüşüp halıya değmeden evvel sönerek inmelerini seyrettim. İç çektim; sihri böyle etkileyici bir şekilde kullanmaktan ötürü heyecan duyamayacak kadar perişan hâldeydim. Canımı sıkan evlilik bağı değildi; ailem dahi beni içine düştüğüm kederin pençesinden çekip alamazken iblis prensin bunu başarmış olmasıydı.

Bazı günler ondan bunun için nefret ediyordum fakat daha ziyade ateşimin yanıp kül olmasına müsamaha göstermek istemediği için ona minnet duyuyordum. Ellerimi boğazına dolayıp sıkmak isteyene kadar beni dürtüyor, kışkırtıyor ve zorluyordu. Hüzün ve kederden ibaret bir hayaleti andıran eski hâlime dönmektense kızgın olmak çok daha iyiydi.

Çok uzun ve huzursuz bir gece geçirdim. Üstelik ben duygularım arasında gidip gelirken bu diyar işimi kolaylaştırmak için hiçbir şey yapmıyordu. İki kez kalkıp dış kapıya gittim, elim kapı tokmağına uzandı fakat sonra aklımı başıma topladım ve yatağıma döndüm.

Burada bulunma amacım; ikizim hakkındaki gerçekleri öğrenmekti. Vittoria'yı düşündükçe o *dürtülerle* arama mesafe koymam kolaylaşıyordu. Bu düşüncelerin yetmediği yerde ise Köken'i araştırmayı sürdürerek farklı büyüklüklerde çeşit çeşit alevli ateş yarattım. Bazı çiçekleri söndürmeyi denerken bazılarının da alevlerini yoğunlaştırmaya uğraştım.

Şafak sökmeden hemen önce elbise odama getirildi. Yanında Öfke'nin bana ölümlü dünyada vermiş olduğu zeytin dalı yüzük de vardı. Paketi açarken uykusuzluktan gözlerim mahmurdu fakat elbiseyi beğendim. Simsiyah dantelden yapılmıştı; kolları ve eteği uzundu fakat tam anlamıyla mütevazı sayılmazdı. Kaburgalarımın hemen altından belime kadar olan kısım yanlardan açıktı.

Bu boşluklar bana açmakta olan sarmaşıkları andıran parıltılı altın işlemelerle süslenmişti. Sarmaşık desenlerine dolanmış yılanlar da göze çarpıyordu.

Kıyafetlere isim verilecek olsa, bu elbisenin adı *cazibe* olurdu.

Şimdiyse Haset'in taht odasının hemen önündeki, yeşilin çeşitli tonlarında ipekler ve kadifelere bürünmüş olan soyluların sıralandığı koyu zümrüt renkli antreye adım atarken, Öfke'nin kıyafetimi belli bir amaçla seçtiği gözlerden kaçacak gibi değildi.

Kendisinin tam üzerine göre dikilmiş takım elbisesi de benim elbisemin maskülen versiyonuydu. Siyah bir ceket, benimkiyle aynı sarmaşık ve yılan desenlerine sahip olan siyah ve altın rengi bir yelek, siyah gömlek ve bunlarla takım bir pantolon giymişti. Parmak eklemlerinde parıldayan altın rengi yüzükler, aksesuardan ziyade silahı andırıyordu. Tacı, ışıltılı abanoz sürüngenlere dolanmış altın defne yapraklarından yapılmıştı.

Benim kafamda bir diadem ya da taç bulunmuyordu fakat Öfke beni de kendisiyle özdeşleşmiş olan altın ve siyah renklerinde giydirmişti. Bu şekilde buradaki saray eşrafına benim gerçekte nereye ait olduğumu göstermiş oluyordu. *Onun* yanına.

Teşrifatçı gelişimizi duyurmak için içeri koşturdu. O sırada üzerimize kayan meraklı bakışlara ve fısıltılara bakacak olursak Öfke'nin planının işe yaradığını söylemek mümkündü.

İşin aslı, elbisemi koyu renkli pelür paketinden çıkardığım andan itibaren onun planını çözmüştüm zaten. Prensim zannettiği kadar da ince ve sinsice hareket etmiyordu. Ya da belki amacı bu değildi zaten. Haset'i son gördüğünde erkek kardeşi onun iç organlarını deşmişti. Belki bu sahiplenici davranışın ardında yatan asıl şey; aralarında süregelen gizli kan davasıydı. Ayrıca bunun, Öfke'nin buradaki saray eşrafının bana bulaşmadan evvel iki kez düşünmesini sağlamak için seçtiği bir yol olması da mümkündü. Aynı anda *hem* yaydığı gücü koruyor *hem de* erkek kardeşinin damarına basıyordu. İşin içinde derin

bir şövalyelik ruhu da olduğundan emindim.

Öfke bana zarar gelmesini istemiyordu. Davranışlarının ardındaki asıl güdünün her şeyden ziyade bu olduğunu gayet iyi biliyordum. Zaten *bu* yüzden tıpkı sihirli dövmelerimiz ve kraliyet İşareti gibi, onun kraliyet hanedanının bir parçası olduğumu belirten bu elbiseyi giymeyi kabul etmiştim.

Bana koruma teklif ediyordu ve ancak bir aptal bunu geri çevirirdi. Daha evvelden budalalıklarım olmuştu fakat Tanrıça'ya şükürler olsun ki çabuk öğreniyordum.

Teşrifatçı, çift kanatlı kapıların yanında bekleyen iki muhafıza doğru başını salladıktan sonra zümrüt saplı bir asayı yere vurdu. Kapılar savrularak açıldı ve Haset'in kraliyet sarayının içini ilk kez görmüş oldum. Upuzun bir koridorun iki yanında sıra sıra uzanan, avcı yeşili rengi sütunların bulunduğu katedral benzeri salon, sütunlarla aynı renkte mermer döşemelerle kaplıydı. Küçük daireler hâlinde toplanmış olan son derece şık giyimli saraylılar, bakışlarını teşrifatçıya çevirmişlerdi.

Ve hemen onun arkasında dikilmiş, takdim edilmeyi bekleyen bizlere.

Öfke onlara hiç aldırış etmedi fakat çıkışları ve muhafızların yerlerini çoktan ezberlediğinden şüpheleniyordum. Şu anda bu soğuk prens görüntüsünün ardında bir savaş generali saklanıyordu. Saray eşrafının gösterdiği saygıyı zaten bekliyormuş ve buna hiç şaşırmamış gibi hâlinden tavrından kibir akıyordu.

Kalabalığın bakışlarını umursamadan onların arkasını görmeye çalıştım ve oradaki platformu fark ettim. Haset Prensi yüzünde son derece ilgisiz bir ifadeyle tahtına yayılmıştı. O anda bulunmayı yeğleyeceği yüzlerce daha ilginç yer ve görüşmeyi yeğleyeceği yüzlerce başka insan varmış görünüyordu. Bunu rol icabı yapıyor olmalıydı. Elbette erkek kardeşinin varlığını sezmişti. Salona yayılan huzursuzluk dalgasını da öyle.

Dramatik bir hava verme amacı taşıyan gergin bekleyişin ardından teşrifatçının duyurusu sessizliği bozdu. "Savaş Generali ve Yedili'den biri olan, Öfke Hanedanı'ndan Yüce Prens Öfke Hazretleri ve Öfke Hanedanı'ndan Leydi Emilia di Carlo."

Salonun daha da sessizleşebilmesinin mümkün olduğuna inanmazdım ama öyle oldu. Fısıltılar kesildi. Ayakların hışırtısı durdu.

Sanki bütün saray eşrafı bir anda taş kesilmişti. Prensleri hariç. Gelişimiz duyurulduğu anda Haset oturduğu yerde doğruldu. Biz ağır ağır koridorda ilerlerken yüzündeki uyuşukluğun yerini uyanık ve meraklı bir ifade aldı. Ben de onu dikkatle inceledim.

Çam ormanları renginde kadifeden, kuyruklu bir ceket giymiş, mücevherli gümüş bir taç takmıştı. Simsiyah saçları onu son gördüğümden farklıydı. Bu sefer yanlarını daha kısa tutmuşken tepesini biraz uzun bırakmıştı. Bu yeni saç stili; yüzünün sert hatlarını, kalpleri kesip açacak denli keskin görünen elmacık kemiklerini iyice ortaya çıkarmıştı. Sakallarını neredeyse tamamen kesmiş, yalnızca haşin havasını güçlendirme amacı güden belli belirsiz bir gölge bırakmıştı.

Dış görünüşünün ardında ne denli merhametsiz bir canavarın gizlendiğini bilmesem, bu büyüleyici havasının cazibesine kapılırdım. Olağandışı yeşil olan gözleri erkek kardeşini atlayıp benim yüzüme takıldığında yaşadığım ürpertiyi dışarı yansıtmamaya çalıştım. Haset, Hades'in Boynuzu'nu elde etmek için önce ailemi kaçırmış, sonra da Öfke'ye zarar vermişti. Bu ziyaret esnasında ona sevgi ya da güven beslememe gerek yoktu.

Sadece onu kendi çıkarlarım için kullanmam lazımdı.

"Kardeşim. Görüyorum ki Gölge Cadını yanında getirmişsin." Yüzüne tekrar sıkkın bir ifade yerleşti fakat Öfke'nin yanı başımda gerginleştiğini görünce dudaklarının hafifçe kıvrıldığına yemin edebilirdim. "Paylaşmak isteyeceğini düşünmemiştim. Fakat onu gayet cazip bir şekilde giydirmişsin. O vücut, kendisine tapılması için yalvarıyor âdeta. Dine dönme zamanım geldi galiba, sence de öyle değil mi?"

O anda dilimi tutmayı başarmamın tek sebebi; buradan bilgi edinecek olmamdı.

"Görünüşe göre saçlarınla birlikte görgün de gitmiş." Öfke usulca elimi avcunda sıktı. "Leydi Emilia büyük bir zarafetle davetini kabul etti. Bana sorsa, kendisine davetiyeyi yakıp küllerini geri göndermesini salık verirdim. Dumanı üzerinde Cehennem köpeği bokuyla beraber."

"Evet, evet, sen zaten ince konuşmayı hiç bilmezsin. *Leydiyi* bırakıp çık artık."

"Gitmeden önce kendisini odasına götüreceğim."

"Olmaz."

Öfke'nin suratında tehditkâr bir sırıtış belirdi. "Bu bir rica değildi. Ona odasına kadar eşlik *edeceğim.* Ancak ondan sonra giderim."

Temkinli ve saldırıya hazır bir şekilde bekleyen iki erkek kardeş arasındaki gerilim bir ordu gibi yayıldı. Dönüp arkamıza bakmaya cesaretim yoktu fakat saray eşrafı kendileriyle iki prens arasına belli bir mesafe koymaya çalışıyormuş gibiydi, hareketlenen eteklerinin hışırdadığını duyuyordum.

Ne sıklıkla savaştıklarını merak ettim; acaba sihir mi kullanıyorlardı yoksa silah mı – ya da ikisini birden mi?

İkisi de gözlerini birbirinden kaçırmadı ve onlar birbirlerine ters ters bakmayı sürdürürlerken ben gözlerimi devirdim. Bir pantolonlarını indirip büyüklüklerini karşılaştırmaları kalmıştı.

Haset nihayet yerine oturup eldivenli parmaklarını tahtının kolçaklarında tıkırdatmaya koyuldu. Bakışları benimle erkek kardeşi arasında gezinirken yüzünde o sırıtışı andıran ifade tekrar belirdi.

"Öyle olsun bakalım. Buradan bir an önce çıkmanı sağlayacaksa buna müsaade edeceğim." Çenesiyle yakınlarda bekleyen kır saçlı bir hizmetkârı işaret etti. İblis, prensini hoşnut etme telaşı içerisinde derhâl öne çıktı. "Erkek kardeşimle oyuncağını özel odalarına götür. Beyefendi on beş dakika içerisinde buradan ayrılmamış olursa güç kullanmaktan çekinme. Öfke Hanedanı'na karşı misafirperverliğim ve nezaketim de bir yere kadar. İzin verilen sürenin üzerinde geçirdiği her dakika için kıymetli cadısına yapılacak yaratıcı bir şeyler planlayacağım."

Gözümün ucuyla Öfke'yi süzdüm. Bu kez Haset'in attığı oltaya gelmedi. Başını belli belirsiz eğdikten sonra kardeşine arkasını döndü. Bunun muhtemelen yapabileceği en bariz saygısızlık gösterisi olduğunu hemen o anda fark ettim.

Bu hareketiyle Haset'in korkulmaya değmeyeceğini göstermiş oluyordu. Biz oradan uzaklaşırken Haset Prensi'nin dişlerini gıcırdattığını âdeta duyabiliyordum.

Dürüst olmak gerekirse daha fazla olay çıkarmadığı için şaşırmıştım. Öfke başka bir iblis sarayına gelmişti ve talepleri karşısında kimse şaşırmış görünmüyordu. Ya da prenslerinin bunları pek zaman geçirmeden kabul etmiş olmasına. Belki de Öfke'nin şöhreti ve general konumu karşısında tetikte duruyorlardı.

Taht odasından çıkarken Öfke elimi kendi koluna yasladı ve hizmetkârın peşinden hayli geniş bir merdiveni tırmanmaya başladık.

Haset'in şatosu çoğunlukla gümüş ve yeşil renklerinde dekore edilmişti fakat yer yer siyah ve beyazlar da göze çarpıyordu. Damalı karoların üzerinden geçerken yere baktım ve kendi kendime gülümsedim. Onun gözünde konukları, kıskançlık hissi uyandırmayı amacıyla şık bir şekilde döşenmiş koridorlarda ilerleyen satranç piyonlarından ibaretti. Yeşilin sayısız tonundan tutun sergilenen zenginliklere kadar her şey, bu hanedana hükmeden günaha katkı sunuyordu.

Varaklı koridorun iki tarafında mermer heykeller uzanıyordu fakat onlara şöyle bir bakmakta yetindim. Farkına varmadan bunca güzel sanat eserine karşı kıskançlık duymak istemiyordum. Öfke elimi tutuşunu değiştirmemişti fakat erkek kardeşinin şatosunun içlerine doğru ilerledikçe üzerinden yayılan gerginliği sezebiliyordum.

Bir sonraki sahanlık iki kanada ayrılıyordu. Biz, sağ tarafa doğru götürüldük.

Hizmetkâr, koridorun ucuna yakın bir kapının önünde durarak başıyla selam verdi.

"Leydinin süiti. Valizi çoktan içeriye alındı. Başka bir ihtiyacınız olacak mı?" Öfke başını iki yana salladı. Hizmetkâr nefesini vererek bana döndü. "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalın."

Öfke'nin iblisi korkutmasına fırsat vermeden sıcacık gülümsedim. "Teşekkürler."

Hizmetkâr bir an için donup kaldı, sonra başını sallayıp geldiğimiz yöne doğru hızlıca gözden kayboldu.

Öfke, onun gidişini seyrettikten sonra bana döndü. "Çalışanlar, işlerini yaptıkları için kendilerine teşekkür edilmesini beklemezler."

"Çalışan ya da başkalarını rahat ettirecek bir hizmet sunan herkese teşekkür edilmesi gerekir."

Öfke yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni süzdükten sonra bana tahsis edilen odaya girdi. Menfur bir yaratığın üzerimize saldırmasını bekliyormuş gibi, bakışlarını her bir kuytuda, çatlakta ve toz zerresinde gezdirdi. Ya da belki bunca yeşil ve gümüş bolluğu onu huzursuz etmişti.

Ben de peşinden dolaşmaya koyuldum. Sayvanlı yatağın altına bir göz attıktan sonra perdeleri çekip pencereleri zangırdatmasını seyrederken dudaklarıma bir gülümsemenin yayılmasını önlemeye çalıştım. Eli hançerinin kabzasında, yüzünde vahşi bir ifadeyle banyoya daldı.

Süitimi köşe bucak incelemesine bakılırsa Cehennem Prensi mi yoksa kişisel korumam mı olduğunu ayırt etmek güçtü.

Bir sürahiyi alıp hafifçe çalkalayarak burnuna doğru götürünce gülmemek için dudağımı ısırdım. Haset'in içine zehir karıştıracağını hiç zannetmiyordum fakat Öfke'nin işini şansa bırakmaya niyeti yoktu.

Bakışlarımı fark etti ve sert ifadesi bana yöneldi. "Komik bir hâlim mi var?"

"Şu anda mı? Hem de nasıl."

Sürahiyi bir kenara bırakıp ağır ve ölçülü adımlarla bana doğru yürüdü. Şık kıyafetlerinin altına güç bela saklayabildiği yırtıcı varlık ortaya çıkmıştı. Bu medeni görüntüsü, asıl tabiatını saklama amacı taşıyan bir maskeden ibaretti. Avcı şimdi ortaya atılmış ve yeni hedefini gözüne kestirmişti.

İçimde beliren korkuyla gülümsemem yok oldu ve geriye doğru sendeledim. Bacaklarım arkamdaki yatağa çarpana kadar üzerime yürümeyi kesmedi. Sonra duraksayıp bana kenara kaçma şansı tanıdı. Fakat hiç kıpırdamadım. Olduğum yerde kalmayı yeğledim.

Bir adım daha attıktan sonra durdu ve aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce bana son bir seçenek tanıdı. Oturabilir veya ayakta kalabilirdim. Oturmak sıkıntı yaratacaktı. Ayakta durmak ise daha da beterdi. İkimizi haddinden fazla yakın bir konuma getiriyordu. Hareketsiz kaldım.

Öfke şimdi öyle yakınımdaydı ki nefes alıp verdikçe göğsüm onunkine değiyordu. İşin aslı, hislerimin korkuyla ilgisi kalmamıştı. Dudaklarımı ıslattım ve bakışları karanlık bir hâl aldı.

"Peki ya şimdi?" Yüzünü eğdi ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. "Beni hâlâ komik buluyor musun, leydim?"

Nabzım hızlandı. İçin için yanan bakışlarından anladığım kadarıyla o anda neler hissettiğimi gayet iyi biliyordu. Kendimi yatıştırmak için derin nefes alıp verdim.

"Geri dönmeye karar verirsem senin hanedanına talep göndermem gerekiyor mu?"

Çenesindeki bir kasın seğirmesinden anladığım kadarıyla seçtiğim kelimeler dikkatini çekmişti. Dönmeme ihtimalimden hoşlanmadığını anlamıştım. Tartışma çıkarmak ya da kibirli bir emir savurmak

yerine bir adım geri çekildi ve elimi avcuna alıp usulca çevirdi. Avuç içimi dudaklarına götürdü ve usturuplu bir öpücük kondurarak parmaklarımı kapattı. Kolumda dolaşan sıcaklık kanımı kaynattı ve bütün bedenim arzuyla sızlamaya başladı. Bu beklenmedik sevecenliği, aramızdaki meselelerin açıklığa kavuşmasına hiç de fayda etmiyordu.

"Benim evim, senin evindir, Emilia. Davete ihtiyacın yok. Geri dönmeye karar verdiğinde sana bir eşlikçi gönderirim." Yatağı işaret etti. "Otur. Sana bir şey vereceğim."

Bakışlarım dudaklarına kaydı fakat bu diyarın günahkâr sihrine, kalıcı evlilik bağımıza ve Öfke'nin cazibesine karşı koyarak içimdeki arzuyu bastırmaya çalıştım.

Şimdi öpüşmeyi düşünecek vakit değildi.

Bir şey söylemedi, hâlinden memnun bir şekilde sırıtmadı bile fakat ben duygularımı hizaya getirmeye çalışırken aldığı keyfi neredeyse sezebiliyordum. Burada üzerime atılmayacağına karar vererek şiltenin kenarına iliştim.

Öfke ağır ağır dizlerinin üzerine çöktü ve sol ayağımı alıp sıkı kalçasına yasladı. Ayağımı geri çekmeye yeltendim ama kıpırdamamı engelledi. İkimiz de eğer gerçekten istesem kendimi elinden kurtarabileceğimi biliyorduk; o yüzden tepki vermedim.

"Evliliğimizi nihayete erdirmeye karar verirsek bu erkek kardeşimin evinde oldubittiye gelmeyecek. Sen bundan çok daha iyisini hak ediyorsun." *Bu* sözlerin ardından mümkünmüş gibi gevşememi bekledi ve sonra eteğimi yukarı sıyırdı. Çıplak baldırıma ulaşmak üzereyken durdu ve bakışları benimkileri buldu. "Güven bana."

"Diyor yalanlar prensi."

Bu hakaretime hiç aldırış etmedi. Dövmesini; icraatın onun gözünde sözden çok daha değerli olduğunu düşündüm. Güven, kazanılması gereken bir şeydi fakat bunu elde etmesi için bir yerden başlamasına izin vermem gerekecekti. Birimiz ilk adımı atmalıydık.

Başımı sallayarak devam etmesini işaret ettim ve bir an olduğu yerde kaldıktan sonra büyüyü bozdu. Eteklerimi sımsıkı kavrayarak dizlerimden yukarı sıyırdı ve kalçalarımın ortasında durdu. Bakışlarını yüzümden bir an olsun ayırmadığı gibi parmaklarını çıplak tenime değdirmeye de yeltenmedi. Sadece sol bacağımın açığa çıkmasına özen göstermişti.

"İşte burada." Çenesiyle eteklerimi gösterdi. "Böyle tut."

Bıraktığı kumaşı kavradım ve takım elbisesinin içinden deri bir kın çekmesini seyrettim. İncecik bir hançer çekip çıkardı ve incelemem için bana doğru tuttu. Kabzasına yaban çiçekleri işlenmişti ve gümüş bıçağı, hayranlığımın yansımasını görebileceğim denli parlaktı.

"Muhteşem."

"Şimdilik iş görür." Hançeri kınına yerleştirip deri kayışı bacağıma dolayarak tokasını sağlam bir şekilde tutturdu. Bir parmağını kayışın altına kaydırarak yüzüme baktı. "Çok mu sıkı?"

"Hayır, gayet iyi oturdu."

"Ayağa kalkıp şöyle bir yürü de emin olalım." Ben eteklerimi düzeltip ayağa kalkarken geri çekilip bakışlarını kaçırdı. Yatak odasında bir o yana bir bu yana dönerek dolaştım. "İyi mi?"

"Evet. Teşekkürler. Solak olduğumu nereden bildin?"

Öfke bakışlarını şimdi saklı duran hançere kaydırdı. "Ekmek keserken ya da şarap içerken sol elini kullanıyorsun." Bana karşılık verme fırsatı tanımadan ters bir tavırla ekledi: "Eve dönmek istediğinde mektup gönder. Seni almak için dönerim."

"Ben..."

Ne diyeceğimden emin değildim. Geri dönecek olursam bunun evliliğimizi kabul ettiğime dair bir işaret sayılıp sayılmayacağını bilmiyordum. Aramızda inkâr edilemez bir çekim vardı fakat bu kıvılcımlar bizi sürekli birbirimize yaklaştırmaya çalışan, hem gerçek hem de mecaz anlamıyla bir olmaya iten sihirden kaynaklanıyor olabilirdi. Ona boyun eğecek olursak bu arzuların sönmeyeceğinin garantisi yoktu.

Üstelik benim hayatıma yönelik farklı planlarım vardı. Ailemin yanına dönmek gibi. Öfke'yi seçmek, eski hayatıma çıkan kapının sonsuza dek kapalı kalacağı anlamına geliyordu. Ailemi zaman zaman ziyaret edebilirdim fakat dünyam iyice paramparça bir hâl alırdı. Benim inancıma göre gerçek aşk insanın hayatını elinden almamalı, aksine ona destek çıkmalıydı.

"Ben yerleşmeye başlasam iyi olacak."

İblis prensin yüzü ifadesizdi fakat bakışlarında yeterince hızlı bir şekilde söndürmeyi başaramadığı *bir şeyin* alev aldığını gördüm. Veda etmeme fırsat tanımadan kendisine özgü parıltılı siyah ışıkların ve dumanın ortasında kaybolarak beni seçtiğim kaderin ellerine bıraktı.

Ve çevirdiğim en son dalaverenin ortasına.



ON BEŞ

Oturup kararımı gözden geçirecek fazla zamanım olmadı. Öfke gittikten kısa süre sonra bir hizmetkâr elinde bir giysi kutusu ve içinde bulunduğum evin efendisinden bir notla çıkageldi. Yarım saatten az bir zaman içerisinde bu sarayın prensiyle kendi özel dairesinde akşam yemeği yiyor olacaktım.

Görünüşe göre Haset, başkalarının gözü önünde görüşmek istemiyordu. Belki de bir zamanlar ifade ettiği şekliyle, "ilginç şey" lerinin en yenisini paylaşmak istemiyordu.

Midemdeki gerginlik bir arı kovanını andırıyordu. Haset son derece acımasızdı ancak şu an bana zarar vermeyeceğinden büyük ölçüde emindim. Ben bu diyardayken böyle bir şeye kalkışmasının Öfke Hanedanı ile Haset Hanedanı arasında bir savaş başlatma ihtimali yüksekti. Öfke Hanedanı'nın mensubu olmanın politik açıdan kendisine göre bazı avantajları olduğu kesindi. Artık üzerinde bir iblis kraliyet sarayının koruması olmayan sıradan bir cadı değildim. Haset'in sırtıma herhangi bir bıçak saplamadan önce hesaba katması gereken çok şey vardı.

Bunu mantıksal açıdan bilmek endişelerimin *tamamını* ortadan kaldırmıyordu elbette.

Annemle babamı rehin aldığı ve evimizi işgal ettiği geceyi kolay kolay unutmak mümkün değildi. Nonna'nın sahip olduğunun farkında bile olmadığım kadar güçlü bir büyü kullanarak onu yeraltı dünyasına geri göndermiş olduğuna hâlâ inanamıyordum. O dönen burgaç hayatımda gördüğüm en tuhaf şeylerden biriydi.

Bu anıları bir kenara iterek içinde bulunduğum ana ve mekâna odaklandım. Öfke'nin galipler ve kurbanlar hakkında söyledikleri aklıma geldi. Bu gece ben zafer kazanacaktım. Buraya bilgi edinmek için gelmiştim ve amacıma ulaşmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Düşmanımın kılığına bürünmem gerekiyorsa öyle olsundu. Bu ödenecek çok küçük bir bedeldi ne de olsa. Onun aptal elbisesini giyip kirpiklerimi kırpıştırırken bir yandan da gerçekten peşine düştüğüm şeyi elde edene kadar saniyeleri sayıyor olacaktım.

"Nasıl bir elbise seçmişsin; görelim bakalım, Kıskançlık Prensi."

Kutuyu açınca gözlerimi devirdim. Elbise harikuladeydi; yeşilin neredeyse siyaha çalan tonundaki kadife kumaşı, dar ve uzun kolları, neredeyse göbek deliğime kadar açılarak uzanan sımsıkı korsajı ve uçuşan etekleriyle son derece dikkat çekiciydi.

Işıldayan gümüş bir zincirin üzerine nar bülbülü yumurtası büyüklüğünde tek bir zümrüt takılmıştı. Gözden kaçmayacak bir gösterişe sahip olan gerdanlık, Haset'in erkek kardeşine karşı kullanmamı isteyeceği güzel bir silahı andırıyordu. Haset Hanedanı'ndan gelen bir hediyenin göğsümde parıldadığını fark ettiğinde Öfke'nin yüzünün nasıl bir hâl alacağını hayal edebiliyordum.

Demek sidik yarıştırmak gibi beyinsizce uğraşlar, sadece ölümlülere özgü değildi.

Üzerimdeki elbiseyi değiştirmemeyi düşündüm fakat Haset'in, Öfke Hanedanı'ndan gelme nahoş bir elbiseye kaşlarını çatmakla meşgul olmadığı takdirde bilgi paylaşımına daha açık olabileceğine karar verdim. Ayrıca bu anlamsız güç gösterisine dâhil olup onların seviyesine inmek istemiyordum.

Elbiseyi üzerime geçirip kollarını dirseklerime kadar kıvırdıktan sonra elmacık kemiklerime ve dudaklarıma biraz kırmızılık sürdüm. Gerdanlığı elime aldım. Mücevher kusursuzdu; onu gören herkeste haset duyguları uyandıracağından hiç şüphem yoktu.

Tam gerdanlığı boynuma takmışken bir hizmetkâr odama girdi.

"Eğer hazırsanız sizi akşam yemeğine götüreyim, Leydi Emilia."

İşlerin yolunda gitmeme ihtimaline karşın sihrimi çağırma üzerinde çalışmak için biraz yalnız kalabilmeyi umuyordum fakat birkaç saatim olsa bile antrenmansız geçen yıllarımı telafi etmeye yetmeyecekti. Hizmetkâra gülümsedim. "Lütfen yolu gösterin."

Kapıya doğru ilerlerken devasa bir aynadaki yansımam gözüme takıldı. En zarif ve menfur şekilde savaşa hazır görünüyordum. Gerçek anlamda bir Cehennem Prensesi olma yolunda ilerliyordum.

Tanrıça iblislere yardım etsin.

Koridorun süitimin yer aldığı tarafından öbür ucuna doğru ilerledik. Haset kendisinden bekleneceği gibi beni kraliyet kanadına yerleştirmişti. Düşmanlarını yakın, müstakbel yengesini daha da yakın tutması gerekirdi ne de olsa. Bunun, Öfke'nin ters tavrının altında yatan sebeplerden biri olup olmadığını merak ettim. Erkek kardeşlerin birbirlerine sıklıkla sataşmaktan keyif aldıkları ortadaydı. Fakat kendilerine mücadele edecek başka bir konu bulmaları gerekiyordu. Ortada bir sihirli bağ olsun olmasın, ben sadece kendime aittim.

Metanetli bir muhafız başını eğerek geri çekildi ve kapıyı açtı. Önümde, büyük kısmı karanlığa gömülmüş olan geniş bir salon uzanıyordu. Odanın amacı belli ki göz korkutmaktı. Fakat benim gölgelerin arasında korkacağım bir şey yoktu. Çok geçmeden *benim* işime yarayacaklardı.

İçeri girdim ve kapı arkamdan kapanırken odayı baştan aşağı incelemek için durdum. Tam anlamıyla bir çalışma odası değildi fakat resmî bir yemek odası da sayılmazdı. Ölümlü dünyada olsaydık, en sevdiğim romantik romanlarda sık sık tasvir edilen centilmen kulüplerini andırdığını söylerdim.

İçeriye hafif bir ışık süzülmesini sağlayan pencerelerin bulunduğu duvarın önüne yuvarlak bir masayla iki sandalye yerleştirilmişti. Masanın üzerinde bulunan etkileyici gümüş şamdanda incecik mumlar ışıldıyor, uzak köşelerde yer alan birkaç aplikten de belli belirsiz sıcak bir ışık yayılıyordu.

Önünde durduğum kapı da dâhil olmak üzere, odanın büyük bölümü gölgelere gömülmüştü. Başımı kaldırıp baktım. Ters bir tepsiyi andıran tavanda bir fresk süslemesi gözüme çarptı; kimi açık, kimi koyu renkli olan bulutların üzerinde kanatlı varlıklar yer alıyordu.

Bakışlarım odada gezindi ve prensin gölgeli siluetine denk gelince durdu. Haset, elinde içerisinde kehribar renkli bir sıvı olan kadehle

karanlık bir köşedeki kocaman kadife bir koltuğa yerleşmişti. Bacak bacak üzerine atmış; ayak bileğini, dizine yaslamıştı. Bunun için uğraşsa bile şu hâlinden daha rahat ve gevşek görünmesi mümkün değildi. Gerçi kadehi sıkı sıkı tutuşuna bakılırsa, tahmin ettiğim kadar müsterih olmadığı anlaşılıyordu.

İçkisinden büyükçe bir yudum aldı. Gölgelerin arasından bakışlarını seçemiyordum fakat gözlerini üzerimde gezdirdiğini hissedebiliyordum. "Nasıl bela çıkaracağını çok iyi biliyorsun, kızım."

Gölgelerin arasından çıkmadım. "Pençelerim olabilir, ekselansları, fakat seni temin ederim ki ben kimsenin *evcil hayvanı* değilim. Hele senin, hiç."

Haset mum ışıklarının arasından öne doğru eğildi ve her nasılsa otururken dahi bana tepeden bakmayı başarıyordu. "Bunun için şeytanlara şükürler olsun. Şahsıma ait olan şeyleri paylaşmam."

"Güç kullanarak sevgili edinmek övünülecek bir şey değildir."

"Seçeneklerin olması caziptir, güç kullanmak ise tam tersi. Kudret her şeyi elde etmeni sağlamaz. Tabii yatak partnerim güzelce rica ederse başka." Bakışları üzerimde gezindi ve gölgelerin ardını ne kadar iyi görebildiğini merak ettim. "Anladığım kadarıyla davetimi kıskançlık hisleriyle oynamak için kabul ettin."

"Haset uyandırmaktan keyif almıyor musun?"

"Erkek kardeşimi kıskandırmak için buraya gelmenin *bana* hiçbir yararı yok." Kadehini alçak bir sehpaya bırakarak takım elbisesindeki hayali tiftikleri silkeledi. Ceketinin ardından görünen zümrüt uçlu hançeri gözüme takılınca içimde onu alıp göğsüne saplamak için ani bir dürtü belirdi fakat elbette bu hissi bastırdım. Haset, kadehini tekrar alıp içkisini bitirdi. "İnsanları kullanmak her koşulda kabalıktır."

Eğer buna gerçekten inanıyorsa benim için daha da iyiydi. Işığın vurduğu yere geçtim ve bakışlarının kolumdaki soluk eflatun dövmeye kaydığını gördüm. Dövmeyi ilk gördüğünde bundan keyif almıştı. Artık sebebini anlıyordum.

"Seninle tanıştığım gece Öfke'yle aramızdaki nişan meselesini biliyordun. Kördüğüm olmuş örümcek ağlarına dair bir şey söylemiştin. Daha açık konuşsan kibarlık etmiş olurdun. Özellikle de benimle işbirliği yapma peşindeyken."

"Henüz fark etmediysen söyleyeyim; ben *kibar* biri değilim. Öyleymişim gibi davranmaya çalıştığım da yok. Vicdan diye bir şeyin varlığından mustarip olsaydım bile bütün eğlenceyi bozmak beni çok rahatsız ederdi." Gerdanlığımı fark ettiğinde dudakları zalim bir sırıtmayla kıvrıldı. "Arkama yaslanıp olayların gidişatını izlemek çok daha ilginç oldu. Bazılarımız bu işin sonuna dair bahse bile girdik. Hırs'tan neler götürdüğümü sana anlatamam. Şimdi kendisi bana borçlu ve tahmin edersin ki bundan hiç hoşlanmadı."

Odada dikkatli bir şekilde ağır ağır gezindim. Bir konsolun üzerinde hazır bekleyen bir sürahi ve kadeh gözüme çarptı. Teklif beklemeden kendime kehribar sıvıdan iki parmak kadar doldurup Haset'in yanı başındaki kadife koltuğa yerleştim. Gözlerini kıstıysa da kabalığımı dile getirmedi. Görgüsüzlükten ya da konumuna yapılan saygısızlıktan da dem vurmadı.

"Erkek kardeşinle aramdaki nişan bağını bilmene rağmen hanedanına katılmamı istedin." Gırtlağımda yanma hissi duymayı bekleyerek ufak bir yudum aldım. "Yalnızlık çekiyor olmalısın. Bunca oyunu tek başına çevirdiğine göre."

"Her ne yapmaya çalışıyorsan, ben misafirperverliğimi yitirmeden bundan vazgeçmeni öneririm."

Ses tonu buz gibiydi fakat gözlerinden gelip geçen kırgınlığı gizlemek için aceleci davranamamıştı. İlk atışım tam isabetti. Suçluluk duygumu bir kenara ittim. Onun bir anlık acı çekmesi, kız kardeşimin kurban gittiği, çözmeye çalıştığım cinayete kıyasla hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Bir hayal etmeye çalışayım." İçkimin üzerinden bakıp sırıttım. "Ben de henüz senin davranış şeklinle yüz yüze gelmediğim izlenimine kapılmıştım. Önce yalaka vampirin bana tehditler savurdu, sonra ailemi rehin aldın. Ayrıca görünmez iblis ordunla tünellerde yaşadığımız o ufak, sevimsiz olayı da atlamayalım. Bir de Öfke'nin karnını deşmen var tabii."

"Nişanlısının yanı başı yerine *burada* olmayı yeğleyen birine göre çok kızgın görünüyorsun. Bunu bir iyilik olarak göreceğini zannederdim."

"Yapabileceğin en büyük iyilik; hançerini kendine doğrultman olurdu."

Öfke'nin sinirlendiği zamanlarda olduğu gibi odanın sıcaklığının bir anda düştüğünü hissettim. Haset'in gücünün ve etkisinin kaskatı dehşetini daha önce de hissetmiştim; tüm ahlak anlayışını yiyip bitiren türden buz gibi bir kıskançlık hissiydi. Gücünün yavaş yavaş sırtımdan süzüldüğünü hissettim ama bunu bekliyordum zaten.

Bir tutam saçımı geri itecekmiş gibi elimi kaldırdım ve parmaklarımı usulca Öfke'nin İşareti'nde gezdirdim. Umut ettiğim gibi prensin hâkimiyeti ele geçirmesine fırsat tanımadan etkisini yarıda kesti.

Haset geriye doğru sıçrayarak gözlerini yüzüme çevirdi. Yüzüne öfke kıvılcımlarını söndüren, hınzır bir gülümseme yayıldı.

"Bu akşam dalaverelerin hiç bitmiyor. Ben de yemek sıkıcı geçecek diye endişeleniyordum."

Yüzüme kayıtsız bir ifade yerleştirmeye çalıştım ama kalbim küt küt çarpıyordu. Gücünü tekrar kullanmaya kalkışırsa bu küçük hilemin bir kez daha işe yarayacağından emin değildim. O da bunu sezmiş ve bir sonraki hamlesini düşünmeye başlamış gibi görünüyordu. Beni miskince süzerken yüzünde beliren ifade bana, yakınından uçan bir kuşun, güneşlenme keyfini bozmaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışan bir kediyi anımsattı.

Haset'in bakışları bir anda hanedan hançerine kaydı.

Onu kınından çıkararak bir parmağını bıçağın üzerinde gezdirdi. Aklından hançerini üzerimde kullanmanın çeşitli yaratıcı yollarını geçirdiğine dair hiç şüphem yoktu. Elimi kendi silahıma doğru kaydırdım fakat onu açık etmemek için eteğimi sıyırmadım. Bundan sonra olacak her şeye hazırlıklıydım.

Bana huzursuzluk verecek kadar uzun bir süre öylece oturduk. Duyulan tek ses, odanın bir yerinden gelen saat tik taklarıydı. Haset metali okşayınca hançerin neredeyse mırladığına yemin edebilirdim. Üzerime atılmak üzere olduğundan emin olduğum anda kapı vuruldu ve aramızdaki ölümcül gerginlik nihayete erdi. Haset, hançerini yerine kaldırdı. Emri üzerine, odanın öbür ucundaki yuvarlak masaya zümrüt tepsiler ve servis tabakları taşıyan hizmetkârlar içeri doluştu.

Prens zarif ve çevik bir hareketle ayağa kalktı ve kolunu bana uzattı. "Bu akşam kemiklerimiz yerine iki lafın belini kıralım, Gölge Cadısı."

Ayağa kalktığımda uzattığı kolunu yok saydım. Birbirimizin dostu değildik ve şu anda öyle davranmamı isteyeceğini de zannetmiyor-

dum. Bu akşamın her anı ayrı bir sınavmış gibi geliyordu. Benim için hiç dert değildi. Ben de kendi sınavımı uygulama peşindeydim.

Masanın başına geçtim ve hizmetkârlardan birinin çektiği sandalyeye oturdum. Karşımdaki sandalyeye yerleşen Haset'in hiç de alınmış gibi bir hâli yoktu; aksine durumdan daha da keyif almaya başlamış gibi görünüyordu. Tebaasının onun damarına basmaya cüret edebildiğini pek zannetmiyordum. Öfke gibi, kudretli gücü karşısında gözümün ondan korkmaması ilgisini çekebilirdi. Böylece sorularımı cevaplamaya açık olurdu. Tabii canı sıkılana kadar. Çok fazla üzerine gitmeden ona meydan okuma yolunda dikkatli adımlar atmalıydım.

"*In vino veritas.*" Elini sallayarak hizmetkârları başından savdı ve kadehlerimizi kendisi doldurdu. "Hakikat şarapta yatar. Ölümlüler zaman zaman beni çok etkiliyor. Fakat söz konusu günahları olduğunda özellikle buna yatkın oluyorlar. Birine şarap verirsen tadına dair şiirler düzecektir. Hatta onu muhtemelen yattığı bir kadına benzetecektir." Bakışları gözlerimi buldu. "Ya da yatmak istediği."

Dilimi tuttum. Benimle yatmak istediğine inanmıyordum. Öyle olsa bile tek amacı; elinde erkek kardeşine karşı kullanacak bir koz bulundurmak olurdu. "Ölümlülerden neden nefret ediyorsun?"

"Varsayımlarda bulunarak hakikati yok edersin." Şarabından bir yudum daha aldı. "Bu yolda pek fazla dolaşmanı tavsiye etmem." Kadehimi işaret etti. "Sihrini yiyecek ya da içeceklerin üzerinde kullanmayı denedin mi hiç?"

"Hayır. Yedi Çember aşkına, neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Sekiz. Sordum çünkü şaraba sana hakikati verecek şekilde büyü yapabilirsin. Tıpkı hakikat büyüsü gibi. Ondan içen herkes, boyunduruğun altına girer."

"Bunu bana sırf iyi kalpliliğinden anlattığına mı inanmam gerekiyor?"

"Saçmalama. Seni temin ederim ki ahlaki bir özle aramdaki en büyük yakınlık, iblisyemişi şarabında bulunan özleri sindirmekten ibarettir. Sen hakikati istiyorsun; ben de öyle. O zaman neden ikimiz de istediğimizi elde etmeyelim? Hiç oyun oynamadan."

Gözlerimi kıstım. "Düşmanına bu bilgiyi feda etmeye razı olduğuna göre çok istediğin bir şey var."

"Bu gecelik dost olabiliriz." Bu fikir ona acı veriyormuş gibi, *dost* sözcüğünü telaffuz ederken suratını buruşturdu. Bir kaşımı kaldırdım ama hiç fark etmemiş gibi yaptı. "Ya da sevgili."

Bu dünyanın sihrinin beni yataklara, vücutlara ve tutkuya dair düşüncelerle baştan çıkardığını sezecek miyim diye durup bekledim. Geceyi Öfke'yle geçirme fikri aklıma neredeyse her geldiğinde olduğu gibi. Haset son derece yakışıklıydı, bedeni kıvrımlı fakat kaslıydı. İlgisini özellikle çekmeyen yatak partnerlerine karşı bile son derece özenli olacağını varsayıyordum. Sırf başka partnerlere geçtiğinde onları hasetten çıldırtmak için olsa bile.

Fakat içimde ona karşı gittikçe baskınlaşan tekme atma isteği haricinde romantik hisler bulamadım.

"Evet desem beni gerçekten yatağına götürürdün."

"Savaş bazı fedakârlıklar gerektirir, canım benim. Ben de üzerime düşeni yaparım. Gerçi buna fedakârlık denemez. Yatak sohbetleri çok keyifli olur. Böyle samimi birlikteliklerin ardından insan ister istemez pek çok sırrı açık eder." Haset, kafası bambaşka bir yerde, gözlerini şarabına dikti. "Şimdi uslu ol da şarabımıza büyü yap."

Tereddüt ettim. Sorularıma dürüst cevaplar almak istiyordum fakat ona aynı karşılığı sunmaya hazır olduğumdan emin değildim. Her şeyi sorabilirdi ve ben de *kendi* maskemi düşürmek zorunda kalırdım.

Bazı riskleri almaya değerdi. Fakat diğer riskler için sadece aptallık olurdu.

Haset bana bakarken başını yana eğdi. "Kendi hakikatini gizlemek, benimkileri öğrenmekten daha mı kıymetli? Belki de sana engel olan korkudur. Belki bunun yerine seni baştan çıkarmalıyım."

"Beni kendi isteklerine göre kışkırtamazsın, ekselansları. Senin sorgulamana maruz kalmadan evvel bunu enine boyuna düşünmek tedbirli bir davranıştır."

"Seni istediklerimi söylemen için zorlayabilirim, biliyorsun." Ses tonu neşeli, aleladeydi. Tehditlerini havadan sudan konuşuyormuş gibi rahat bir tavırla savuruyordu. Parmaklarımı tekrar İşaret'in üzerinde gezdirince bakışları boynuma kaydı. "Şiddet kullanarak, leydim. Alexei, hanedanımın tek sivri dişli mensubu değildir. Yeterince kan kaybetmek de hakikat şarabına benzer bir etki yaratır. Elbette bana zararı daha az olur."

Tabii ya. Son çare olarak beni vampirlerine atacaktı. İkizimi tekrar düşündüm. Vittoria da bazı zorlu pazarlıklar yapmış olmalıydı.

Masadan kalktım ve biri sandalyemi çekmek için koşturdu. Kraliyet hanedanının şımarık mensuplarından biri gibi üzerime titrenmesine alışmam biraz zaman alacaktı.

Haset'in yanına gittim ve kadehini aldım. Üzerine doğru bir hakikat büyüsü fısıldadıktan sonra aynısını kenarda duran şişelere ve kendi kadehime de yaptım.

Yerime geri döndüğümde Haset'in yüzünde huzursuz eden bir sıkıntma belirdi. Sonra kadehini kaldırdı. "Hakikatin düşmanlar arasında el değiştireceği bir gecenin şerefine. Kalplerimiz, sırtımıza saplanan hançerlerden ziyade haysiyetimizi yitirmekten kanasın."

Tüm kadehini tek seferde içti. Kaşlarımı kaldırdım. "Buna gerek var mı?"

"Yok canım." Kadehini tekrar doldurup büyükçe bir yudum daha aldı. "Ama bir zararı da olmaz."

Şaraptan ihtiyatlı bir yudum aldım. Tadı farklı değildi. Büyüyü kendim yapmamış olsam, içinde şüphe çekecek bir şey olduğunu asla bilemezdim. Kaşlarımı çatıp içkiye baktım.

Haset'in ani kahkahası karşısında düşüncelerimden sıyrıldım. "Anlaşılan seni yetiştiren cadılar çok fazla sır saklamış. Son derece keyifli."

"Nedir o?"

"O kusursuz dünyanın un ufak olmasını seyretmek."

"Korkunç bir insansın."

"Canım benim, sürekli unutuyorsun. Benim insanlıkla uzaktan yakından bir ilgim yok." Omuz silkip biraz daha içti. "Hem bunu iyi mânâda söylüyorum. Anka kuşunun küllerinden doğmasının belli bir sebebi vardır. Yepyeni bir şekilde yükselmen için dünyanın yerle bir olması gerekir. Sen de öyle yükseleceksin. Her zaman korktukları gibi."

"Hakikat büyüsünün işlemeye başlamasına ne kadar kaldı?"

Kadehini bitirip hiç sektirmeden biraz daha doldurdu. "Şimdiden işliyor."

"Beni seviyor musun?"

"Sana öyle ya da böyle tahammül edebiliyorum. Sonun feci olsa bir damla gözyaşı dökmem. Fakat mutluluk da duymam. Hiç var olmamışsın gibi hayatıma devam ederim."

Bir hanımefendiye hiç yakışmayan bir tavırla burun kıvırdım ve içkimden bir yudum daha aldım. "Nonna'nın sana saldırdığı gece onu tanıyormuş gibiydin. Nereden tanıyorsun?"

"Lanetler ilginç şeylerdir." Bir kadeh daha yuvarladı ve boş bardağına biraz daha şarap koydu. "Bazen ağaçları andırırlar. Ekildikleri yere kök salarlar. Bazen de yaban çiçeklerine benzerler. Tohumları arılar ve kuşlarla etrafa saçılır. Serpiştirildikleri asıl yerin dışında birbirlerine dolanır, büyür ve gelişirler. Tıpkı anahtarlar gibi. Tüm anahtarlar kilitlere uymaz. Bazı anahtarlar çok daha kurnazdır."

Anlamsız lakırdılarının tutarlı bir cevaba dönüşmesini bekledim. Bana boş gözlerle bakmakla yetindi. "Bu cevabının sorduğum şeyle uzaktan yakından ilgisi yok. Sarhoş musun?"

"Epey." İlk kez gerçekten gülümsediğini gördüm. Sağ yanağında bir gamze belirdi. Gamzesi, bir zırh gibi kuşandığı haşin görüntüsünü yumuşatmıştı. "Fakat söylediklerim doğru. Şarabımızdaki hakikat büyüsüne rağmen bazı şeyleri söyleyemem; zira işin içinde daha büyük güçler var. Büyükanneni tanıyorum. Fakat başka ilginç sırlar da biliyorum."

Nonna'yı nereden tanıdığını öğrenmek istiyordum fakat veremeyeceği ya da vermeyeceği aşikâr olan bilgilerin peşine düşmenin de pek anlamı yoktu. "Bana lanetten bahset o zaman."

"Bu o kadar eski bir hikâye ki kökenini çok az kişi biliyor. Onların anıları bile zamanla pas tutmuş bakıra döndü; ışıltıları donuklaşıp eski hâllerinden eser kalmamıştı."

"Neyden bahsediyorsun?"

"Lanetlerin ve çalınmış anıların hikâyelerinden. Ve pek çok yalanın ortaya çıkmasından." Aniden arkasına yaslanınca sandalyesinin devrilmesine ramak kaldı. "Erkek kardeşim seni asla kendisiyle evlenmeye zorlamaz. Bu, desteklediği fikirlere ters düşer."

"Ben erkek kardeşini sormadım."

"Sormadın ama merak ettiğini varsayıyorum. Bağı tamamlamanı istediğini ima etti mi?"

Cevap vermek istemiyordum ama hakikat büyüsü, sözcükleri ağzımdan çekip aldı. "Bana bundan bahsetti ama kendi isteğine dair bir imada bulunmadı."

"Senin bunu düşünüp düşünmediğini sormayacağım. Özellikle de bunun kabul etmek durumunda kaldığın vaziyeti bildiğimiz için. Hiç değilse kısmen." İçime çöken rahatlığı yüzüme yansıtmamaya çalıştım fakat Haset yüzümden gelip geçen duyguları görmüş olmalıydı. Keyif dolu bir zalimlikle gülümsüyordu. "Seni evlenmeye zorlamayacak olabilir ama öyle uysalca geri planda durup beklemeyecektir de. Bu ona uymaz. Tüm kraliyet hanedanlarında boy gösterip niyetini belli edecektir. Bugün yaptığı gibi."

Hakikat şarabından bir yudum daha aldım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Pardon?"

"Durmadan erkek kardeşinle aramıza güvensizlik tohumları ekiyorsun." Bir sonraki sorumu sormam için şarabımdan içmeme gerek yoktu. "Onu bu kadar mı kıskanıyorsun? Yoksa tek sebebi sana ait olmayan her şeye göz dikmen mi?"

"Sürekli kıskanç düşüncelerin etkisi altında değilim." Yeşil gözleri, ismiyle müsemma günahtan ya da alaycılıktan uzak bir duyguyla parıldadı. "Erkek kardeşimin asabiyeti, önemli bir şeyin elimden alınmasına yol açtı. Ben de günün birinde bunun karşılığını vermek istiyorum. Davranışlarımın altında yatan şey; haset değil. Ödeşme arzusu. Bunun seninle ortak bir noktamız olduğunu tahmin ediyorum fakat hakikat şarabının etkisi altında dahi bunu itiraf edeceğini zannetmem."

Bunu bir soru şeklinde yöneltmediği için büyü beni cevap vermeye zorlamadı. "Kız kardeşime tekrar kavuşmak için her şeyi yapardım. Öfke'yle aranıza giren günahlar her neyse, onları bağışlamalısın. Önemli olan tek şey mutluluk olmalı."

"Onun mutluluğu zerre kadar umurumda değil." Şarabına şöyle bir baktıysa da içmeye yeltenmedi. "Fakat senin umurunda olduğu ortada. Muhtemelen açık açık söyleyemeyeceğin kadar hem de. Ona âşık mısın?"

Dişlerimi sıktım ve kadehimi kavradım. Fayda etmiyordu; sözcükler gırtlağımdan yükseldi. Haset'in kullandığı sözcüklere tutundum ve hakikatin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. "Hayır, ona âşık değilim. Fakat ona karşı bir çekim duyduğumu inkâr etmiyorum. Beni

bu diyara getirdi, ruhumu erkek kardeşine sattı ve müstakbel kocam olduğunu benden gizledi."

"Hanımefendi çok fazla tepki gösteriyor."

"Shakespeare." Gözlerimi devirdim. "Ondan alıntı yaparak caka satmana hiç şaşırmadım. Şimdi de eğitimini mi kıskanmalıyım?"

Kadehinin üzerinden keskin bakışlarla beni süzdü. "Sicilyalı bir köylünün kitaplar konusunda böyle incelikli bir zevki olması ne kadar ilginç. Daha doğru bir deyişle, herhangi bir şey okumuş olması ne kadar ilginç."

Kinayesi canımı sıktı. "Paramız ve hizmetkârlarımız olmayabilir, ekselansları, fakat okuma yazmayı biliriz."

"Bu maharetinin büyükannenin sana öğrettiği büyülerden ileri geldiğini söyleyeceksin herhâlde. Ya da o küçük yemek barakanızdaki tariflerden. Veya benzeri bir saçmalıktan."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Sadece çok ilginç. Ve benim ilginç şeyleri ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Sırıttım. Sorgumun sıradaki bölümüne mükemmel bir geçiş olmuştu bu. "Neden eşya toplamaya bu kadar meraklısın?"

"Genellikle kutsal eşyalara meraklıyımdır. Gerçi bu tam anlamıyla doğru olmadı." Hakikatin serbestçe dudaklarından dökülmesine hâlâ inanamıyormuş gibi güldü. "Şu anda büsbütün kutsal olan tek bir eşyayla ilgileniyorum: Üçlü Ay Aynası."

"O da ne?"

Parmaklarını şaklattı ve bir hizmetkâr ortaya çıktı. Ona benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler fısıldadı ve görevli fırlayıp gitti. Göz açıp kapayıncaya kadar elinde yüzeyi aşınmış cam bir mahfazayla geri döndü. Sade, iddiasız bir şeydi. Daha iyi görebilmeyi umarak hemen masanın üzerine doğru eğildim.

"Bu, Tanrıların aynasıdır. Daha doğrusu *Tanrıçaların.*" İşaret parmağını cam mahfazasının üzerinde gezdirdikten sonra tozlanmış mı diye kontrol edercesine başparmağına sürttü. "Bunun Genç Kız, Anne ve Kocakarı'nın sihrini barındırdığı ve istenildiğinde geçmişi, bugünü ve geleceği gösterebildiği söyleniyor. Eskiden bu mahfazanın içerisinde bulunuyormuş; en azından bana öyle söylendi."

Geçmiş, bugün, gelecek, bul. Sırtımdan aşağı soğuk terler boşandı. Bunlar; Genç Kız, Anne ve Kocakarı meselesi de dâhil olmak üzere büyülü kafatasının söylediklerileyle neredeyse birebir örtüşüyordu.

Haset, mahfazanın kapağını açtı ve koyu eflatun renkte kadife bir yastığı gösterdi. Yastığın üzerindeki hafif çöküntü, bir zamanlar el aynasının durduğu yeri gösteriyordu. Tepki vermemek için elimden geleni yaptım fakat kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başlamıştı. Eğer bana geçmişi gösterme yetisine sahip ilahi bir eşya varsa, kız kardeşimin cinayetini de ortaya çıkarırdı.

İçimde bir heyecan dalgası dolaştı. Kafatasının benden bulmamı istediği şey *muhakkak* bu olmalıydı. Bundan emindim. Eğer aynayı ele geçirirsem artık Kibir'le ya da Öfke'yle evlenip hangi Günah Hanedanı'nda yer alacağımı seçme meselesini dert etmeme gerek kalmazdı.

"Kulağa bir çocuk efsanesi gibi geliyor."

"Tüm efsanelerde hakikatten alıntılar vardır." Bir an için gözleri yine uzaklara daldı. "Neyse, Tanrıça sihrini harekete geçirmek için Kocakarı'nın büyü kitabının, Cazibe Anahtarı'nın ve aynanın gerektiği söyleniyor."

"Dur da tahmin edeyim." Sesimi entrikacı bir tavırla alçaltarak fısıldadım. "Ayna hariç hepsini ele geçirdin."

"Canım benim, sanırım ilginç eşyalarımı kendi gözlerinle görmenin vakti geldi." Haset ayağa kalktı. "Buyurmaz mısın?"

ON ALTI

Haset, abartılı bir jestle süslü kapıyı açtı ve bir anda beyefendilik taslamaya karar vererek ilginç eşyalarının durduğu odaya önce benim girmem için kenara çekildi.

Gerçek niyetinden emin olamadığım için bir anlığına tereddüt ettim. Beni bir vampir yuvasına götüreceğini pek zannetmiyordum ama söz konusu Haset olunca her şey mümkündü.

Kalçamdaki hançeri hatırlayarak içeri girdim ve gördüklerim karşısında olduğum yerde kalakaldım.

Beni bekleyen vampirler değil, gölgelerin arasında bekleyen upuzun devlerdi. Oda, ölümlü dünyada Haset'le tanıştığımda zihnimde beliren görüntüyle tuhaf bir şekilde örtüşüyordu. O zaman aklımda makber bir satranç tahtasının üzerinde donup kalmış insanlar canlanmıştı. Şu an üzerinde durduğumuz zemin, bir oyunun parçası değildi; sadece siyah beyaz mermer döşemelerden oluşuyordu. Donup kalmış varlıklar ise; sadist bir Cehennem Prensi tarafından esir alınmış ölümlüler değil, sanat eserleriydi.

Kimileri bronzdan dökülmüş, kimileriyse mermerden oyulmuş olan heykeller bizi sessizce içeri buyur eder gibi duruyorlardı. Aynı anda hem huzursuzluk verici hem de güzel görünüyorlardı; o kadar canlı bir hâlleri vardı ki etten kemikten olmadıklarından emin olmak

için uzanıp bakmam gerekti. Daha önce hiç müzeye gitmemiştim fakat kitaplarda çeşitli çizimlere rastlamıştım ve Haset'in ilginç şeyler koleksiyonunun boyutlarına inanamıyordum.

"Şaşkınlıktan dilin mi tutuldu yoksa şarap midende çalkalanmaya mı başladı?"

Olduğum yerde kalakalmış vaziyette dikildiğimi fark edince gözlerimi kırpıştırdım. "Tuhaf bir *déjà vu* hissine kapıldım."

Haset bakışlarını yüzümde dolaştırdı fakat omuz silkmekle yetindi. "Pek çok ölümlü müzesi ve koleksiyonu burayı model almıştır. Sana tanıdık gelmesi beni şaşırtmadı."

"Ben hiç müzeye gitmedim ki."

Hakikat büyüsünü tatmin edecek kadar gerçek bir şey söylemiştim. Fakat kaç ay evvel bütün bunların gözlerimin önünden gelip geçtiğine dair o huzursuz edici hissi üzerimden atamıyordum. Daha önce hiç bu diyarda ya da bu iblis kraliyet hanedanında bulunmamıştım. Belki de üzeri örtülü bir kehânet yeteneğim vardı ve ortaya çıkmaya başlıyordu.

Nonna'ya bakılırsa, bir cadının ömrü boyunca sihrinin gelişmeye devam etmesi nadir bir durum değildi. Ayrıca yeni keşfettiğim Köken'i kullanmamın diğer sihirlerin de önünü açmış olması kulağa mantıklı geliyordu. Üzeri örtülü yetenek olsun olmasın, şimdi önemli olan bu değildi. Kendimi içinde bulunduğumuz ana dönmeye zorladım.

Oda, bir mağarayı andırıyordu; öyle ki ilk heykelin ayaklarının dibine doğru sessizce ilerlerken ayak seslerimiz etrafta yankılandı. Kanatlı bir miğfer ve fişeklik takmış olan bir adamın heykeliydi bu; üzerinde tek bir parça dahi kıyafet yoktu. İleri uzattığı eliyle Medusa'nın kesik kafasını tutuyordu, diğeri ise bir kılıca sımsıkı yapışmıştı. Heykel her nedense beni hüzünlendirdi.

Haset, heykelin önüne geçerken yüzündeki ifade yumuşadı. "Perseus ve Medusa. Ölümlüler diyarında da benzer eserler mevcut fakat hiçbiri bunun kadar incelikli değil. Heykeltıraş, onun mahzun bakışlarını ve lanetlenip taşa çevrilmeyi reddedişini çok iyi yakalamış."

"Muhteşem bir işçilik fakat korkunç bir sahne."

"Tüm hikâyeler mutlu sonla bitmez, Emilia."

Bunu gayet iyi biliyordum. Benim hayatımda hiç beklenmedik gelişmeler olmuş, bunların çoğunun gidişatı iyi sonuçlanmamıştı. Hepi-

mizin gizlediği gönül yaraları, tastamam iskeletlerden oluşmasa dahi, payına düşen kemikleri vardı. O anda aklıma düşen fikirle iblis prense gizli bir bakış attım. Haset derinden yaralıydı. Kalbini böyle paramparça edenin kim ya da ne olduğunu merak ettim. Bakışlarımı fark etti ve bana ters ters baktı. Kalp kırıklığına dair soruları hoş karşılamayacağı belliydi. Her nedense, doğru cevaplar vermek zorunda iken onu sorgulama fırsatını pas geçmeye karar verdim. Tüm sırların açığa çıkması gerekmiyordu.

Sessizce bir sonraki heykele bakmaya geçtik. Bu, olağanüstü bir eserdi. Açık ara en beğendiğim olmuştu. Savaştan ileri gelen güçlü bir vücuda sahip bir melek, kanatlarını geriye doğru germiş, kollarını başının üzerine uzatmıştı. Sanki çok yüksek bir yerden aşağı itilmişti ve kendisini alt eden kişiyi lanetliyordu. Tüyleri öyle ayrıntılıydı ki uzanıp bir parmağımı üzerlerinde gezdirmekten kendimi alamadım.

"Düşmüş Melek." Haset'in sesi alçak ve hürmetkârdı. "Nefis eserlerden bir başkası."

Bu büyük savaşçı meleği inceledim. Bedeni Öfke'ninkini andırıyordu. Sanatçı ondan ilham almışsa buna hiç şaşırmazdım. "Öfke'yi ya da Lucifer'ı mı simgeliyor?"

"Lanetlenen erkek kardeşimi yorumlama şeklim." Haset'in dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Şeytan'ın o kıymetli kanatlarını kaybetmesinden hemen öncesi. Çok geçmeden hepimiz aynı duruma düştük."

"Neden böyle bir anın akıllarda kalmasını isteyesin ki?"

"Hep hatırlamak için." Sesi aniden mermer heykeller kadar sert çıkmıştı. Başını iki yana salladı ve kazayla yüzünden kayan maskesini geri takarak tekrar o kayıtsız ifadesine büründü. "Gel. Daha ilginç bulabileceğin eşyalarla dolu bir oda daha var."

Çeşit çeşit gösterişli çerçevenin içinde yer alan tablolar, eskizler ve aynalarla bezenmiş olan bir sonraki odanın yarısına kadar ilerlemiştik ki kitap raflarını fark ettim.

Özellikle birine doğru çekildiğimi hissederek o tarafa yöneldim. Karnımda tuhaf ve tanıdık bir mırıltı başlamıştı. Bu duyguyu biliyordum. Tanıyordum. Fakat hatırladığım kadar sessiz değildi. Fısıltılar ya da karmakarışık sesler hâlinde yükselip alçalan hararetli sesler yoktu. Sadece belli belirsiz bir mırıltıdan ibaretti. Bunu, manastırda ikizimi bulduğum gece yaşamıştım. Sonra bir de

Antonio'yla yüzleştiğimde. O zamanlar bunun ne olduğunu ya da ne istediğini bilmiyordum.

Açık büyü kitabının başında durdum. Etrafı camdan bir mahfazayla çevriliydi fakat kapağını dahi görmeden ne olduğunu anlamıştım. Bu, ilk büyü kitabıydı. La Prima'nın şahsi büyü kitabı.

"Bunu nasıl ele geçirdin?" Sesim, küçük odada biraz fazla yüksek çıkmıştı. "O gece benim yanımdaydı, hani–"

"İnsan paraziti neredeyse öldüreceğin gece mi?"

Topuklarımın üzerinde dönerek ona sert bir bakış attım. "O gece kayboldu. Ben sandım ki... Umbra iblisleri." Derin bir soluk aldım. "Casusluk etmesi için birini gönderdin, öyle değil mi?"

"*Casusluk* son derece nahoş bir kelime. Ayrıca seni değil, manastırı gözlüyordu. Sen çıkagelmiş bulundun. Yanlış zaman, yanlış yer." Ellerini ceplerine sokarak bir sonraki standın başına geçti. Orada da açık bir kitap duruyordu. "Senin ilk büyü kitabı dediğin şey, eksiksiz bir el yazması değil. Daha büyük ve daha detaylı bir metnin üçte biri." Başını kitaba doğru salladı. "Anne ve Kocakarı benim elimde fakat Genç Kız kayıp. Tanrıçalar, çetrefilli varlıklardır; büyüleri daha da çetrefillidir. İçlerinden biriyle ters düşmek ise..." Islık çaldı. "Akıl işi değildir."

"İlk büyü kitabı Tanrıçalara değil, İlk Cadı'ya aitti."

"Canım benim, seni büyüten cadıların neler iddia ettiğini ya da bunu neden yaptıklarını bilmiyorum ama bu kitaplar Tanrıçalar tarafından yazıldı. Senin şu sözde İlk Cadın ölülerin kitabını, yani Kocakarı'nın yeraltı dünyası sihirlerine dair kitabını çaldı. Sana şu kadarını söyleyeyim ki Kocakarı bundan hiç hoşnut olmadı."

Tanrıçaları tanıyormuş gibi konuşmuştu. "Kocakarı şimdi nerede? Belki onunla bizzat görüşmeliyim."

"Her halükârda onu bulacak olursan kendisine benim de selamlarımı ilet."

Öfkeli bir soluk koyverdim. Bu hikâyede yerine oturmayan bir şeyler vardı. Haset'in elinde kafataslarına sihir yapabilecek bir büyü kitabı vardı; ayrıca kafatasının sözlerini resmen kelimesi kelimesine tekrar etmişti. Bunu gönderen gizemli kişi o olmalıydı fakat nedense bunu inkâr ediyordu.

"Ruh çağırmaya dair büyüler de var mı?"

"Kocakarı, yeraltı dünyasının Tanrıçasıdır. Onun büyüleri ayı, geceyi ve ölüleri yansıtır. Bunların yanı sıra daha karanlık, daha şiddetli duygular da vardır elbette." Beni dikkatlice süzdü. "Kanlı Orman'ın harika bir manzarası vardır. Benim diyarımla Hırs'ın diyarının arasında yer alır. Hiçbir iblis hanedanı üzerinde hak iddia edemez; o yüzden oraya gitmek için davete ihtiyacın yoktur. Ne var ki işin sırrı, oraya sınırı olan topraklardan geçiş hakkı kazanmaktır."

Bakışlarımı ilk büyü kitabından ayırdım. "Bana bunları neden anlatıyorsun?"

"Neden anlatmayayım ki?"

Eğer birbirimize dostane davranacaksak bunu kendi lehime kullanabilirdim. "Daha evvelden Cazibe Anahtarı diye bir şeyden bahsetmiştin. O da koleksiyonunun bir parçası mı?"

"Maalesef hayır. Fakat bunun sebebi; onu elde etmek için gerekli çabayı göstermemiş olmam değil." Aksi yöne doğru yürümeye koyuldu fakat omzunun üzerinden seslenerek konuşmaya devam etti. "Bu akşamlık odana çekilmeden önce bu tablonun levhasını okumak isteyebilirsin. Son derece bilgilendirici olduğunu düşünüyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

Haset cevap vermedi.

Görünüşe göre bu akşamlık birlikte geçireceğimiz vaktin sonuna gelmiştik. İblis prens odadan ayrıldıktan sonra uzunca bir süre arkasından bakarak öğrendiğim bilgileri kafamda evirip çevirdim. Haset, Üçlü Ay Aynası'nın ve Cazibe Anahtarı'nın peşindeydi. Şu anda bunları elde etme fikri benim de ilgimi çekiyordu.

Haset'in geri gelmeyeceğinden emin olunca bana gösterdiği tablonun yanına gittim. Alışılmadık bir ağaçtı bu. Budaklı gövdesi oldukça büyüktü, abanoz ve gümüş renkli damarlı yaprakları dikkat çekiyordu. Tabloda bana Öfke Hanedanı'ndaki süitimde bulunan mevsim bahçesini resme döken sanatçıyı anımsatan bir şeyler vardı.

Ressamın, odun kabuklarının ve dökülen yaprakların her birine gösterdiği özen ve yaptığı gölgelendirmeler takdire şayandı; insana tablonun içine uzanıp ağaçtan bir yaprak koparabilecekmiş hissi veriyordu.

Parmaklarımı gümüş levhada gezdirerek yazıyı okudum.

LANET AĞACI MASALI

KANLI ORMAN'IN KALBİNİN DERİNLİKLERİNDE, KOCAKARI'NIN BİZZAT DİKMİŞ OLDUĞU BİR AĞAÇ BULUNUR. AĞACIN PEK ÇOK ÖZELLİĞİ VARDIR FAKAT BİR CAN DÜŞMANINIZI LANETLEMEYİ İÇTEN BİR ŞEKİLDE ARZU EDİYORSANIZ ONA UĞURSUZLUK GETİRMEYİ DÜŞÜNECEĞİ SÖYLENİR. KOCAKARI'NIN LANETİ'Nİ UYANDIRMAK İÇİN: DÜŞMANINIZIN GERÇEK İSMİNİ AĞACA KAZIYIN, DİLEĞİNİZİ DALLARINDAN KOPARDIĞINIZ BİR YAPRAĞA YAZIN, SONRA AĞACA BİR DAMLA KAN ADAYIN. YAPRAĞI EVE GÖTÜRÜP YASTIĞINIZIN ALTINA KOYUN. KALKTIĞINIZDA ORTADAN KAYBOLMUŞSA KOCAKARI ADAĞINIZI KABUL ETMİŞ VE DİLEĞİNİZİ YERİNE GETİRMİŞ DEMEKTİR. O, YERALTI DÜNYASININ ANASIDIR; ONUN LÜTFUNA KARŞI DİKKATLİ OLUN.

Haset'in bu odanın duvarlarını süsleyen yaklaşık elli tablonun arasından neden özellikle buna dikkatimi çektiğini merak ederek masalı baştan okumaya giriştim. Bir Cehennem Prensi hiçbir şeyi tesadüfen yapmazdı. Farkında olmadan onun oyunlarından birine alet olduğumu seziyordum fakat bu düzenbazlığını kendi lehime çevirecektim.

Bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazarak galerinin geri kalanını ağır ağır dolaştım ve Yedi Çember'i gösteren bir haritanın başında durdum. İblis Hanedanlarının her biri, topraklarının üzerinde yükselen bir dağın zirvesinde yer alıyordu. Cehennem'in Kapıları'nı ve Günah Koridoru'nu inceledim.

Şehvet Hanedanı ile Açgözlülük Hanedanı arasındaki yer Vahşi Rüzgârlar olarak işaretlenmişti. Günah Koridoru'nda duyduğumuz uğultulu sesin oradan gelip gelmediğini merak ettim.

Eskizi incelemeye devam ederken elimden geldiğince detaylı bir şekilde hafızama kazımaya çalıştım. Güneydoğu tarafında Hırs Hanedanı ile Haset Hanedanı'nın arasında Kanlı Orman yer alıyordu. Batıdaki Günah Hanedanları'nın arasında uzanan Karanlık Nehir, Öfke'nin şatosunu Hırs ve Kibir'in topraklarından ayırıyordu. Hırs'ın şatosunun arkasından akan daha küçük bir akarsu kollara ayrılıyor, Kibir Hanedanı'nın alt kısmında bir kıvrım yaparak Haset'in kuzey sınırı boyunca ilerliyordu. Nehrin ana hattını takip ederek Ateş Gölü'nde sonlandığını gördüm. Gölun en büyük kısmının karşısında Şeytan'ın şatosu bulunuyordu; Kibir Hanedanı, Haset Hanedanı'nın biraz kuzeybatısında yer alıyordu.

Bu diyarın öne çıkan bölümlerinin ve genel dizilimini aklımda tutabileceğimden emin olduktan sonra haritanın başından ayrıldım ve galeride gezinmeye devam ettim. Haset'in üniformalı hizmetkârlarından biri, heykellerin bulunduğu odada beni bekliyordu.

"Ekselansları özürlerini ileterek mekândan ayrıldığını belirtmemi istedi. Siz istediğiniz kadar kalabilirmişsiniz fakat kendisi uzunca bir süre olmayacakmış." Hizmetkâr, mesajın geri kalanını iletmekten huzursuzluk duyuyormuş gibi tereddüt ederek boğazını temizledi.

"Devamı da var mı?"

"Ekselansları ayrıca Prens Öfke'yi kıskandırmak isterseniz bu gece kendisinin yatağında uyuyabileceğinizi söyledi. Bunu çırılçıplak vaziyette yapmayı öneriyor. Ve... Doğrudan onun sözlerini iletiyorum; kendinize vakit ayırırken 'bu diyarın en hâli vakti yerinde olan prensine dair ahlaksız düşüncelere kapılmanızı' söyledi. Uyarıcı bir görsele ihtiyaç duyacak olursanız tavanda Prens Haset'in gerçek boyutlu bir tablosu var."

Haset'i alaşağı etme dürtüm yok olana kadar içimden sayı saydım. "Öfke Hanedanı'na haber göndermek istiyorum. Kendilerine yarın günün ilk ışıklarıyla eve döneceğimi söyle."

"Hay hay, leydim." Adam başıyla selam verdi. "Size odanıza kadar eşlik edilmesini ister misiniz?"

"Sanırım yolumu bulabilirim. Heykelleri bir kez daha incelemek istiyorum."

"Gayet tabii. Öfke Hanedanı'na derhâl haber göndereceğim."

Galeriye dönmeden evvel onun çıkıp gitmesini bekledim. Haset'e duyduğum kızgınlık çabucak yerini sevince bıraktı. Dikiş setinin işime yarayacağını *biliyordum.*

Ve bunun güzel elbiselerin yırtıklarını dikmekle uzaktan yakından alakası yoktu.

Atlı araba Haset Hanedanı'ndan uzaklaşırken kalbim atların toynaklarıyla aynı ritimde çarpıyordu. Öfke bana eve kadar eşlik etmek için bizzat gelmemiş; bir temsilci ve kraliyete ait *sıradan* bir atlı araba göndermişti. Temsilci, bunların prensin şahsi atlı arabası ve beygirleri olmadığının altını büyük bir hoşnutlukla çizmişti. Ahırda ne varsa onunla gelmişti işte.

Sanki bu bilgi çok büyük bir önem taşıyormuş gibi. Adamın suratındaki alaycı ifade ya da prensin kendisinin yerine birini göndermiş olması karşısında nasıl hissettiğimden tam anlamıyla emin değildim. Temsilci atlı arabanın kendisine ayrılmış kısmında resmî bir tavırla oturuyor, benimle göz teması kurmaktan ve dolayısıyla herhangi bir şekilde sohbet etmekten kasıtlı bir şekilde kaçınıyordu.

Kadının beni alenen hor görmesi karşısında ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım.

Uyuyormuş gibi yaparak iblisi kirpiklerimin altından inceledim. Canlı kırmızı saçı tepesinde ilginç düğümler hâlinde kıvrılırken alt kısmı kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş, upuzun buklelerden oluşuyordu. Kendisini incelediğimi fark etmiş ve dilinin ucuna gelen sayısız nasihati yutmaya çalışıyormuş gibi çenesindeki bir kas belli belirsiz seğirdi. Belki için için kaynayan öfkesi tamamen ait olduğu Günah Hanedanı'nın özelliğinden ileri geliyordu ve ben bundan gereksiz çıkarımlar yapıyordum.

Bakışlarımı pencereye çevirdim. Her nedense yola koyulmamızdan evvel perdeleri kapatmıştı. Perdeyi çekmeye yeltendim ve bana ters ters baktı. "Kapalı kalsın."

Burnumdan derin bir nefes alarak bu ters tavrına karşı gittikçe bozulmaya başlayan sinirlerimi gevşetmeye çalıştım. Onunla tartışmanın hiçbir mânâsı yoktu. Dikkat etmem gereken bir düşmanım daha olsun istemiyordum. "Adın ne?"

"Bana unvanımla hitap etmen yeterli."

Fakat onun bana Öfke'nin istediği unvanla hitap etmediğini fark etmiştim. Bu beni hiç rahatsız etmedi. Nihayetinde asilzade değildim. "Gayet tabii, Temsilci. Öfke nerede?"

Soğuk bakışları, benimkileri buldu. "Ekselansları müsait değil."

Sesindeki sertliği ve daha fazla soruyu hoş karşılamayacağına dair uyarıcı tonu fark etmemek işten değildi. Başımı atlı arabanın konforlu duvarına yasladım. Bir dağdan aşağı dosdoğru inmeye başlayınca koltuğumdan öne doğru kaymamak için kendimi sıktım. Bana sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından tekrar tırmanışa geçtik ve nihayet durduk. Kadının kızmasına aldırış etmeden perdeyi çektim ve nefesimin kesildiğini belli etmemek için yutkundum.

Öfke Hanedanı'nı dışarıdan hiç görmemiştim. Buraya ilk geldiğimde Öfke'nin kollarında kendimden geçmiş vaziyetteydim ve

içeri bir dağdan giriş yapmıştık. Şatosu kocamandı; bir giriş binası, irili ufaklı kuleleri ve çevresi boyunca uzanan devasa duvarları vardı. Soluk taşlardan ve siyah kiremitli bir çatıdan oluşuyordu. Olağanüstü, çarpıcı bir tezatlığa sahipti.

Duvarlarda soğuktan buz tutmuş sarmaşıklar göze çarpıyordu.

Kapılardan geçip yarım daire biçimindeki bir araba yolunda durduk. Temsilci, bir uşağın arabanın kapısını açmasını bekledi ve inerken kendisine yardımcı olmasına izin verdi. Bir kez bile arkasına dönüp bakmadan uzaklaştı; şımarık nişanlıyı geri getirme görevini tamamlamıştı.

Neden bu denli soğuk davrandığını ve onu gücendirecek bir şey yapıp yapmadığımı merak ederek arkasından bakakaldım. Öyle bir şey yapmadığımdan emindim. Öfke yerine onu görünce yaşadığım şaşkınlık haricinde gayet dostane davranmıştım.

İçimde bu kadının Öfke'yle ilişkisine dair huzursuz edici bir şüphe uyandı ama bu düşünceyi derhâl aklımdan çıkardım. Buna kafa yoracak değildim.

Uşak inmeme yardımcı oldu. Taş merdivenlerden ön kapıya doğru ilerlerken biraz oyalandım. Hemen sağ tarafımdaki duvarın dibinde etrafı çitle çevrilmiş bir bahçe bulunuyordu. Havalar ısınınca oraya bir kez uğramayı aklıma yazdım.

Tabii hava bir gün ısınacak *olursa*. O sırada tam da bu anı bekliyormuş gibi kar yağmaya başladı. Şato bir anda parıltılı kar tanelerinden oluşan ince bir katmanla sarıldı.

İçeriye koşturdum ve seyahat pelerinimi silkeledim. Valizimi taşıyan uşağın haricinde benimle ilgilenmeyi bekleyen herhangi bir hizmetkâr olmaması içimi rahatlattı.

Hiç kimseye rastlamadan süitime döndüm. Ortalıkta şatoyu temizleyen ya da odaları toparlayan hizmetkârlar yoktu. Fauna, Anir ya da Öfke ortalıklarda görünmüyordu. Artık dilsiz olan Lord Makaden ya da geveze Leydi Arcaline gibi soylularla karşılaşmadığım için büyük minnet duydum.

Ne var ki akşamüzeri çökerken huzursuzlanmaya başladım. Bu denli boş vaktim olmasına alışkın değildim. Evdeyken daima *trattoria*'daydım, ya mutfakta tariflerim üzerine çalışıyordum ya da o günkü işlerin yoğunluğundan kemiklerim sızlar hâlde yatağa düşüp kalmadıysam kitap okuyordum. Ayrıca nadiren yalnız kalırdım – ailem dai-

ma yanımdaydı; sıcacık yuvamızdan sohbet ve kahkaha eksik olmazdı. Bazı geceler kız kardeşim ve Claudia'yla kumsalda dolanıp sırlarımızı, umutlarımızı ve hayallerimizi paylaşırdık.

Kız kardeşim öldürüldüğünde bunların hepsi sona ermiş, bütün dünyam geri dönülemez bir şekilde değişmişti.

Düşüncelerimin marazi yönlere kaymasına tahammül edemeyerek kalktım ve soluğu Öfke'nin süitinde alarak kapıyı çaldım. Cevap yoktu. Kapı kilitli mi diye kontrol etmeyi düşündüm ama çekindim. Akşam yemeğindeki şiddetli patlamasının ardından davetsizce dairesine daldığım zaman geçerli bir mazeretim vardı.

Çaresizce odama döndüm ve Köken'i bulma çalışmalarıma devam etmeye karar verdim. Gözlerimi kapatıp içimdeki sihir kuyusuna odaklanmaya çalıştım. Aradan birkaç saniye geçmişti ki benliğimin derinliklerine doğru sürüklenmeye başladım ve aniden bir yere çarptığımı hissettim. Tuğladan bir duvara toslamıştım âdeta. Onu tekrar bulmak için gerekli enerjiyi toplamaya çalıştım fakat zannettiğimden daha yorgundum. Dün gecenin büyük bölümünü Haset'in bir hışım geri döneceğinden korkarak yatakta uyanık vaziyette beklemiştim. Ondan bir önceki gece ise Öfke'nin itirafları yüzünden doğru düzgün bir uyku çekememiştim. Galiba Köken'e hâkim olabilmek için iyice dinlenmiş olmam gerekiyordu. Bense tam tersi durumdaydım.

Öfke'nin kütüphanesinden ödünç almış olduğum, Kibir Hanedanı'yla ilgili jurnali çekip çıkardım ve bildiğim bir dilde yazılmış bir şeyler bulma umuduyla sayfalarını ağır ağır karıştırdım.

Çabalarım boşa çıktı. İçinde bir mânâ çıkarabileceğim çizimler ya da resimler yoktu. İblis yazısı olabilecek küçük, el yazısıyla yazılmış notlarla dolu sayfalardan ibaretti. Bakışlarım ara sıra valizime ve içindeki Haset'ten aşırmış olduğum nesneye kayıyordu.

Onu henüz sakladığım yerden çıkarmak istemiyordum. Çok geçmeden birilerinin onun peşine düşeceği içime doğuyordu. Onu almanın bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum. Hatta biraz fazla kolay olmuştu. İçimde bir yanım, büyü kitabını mahfazasından kaldırdığım anda alarmların çalmaya başlamasını ve Umbra iblisleriyle vampirlerin içeri doluşmasını beklemişti. Fakat hiçbir şey olmamıştı. Öylece odama gitmiş, kitabı valizimin astarının içine dikmiş ve bunun hesabının sorulmasını beklemiştim ama öyle bir şey olmamıştı.

İçinde bulunduğum ana ve mekâna dönerek birkaç sayfa daha karıştırdım. Tekrar Kibir'in Hanedan defterine odaklanmaya çalışırken satırlar dalgalanarak birbirine girmeye başladı.

Birkaç saat sonra yüzüm açık duran jurnale gömülmüş vaziyette uyandım.

Hiç bana hitap eden türden bir kitap olmadığı ortadaydı. Bir aşk romanı beni sabahın körüne kadar uyanık tutabilirdi; erkek ve kadın kahraman arasındaki gerilim yüklü ilişkinin tadına varma çabasıyla sayfaları yutarcasına çeviririrdim.

Çoğunlukla birbirlerine gıcık olmaları ve bu çekişmelerin alev alıp bambaşka bir şeye dönüşmesi çok hoşuma giderdi.

Gerçek hayat kesinlikle aşk romanlarının ucundan kıyısından bile geçmiyordu fakat içimde hâlâ eski benden kalma, mutlu son hayalleri kuran küçük bir parçam vardı. Öfke'yle aramızda var olan kıvılcımı – ve bol miktardaki gıcıklığı – inkâr etmenin anlamı yoktu fakat bunun aşka dönüşme ihtimali salt fanteziden ibaretti.

Saçlarımı taradıktan sonra tekrar Öfke'nin dairesine bakmaya gittim. İblis ya hâlâ dışarıdaydı ya da kapıya bakmaya zahmet etmiyordu. Orada öylece kalakaldım ve elim yana düştü. Haset'in evinde onu başımdan savmama bozulmuş olabilirdi fakat yine de bu durumda oturmayan bir şeyler vardı.

İnsan dünyasındayken aylarca, sonrasında burada ise neredeyse iki hafta boyunca benim yanımda olmuştu. Eğer bir sevgilisi varsa onu ziyaret etmek için sıvışmış olabilirdi. Benim bu denli çabuk dönmemi bekleyeceğini zannetmiyordum. Yalnızlığın tadını çıkarmaktan başka çarem yoktu. Tepemde dikilen, evlilik bağını tamamlamaya yönelik şehvet yüklü dürtüler yoktu. Dikkatim dağılmayacaktı. Yine de... Yine de neden huzursuzluğun pençesinde kıvrandığımı düşünmek istemiyordum.

Akşam yemeği istedim ve odamda yerken Haset'le konuştuklarımızı ve öğrendiğim şeyleri kafamda evirip çevirdim. Özellikle de şarapta kullanılan hakikat büyüsüne ve bunun görevimin devamı için ne gibi bir anlam taşıyabileceğine kafa yordum. Sihir, bir Cehennem Prensi'ne işlemişti. *Ben* içkimizde hiçbir değişiklik fark edememiştim fakat bu prenslerden birinin *farklılığı* sezemeyeceği anlamına gelmiyordu. Haset neler olacağını biliyordu; o yüzden onun üzerinden çıkarım yapamazdım.

Asıl istediğim şey; teorimi test etmekti. Ve bunun için Öfke'ye ihtiyacım vardı. Onun haberi olmadan şarabını büyüleyebilirsem, Kurtlar Festivali'nde de bunun işime yarayacağı kanaatine varabilirdim. Prenslerin hepsi orada olacaktı ne de olsa. Kadeh kaldırılırken büyüyü fısıldayıp kimsenin haberi olmadan Vittoria'nın ölümünün arkasında kimin olduğunu öğrenebilirdim.

Eğer Öfke büyüyü sezemezse tabii. Bu plan, sadece deney başarılı olursa geçerli olabilirdi.

Ertesi sabah dairesinin önünde volta atmaya başlamamın ardında yatan asıl sebebin bu olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Kulak kabartıp dönüşüne dair herhangi bir işaret duymayı bekledim. Bunun onu özlememle bir alakası yoktu herhâlde. Ya da nereye gittiğine, kiminle olduğuna dair gittikçe artan şüphelerimle. Bunlar Haset Hanedanı'na ait saçmalıklardı. Belki de bunlar, tamamen Günah Hanedanı'na yapmış olduğum ziyaretten artakalan kıskançlık duygularından ibaretti. Böyle bir şey varsa elbet.

Aradan iki gün geçti fakat hanedanın prensinden hâlâ haber yoktu. Birkaç kez daha sihrimin kökenini çağırmaya çalışmış fakat aynı direnişle karşılaşmıştım. Büyü kitabında buna dair hiçbir bilgi yoktu o yüzden bekleyip görecektim. Nihayetinde o kuyunun dibine inmeyi başaracağımı biliyordum. Tüm vaktimi kütüphanede geçiriyor, yeni masallar arıyordum. Lanet Ağacı hakkında daha fazla bilgi edinmeye niyetliydim; özellikle de dileklerden *daha fazlasını* gerçekleştirdiğine dair olan o satırla ilgili. Ayrıca Cazibe Anahtarı ve Üçlü Ay Aynası hakkında kitaplar bulabilecek miyim diye de bakmıştım fakat şu ana dek çabalarımın *hepsi* boşa çıkmıştı.

Aklımı yitireceğimi düşünmeye başladığım sırada nihayet kapım vuruldu.

"Merhaba, Leydi Em." Anir sırıttı. "Seni bir maceraya çıkarmaya geldim."

"Leydi Em mi?" Burnumu kırıştırdım. "Bana kimse Em dememiştir. Bundan hoşlandığımı söyleyemem."

"Çünkü daha önce hiç gizli bir toplantıya katılmadın. Hadi. Üzerine bir tunik ve pantolon geçir, sonra burada buluşalım. Geç kalıyoruz."

"Nereye gidiyoruz ki?"

Yüzünden bir gülümseme gelip geçince midemin düğümlendiğini hissettim. "Göreceksin."

Aklındaki her neyse; odamda bir başıma oturmaktan ya da kütüphaneyi baştan başa gezip dişe dokunur hiçbir şey bulamamaktan daha iyi olacağına karar vererek soluğu yatak odamda aldım ve bana önerdiği kıyafetleri giydim.

Ayağıma düz bir ayakkabı geçirdikten sonra onun peşinden koridora çıktım. Bir merdiven tırmandıktan sonra uzun bir koridorun sonunda durduk.

"Sana..." Anir kapıyı itip açtı. "Silah odasını takdim edebilir miyim?"

"Göklerdeki Tanrıçalar aşkına." Nefesim kesildi. Gerçi Öfke'nin savaş generali sıfatını düşündüğümde bu ihtişam karşısında şaşırmamalıydım. Burası Öfke Hanedanı'nın incisiydi. "Çok etkileyici."

"Bunu çok sık duyuyorum," diye takıldı Anir. "İçeri gir."

Eşikten geçtim ve bakışlarım uçsuz bucaksız büyüklüğe sahip, mağara benzeri odada gezindi. Sütunlar içeriyi birbirine bağlanan daha küçük odalara bölmüştü. Haset'in kişiliğini en net belli eden yer galerisiyse burası de Öfke'nin ruhunun çırılçıplak soyulmuş hâliydi.

Güzel. Zarif. Ölümcül. Vahşi bir kusursuzluğa erişmiş, şiddetiyle iftihar edinmekten çekinmeyen bir yerdi. Orada öylece dikilerek her şeyi aklıma kazıdım.

Cam tavan, içeri süzülen ışığın ortamı aydınlatmasına izin veriyordu; aksi takdirde burası kapkaranlık bir yer olurdu. Duvarlar ve zemin, altın rengi damarlarla süslü siyah mermerden oluşuyordu. Girmiş olduğumuz ana salonun zemininde altın kakmalı esrarengiz bir desen vardı – bir yanda ayın evreleri, diğer yanda ise yer yer serpiştirilmiş yıldızlar ve dairesel bir biçimde kuyruğunu yutmakta olan bir yılan göze çarpıyordu. Görebildiğim kadarıyla zeminin o bölümünün her bir köşesinde dört elementten biri yer alıyordu. Tam ortaya yerleştirilmiş büyükçe bir mat, desenin bir kısmının üzerini kapatmıştı.

Abanoz rengi mermer sütunlar, çevrelerine dolanmış olan altın rengi sürüngenler sebebiyle hayatımda gördüğüm en olağanüstü ve gösterişli sütunlardı.

Kılıçlar, hançerler, kalkanlar, ok ve yaylar ve çeşit çeşit bıçaklar; duvarlarda büyük bir ihtimamla ayrılmış yerlerinde siyah ve altın renklerde ışıldıyorlardı.

Olduğum yerde dönerek bütün bu ihtişamı sindirmeye çalıştım. Salonun arka tarafında bir sürüngen mozaiği göze çarpıyordu. Zemindeki kakmalı *ouroboros*[9]'un aksine bu yılanın bedeni karmaşık bir düğüm hâlini almıştı. Bana bir şeyi anımsatıyordu ama ne olduğunu bulamadım.

Odanın öbür ucunda, ortasına kocaman bir hedef çizilmiş olan bir saman balyası vardı. Sol tarafta ise üzerine çeşitli hançerlerin kusursuz bir şekilde sıralandığı küçük bir masa duruyordu. Onları süzerken parmaklarım hançerleri kabzalarından kavrayıp fırlatma arzusuyla karıncalandı.

"İlk dersimiz, duruşunla ilgili olacak." Anir silah odasının ortasına geçerek önündeki matı işaret etti. Etrafıma aval aval bakmayı keserek gösterdiği yere geçtim. "Ayaklarını daima yere sıkı basmalısın. Bu, sana dengeni kaybetmeden her yöne hızlı bir şekilde hamle yapma, darbe indirme ve kendini koruma imkânı sağlar."

Onun duruşunu taklit etmek için biraz kaydım. Ayaklarını kalçalarından biraz daha geniş açmış; bir ayağını öne, diğerini ise geriye yaslamıştı. Bu duruşta sanki bana tanıdık gelen bir şeyler vardı fakat daha önce hiç dövüşmemiştim; böyle dersler almak için de geçerli bir sebebim olmamıştı.

"Ağırlığını eşit dağıtman yararına olur. Dizlerinin ayaklarınla aynı yöne bakmasına dikkat et."

Bir an için sendeledikten sonra kendimi toparladım. Daha başımı kaldıramamıştım ki Anir kolunu bir koçbaşı gibi uzatarak üzerime atıldı ve karın boşluğuma indirdiği darbeyle beni geriye doğru savurdu. Kollarım havada dönerken kıç üstü yere yapıştım.

Öğretmenime ters ters baktım. "*Sinyor,* çok fenasınız."

"Öyleyimdir. Ve siz, *sinyorina,* ilk dersinizi almış bulunuyorsunuz," diye cevabı yapıştırdı. Elini uzatıp ayağa kalkmama yardım etti. "Gözlerini sakın rakibinden ayırma."

"Bu dersin duruş üzerine olduğunu zannediyordum."

"Öyle zaten." Göz kırptı. "Aşağı bakmanın denge sağlamaya hiçbir yararı yoktur. İlla aşağı bakman gerekiyorsa bütün gövdeni değil, sadece gözlerini kullan. İşin sırrı; kendinin farkında olmakta."

---

[9]Mitolojide kendi kuyruğunu yiyen yılan sembolü. (Çev.)

Aynı hareketleri benim defalarca kıç üstü devrilmemle sonuçlanacak şekilde tekrarladık. Yerdeki kapitone mata rağmen sabah her yerim ağrıyacaktı. Her darbeyle birlikte duruşumu biraz daha sağlamlaştırıyor, daha az yalpalıyordum. Birbirimizin üzerine tekrar tekrar atıldıkça alnımda ter damlacıkları beliriyordu.

Vücudumu çalıştırıp kafamı boşaltmak çok iyi geliyordu.

Bir süre sonra Anir mola istedi ve boynuyla suratında biriken terleri keten bir havluyla kuruladı. Ben hâlâ kapışmaya hazırdım fakat geri çekilip ayaklarımın üzerinde yaylanmaya koyuldum. Kendimi dipdiri hissediyordum; kaslarım zangırdıyordu fakat daha fazla çalışmaya açlardı.

Anir öne doğru eğildi. "Beş dakika mola."

Onun peşinden üzerinde bir sürahi su ve bardakların durduğu sehpanın başına gittim.

"Öfke nerede?" Bu soru nereden çıkmıştı bilmiyordum fakat biz ihtişamlı silah odasındayken savaş iblisinin ortalıkta görünmemesi çok tuhaftı.

Anir kendisine bir bardak su koyup yarısını tek seferde içerken bana göz ucuyla baktı. "Yokluğunu dert edeceğini zannetmemiştim."

"Etmiyorum zaten. Sadece merak ettim." O cevap vermeyince sessizliği bozmak için fark etmeden abuk sabuk konuşmaya başladım. "Haset Hanedanı'nı ziyaret etmeyi tercih etmem onu huzursuz etmiş gibiydi. Geri döndüğümde beni görmek isteyeceğini zannetmiştim."

"Ben yokken beni soruyor musun?"

"Hayır."

"Ayy."

Kan ve kemikler aşkına. Ben kendi kendime kızarken Anir'in sırıtması genişledi. Kendime biraz su koyup bir yudum aldım. "Demek istiyorum ki..."

"Alınmadım yahu." Gözleri neşeyle parıldadı. "Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama benim yanımdayken biraz daha çaba göstermen gerekiyor."

"İyi, tamam. İşin aslı; şu temsilci sinirlerimi oynattı."

"Leydi Sundra mı?" Anir burun kıvırdı. "Hiç şaşırmadım. Babası bir dük olduğu için hiçbir zaman yüksek konumunun unutulmasına

müsaade etmez. Öteden beri bir prensle kendisine avantaj sağlayacak bir evlilik yapacağına inanır."

"Ah. Demek o yüzden temsilci oldu. Bu sayede tüm kraliyet mensuplarıyla yakın ilişkiler içinde olma fırsatı elde ediyor."

"Leydi Em'e bakın hele. Kurnaz bir asilzade gibi düşünmeye başlamış. Ne var ki prenslerin pek çoğunun evlilik tuzağına düşmeye niyeti yoktur. Onunki gibi soylu aileler ne kadar dolap çevirirse çevirsin prensler hâllerinden gayet memnundur. Onun doğal hâli öfkeli; sana karşı kişisel bir kin gütmüyor."

"Yani bir iblisin konumu ne kadar yükselirse, işbirliği içinde olduğu günahı o kadar güçlü bir şekilde yansıtır."

"Burada geçirdiğim süre boyunca anladığım kadarıyla, evet. Fakat kimse bir prensi devirecek denli büyük bir güç kazanamaz. Onlar bambaşka bir şeydir. Bir aslanla kaplan arasındaki fark gibi. İkisi de iri yarı, yırtıcı kedilerdir fakat özünde aynı değillerdir."

"Peki ya alt seviye iblisler? Onlar, asillerden farklı."

"Aynen. O yüzden genellikle çemberlerinin sınırlarına doğru yaşamayı tercih ederler."

"Eğer Leydi Sundra, Öfke Hanedanı ile işbirliği yapmışsa başka bir günahı temsil eden bir prensle nasıl evlenecek ki?"

"Günah ittifakını değiştirmek ender görülen bir durumdur ama duyulmamış şey değildir."

Sehpanın kenarına yaslanarak bardağımı bıraktım. "Viperidae'nin bana saldırdığı gece Öfke'nin kendi adına evlilik bağını kabul ettiğini biliyordun."

"Konu değiştirme kraliçesine selamlar olsun." Abartılı bir tavırla reverans yaptı. "Soru mu soruyorsun yoksa teyit mi istiyorsun?"

"Onun eş olarak ilk tercihi olmayacağımı biliyorum." Dükün kızını düşünerek lafı dolandırdım. "Fakat bütün bunlar... Olup bitmeden önce ilgi duyduğu biri vardıysa, bunu bilmek isterim."

Anir'in yüzündeki muzip ışıltı söndü. "Onun geçmişini paylaşmak bana düşmez; ayrıca haddim de değildir."

"Öyle bir şey istemedim. Sadece başka biri olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Olsaydı bu herhangi bir şeyi değiştirir miydi?"

Bunu bir an için düşündüm. Merakımın ön plana çıktığı kesindi fakat böyle bir şey durumu *kesinlikle* değiştirirdi. Bağı reddeder ve kaderimizi Öfke'nin bahsetmiş olduğu üç kişilik konseyin belirlemesini isterdim.

Eğer birini sevmişse bu beni huzursuz ederdi. Öte yandan Kibir'in peşine düşme konusunda önüm açılmış olurdu. Bu da hâlâ intikam hedefime ulaşmaya giden en kesin yoldu.

Tabii Cazibe Anahtarı'nı ve Üçlü Ay Aynası'nı bulma konusunda Haset'i alt edersem işler değişirdi. İblis prensler şaraba ya da yiyeceğe büyü yapıldığını sezemiyorlarsa gerçeğe bu yöntemle de ulaşabilirdim. Fakat öncelikle bir Cehennem Prensi üzerinde deneme yapmam gerekiyordu ve lanet olsun ki söz konusu prens hâlâ ortalıkta yoktu.

Söz konusu meseleyi düşünmeye döndüm. Daima bir başkasının hasretini çekmeye devam edecekse Öfke'yle aramda sevgisiz bir evlilik bağı olsun istemiyordum.

"Evet, değiştirirdi. Çok şeyi değiştirirdi."

"Dikkatli ol." Arkamdan alçak bir sesin fısıldadığını duydum. "Yoksa gerçekten benimle evlenmeyi *istediğini* düşünebilirim."



ON YEDİ

Gözlerimi kapatıp içimden küfrettim ve Anir'e ters ters baktım. "Sahiden çok fenasın."

"Bir sonraki dersin ardından kendini farklı hissedeceğine yedi iblis kuruşuna iddiaya girerim." Hain adam bana hınzır bir sırıtmayla baktı. "Yarın cüzdanını getirmeyi unutma, Leydi Em."

"Dışarı çıkarken kapıyı kilitle."

Öfke'nin sesi çok yakından gelmişti. Nefesini boynumda hissetmiştim ve bir an için soluğu kapıda almayı ya da yerin yarılıp beni yutmasını sağlayacak bir büyü icat etmeyi düşünmüştüm.

Onun yerine omuzlarımı sıkarak ağır ağır arkamı döndüm. Bakışları adamın üzerindeydi. Anir'in muzip tavrı söner gibi oldu ve yerini, Lord Makaden'in dilini yitirdiği geceden bu yana görmediğim denli ciddi bir ifadeye bıraktı.

"Ben çalışmamızın bittiğini işaret edene kadar kimse bu odaya giremez. Anlaşıldı mı?"

"Evet, ekselansları."

Anir bana nazik bir baş selamı verdikten sonra çabucak odadan çıktı. Korkak. Kendi kendime gülümsedim. Hazır korkaklardan bahsetmişken, iblis prens orada değilmiş ve duymasını asla istemeyece-

ğim bir şeye kulak misafiri olmamış gibi yapmak korkusuz görünmemi sağlamayacaktı.

Kendimi, gözlerimi Öfke'nin delici bakışlarından kaçırmamaya zorladım ve en yeni rakibimi baştan aşağı süzerken kapıldığım şaşkınlığı gizlemeyi başardım. Bugün simsiyah giyinmemişti; üzerinde çok şık beyaz bir gömlek ve kuyruklu ceket vardı. İri yarı vücudunu ve yüzündeki soğuk ifadeyi incelerken yüksek sesle yutkundum. Hiç keyifli bir ruh hâlinde değildi. Şimdi cesaret gösterisi yapma zamanı olmadığına karar verdim. Zeki bir komplocu, gerektiğinde geri çekilmenin önemini bilirdi. Öfke'nin hiç hayırlara vesile bir hâli yoktu ve onun ne kadar kötü olabileceğini keşfetmek istemiyordum.

"Bence seninle çalışmamıza gerek yok. Anir olağanüstü bir iş çıkarıyordu."

Prensin yüzüne bir gülümseme yayıldı fakat ifadesinde neşeden eser yoktu. Bu tavrı, çalışmaya devam etmemizin korkunç bir fikir olduğunu teyit etmiş oldu. Geriye doğru bir adım attım ve Öfke'nin gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi.

"Bu ders için gerekli beceriler onda yok."

"Neyse, benim önceden verilmiş bir sözüm var. Başka bir zaman belirleyelim."

"Demek öyle?"

"Evet, aslına bakarsan öyle."

"Yatak odamda yaptığımız anlaşmayı hatırlıyor musun?"

Başımı sallamaya yeltenmiştim ki üzerime yoğun bir ağırlık çöktü ve aniden kafamı kaldıramaz hâle geldim. Öfke'nin dikkatli bakışları, duygusal ve fiziksel hâlimdeki değişimi yakalamıştı. Gözlerinde hiçbir endişe göze çarpmıyordu fakat yüzünde beni normalde endişelendirmesi gereken sert bir ifade vardı.

Ancak feci bir dermansızlığa düşmüş olduğum için endişe duymayı dahi başaramıyordum.

Görünüşe göre bırakın olup bitenlere kafa yormayı, ayakta duracak hâlim bile yoktu. Bacaklarım kendi iradeleriyle kıvrıldı ve pelte gibi yere yığıldım. Yanağım kalın mata yaslandı; iplikleri tenimi kaşındırıyordu. Yine de rahatsız etmesini önlemek için öbür tarafa dönemiyordum. Hatta gözlerimi dahi kırpamıyordum. Ağzımın kenarından salya süzülmeye başladı. Ne var ki hiç umurumda değildi.

Hatta hiçbir şeyi *sahiden* dert etmediğimi fark ettim. Tepemde dikilen Öfke'nin gözlerinde beliren zafer parıltısını bile.

Yerde uzanan bedenimin çevresinde dolandı. "Bana bak, Emilia."

Bakmak istiyordum; hatta her şeyden çok – fakat gerekli enerjiyi toplamak çok güçtü. İçimde gücün zerresi dahi kalmamıştı. Aksine gözkapaklarım kapandı. Ağzımdan salyalar akıtarak yere sere serpe uzanmış rezil vaziyetime rağmen bir türlü kendimi toparlayıp–

O uyuşukluk hissi bir anda hiç yaşanmamış gibi geçip gitti.

Bir an sonra akkor hâlinde yanarak tüm benliğimi kavuran bir kızgınlıkla ayağa fırladım. Bedenim hiddetten titriyordu. Ya da belki de öfkeden.

İblisin üzerine atıldım. "Seni öldüreceğim!"

"Öldürecek misin? Bence 'öpeceğim' demek istedin."

Öfke, ruh hâlimdeki bu ani değişim karşısında güldü ve ben daha ona dokunma fırsatı bulamadan etrafımızdaki hava bir anda tekrar değişti. Artık boğazına yapışmaya çalışmak yerine kollarımı ve bacaklarımı bedenine dolayarak onu kendime çekmeye çalışıyordum. Onu istiyordum.

Tanrıça beni kahretsin. Onunla yatma isteği tüm benliğimi sarmış, içimde dayanılmaz bir sızıya dönüşmüştü.

Yeniay Sığlığı'ndayken arzuyla tanıştığımı zannetmiştim. Fakat hiçbir şey bunun yanına yaklaşamazdı. Hiçbir şey düşünemiyordum; sadece üzerimde gezinen elleri vardı. Ve benim onun üzerinde gezinen ellerim.

Zihnimin gerilerinde bir şeylerin korkunç şekilde ters gittiğini biliyordum. Kumsaldaki o gece Şehvet'in bana yaşattığı şeyin aynısıydı bu. Ne var ki aklımı duyduğum arzudan başka hiçbir şeye veremiyordum.

Karşılıklı öfkemizi tutkuyla mükemmel bir şekilde dışa vurabilir, ikimiz de soyunup birbirimizi okşayarak ve kendimizden geçmek için mücadele ederek rahatlayabilirdik. Öfke'nin yüzünü kendime doğru çektim ve alt dudağını ağır ağır dişlerimin arasına alırken onun gözlerinin de aynı arzuyla parıldadığını gördüm.

"Öp beni." Dudaklarımı dudaklarından ayırarak dilimi ve dişlerimi boynunda gezdirmeye koyuldum. Tenini emerek tadına varırken dudaklarımı kulağına doğru kaydırdım. "Sana ihtiyacım var."

"İstek duy ama asla ihtiyaç duyma, leydim." Bana karşılık vermedi fakat kendini geri çekerken yüzünde hınzır bir sırıtma belirdi. "Günah Koridoru'nda haset sınavına tabi tutulmuştun. Seni neyin bu kadar kızdırdığını merak ettim doğrusu. Bunu tetikleyenin ne tür bir hayal olduğunu hatırlıyor musun?"

Arzum bir anda uçup gitti. Öfke'nin benden başka bir kadınla yattığına dair görüntüler tekrar su yüzüne çıktı. Bir kez daha bacaklarını onun beline dolamış, kalçalarını ileri geri hareket ettiren kadını gördüm. Şimdi kadının yerine Öfke'nin inliltilerini duyuyordum.

İçimde tüm benliğimi ele geçiren, karanlık bir duygu kabardı. Onları o kadar kıskanmıştım ki ikisini de öldürmek istiyordum. Kanım da ses tonum gibi buz kesti. "Evet."

"Bana ne gördüğünü anlat."

"Sen ve başka bir kadın. Yataktaydınız."

Bir anlık sessizlik oldu. Sanki sebebinin bu olmasını beklemiyor gibiydi. "Bu nasıl hissettirdi peki?"

Daha çok homurtuyu andıran bir nefes koyverdim. "Kana susamış gibiydim."

Öfke tekrar ağır ağır çevremde dolaşmaya başladı; alçak fakat baskın bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bana verdiği zevki gördükten önce mı yoksa sonra mıydı bu? Onun sıcaklığına gömülmüşken kendimden geçmişken."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Üzgün, hatta kızgın bile değildim. Kıskançlık beni yiyip bitiriyordu. Diğer kadını değil, paylaştıkları o sımsıcak geceyi kıskanıyordum. Ben de aynısını istiyordum. Öfke'yi mantığımı tamamen devre dışı bırakacak kadar büyük bir şiddetle istiyordum. Ve bu kıskançlık, neredeyse söz konusu günaha hükmeden prensle tanıştığım gece hissettiğim kadar yoğundu.

Haset'in etkisini üzerimde kullandığı zamanı unutmam mümkün değildi; o buz gibi–

Olup bitenleri kavrayınca içimde patlayan öfke, büyüyü bozdu. "Seni korkunç canavar. Güçlerini üzerimde kullanıyorsun!"

"Sen de kolaylıkla boyun eğdin." Öfke'nin hiddetinin de benimkinden aşağı kalır yanı yoktu. "Erkek kardeşlerimin seni kandırmasını mı istiyorsun? Belki onlar için eğlenceli bir oyuncak olmayı yeğlersin. Hatta belki *benim* oyuncağım olmakla başlarsın. Kıyafetlerini çıkar da benim zevkim için dans etmeye başla."

"Sen domuzun tekisin."

"Çok daha beteriyim. Ama pazarlık, pazarlıktır."

"Ben böyle bir saçmalığa razı gelmedim."

"Yalan. *Benden* seni silahlandırmamı isteyen *sendin.* Hatta doğru hatırlıyorsam bunu talep etmiştin. Ben de seni fiziksel ve büyüsel tehditlere karşı eğitme fikriyle karşılık verdim. Bunu kabul etmedin mi?"

"Evet ama–"

"Kıyafetlerini çıkar."

Sesinde tuhaf bir güç yankılandı. Onu kendimden uzaklaştırmaya, ona karşı koymaya çalıştım fakat baskının giderek arttığını ve içime sızdığını hissedebiliyordum. Çaresizce aramızda duygusal bir bariyer oluşturmaya çalıştım fakat Öfke'ye vız geldi. Daha ben boynumdaki çağırma İşareti'ne dokunamadan sesi hükmedici bir güçle dolu, net ve sert bir şekilde çınladı.

"Şimdi."

Baraj yıkılırken iradem de beraberinde çöktü. Parmaklarım hızlı hareketlerle pantolonumun düğmelerini ve kancalarını çözmeye koyuldu. Pantolonum ayaklarımın dibine düştü, onu tuniğim izledi. Öfke beni tepeden tırnağa ağır ağır süzdü. Bakışlarında şehvet, sıcaklık ya da beğeniden eser yoktu. Safi hiddet doluydu.

Ve bu duygusunda yalnız sayılmazdı. Beni soyunmaya zorlamış olmasından nefret ediyordum. Yeniay Sığlığı'ndayken bunu kendi isteğimle yapmak, güç ve özgürlük bahşeden bir histi. Fakat şu an yaşadığımın bu iki duyguyla da alakası yoktu. Ona bunu ödetecektim. Ne var ki intikam arzum, onun iradesinin bir atak daha yapması karşısında saman alevi gibi söndü.

İç çamaşırlarımı çıkarmaya yöneldim fakat sesi beni içine düştüğüm pustan çıkardı. "Onlar kalsın. Kalçalarını oynat."

Öfke'nin sihirli emrinin söndüremediği tek bir öfke kıvılcımına tutundum. Hâlâ bana ait olan o duygu kırıntısını tutuşturmak ve sihrini savuşturmak için bütün gücümle çabaladım. Onun ya da bir başkasının karşısında soyunmaya karar verecek olan *bendim.* Kendi irademin efendisi *bendim.* Ve durum ne kadar vahim, umarsız ya da nafile bir hâl alırsa alsın kendi adıma mücadelemi sürdürecektim.

Kararlılığımı sezen Öfke, yaydığı gücü artırdı. "*Kalçalarını oynat,* dedim."

Duyarlı düşüncelerim, duygularım ve özgür irademderinlere bir yere gömüldü. Bildiğim tek şey onun sesi ve onun isteğiydi. İradesi damarlarımdan akıyor, kelimenin tam anlamıyla bana hükmediyordu. Kalbimle bir bütün olmuştu.

Emrini yerine getirdim. Günah ve ahlaksızlığın vücut bulmuş hâline dönüştüm. Şehvetle dolup taşıyordum ve bu çok hoşuma gidiyordu.

İmalı bir tavırla kalçalarımı oynatırken bakışlarımı ondan ayırmadım. İç çamaşırlarımı çıkarmamı isteseydi keşke. Sonra kendisininkileri de çıkarsaydı hatta.

Öfke yüzünde buz gibi bir hiddetle bana yaklaştı. Neden hoşnutsuz olduğunu anlayamıyordum. Aramızda kalan mesafeyi kapattım ve onun gergin bedenine yaslanarak dans etmeyi sürdürdüm. Bu hâlimiz bana başka bir zamanı, başka bir dansı anımsatmıştı. Ve şenlik ateşinin başındayken benliğini saran öfkeyi.

O zaman da zorlu bir yaratıktı ama şimdi iki katı inatçı davranıyordu.

"İstediğin bu değil mi?"

"Kesinlikle hayır." Geriye doğru büyükçe bir adım atarak aramıza kahrolası bir mesafe koydu. "Bundan böyle bana efendim diyeceksin. Dizlerinin üzerine çök."

"Ben *asla*–" İçimde tutuşan öfke bir anda söndü. Başımı eğerek yere çöktüm. "İstediğiniz gibi oldu mu, efendim?"

"Sağ botumu çıkar."

Bağcıklarını çözdüğüm botunu ayağından çıkardım ve bir sonraki emrini beklemeye koyuldum.

"Ellerini baldırlarıma doğru kaydır." Bacağına uzandım ama elimi geri itti. "Ayak bileğimden başla."

Hiç tereddüt etmeden ellerimi bacaklarına yasladım ve baldırına doğru kaydırdım. Parmaklarım sert bir şeye sürtündü. "Şimdi sizi hoşnut edebildim mi, efendim?"

Öfke uzanıp çenemi kaldırdı ve bakışlarını yüzümde gezdirdi. Bir şey arıyordu fakat kaşlarını çatmasından onu bulamadığını anladım.

"Kendini korumayı öğren. Beni tam anlamıyla hoşnut edecek tek şey *budur*."

Onunlayken her nasılsa hoşnutluk kavramının özünü anlıyordum. Bunu yapabilirdim. Baldırını bırakıp pantolonunun beline yapıştım. "Şimdi sizi hoşnut edeyim, efendim."

İçerideki sıcaklık birkaç derece düştü.

"Eğer kafanda kendine ait tek bir düşünce olmadan, karşımda çırılçıplak, dizlerinin üzerine çökmüş bir hâlde olmanı istesem bunu irademle başarırdım. Seni becerip evliliğimizi tamamlamak istesem söylediklerimi aynen yapardın. Hatta daha fazlası için yalvarırdın. Bu bana hiç çekici gelmediği gibi beni hoşnut da etmiyor. Ben *dengimi* arzu ediyorum. Bacağımda saklı duran hançeri al. Ayağa kalk."

Hançeri deri kınından çektim ve ayağa kalktım. Sert ses tonu ve isteğimi reddetmesi karşısında yüreğim ezilmişti. Kendisine sunduklarımı kabul etmesi için aklını çelebileceğimi umarak eline uzandım. "Ben–"

Tüm benliğimi saran, sarsıcı ve yakıcı bir öfke, hissettiğim şehveti yakıp kül etti. Hançeri öyle sıkı kavradım ki elim sızladı. Öfke gözlerini benden ayırmadan tertemiz gömleğinin üstten birkaç düğmesini ağır ağır çözdü. "Hançeri kalbime sapla."

Aramızdaki mesafeyi kapattım; hançerin ucu tenine değiyordu. Şimdi öfkeyle yanıp tutuşuyordum işte. Hiddetin vücut bulmuş hâliydim. Bana borçlu olunan, bana ait olan ne varsa hepsini alacaktım.

Hemen şimdi, bu kahrolası prensle başlayarak.

Öfke eğilerek alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle konuştu. "İşte hayal ettiğin şey bu. Kan ve intikam. Öcünü al, *cadı*. Sana neler yaptırdığımı hatırla. Dizlerinin üzerine çöküp beni hoşnut edebilmek için yalvardın. Bırak da nefret ve en sevdiğin günah, tüm benliğini ele geçirsin."

"Kapa çeneni."

"Belki de seni soyunmaya zorlamam hoşuna gitmiştir. İrademe boyun eğmeyi sevmişsindir."

"*Kapa çeneni* dedim!"

"Belki de sana ne kadar kötü olabileceğimi göstermeliyim."

Göğsüne, tenine batan hançere baktım. Gövdesinden ince bir yol hâlinde kan sızıyordu. Tüm duyularıma baskın gelen öfke ve hiddetin arasında hatırladım. Daha önce de göğsüne hançer saplamıştım. Manastırdayken. Hatta onu yok etmek için kalbine inen bir hançer darbesinden çok daha fazlasının gerekeceğini söylemişti. O zaman

bu sözlerin gerçekliğini sınamak istemiştim. Bana şimdi bunu yapma fırsatı sunuyordu. Yüksek sesle yutkunurken boğazım inip kalktı. Gözlerim, akmayan yaşlarla alev alev yanıyordu.

Elim titredi ve ben geri çekmeye çalıştıkça hançer daha da ısrarlı bir şekilde batmaya devam etti.

"*Öcünü. Alsana.*"

İblis etkisi, irademle mücadele ediyordu. Kazandı da.

Hançeri kaslarının ve kemiklerinin arasına saplamak için gövdemin ağırlığını kullanarak öne eğilirken gözümden bir damla yaş aktı. Hançerin göğsüne saplanmasını alev alev yanan bir öfkeyle seyrettim. Yaradan fışkıran kan gömleğini lekeledi ve parmaklarıma bulaştı. Hançeri geri çekmedim. Dişlerimi gıcırdatarak olduğu yerde çevirdim ve bizzat Şeytan'ı çağırmaya yetecek denli güçlü bir sesle haykırdım.

İblis prens, beni hiç tepki vermeden seyrederken hançeri geri çekip ona tekrar sapladım.

Ve tekrar.

Ve tekrar.



ON SEKİZ

Öfke, üzerimdeki tüm etkisini bir anda kaldırdı.

Yaptıklarım karşısında tüm bedenim zangır zangır titrerken iblisin göğsüne saplanmış olan hançere bakakaldım. Az evvel duyduğum hiddetin yerini şiddetli bir mide bulantısı aldı. Hançeri bırakıp geri sıçradım fakat başımı çeviremiyordum. Etrafta çok fazla kan vardı. Öfke'nin kanı.

Kan, beyaz gömleğinde açan bir ölüm çiçeği misali kıpkırmızı yayılıyordu. Başka biri olsaydı çoktan ölmüştü. Onu öldürmüş olurdum. Ardı ardına nefes alıp verirken yaşanabilecek şeylerin, yaptığım şeyin ağırlığı üzerime çöktü ve beni âdeta enkaz altında bıraktı.

Öfke hançeri göğsünden çekip çıkararak bir kenara attı. Hançer karşı duvara çarpınca irkilmeden edemedim; titrek nefeslerim dışında odada duyulan tek ses buydu. Bana kendisini bıçaklatmıştı. Hem de kalbinden. Ben... Hançeri saplamış olduğum yerden gözlerimi ayıramıyordum. Göğsünü delip geçerken kemiklerden çıkan o mide bulandırıcı parçalanma sesini kulaklarımdan silemiyordum. Kafamın içindeki kahrolası ses susana kadar kulaklarımı kapatıp haykırmamak için ellerimi iki yanımda tutmaya çabaladım.

Yara çoktan iyileşmişti fakat gömleğindeki kan lekesi duruyordu. Bir başka göğse, bir başka yüreğe dair anılar zihnime akın etti. İkizim.

Gözümün önündeki tek şey onun vahşete uğramış cesediydi. Hançerimin ucundaki o da olabilirdi; bu işten bile değildi. Karşı koymaya çalışmanın faydası olmamıştı.

Ellerimi çevirip kan lekeleriyle yapış yapış olan avuçlarımı göstererek, "Bu ne cüret? Beni ne cüretle bu rezalete maruz bırakırsın?" diye haykırdım.

"Evet, ne cüretle karıma kendisini düşmanlardan korumayı öğretirim, değil mi?"

"Henüz senin karın değilim. Üstelik evlenmemiz gerektiğine dair ortaya bir gerekçe atmak için önerdiğin fikir buysa aklını yitirmişsin. Tanıma talihsizliğinde bulunduğum en aşağılık yaratık sensin."

"Eğer bu doğru olsaydı seni esaretimden azat ettiğimde Şehvet'in yaptığı gibi bırakırdım."

İblis bana bir robdöşambr uzattı. Daha önce bunu elinde tuttuğunu görmemiştim fakat benden deneyimlememi istediği günahlar dışında pek fazla bir şeyi fark etme fırsatım olmamıştı.

Şimdiyse pek çok şeyi görüyordum.

Yüzündeki ifade, hayatımda şahit olduğum şeyler arasından cinnete en yakın şeydi. Sanki bu küçük güç gösterisi onu benden daha fazla kızdırmış gibiydi. Tabii böyle bir şey mümkünse.

Onun kalbine hançer saplamıştım. Hayatımda daha önce hiçbir şeye bu kadar çok üzülmemiştim. Hem de ikiz kardeşimin öldürülmesinden bu yana *bol bol* öfke yaşamış olmama rağmen.

Robdöşambrı elinden kapıp kollarımı geçirdim. Buna ihtiyacım olacağını bildiği için ondan nefret ediyordum. Ayrıca neden beyaz giydiğini de son derece net bir şekilde anlamıştım. Bu eğitime özellikle hazırlanmış olması daha da köpürmeme yol açmıştı. Bu, hangi günahları kullanacağını ve beni etkisi altına alarak neler yaptıracağını gayet iyi bildiğini, ayrıca bu küçük güç gösterisinin ardından nelere ihtiyacım duyacağımı önceden düşünmüş olduğunu gösteriyordu.

İçimden yatak odama iç çamaşırlarımla ya da çırılçıplak soyunarak dönüp gitmek geliyordu. Kendimi saray eşrafına bütün ihtişamımla sergileyebilirdim.

"Nasıl istersen." Hiç şüphesiz, düşüncelerimi beden dilimden çözmüştü. Bir kolunu uzattı. "Üzerinde robdöşambr olmadan etrafta dolaşmayı tercih ediyorsan kesinlikle bir itirazım olmaz."

"Artık cidden çeneni kapatman lazım."

"Beni zorlasana."

"Beni kışkırtma, iblis."

"Yapsana hadi." Dibime kadar sokulup üzerime dikildi. "Gücünü kullan. Karşılık ver."

Çocukça bir sataşmaydı bu. Onu o çokbilmiş kıçının üzerine devirecek bir parça güç toplamak için sihrimin kökenine dalmaya çalıştım fakat yine hiçlikten ibaret bir duvara toslamakla yetindim. O kadar kızmıştım ki çığlık atasım geldi. Hiçbir şeyi kaçırmayan Öfke, gözlerini kısarak bana baktı.

"Kurtlar Festivali'ne kadar her gün antrenman yapacağız. Kendini erkek kardeşlerimden korumayı öğreneceksin. Yoksa bugün benim sergilediklerimden çok daha büyük aşağılamalara maruz kalırsın. Şükret ki, *nişanlım,* senin kişiliğine zarar vermek gibi bir niyetim yok. Hedefim sadece egon ve gururun. Eğer yanılmıyorsam ikisi de onarılabilir."

"Bana kendini hançerlettin."

"Çabuk iyileşirim."

Bugünkü küçük dersin yarattığı duygusal etkinin aynı hızda iyileşemeyecek olması ne kötüydü. Robdöşambrın kemerini belime doladım. "Sana gıcık oluyorum."

"Nefretinle yaşayabilirim." Çenesinde bir kas seğirdi. "Bana bayılıp bu dünyanın rezaletine yenik düşmektense bunu kendi lehine kullanman çok daha iyi olur."

"Neden şiddet peki?" dedim usulca. "Öfkemi bu şekilde açığa çıkarmana gerek yoktu."

"Sana bir çıkış yolu sundum. İntikam, insanın benliğini ağır ağır öldüren bir zehirdir. Adaletin, hakikatin peşine düş. Ama intikamı diğer her şeyden üstün tutarsan, ruhundan daha fazlasını yitirirsin."

"Ruhuma değer verdiğini ciddi ciddi iddia ediyor olamazsın."

"Kederini nefretle söndüremezsin. Söylesene, hayal ettiğin gibi mi hissediyorsun? Benim kanımı akıtmak, yaralarını iyileştirdi mi? O adalet terazileri nihayet dengeye kavuştu mu yoksa tanımadığın bir şeye doğru kaymaya mı başladın?"

Çenemi sıkarak ona ters ters baktım. İkimiz de daha iyi hissetmediğimi gayet iyi biliyorduk. Bilakis, daha kötü hissediyordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Arkasını dönerek kapıya doğru ilerledi. "Yarın akşam burada buluşuruz."

"Birden fazla eğitim seansına katılmaya söz vermedim ben."

"Pazarlığımız esnasında herhangi bir değişken de belirlemedin ama. Savaşmaya hazırlıklı gelmeni öneririm; yoksa kendini bir kez daha iç çamaşırlarınla önümde diz çökmüş, yalvarır hâlde bulursun. Ya da beni hançerlerken. Ya da ikisi birden."

Duygularımı dizginlemeye çalıştım. Öfke şu anda tam bir pislik gibi davranıyordu fakat fevri tavırlar içerisinde değildi. "Bu ilk dersin zamanlamasının Haset Hanedanı'na yaptığım ziyaretle ilgisi var mı?"

"Hayır." Öfke arkasını dönmedi ama kapıyı açmadan evvel bir an için duraksadı. "Kurtlar Festivali'nin şeref konuğunu seçmek için oylar dün verildi."

İşe bakın. Daha cazip birinin ortaya çıkıp benim yerimi almasını umut etmiş olmalıydı. "Hâlâ benim seçileceğime inanıyorsun."

"Bundan hiç şüphem yok."

"Bu akşamki planın neydi? Bana gerçekte ne kadar kalpsiz, ne kadar güçlü olduğunu göstermek mi?"

"Erkek kardeşlerim ne kadar günahkâr olabileceklerini sana büyük bir kalabalığın önünde son derece hevesli bir şekilde seve seve göstereceklerdir." Derin bir nefes aldı. "Makaden'in kötü olduğunu düşünüyorsan söyleyeyim; onun davranışları, aile fertleriminkilerin yanında bir hiç kalır. Sıkılana kadar almaya devam ederler. Sonra kırık parçaları bir tarafa iterler. Üstelik," diye ekledi sessizce. "Burada, sadece benim önümde yaşananlar bu kadar canını sıktıysa neye bulaştığına dair hiçbir fikrin yok demektir."

"Antrenmana bu akşam başlayacağımıza dair beni uyarmalıydın."

"Erkek kardeşlerim izin istemeyeceklerdir. Herhangı bır uyarıda da bulunmazlar."

"Ben erkek kardeşlerinle nışanlı değilim. Kendi dengini istiyorsan bana öyle davranmanı öneririm. Bir pazarlık yapmış olabiliriz ama bu beni önden uyaramayacağın anlamına gelmiyor."

"Bu dersin amacı seni utandırmak değil, ne kadar savunmasız olduğunu göstermekti."

Sırtındaki gergin kaslara baktım. Kapı tokmağına sıkıca yapışmaktan bembeyaz kesilmiş parmak eklemlerine.

"Ben kahraman değilim, Emilia. Fakat kötü adam da değilim. Bunu şu ana dek öğrenmiş olmalıydın."

"Beni yalnız bırak. Bu akşamlık yeterince bahane duydum."

Bir an için yerinden kıpırdamadı ve kendimi söylemekle söylememek arasında gidip geldiği şeyi duymaya hazırladım. Fakat başka tek kelime etmeden odadan çıktı ve kapı sessizce arkasından kapandı. Kendimi toplamaya çalışarak bir süre kapıya öylece bakakaldım.

Bu antrenman bana olduğu kadar ona da yarar sağlıyordu aslında. Festival esnasında biri beni yarı çıplak kıvranır –ya da daha beter– bir hâlde bırakmayı başarırsa savaş generali ailesine bu askeri rütbeyi nasıl elde ettiğini hatırlatabilirdi. Ve bu unvana uzanan yolun, bir hayli kan dökülmeden açıldığını hiç zannetmiyordum.

Ona sapladığım, kuruyan kanıyla kaplı hançere baktım. Korkunun yerine içimde kaynayan duygunun adını tam olarak koyamıyordum fakat artık midem bulanmıyordu. Alev püskürebilirmişim gibi hissediyordum. Üstelik ateşi çağırma kabiliyetim olduğuna göre biraz üzerinde çalışırsam belki bunu başarabilirdim de. Tanrıça artık iblis prenslerin yardımcısı olsun, diye düşündüm.

Fırtına gibi yatak odama girdim ve kapıyı banyonun yanında asılı duran büyük tabloyu sarsacak denli sert bir şekilde çarptım. Onca kibirli, nefret yüklü, haince dalaverenin arasından buna denk gelmiştim. Evet, o kahrolası pazarlığı kabul etmiştim ama o zaman bunun bağlayıcı bir anlaşma olduğunu bilmiyordum.

Yanaklarım öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Kendime hâkimiyetimi yitirmek, beni onun iblislere özgü dalaverelerinin hepsinden çok daha fazla sarsmıştı. O antrenman odasına adım attığı anda kafasında bir plan vardı ve bunu kusursuz bir şekilde icra etmişti. Ben ise onun merhametine kalmıştım. *İşte bu.* Öfkemin kökeni burada yatıyordu.

"Bundan böyle bana efendim diyeceksin," diye alay ettim onun sesini taklit ederek. "İğrenç canavar."

Soluğu banyoda aldım ve ellerimdeki kanı ovuşturarak çıkarmaya giriştim; bir yandan da Öfke'ye duyduğum hiddetle için için kaynıyordum. Yaptıklarından özellikle keyif almış ya da memnun olmuş gibi bir hâli olmasa da bu, gücünü üzerime saldığı gerçeğini değiştirmiyordu.

İyice kurulandıktan sonra odamda öfkeyle volta atmaya koyuldum. İddiasını kanıtladığı için ona kızgındım fakat beni asıl mahveden, neredeyse çaresiz hâle düşmem olmuştu.

Bütün bunları bir kenara koyacak olursak, ne kadar korkunç olursa olsun Öfke'nin etkisine maruz kalmanın çok daha iyi olduğunu kabul etmek zorundaydım; zira onun çok ileri gitmeyeceğini biliyordum. Beni soyunmaya ya da yalvarmaya mecbur bırakabilir, *kendi* kalbine hançer saplamaya zorlayabilirdi fakat asla benden yararlanmaz ya da bir başkasına zarar vermeme sebep olmazdı.

Artık tertemiz olan ellerime bakarken aklıma can sıkıcı bir düşünce geldi. İblis prenslerden biri böyle bir şey isteyecek olursa onun emriyle birini öldürebilirdim. Bunu Öfke bu akşam ispatlamıştı. Bir yanım ona hançeri saplamak istiyordu elbette fakat kendi başıma bu çizgiyi asla aşmazdım.

İster istemez Antonio'yu düşündüm; onun da *bir tür* etki altında olduğu muhakkaktı. Öfke diğer günahları bu denli kolayca ve güçlü bir şekilde kullanabiliyorsa diğer erkek kardeşlerinin de aynı beceriye sahip olması kulağa makul geliyordu.

Demek ki onlardan herhangi biri, Antonio'yu cadıları öldürmesi için etkisi altına almış olabilirdi. Sevgili annesinin ölüm şekli sebebiyle içinde zaten bir nefret vardı. Bu duygusunun çekip çıkarılarak ona karşı kullanılması çok zor olmamıştı herhâlde.

Zihnimden kız kardeşimin katiline ve Kurtlar Festivali oylamasına dair düşünceleri ve endişeleri bir kenara iterek gardırobumun başına geçtim ve sade, siyah bir elbise aldım.

Karanlığın içinden göz kırpan bir beyazlık dikkatimi çekince aşağı baktım. Elbisemi çektiğimde büyülü kafataslarından biri saklandığı yerden kaymıştı.

Bir nefes koyverdim. Hâlâ şu kafatası bilmecesini çözmem ve onları gönderenin Haset olup olmadığını bulmam gerekiyordu. Onun bu işteki olası rolüne dair kafamda kuşkular belirdi. Benimle açık açık bilgi paylaşmak için gizlice kafatasları göndermesi pek akla yatkın gelmiyordu.

Fuları yerine koymak için eğilmiştim ki kapım çatırdayarak açıldı.

"Emilia, düşündüm ki–" Öfke'nin bakışları büyülü kafatasına kaydı. Siyah, altın ve öfkeden ibaret bir sarmal hâlinde odayı aşarken söylemek üzere olduğu şey her neyse aklından çıkmıştı. Kafatasını gardırobumdan çekip alarak gözlerinde beni hiç tanımıyormuş gibi bir ifadeyle evirip çevirdi. "Bu da neyin–"

"Suratına tokat niyetine nahoş bir büyü yemek istemiyorsan ses tonunu yeniden gözden geçirmeni öneririm. Artık antrenman salonunda değiliz. Dersler haricinde kabalığa müsamaha göstermeye hiç niyetim yok."

Derin bir nefes aldı. Sonra verdi. Aynı hareketi tekrarladı. İki kez. O nefes alıp verdikçe etrafımızdaki havanın ağırlaştığını hissettiğime yemin edebilirdim. Fırtına bulutları toplanıyordu.

"Eğer müsaade buyurursanız, leydim, bu şeyin sizin elinize *nereden* geçtiğini sorabilir miyim lütfen? Bunu öğrenmeyi çok isterim."

Boğazında bir damarın şiştiğini ve pıt pıt attığını fark ettim. Bana zorla yaptırdıklarından sonra onu bu kadar kızgın görmek bana sapkınca bir keyif vermişti. "Buraya neden geldin?"

"Özür dilemeye. Cevap ver. Lütfen."

"Bunu birisi bırakmış. Bir tane daha var hatta."

"Bir tane daha mı?" Şaşkınlığının arasında kibar tavırlar takınmak yüz hatlarını zorluyormuş gibi dişlerinin arasından konuşmuştu. "Rica ederim söyle, o şu anda nerede?"

"Gardırobumda. Geniş etekleri olan şu gülünç elbisenin arkasında."

Öfke tek kelime daha etmeden sakince gardırobumun önünde çömeldi ve söz konusu nesneyi eline aldı. Sakin kalmak için Herkülvari bir çaba sarf ediyormuş gibi görünüyordu. "İlk kafatasının ne zaman geldiğini sorabilir miyim?"

"Anir'in yiyecek ve şarap getirdiği gece."

"Buraya geldiğin ilk gece mi?" Sesi biraz yükselmişti. Başımı sallayarak onaylayınca dişlerini sıktı. "Sen ise bu bilgiyi benimle paylaşmaya değer bulmadın; çünkü..."

Gülümsememde tatlılıktan eser yoktu. "Her şeyi sana rapor etmem gerektiğinin farkında değildim, *efendim*. Benim sorularımdan herhangi birine cevap verecek miydin ki?"

"Emilia–"

"Hangi erkek kardeşin bu türden bir sihre sahip? Kim benim canımı sıkmak ister? Biri bana karşı büyük bir nefret besliyor olmalı. Kafataslarını kız kardeşimin sesiyle büyülemişler. Kalbime inen müthiş bir hançer daha. Aklına herhangi bir fikir geliyor mu?"

Tek kelime etmeyeceğini bilerek kaşlarımı kaldırdım. Dudaklarını incecik bir çizgi hâline gelene kadar sıktı. Ben ise derinlerden bir yerden yükselen karanlık kahkahamı bastıramadım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Fakat sana şunun sözünü verebilirim; durumu kendi başıma iyice incelemeden seninle paylaşmamaya karar verdiğim son sefer bu olmayacak." Kapıyı işaret ettim. "Lütfen çık. Bu akşam canımı yeterince sıktın zaten."

Onu başımdan savmam karşısında gözleri iyice kısıldı. Kimsenin onunla bu şekilde konuştuğunu zannetmiyordum. Fakat artık buna alışmasının zamanı gelmişti. "Akşamki antrenmanla alakalı–"

"Kullandığın yöntemler tiksindirici olsa bile bu dersin taşıdığı değeri kavrayabilecek kadar aklım var. Bundan sonra pazarlık olsa da olmasa da antrenman yapmak isteyip istemediğimi soracaksın." İlgisiz bir ifade takınmaya çalıştım. "Benimle herhangi bir bilgi paylaşmaya niyetin yoksa bu sorgulama bitmiştir. Kafataslarını yerlerine koy ve dışarı çık."

"Kafataslarını güvenli bir yere kilitleyeceğim."

"Böyle muğlak laflarla beni geçiştiremezsin. Net konuş. Kafataslarını almana izin verirsem nerede duracaklar?"

"Şahsi süitimde."

"Onlara istediğim zaman bakabileceğim. Ayrıca öğrendiğin her türlü bilgiyi benimle paylaşacaksın."

Bana ters ters baktı. "Karşılıklı taleplerde bulunmaya başladık madem; yarın akşam benimle yemek yemeği kabul edersen, isteğini yerine getiririm."

"Bu gece sana cevap veremem."

"Peki ya ısrar edersem?"

"O zaman cevabım hayır olur, ekselansları."

"Bu akşamlık bu konuşmadan kaçınabilirsin. Benimle yemek yemeyi reddedebilirsin. Fakat her şeyi *illaki* konuşacağız. Çok yakında."

"Hayır, Öfke. *İkimiz de* hazır olduğumuz zaman konuşacağız." Onun sözlerimi sindirmesini bekledim. "Antrenman yapmaya ve senin etkine maruz kalmaya *yalnızca* o odada razı geliyorum. Başka her yerde benim isteklerime saygı duyacaksın."

"Aksi hâlde?"

Başımı hüzünlü bir tavırla iki yana salladım. "Anlıyorum; senin diyarın başka bir yer. Erkek kardeşlerin ise zalim ve hesapçı. Fakat her lafın altında bir tehdit yatmaz. En azından bizim aramızda. Şunu aklına sok: Bundan böyle benim isteklerime saygı duymazsan burada kalmayacağım. Burada amacım seni cezalandırmak değil, kendimi korumak. Bu hatadan ders almaya yemin edersen; edep, muhakeme ve temel nezaket kuralları konusundaki kusurunu bağışlarım. Fakat sen de seninle yemek yemeye karar versem de vermesem de kafatasları hakkında elde ettiğin her türlü bilgiyi benimle paylaşacaksın. Pazarlığımızı onaylıyor musun?"

Beni süzdü, *sahiden* gören gözlerle süzdü ve nihayet başıyla onayladı. "Koşullarını kabul ediyorum."

Öfke iki kafatasını da aldı ve bakışları komodinime kayınca bir an için duraksadı. Kibir Hanedanı hakkındaki jurnali görmüştü. "Bunu nasıl okumayı planlıyordun? Dur, tahmin edeyim." Sesi şüphe uyandıracak denli alçaldı. "Bir iblisle pazarlık mı yapacaktın? Ruhunun bir parçasını sunacaktın."

"Bunu düşünmedim değil."

"Seni bu zahmetten kurtarayım. Burada yazanlar iblis dillerinden birinde değil. Ayrıca –ben hariç– kimseyle yapacağın hiçbir pazarlık, bu defterlerden *hiçbirinde* aradığın cevapları sana vermeyecektir. Sadece sorman yeterdi; ben sana defteri verirdim."

"Belki. Ama bana okumanın yolunu da gösterir miydin?"

"Bilmiyorum."

Geniş adımlarla odadan çıktı, ben ise kapının kapanırken çıkardığı sesi duyana kadar yerimden kıpırdamadım. Sonra geriye doğru yığılarak sırtımı duvara yasladım.

Alıp verdiğim nefesleri sayarak onun geri dönmeyeceğinden emin olana kadar bekledim. Ancak ondan sonra gözlerimden yaşların boşanmasına izin verdim. Bedenim, beni tüketen hıçkırıklarla sarsılmaya başlarken iki büklüm oldum. Bir saat içerisinde birkaç günaha maruz

bırakılmış ve müstakbel kocamı hançerlemiştim. Bu gece kesinlikle Cehennem'lik bir akşam olarak nitelendirilebilirdi.

Duygularımı dizginleme telaşı içerisinde göğsüm inip kalkarken aniden ayağa fırladım.

Yanaklarımdaki yaşları sildim ve bir kez daha düşmanlarımı alt etmeye yemin ettim. Artık hasım gibi gelmemeye başlamış olanları bile.



ON DOKUZ

Bahçede dolaşırken buz tutmuş çiçekler kristal gibi ışıldıyor, tepemdeki dallar ise kış çanları gibi takırdıyordu.

O kadar soğuktu ki kürk şeritli eldivenler ve ağır kadifeden bir pelerin giymek zorunda kalmıştım fakat sabahın kendisi çok güzeldi. Huzur veriyordu. Son birkaç aydır pek böyle hissetme şansım olmamıştı ve kendimi şımartılmış hissediyordum. Kafes gibi birbirine geçmiş olan ağaç dallarının arasından gözlerimi kısarak baktım. Ağaçların pek çoğunun yaprakları inatçı bir şekilde yaşama tutunmuş, sıcaklık ya da gün ışığı onları salıverene kadar donmuş vaziyette beklemeye geçmişti.

Bunca karın ve bulutlu gökyüzünün arasından hâlâ güneşi görememiştim; o yüzden muhtemelen buzların çözülmesi için epey zaman geçmesi gerekecekti. Tabii öyle bir şey olursa. Öfke'nin bizim şehrimizdeyken el koyduğu şatonun çatısında tembellik yaparak güneşlenişini hatırladım. O zamanlar cehennem yuvasının kızgın çukurunu özlediğini zannetmiştim ama şimdi işin aslını anlıyordum.

Çiçek kümeleri –pembemsi mor renkli güller, şakayıklar ve taç yaprakları gümüş hilalleri andıran bir tür çiçek– labirentin geniş bölümlerine yayılmıştı. Ben iç kısımdaki patikada ağır ağır ilerliyordum. İki yanımda yükselen çitler, karla kaplı güzel ve canlı duvarlara dönüşüyordu. Öfke Hanedanı'nın bahçeleri, onun incelikli zevkinin muhteşem örneklerinden biriydi.

Dolambaçlı patikada bir süre ilerledikten sonra merkeze yakın bir yerde bir yansıtma havuzuna denk geldim.

Suyun ortasında çıplak bir kadının mermerden heykeli duruyordu. Başında yıldızlardan yapılma bir taç, ellerinde ise iki tane kavisli hançer vardı. Yüzündeki ifadeden buz gibi bir hiddet yayılıyordu. O korkutucu bıçaklarla evrenin kumaşını paramparça edecek ve bu yaptıklarından zerre pişmanlık duymayacak gibi bir hâli vardı.

Sol ayak bileğine devasa bir yılan –kollarımın iki katı kalınlığında– dolanmış, sol baldırından uyluğuna doğru yükselerek kalçalarına ve göğüs kafesine sarılmıştı. Kocaman kafası bir göğsünü örtmüştü, dilini diğer göğsüne doğru uzatmıştı. Yalayacak gibi değil de meraklı gözlerin bakmasını engellemek ister gibi.

Heykele karşı aynı anda hem hayranlık hem de korku besleyerek yanına yaklaştım. Sürüngenin bedeni, kadının mahrem yerlerini büyük ölçüde gizliyordu. Bir tür menfur koruyucu denilebilirdi buna. Pulları öyle ustaca yontulmuştu ki neredeyse yılanın gerçek olduğunu ve taşa dönüştüğünü zannedebilirdiniz.

Devasa heykelin çevresinde dolandım. Kadının uçuşan uzun buklelerinin arasına hilal şeklinde küçük çiçekler yontulmuştu. Omurgasının alt kısmına doğru yatay şekilde bir Tanrıçā sembolü kazınmıştı. Yılanı okşamak için elimi uzatmıştım ki yerin derinliklerinden ağıt yakarcasına boğuk bir uğultu yükseldi. Geri sıçradım ve sıcak ten hissi veren bir duvara çarptım. Daha korku duymaya ya da tepki vermeye bile fırsat bulamadan çelik gibi kaslara sahip bir kol belime yapışarak beni kendisine çekti. Keskin bir hançer yan tarafıma yaslanmıştı. Elimden geldiğince yavaş nefes alıp vererek hareketsiz kaldım. Saldırgan bana doğru eğilince soğuk tenimde nefesinin sıcaklığını hissettim ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Merhaba, küçük hırsız."

Haset.

Korkumu zihnimin derinliklerine, onun beni ne kadar sarsmış olduğunu fark edemeyeceği kadar kuytu bir köşeye ittim. "Öfke Hanedanı'nın mensuplarından birine saldırman büyük aptallık. Buraya davet edilmeden gelmen ise iki katı akılsızca bir iş. Senin için bile, ekselansları."

"Bir prensten bir şey çalmanın cezası ölümdür." Boğuk kahkahasında mizahtan eser yoktu. "Ama buraya gelmemin sebebi bu değil, Gölge Cadısı."

Hançeri yere atıp beni öyle ani bir şekilde bıraktı ki öne doğru sendeledim. Omuzlarımı dikleştirerek yüzümde soğuk ve sert bir ifadeyle ona döndüm. "Büyü kitabını almak istiyorsan onca yolu boşuna gelmişsin. O, bana ait."

Aslında cadılara ait olduğunu söylemek istemiştim ama bu sözcükler ağzımdan çıktığı anda bana hakikatin ta kendisi gibi gelmişti. Haset ağır ağır gözlerini kırpıştırdı. "Hem cüretkâr hem küstah. Belki de o bahsettiğin pençeleri nihayet bulmuşsundur." Bakışlarını önce benim, sonra heykelin üzerinde gezdirdi. "Son zamanlarda tuhaf bir şey fark ettin mi? Belki sihrinde bir tuhaflık?"

"Hayır."

Yüzünden bir sırıtış gelip geçti. "Hepimiz yalanları sezeriz, Emilia. Açık konuşmama izin ver. Benden bir şey çaldın ama ben de senden çaldım. Kısasa kısas."

"Benden çalınan bir şey yok."

"Büyü kitabında bir lanet vardı. Onu koleksiyonumdan alan kişi, karşılığında hayati önem taşıyan bir şeyi yitirecektir."

Damarlarımda buz gibi bir dehşet hissi dolaştı. Onun kraliyet hanedanından döndüğümden bu yana sihrimin kökenine dalmayı başaramamıştım. "Yalan söylüyorsun."

"Öyle mi? Belki de bana bir hakikat büyüsü yapmayı denemelisin."

Hançerini kınına geri koydu ve beklerken beni baştan aşağı ağır ağır süzdü. Nafile olacağını bile bile Köken kuyusuna odaklanıp içine dalarak onu –ve yüzündeki kendisini beğenmiş ifadeyi– bu Çember'den silecek denli sihir çıkarmaya çalıştım.

Vakti zamanında o uyuyan canavarın varlığını hissettiğim yerde kapkalın bir duvardan başka bir şey yoktu. Haset, benim görüntüm dahi kendisini tiksindiriyormuş gibi dudak büktü.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sen, canım benim, artık ölümlüden öte bir şey değilsin."

Arkasını dönüp uzaklaşmaya yeltendi.

Öfkeden köpürerek arkasından koşturdum. "Beni lanetlemeye hiç hakkın yoktu."

"Senin benden bir şey çalmaya hakkın vardı sanki. Bana kalırsa ödeştik."

Kurtlar Festivali'nde şarabı büyüleme planlarımı düşündüm. Gücüme ihtiyacım vardı. Bu konu tartışmaya kapalıydı.

"Tamam. Kitabı sana iade edeceğim. Bekle de gidip getireyim."

Haset ellerini ceplerine sokarak teklifimi kafasında evirip çevirdi.

"Olaylar ilginç bir yönde gelişmeye başladı. Kitap sende kalsın. Planlarının altüst olmasını seyretmek daha çok hoşuma gidiyor."

"Pazarlık yapmaya razıyım."

"Bunu daha önce düşünememiş olman ne yazık. İkimize de fayda sağlayacak bir anlaşmaya açık olabilirdim. Ama şimdi? Şimdi geri çekilip kaderin kendi yolunu çizmesini seyredeceğim."

Kendimi ona bir küfür savurmaktan ya da bu kararını tekrar düşünsün diye yalvarmaktan alıkoymak için dişlerimi sıktım. Vücudumdan ani bir ürperti gelip geçti. Dönüp heykele baktım.

"Ben olsam onu pek merak etmezdim, kızım."

"Sana bana şu şekilde–"

Tekrar Haset'e döndüm ama o çoktan gitmişti.

Geride kalan parıltılı yeşil ve siyah renklerde bir duman bulutu, onun orada olduğunun tek göstergesiydi. Tekrar heykele baktım ve derinlerinde işkence çeken her neyse, onun iniltilerine kulak verdim. Hüzünlü, umarsız bir sesti bu. Kırık bir kalp. Duygusal zırhımı delip geçen bir ses.

Öfke'nin, yapayalnız ve sersefil bir hâlde, yeraltındaki kötülük hanedanının derinliklerine gömecek kadar lanetlediği varlığın ne olduğunu merak ettim. Sonra bu cezayı almak için benim hayal edebileceğimden çok daha korkunç bir şey olması gerektiğini fark ettim. Öfke bir adalet hançeriydi; keskin, duygusuz ve vahşi.

Fakat zalim değildi. Bu feci iniltileri her ne çıkarıyorsa...

Onunla sihir gücüm yokken tek başıma karşılaşmak istemiyordum. Bahçeden koşarak uzaklaştım. O gece örtülerin arasına süzüldükten çok sonra bile acı dolu sesler hâlâ kulaklarımda çınlamaya devam etti.

Ertesi gün Fauna'yı kapımın önünde heyecanla dans ederken buldum. Kapıya bir sinekkuşunun kanat çırpması kadar hızlı ve usul bir şekilde vurdu. Kapıyı açtığımda sırıttım. Terlikli ayaklarıyla uçarcasına

hareket ederek bizi kendi etrafımızda döndürdü. "Festival davetiyeleri bu hafta geliyor!"

Gülümsemem bir anda kayboldu. Öfke'yle yaptığımız feci antrenmanın ardından onun heyecanını paylaşamazdım. Dürüst olmak gerekirse Öfke bana bu festivalden ilk bahsettiğinde de büyük bir heves duymamıştım. Fakat şimdi... Şimdi bakışlarım saate kayıyor, koridordan gelen her ses karşısında irkiliyordum. İblis prenslerden birinin etkisine karşı koymanın henüz yakınından bile geçemiyordum. Söylememe bile gerek yok ki sihir gücümü yitirmiş olmak hiç beklemediğim bir başka engel olmuştu.

Fauna birkaç gün boyunca kimin ev sahipliği yapacağını duymayacağımızı düşünüyordu fakat benim farklı şüphelerim vardı. İçimi kemirip duran korkularımın bir dayanağı olmadığından fırtına bulutu gibi üzerime çöken huzursuzluğu bertaraf etmek için elimden geleni yaptım.

Arkadaşım haber gönderip çay ve tatlı istedikten sonra elinde bir kitapla kabul salonumda uzandı. Ben de aynı şekilde rahatlamaya çalıştım fakat çok sıkıntılıydım. Bahçede Haset'le karşılaşmamdan bu yana bir laneti ya da nazarı kaldırmanın yollarını arayarak sihir kitaplarını altüst etmiştim.

Karmaşık bir işti, ya büyüyü yapanın beni azat etmesini beklemem ya da lanetin karmaşık yapısını çözmem gerekiyordu; bir büyü kitabında bunu birbirine dolanmış bir dizi sihirli ipe benzetmişlerdi. Kaynak düğümü belirleyip çözmem lazımdı. Eğer yanlış bir tahminde bulunacak ya da yanlış düğümü çözecek olursam kazara yaşam ipini kesebilirdim. Ve sonuçta ölürdüm. Nazarlara dair kitabı yazan kişi, sanki okuyanlar "yaşam ipini kesmek" ifadesini tam olarak anlamayabilirmiş gibi bunu birkaç kez vurgulamaktan geri durmamıştı.

Bir an için Lanetlerin ve Zehirlerin Başhemşiresi'ni ziyaret etmeyi düşünmüştüm fakat doğru ipi bulamayacak olursa yine ölüm ihtimaliyle karşı karşıya kalacaktım.

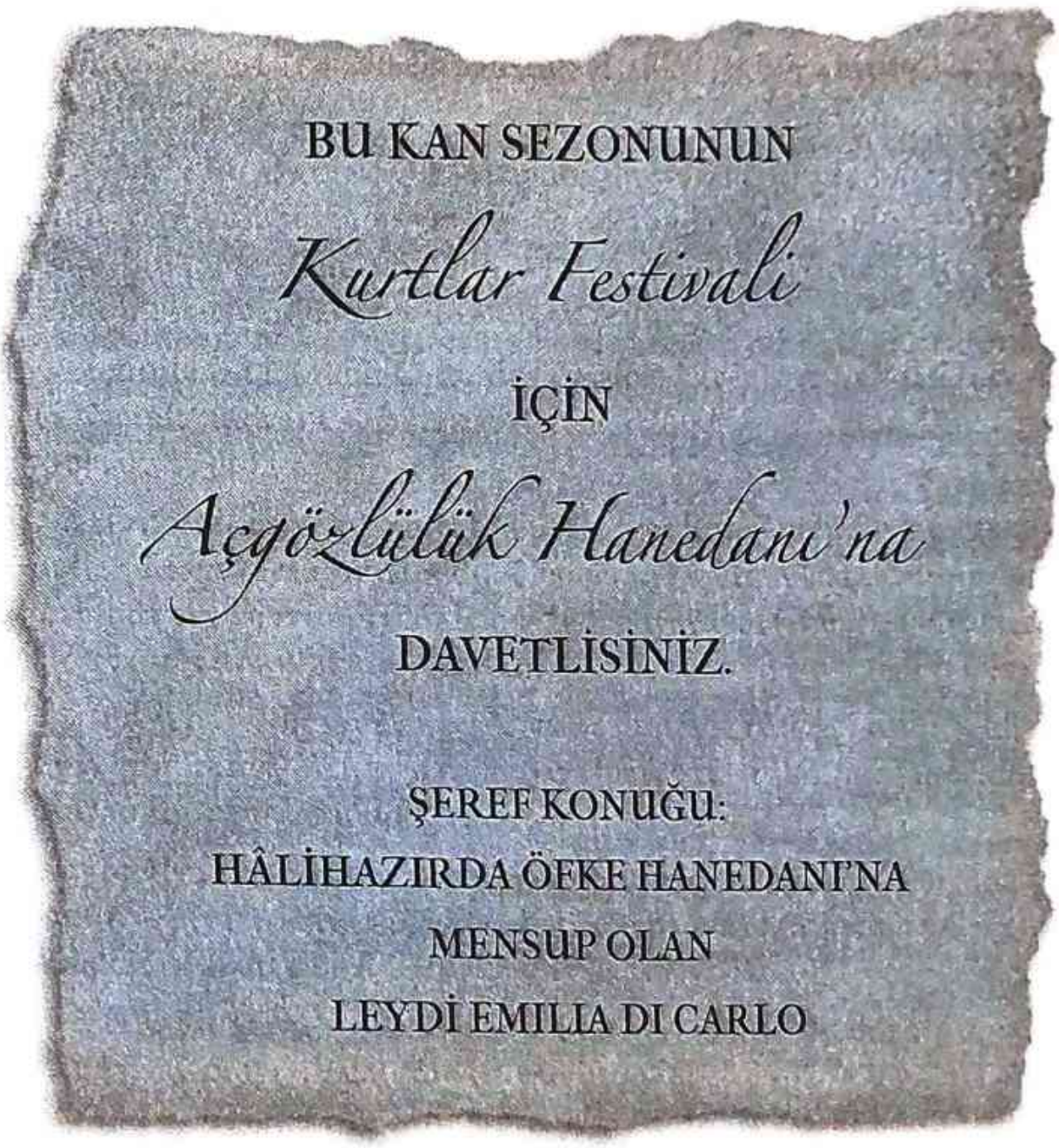
Bu, hiç denemek istemediğim bir kumardı. En azından şimdilik.

Keşke Anir gelip dersimizi erkenden başlatsaydı. Fiziksel antrenman, gergin sinirlerimi yatıştırırdı. Ve kendimi bir an evvel bu asabiyetten kurtarmam gerekiyordu.

Nihayet akşamın ilerleyen saatlerinde bir hizmetkâr, o ana dek korkuyla beklediğim zarfı getirdi. Üzerinde bir kraliyet arması ya da

içinde ne olduğuna dair bir emare yoktu ama *biliyordum*. Üzerinde yazan tek şey benim ismim ve unvanımdı. Bu da zarfın içindekinin kraliyet hanedanının prensinden gelen bir nottan ibaret olmadığını gösteriyordu.

Zarfı hizmetkârdan idam kararım gelmiş gibi isteksizce aldım. Öfke'nin bana hediye etmiş olduğu ince hançeri üst kısmında kaydırarak katlanma yerini kesip düzgünce açtım.



Kalbim biraz daha hızlı çarpacak olursa kaburgalarım kırılabilirdi. Bana nihayetinde ev sahipliği yapacak olan Hanedan'ı seçmeye *çağrılıyor* olsam bile bir seçme şansım olacağı söylenmişti. Diğer kuralların da son dakikada bir kenara atılacağından korkmaya başlamıştım.

Gözlerimi davetiyeye dikip baktım; zarafeti, içimde uyandırdığı panikle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Şeref konuğu olarak seçilmiş

olmam sürpriz değildi; Öfke, şanssız kişinin muhtemelen ben olacağımı açıkça söylemişti zaten fakat bunu yazılı hâlde görmek her şeyi daha gerçek kılmıştı.

Özellikle de en büyük korkumun ya da kalbimde yatan bir sırrın bütün topluluğun önünde zorla benden alınması söz konusuyken. Öfke'nin "dersleri"nin bana vermiş olduğu aşağılama ve dehşet hissinin anısı hâlâ kafamda taze olduğundan midem bulanmaya başladı.

"Nedir o?" Fauna kitabını kenara koydu. "Ekselansları seni mi çağırtıyor?"

"Hayır." Bir nefes koyverdim. "Kurtlar Festivali'ne davetiye gelmiş."

"Bu kadar çabuk mu?" Divandan fırlayarak bastıramadığı heyecanıyla elini uzattı. "Bu sezon kim ev sahipliği yapıyormuş?" Ona kartı uzattım ve bakışlarını üzerinde gezdirirken ağzı şaşkınlıktan *açık* kaldı. "Açgözlülük Hanedanı. Çok ilginç. Onun partilerinin hovardalığı efsanedir. Haset ve Hırs, ev sahipliği yapma taleplerini geri çekmiş olmalılar."

"Herhâlde Açgözlülük Prensi'nin epey yiyeceği vardır."

"Sadece o değil. Onun hanedanı her türden hazza düşkündür. Çeşmelerden alkol akar, alacakaranlık bahçesinde kıyafet isteğe bağlıdır ve kaçamaklar genellikle balo salonunda sıralanan cam odalarda yapılır. Onun dünyasında mahrem diye bir şey yoktur. Her şey tüketilmeye hazır hâldedir; vücutlar, yiyecekler, içecekler, bedensel arzular ve her türden ahlaksızlık. Akılda kalacak bir etkinlik olacak doğrusu. Onun ev sahipliği yapacağını biliyor muydun?"

"İlk defa bu konuda bir şey duyuyorum. Sen onun partilerine hiç katıldın mı?"

"Hayır. En son ev sahipliği yaptığında yaşım çok küçüktü. Ama hep merak ederdim. Anlatılan hikâyelerden bazıları gerçeküstü, masalsı esintiler taşıyor. Neyin gerçek, neyin fanteziden ibaret olduğunu ayırt etmek güç. Özellikle de şu yazarın en son kraliyet makalesinde onun hakkında yazdıklarından sonra."

"Herhâlde köşe yazarları bayağı ilham alıyorlar."

"Evet, doğru. Özellikle de bu kadın öyle. Ondan gerçek anlamda *nefret ediyor.* Söylentilere göre kadının kuzeninin asil biriyle evlenme şansını yok etmiş; o lanetli kalemini eline almasının sebebi buymuş.

Ne skandal ama!" Mutlu bir şekilde iç çekti, sonra aklına gelen yeni bir düşünceyle tozpembe düşlerinin üzerine yağmur yağmış gibi kaşlarını çattı. Bakışları bir kez daha davetiyeye kaydı. "Sence kalbinden hangi korku sökülüp alınacak?"

"Her ne olursa olsun, korkunç olacağından eminim."

"Belki çok da kötü olmayacak bir şey üzerinde çalışabiliriz."

"Keşke en büyük korkum; baloda birinin ayağına basıp olay yaratmadan dans edebilme kaygımdan ibaret olsaydı."

Dans etme konusundaki gerginliğim tam anlamıyla yalan sayılmazdı. Daha önce hiçbir kraliyet balosuna ya da resmî dans davetine katılmamıştım. Sadece kendi çevremizdeki insanlarla festivallerde dans etmiştik. Burada herkesin yargılayıcı bakışları üzerimde olacaktı. Ne düşüneceklerini ya da bana gülüp gülmeyeceklerini dert etmemeliydim ama orada öylece herkesin gözleri önünde dikildiğimi düşündüğümde midem düğüm düğüm oluyordu.

"Sen bir dâhisin!" Arkadaşım yüzünde kocaman bir sırıtmayla bana döndü. "Bir büyü ya da içebileceğin bir iksir araştıralım. Seni en büyük korkunu haklı çıkaracak şekilde Yedi Çember'in *en kötü* dansçısı yapalım."

"Fauna," diye uyardım. "Ben sadece şaka yapıyorum."

"Hayır, işe yarayabilir. Bu korkunun şiddetle hayat bulmasını sağlayacak bir iksir içersen baloda senden çekilip alınacak şeyin bu olması ihtimali yükselir."

"Peki ya dalaveremiz ortaya çıkarsa, o zaman ne olacak?"

"Usta işi bir büyü ya da iksir kullandığımızdan emin olmamız gerek."

"Öyle olsa bile kraliyet mensupları hainlik ve yalanları sezebilir."

"Kusursuz olmasını sağlayana kadar çalışmamız gerekecek, hepsi o."

"Bu konuda endişelenmemize gerek yok; çünkü kimseyi *kandırmıyoruz*, Fauna."

"Belki başhemşireye sorabiliriz, eğer–" Fauna bakışlarını davetiyeden kaldırdı ve yüzümdeki ifadeyi gördü. "Ah, melek kanı aşkına. Cidden kafa dağıtmaya ihtiyacın var gibi görünüyor. Tam da buna uygun bir yer biliyorum. Gel, hadi gidelim."

Bana karşı çıkma fırsatı tanımadan koluma yapıştı ve koşturarak odadan çıktık. Davetiye elinden düşmüş, o an için unutulup gitmişti. En azından onun açısından.

Korku, göğsümde davul gibi aralıksız ve düzenli bir ritimle çalıyordu. Üstelik festival gelip çatana kadar geçeceğini de hiç düşünmüyordum.



Fauna'nın kafa dağıtma anlayışı bana daha uygun olamazdı. Beni neredeyse sürükleyerek sarayın koridorlarından geçirmiş, birkaç merdiven indirmiş, hizmetkârların koridoruna sokmuş ve nihayet telaş içerisindeki bir mutfağın kapılarından içeriye davet etmişti. Sesleri ve görüntüleri sindirmeye çalışarak orada öylece dikildim.

Çalışanlar bugünkü akşam yemeğini hazırlarken mutfak hayatla dolup taşıyordu.

İçeride boylu boyunca uzanan birkaç masa vardı; her birinde kümeler hâlinde çalışan işçilere farklı görevler verilmişti. Bazıları sebzeleri doğrarken bazıları et kesiyor, kimisi de ekmek ve kurabiye yapmak için hamur yoğuruyordu. Sos tavalarının ve tencerelerin başında duran pek çok kişi vardı.

Gözyaşlarım akacak gibi oldu ama kendime engel oldum. Öfke Hanedanı'nın mutfak çalışanlarının gözleri önünde ağlamanın bir yararı olmazdı. Aşçı bizi şöyle bir süzdükten sonra pencerelerin dizildiği bir duvarın önündeki masayı başıyla işaret etti. Açık duran pencerelerden fırın ateşinden yükselen sıcaklık dışarı süzülüyordu. "Ne isterseniz kullanabilirsiniz, Leydi Emilia. İhtiyacınız olan bir şeyi göremezseniz sormanız yeter."

"Teşekkürler."

"Bana değil, ekselanslarına teşekkür edin. Bize arzu ettiğiniz her şeyi size sunmamız emredildi."

"Öyle mi?" diye cıyakladı Fauna, ben mutfağın iç tarafına doğru ilerlerken. "Ne kadar da düşünceli. Öyle değil mi, Leydi Emilia?"

"Aynen öyle."

Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Buranın bizim küçük aile restoranımızla uzaktan yakından ilgisi yoktu –çok daha büyük ve debdebeliydi– ama bana ev gibi gelmişti. Mantığım tersini söylese bile üzerime bir minnet duygusu çöktü. Öfke nihayetinde buraya, bu diyarda bana

her şeyin aksine aşina gelecek tek yere yolumun düşeceğini tahmin etmişti.

Baş aşçıya döndüm. "Beni mutfağınıza kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Aşçı başını eğdikten sonra gerisingeri dönüp mutfak şeflerine emirler yağdırmaya koyuldu.

Buz kutusunu açıp bir sepet dolusu dolgun yemişi gördüğümde bedenimdeki gerginliğin çözüldüğünü hissettim. Hemen yanlarındaki içinde *ricotta* olduğundan neredeyse emin olduğum bir kap duruyordu. Ailemizde tatlı konusunda asıl yetenekli olan annemdi ama ben de köy turtası yapacak kadar çok şey öğrenmiştim.

Tüm malzemelerimi toparladım ve devasa pencerenin önünde çalışma alanımı oluşturdum. Çok geçmeden turtanın dış kabuğunun hamurunu yoğurmuş ve karıştırmıştım. Yemişleri çabucak yıkadım ve üzerlerine şeker serpilmesini beklerken kurumaları için bir havlunun üzerine bıraktım.

Belki krema da hazırlardım.

Metale sürten bir metal sesi duyunca başımı kaldırdım. Öfke ile Anir pencerenin önünde ileri geri sıçrıyorlardı. Kılıçları ve hançerleri gök gürültüsü gibi çarpışıyordu. Onlar birbirlerinin üzerine atılıp havada silahlarını çarpıştırırken aval aval bakmaktan kendimi alamadım. Keskin hançerler birbirine her değdiğinde havada kıvılcımlar uçuşuyordu.

Fauna'ya suçlayıcı bir bakış attım. "Gördüğüm kadarıyla kafa dağıtmak derken kastettiğin tek şey mutfak değilmiş."

Sırıtması masum olamayacak kadar genişti. Sıçrayıp pencerenin cumbasına yerleşti ve bir kalemle defter çıkarıp sayfaların üzerinden iki savaşçının yaptığı dövüş provasını seyrederken tarif notları tutuyormuş gibi davranmaya girişti. İkisi kılıçlarını kafalarının üzerinde savururken güçlü göğüsleri ağır silahların ve antrenmanın verdiği yorgunluktan inip kalkıyordu.

"Ne kastettiğini hiç bilmiyorum, leydim. Burada olacaklarını bilmiyordum."

"Çok kötü bir yalancısın." Anir'e bakışlarını gördüm ve ikisinin Makaden'in dili kesilmeden evvel pür neşe sohbet ettiklerini hatırladım. "Ona ne zamandır âşıksın?"

Başını hızla kaldırdı. "Ölümlüye bir şeyler hissettiğimi de nereden çıkardın?"

"Tanıştığımızda birini beğendiğinden bahsetmiştin. Gözlerini ondan alamıyorsun. Şimdilik bunu gizli tutmak istersen burnumu sokmam ama Anir'i severim." Hazırladığım tatlı istasyonunu başımla işaret ederek ona bu konuyu kaynatma fırsatı verdim. "Oklavayı alıp yardım etmekten korkmana gerek yok. Seni ısırmaz."

Not defterinin ardından kıkırdadı. "Belki öyle ama prensin sana bakışlarını gördün mü? Asıl dikkat etmen gereken *onun* ısırması."

Dış kabuğun hamurunu büyük bir dikkatle açtım. Ona *bakmamak* için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Şatoda onca yer varken kolsuz deri zırhıyla antrenman yapmak için illaki mutfağın hemen önünde, tam da bu anı seçmek zorundaydı sanki.

Gerçi bu güya *beklenmedik* karşılaşmada Fauna'nın da aynı şekilde suçlu olduğunu tahmin ediyordum.

"Tatlıya çok düşkündür," dedim, hâlâ bir cevap beklediğini fark ederek. "Aslında turtaya bakıyor."

"İştahı sadece tatlıya yönelik değil bence, leydim. Keşke Anir de bana böyle hasretle baksaydı."

"Peşine düş öyleyse."

"İnan bana, yakınlaşma girişimime olumlu baktığına dair herhangi bir işaret verseydi hiç durmazdım. Ekselansları da şu anda aynı ikilemden geçiyor gibi görünüyor."

Bakışlarım bana ihanet ederek pencereye kaydı. Kılıcını savururken Öfke'nin teninde beliren ter tabakası meşale ışığında parıldıyordu. Anir'in hançerinin metaliyle çarpıştıkları anda bakışlarımız buluştu. Fauna haklıydı. Öfke, bağımızın sihrini ortadan kaldırmaya çalışır gibi görünüyordu. Ve bu savaşı kaybediyordu. Bakışlarını gizlemeye zahmet etmiyordu.

Hiç vakit yitirmeden hamuru açmaya döndüm. Bu sefer gereğinden daha fazla konsantre olmuştum.

Hançerin onun teninde kaymasının verdiği hissi unutamıyordum. Oklavayı bir kenara bırakıp kemiklerin sessiz çatırtısını aklımdan çıkarmaya çalışarak turtanın dış hamurunu yapmaya giriştim.

"Dürüst konuşacak olursam; sana bahşettiği küçük bir iyilik değil."

"Ne iyiliği?"

"Evlilik bağını tamamlaman için ısrar etmemesi. Herkes sadece bu meseleyi konuşuyor."

Yanaklarımın kızarmasının mutfağın sıcaklığından kaynaklandığının zannedileceğini umut ettim. Ne harikaydı doğrusu. Bütün saray birlikte yatmamızı konuşuyordu. "Bu diyarın sahiden seçimler ve iyilikler arasındaki farkı ayırt etmeyi öğrenmesi gerekiyor."

Fauna omuz silkti. "Bazıları nişanı başlattığın gece seçimini yapmış olduğunu öne sürebilir. Gerçek bir seçim hakkından yoksun kalanın o olduğunu."

"Öfke'nin saray eşrafının bizim şahsi meselelerimizi konuşmasına hoşgörüyle baktığına inanmakta zorlanıyorum."

"Bu Çember'in müstakbel prensesi olarak konumun *herkesi* ilgilendiren bir mesele."

"Ben–"

"Kimse seni suçlamıyor, leydim. Sadece... İkinci bir hükümdarın varlığı, kraliyet mensuplarına daha fazla güç bahşediyor. Bizi diğer hanedanlarda canı sıkılan prensler karşısında güvenceye alıyor. Aralarında zaman zaman durduk yere bela çıkarmaktan hoşlananlar var. Prensler ölümsüz ve çoğu iblisin inanılmaz derecede uzun hayatları var ama bizim yok. Saray eşrafının büyük çoğunluğu savaş kapıya dayanırsa prensin diyarımızın iyiliği için elinden geleni ardına koymayacağından endişeleniyor. Etrafta onun güçten düşüyor olabileceğine dair fısıltılar dolaşıyor."

"Bu çok saçma," diye dudak büktüm. "O, hayatımda tanıştığım en güçlü prens."

"Söz konusu olan onun gücü değil, kalbi. Seni kolaylıkla baştan çıkarabilir. Gerekirse etkisini kullanır. Fakat sana kendi kararını vermen için zaman tanıyor."

"Affedersin ama bunun sizin açınızdan nasıl bu denli yabancı bir kavram olabildiğini anlamakta zorlanıyorum. Saray eşrafındakiler gerçekten beni evliliğe zorlaması gerektiğine mi inanıyor? Ya da beni isteğim dışında yatağa atması mı gerek? Ölümlü dünyada bu iğrenç davranış aleyhine yasalar var."

"Ben tecavüzden bahsetmiyorum, leydim. Ona burada da müsamaha edilmez. Öfke, birine isteği dışında sahip olmaya cüret edenin

canını alır." Fauna beni süzdü. "Bu kadar şaşırmış görünme. Yedi Çember'e günah hükmediyor olabilir fakat bizim diyarımız için bile aşırı kaçan ahlaksızlıklar vardır. Tecavüzün cezası ölümdür. Bunu da Öfke bizzat infaz eder. Hadım etmenin uygulandığı başka saraylar da var. Ama sana yemin olsun ki bir prens, özellikle de bizim prensimiz seni baştan çıkarmaya karar verseydi, kendi iradenle onun yatağına girmeyi *tercih ederdin.*"

"Saray eşrafı da onun neden beni baştan çıkarmaya çalışmadığını mı merak ediyor?"

"Başka pek çok şeyin yanı sıra, evet." Ben krema yapmayı bırakıp ona bakınca omuz silkti. "Bir düşünsene. Takım elbisesinin bir manşeti aşınmış olsa bütün saray eşrafı konuşmaya başlar. Bir prens kendi kıyafeti kadar basit bir şeye bile hâkim olamıyorsa Çember'inde yaşayanları önemsemesine ihtimal yoktur, diye inanırlar."

"Kumaştan iplik çıkmış diye dedikodu yapıyorlarsa çok fazla boş vakitleri var demektir."

"Mesele aslında kıyafet değil. Prensin küçük ayrıntılara yeterince özen göstermemesinin veya önem vermemesinin *sebebinin* altında yatan şey."

Kendisine pazardan o eski püskü gömleği getirdiğimde Öfke'nin hakarete uğramış gibi davrandığını hatırladım. O zamanlar sadece kibirli davrandığını ve köylü kıyafetlerine alışkın olmadığını düşünmüştüm. Şimdiyse meselenin çok daha derin olduğunu görebiliyordum – bu diyardan biri onu o hâlde görecek olsaydı, hükümdarlığını sorgulamaya başlarlardı.

"Bir hükümdarın dikkatinin dağılması tehlikelidir, Emilia. Güçsüzlüğünün göstergesidir. Bu, Günah Hanedanı ile işbirliği yapmış olan sakinlerin yeni ittifaklar peşine düşmeleri gerekip gerekmediğini sorgulamaya başlamalarına yol açar."

Üstelik Cehennem Prensleri'nin hepsi güce tamah ediyordu. Öfke, bağı nihayete erdirmeyi sahiden çok istiyor olmalıydı. Fakat benim her şeyin üzerinde tuttuğu tek şeye; seçme şansına sahip olabilmem için hanedanının güvenliğini, kazanacağı kudreti, sarayda dönen dedikoduları boş veriyordu.

"Ayrıca bir törenin gerekeceğine dair bir şeylerden bahsetti. Eğer biz..." Derin bir nefes aldım. "Yani biz şey yaparsak–"

"Tatlı, tutkulu, şehvetli bir şekilde sevişirseniz mi?" diye tamam-

ladı Fauna yüzünde masum bir ifadeyle. "Sabahlara kadar birbirinize saldırırsanız mı? Birbirinizin adını haykırırken o seni öne eğip kendi–"

"Evet. Ondan bahsediyorum. Evliliğimizin tamamlanması için törenin de gerçekleşmesi gerekiyor, öyle değil mi?"

"Öyle."

Fauna, düşüncelerimin nereye kaydığını anlamış gibi gülümsedi. "Geçmişte aranızda her ne geçtiyse geçti. Şu anda ondan şüphe duyma. Sana kendi sarayına bile aldırış etmeyecek kadar saygı duyuyor olmalı. Ne kadar geçici olursa olsun."

Fauna'nın, onun beni sevdiğine ya da önemsediğine dair bir şey söylememiş olduğunu fark ettim. Bana saygı duyan bir eşim olmasının, diğer ikisinin eksikliğini kapatıp kapatamayacağını merak etmekten kendimi alamadım. Belki de ben Hırs Hanedanı'na aittim. Üçünü bir arada yaşayamayacağım bir evliliğe razı geleceğimi zannetmiyordum.

Daha da beteri... Öfke'yi kocam olarak kabul etmeyi düşünmeye ne zaman başladığımdan emin değildim. Zaten yeraltı dünyasına gelmiştim. Çok geçmeden prenslerin her biriyle tanışacak ve bazı sırlarını keşfetme fırsatı bulacaktım. Evlenmeme gerek yoktu ki. Üstelik şu anki duygularım ne olursa olsun hiç kimse uğruna ailemden vazgeçemezdim. Bunu aklımdan çıkarmadığım sürece bütün romantik düşüncelerim uçup giderdi nasılsa.

En azından öyle umuyordum.

Gece ilerleyen saatlerde Öfke'nin kendi eliyle yazmış olduğu bir not geldi.



Sırf bana sahip olmadığını ve emir veremeyeceğini göstermek için olsa bile bir pantolon ve bluz seçmeyi ya da isteğini tümden hiçe saymayı düşündüm. Ama seçmek istediğim yol, kararlarımı fevrilikle almak değildi.

İsteklerini sıralamaya alışkın olan iblisin suratında belirecek olan şaşkınlığı görmek bir hayli tatmin edici olurdu fakat nihayetinde bu dersler benim yararıma olacaktı.

Şimdi elime geçen her fırsatı değerlendirmeliydim. Kurtlar Festivali hızla yaklaşıyordu ve iblislerle kendi sahalarında karşı karşıya gelip onları kendi oyunlarında yenmeye hazır olmalıydım. Olabilecek en şık giyimli hâlimle hepsini sırtlarından bıçaklayacaktım.

İçimi çekerek notu alevlerin arasına attım ve Öfke'yle antrenman randevumuz için giyinmeye yollandım.

YİRMİ

"Sihrin dokunuşunu hissetmeye başladığın anda kendi duygularını sımsıkı bir yumruk yapmalısın. Doğan gereği öfkeye doğru çekiliyorsun; eğer gerekirse ilk anda bunu kullan."

Öfke, silah odasında etrafımda bir çember çizerken yırtıcı bir bakışla parıldayan gözlerini elbisemde gezdirdi. O anda avıyla oynayan kusursuz bir avcıydı. Bu tuzağı kuranın kendisi olmadığını bilmemesi ne yazıktı. Buradan zaferle çıkan da o olmayacaktı.

Bu akşam kesinlikle hayvani yanı insani tarafına ağır basıyordu, özellikle de savaş gibi meseleler söz konusu olduğunda.

Bacaklarına yapışan deri pantolonu ve onunla takım, önden bağlanan kolsuz zırhının içinde dönüşüm geçirmiş gibi görünüyordu. Bu, bir saray dolusu iblise hükümdarlık eden görgülü prens değildi. Bu, doğası savaşmak olan bir yaratıktı. Bugün Anir'le yaptıkları antrenman haricinde, o savaş yaralarını taşıyan savaşçıyı ilk görüşümdü bu.

Dişleri, gülümsemeyi hiç andırmayan bir parıltıyla ortaya çıktı ve tamamen hayvana dönüştüğüne dair şüphelerim iyice kuvvetlendi. Bu, onun hoşuna gidiyordu. Bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim. Belki ben de aynı durumdaydım.

"Teninde gezinen bir fısıltı gibi gelecek. Öyle hafif olacak ki zar zor fark edeceksin. Hatırlaman gereken tek şey; özgür iraden. İstemezsen kimseye boyun eğmezsin."

Aramızdaki hava elektrikle yüklüydü. Beni kendisini hançerlemeye zorladığından beri aramız pek dostane sayılmazdı fakat artık nefretle yanıp tutuşmuyorduk da. O Savaş, ben Cazibe rolünü üstlenirken bu derste işler daha da ilginçleşecek gibi görünüyordu.

"Yani asıl söylemek istediğin; zihnime ve irademe odaklanmam. Ya da duygularıma hâkim olabilmek için seni öldürdüğümü hayal etmem. Bunun zor bir yanı yok ki." Gülümsedim. "Bu akşamki derste ustalaşırsam bence sen benim ayaklarıma kapanmayı kabul etmelisin. Hatta seni dizlerinin üzerine çökmüş, yalvarırken görmek çok hoşuma gider."

Bakışları tekrar korsajımda gezindi.

Elbisemin önünde minik kurdeleler sıralanmıştı. Antrenmanımız geçen seferkine biraz olsun benzeyecekse böyle bir elbise seçmesinin ardında yatan amacın ne olduğunu kestiremiyordum. Hiç şüphesiz iblis etkisiyle fiyonkların her birini çözmemi sağlayacaktı. Ben karşısında dantelli iç çamaşırlarıma dek soyunmuş vaziyette kalana kadar da vazgeçmeyecekti.

Belki de benim kendi gizli arzularım su yüzüne çıkıyordu. Özellikle giydiğim iç çamaşırlarını büyük bir özenle seçmiştim.

"Bahislere meraklı olan Hırs'tır, ben değil."

"Yine de kazanacak olursam kibrin ağır bir darbe alacak gibi görünüyor. O yüzden önümde diz çökmezsin. Belki de herhangi birine teslim olma fikrini miden kaldırmıyordur. Söz konusu kişi; müstakbel eşin olsa bile."

"Yanlış düşüncelere kapılma, Emilia. Ben senin önünde diz çöktüğümde amacım teslim olmak değil, fethetmek olur. Kafanda herhangi bir şüphe varsa seni seve seve haksız çıkartırım. Şimdi zırhımı çöz."

Sözlerinde sihirli bir emrin tınısı seziliyordu.

İblis etkisi duygularımı ele geçirip prensin iradesine göre şekillendirmeye yeltenirken demin bahsetmiş olduğu hafif gıdıklama hissini duyumsadım. Silah odasının ortasına kadar gelmiştim ki kendimi o günahkâr mengeneden kurtardım. İçimde küçük bir heyecan kıvılcımı hissettim. Ona karşı koymak için sihrime ihtiyacım yoktu. İradem yeterliydi.

"Zırhımı çöz, *hemen şimdi*. Sonra hançerini kemerime götürüp onu kes."

Bu kez Öfke bütün gücünü kullanmıştı. Sihir beni okşayarak ileri atılmaya zorladı. Saniyeler içerisinde zırhını çözüp bir kenara atmıştım bile.

Elimi elbisemin altında gezdirdim ve hızlı bir hareketle orada saklı duran hançeri çıkardım. Bıçağı kemerine yaslamıştım ki kontrolü tekrar ele geçirdim.

Öfke'nin dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı. "Dikkatin dağınık."

"Neden acaba?" Düşünüyormuş gibi yaptım. "Belki de Kurtlar Festivali için aldığım davetiyeyle alakalıdır. Açgözlülük'ün partilerinin hovardalığının efsane olduğunu duydum."

"Etkinliklerin çoğu günah ve ahlaksızlıkla dolup taşmakta zaten. Bu diyarın düzeni böyle; zaten bu yüzden antrenman yapıyoruz. Fakat kafana takılan şey bu değil."

"Festivalin nerede olacağına dair küçük de olsa bir söz hakkım olacağını zannediyordum." Hançeri elimde evirip çevirdim. "Ben hiç... Bunu sabırsızlıkla beklediğimi söyleyemem."

"O zamana kadar her türlü duygusal manipülasyonu sezebilecek hâle geleceksin. Eğer uygunsuz davranacak olurlarsa onların etkisinden kurtulmayı başaracaksın."

"Mesele o da değil."

Yüzümü inceledi. "Hoş olmayacak ama hayatında başa çıkmak zorunda kalacağın en kötü şey de sayılmaz."

"Her zamanki gibi içimi rahatlatma konusunda muazzam bir iş çıkarıyorsun. Ben..." Başımı iki yana sallayarak hançeri kınına geri sokmak için eğildim. "Benden çekilip alınacak olan tek şey korkum değil."

"Erkek kardeşlerim sana zarar vermez."

"Dans etmeyi bilmiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "İstemezsen dans etmek zorunda değilsin."

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Dans etmek, bana erkek kardeşlerinin her biriyle ayrı ayrı zaman geçirme fırsatı verecekti. Herhâlde o esnada aramızda biraz da olsa konuşma geçerdi. Görgü eksikliğimin planımı gölgelemesini istemiyordum. Artık şaraba büyü yapmaya yeltenemeyeceğime göre dans ettikten sonra bir şeyler yudumlamak, sohbet başlatmak için yerinde bir mazeret olurdu.

"Muhtemelen haklısın." Zorla gülümsedim. "Bunu dert etmem çok saçma."

Öfke hemen cevap vermedi. Gözlerini kısarak başını yana eğdi. "Şehvet'le karşılaştığın gece şenlik ateşinin başında dans etmiştin. O zaman harikuladeydin. Vals yapmayı beceremenen için bir neden göremiyorum."

Omuz silkerek bakışlarımı az ötedeki masaya çevirdim. Birkaç tane tuhaf görünüşlü hançer düzgünce sıralanmıştı. Hepsi simsiyahtı ve bıçağıyla kabzasının tam ortasında kesilmiş uzun bir parça vardı.

"Yirmi santimlik fırlatma bıçakları." Öfke masanın başına geçip bıçaklardan birini aldı. "Saf çelikten yapıldılar. Tutuşunu kolaylaştıracak yumuşak kabzaları vardır. Daha isabetli fırlatabilmen için ağırlıkları ön taraflarındadır. Denemek ister misin?"

Parmağımı soğuk metalin üzerinde gezdirdim. "Evet."

"Alt taraftan tut. Bir döndürme tekniği üzerinde çalışalım."

Bıçağı kabzasından tuttum ve Öfke'nin silah odasının bu bölümünün öbür ucunda işaret ettiği ahşap hedef tahtasını hedef aldım. Bıçak havada süzülerek hedefin ortasının sol tarafına çarptı ve yere düştü. İblis prens başıyla onaylayarak bana başka bir bıçak uzattı. "Bıçak saplanmadı; çünkü çok yakın duruyorsun."

"Bunu nereden anlıyorsun?"

"Döndürerek atış yaptığında bıçak düştüğü zaman aşağı bakıyorsa bu, bir adım geri gitmen gerektiğini gösterir. Bıçak fırlatmanın ve hedefini tutturmanın yarısı durduğun yere bağlıdır."

Duruşumu değiştirip adımları tekrarladım. Bu kez bıçak kırmızı çemberin hemen sağına isabet etti ve orada kaldı. İçimde derin bir sevinç duydum.

Elimi uzatarak bana diğer bıçağı vermesini bekledim ama onun yerine Öfke'nin parmaklarının benimkilere dolandığını hissedince şaşırdım. Buna anlam veremeyerek ona döndüm.

"Sen ne–"

"Yeni bir derse başlıyoruz." Beni usulca kendisine çekti. "Bir elini omzuma koy. Bunu da hafifçe tut. Güzel." Bedenlerimizin açısını ayarladıktan sonra dimdik durdu. "Hareketler çok basit. Bir kutu biçiminde dans ediyor olacağız. Sağ ayağının topuğuna basarak geri adım at. Sonra sol ile aynısını tekrarla. Hareket ederken aralarında bir ayak kadar mesafe kalsın."

"Burada dans edemeyiz."

"Tabii ki ederiz."

Tuhaf bir çift olmuştuk. Zırhı yokken Öfke'nin göğsü çıplaktı, deri pantolonu ise vücuduna yapışmıştı. Ben kıpkırmızı ipekler içerisindeydim. Onun bunu dert ediyor gibi bir hâli yoktu. Kendisi de en şık balo kıyafetini giymiş gibi davranıyordu.

Savaşçı prens bana ağır ağır adımları gösterdi ve aramızda bir omuz boyu mesafe bırakarak farazi bir kutu içerisinde ileri, geri ve iki yana hareket etmeye koyuldu.

Ayağına basacağımdan ya da bacaklarına dolanacağımdan korkarak tüm dikkatimi ayaklarımıza verdim.

"Çeneni yukarı kaldır; böylece gözlerime hayranlıkla bakabilirsin." Kaşlarımı çatınca sırıttı. "Ne kadar yakışıklı olduğuma, bir de dans etmekte *ve* öldürmekte ne kadar yetenekli olduğuma odaklanmanı ve başka her şeyi unutmanı istiyorum. Beni öpmeyi ne kadar çok istediğin hariç."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Sen iflah olmazsın."

"Belki." Elini belime doğru kaydırıp beni hafifçe kendisine çekerken sesi alçaldı ve baştan çıkarıcı bir hâl aldı. "Ama artık bir Tanrıça gibi dans ediyorsun."

Sıcaklığı, iltifatı, parmaklarımın altındaki sert kasları... Hepsi ona sokulmama yol açtı. Öfke dudaklarını kulağıma yasladı. "Sen–"

"Burası artık kahrolası bir balo salonuna mı döndü?" Anir kapı pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kirpiklerini kırpıştırırken suratında hınzır bir sırıtma belirdi. "Bu yeni tekniği tüm askerlere öğretecek misin, ekselansları, yoksa sadece biz güzellere mi özel?"

Öfke büyük bir çaba harcayarak bakışlarını benden ayırdı ama duruşumuzu bozmadı. "İyi bir savaşçı, silah kullanmakta yeteneklidir. Büyük bir savaşçı ise dansta yeteneklidir. Belki seni yeni dans ustası olarak atamalıyım."

"Kulağa çok heyecan verici gelse de zindandan haber getirdim." Anir alelade bir tavırla yaslandığı pervazdan ayrılarak doğrulduğunda yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Ölümlüyle ilgili bir durum var."

Öfke gerildi. "Ne oldu?"

Anir'in bakışları bana çevrildi. "Emilia'yı görmek istiyor."

"Antonio mu?" Kalbim küt küt çarparak Öfke'den ayrıldım. "O burada mı?"



YİRMİ BİR

Öfke Hanedanı'nın zindanlarının yeraltında olmasını bekliyordum. Sadece ıssız koridorlar boyunca uzanan meşalelerin solgun ışıklarıyla bölünen, bitmek bilmez bir karanlık. Odalardan yayılan, unutulmuş ve lanetli kimselere ait idrar ve benzeri iğrenç kokularla nemlenmiş taşlar. Kendilerini Cehennem'de hapsolmuş vaziyette bulacak denli menfur işler yapmış, işkence gören ruhların çığlıkları. Kendimi bahçedeyken duyduğum iniltilerin buradaki hücrelerden geldiğine ikna etmiştim.

Gerçek ise bambaşkaydı.

Bir kulede yer alan geniş bir merdivenden çıkmaya başladık. Hava serin ve temizdi. Kemerli yüksek pencerelerden içeri ışık doluyordu. En tepede karşımıza zarif bir ahşap kapı çıktı. Dışarıda bekleyen muhafızlar yoktu. Bu Günah Hanedanı'nın prensi ve muhtemel prensesiyle görüşmek için –şu solgun taş duvarların hemen ardında– bekleyen katile yöneltilmiş silahlar yoktu.

Öfke'ye inanamaz gözlerle baktım. "Başına kimseyi dikmedin mi?"

"Bu kapı sihir yoluyla kapatıldı. Ayrıca dışarıdan kilitleniyor." Avcunu ahşaba yasladı ve kapı açıldı. "Sadece ikimiz için açılmak üzere büyülendi."

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım. Konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim. Öfke bana ya göründüğünden daha fazla güveniyordu ya da beni tehdit olarak görmüyordu. Beni hafife almakla aptallık etmiş olurdu.

Odaya girdim ve duraksadım.

Antonio elinde bir kitapla konforlu deri bir koltuğa gömülmüştü. Yanındaki sehpada üzerinde dumanı tüten bir fincan çay duruyordu. Kucağına bir diz battaniyesi çekmişti. Diyarın karlarla örtülü dağlarına bakan bir cumbanın içindeydi. İleride abanoz rengi bir nehir, devasa bir yılan misali kıvrılarak akıyordu. Manzara nefes kesiciydi ve oda, kutsal kardeşliğin yatakhanesinden çok daha iyiydi. Bu hapishane hücresinde âdeta bir yuva konforu sunuluyordu.

Nefes alabildiğimden emin değildim.

İçeri girdiğimizi fark eden Antonio başını kaldırıp baktı. Kahverengi gözlerinde sıcak ve samimi bir ifade vardı. Daha evvel bana bakarken gözlerinde beliren nefret ve tiksinti yok olmuştu.

"Emilia. Gelmişsin."

Gülümsemesi ve yumuşak ses tonu karşısında içimde beliren öfke bir anda bütün benliğime yayıldı. Kız kardeşimin öldürülmesine alet olan insan, elinde bir kitap ve sıcak bir içecekle keyif çatıyordu. Sanki suçunun cezasını çekmek yerine bir süreliğine kutsal kardeşlikten ayrılıp tatile çıkmıştı. Öfke onun yerini benden gizlemekle akıllılık etmişti.

Odanın yarısına varmıştım ki Öfke'nin kolları belime dolanarak beni havaya kaldırdı. Dokunuşu, damarlarımda dolaşan alevleri yatıştırmaya yetmemişti.

Tekmeler savurarak bu menfur insana bir darbe indirmeye çalıştım.

"Beni hemen bırak! Onu geberteceğim!"

Öfke hiç aman vermeden beni sımsıkı tutarak kendine bastırdı. İçimde yükselen öfke aklımı başımdan aldığından onun elinden kurtulmak için debelendim. Zihnimin derinliklerinde bu tepkimin aşırı olduğunun farkındaydım ama mantıklı davranma yetimi yitirmiştim.

Görebildiğim tek şey kıpkırmızı bir renkti.

Hiddetin kızılı ve ikiz kardeşimin yerde göle dönmüş kanının kırmızısı. Üzerinden geçip hayatımda huzur namına ne varsa yitirdiğim, ellerimi lekeleyen kırmızılık. Şimdi ben de onun elinde ne var ne yoksa alacaktım. O da Vittoria'yla aynı kaderi paylaşacaktı. O kahrolası yüreğini gerekirse dişlerimle göğsünden sökecektim.

Antonio kitabı bıraktı ve kocaman gözlerle koltuğuna iyice gömüldü. Korkunç saldırımla arasında duran tek şey iblisti. Ne kadar kinayeli bir durumdu.

"Öfken konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun, leydim?"

Prensin alçak sesindeki belli belirsiz muziplik, içimde alev alev yanan öfkeyi körükledi. Bedenim mücadeleden vazgeçerken bambaşka bir gerilimle yüklendi.

Öfke beni bırakmadan ikimizi koridora çıkardı ve kapıyı arkamızdan çarparak kapattı. Beni dikkatlice yere bıraktı ve sırtımı soğuk taşlara yaslayarak kollarını rahat bir tavırla vücudumun iki yanına yasladı.

Ben ona ters ters bakarken gözlerinden keyifli bir parıltı gelip geçti.

"Sinirlerine hâkim ol yoksa bunu yarın tekrar deneriz."

"Bu bir sınavdı demek."

"Sen de başarısız oldun."

Bu sonucu tahmin etmişti zaten. Burnumdan aldığım derin nefesi ağzımdan verdim. Büyülü kafatasları yüzünden tartıştığımız gece onun yaptığı gibi. Duygularım yatışana kadar aynı şeyi iki kez daha tekrarladım. "Artık sakinim."

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Yalanı sezebildiğimi gayet iyi bilmene rağmen yüzüme baka baka yalan söylemeye devam etmeni büyüleyici buluyorum. Öfke, savaş stratejilerinin altüst olmasına yol açar. Hiddetine hâkim olamazsan yaralanma tehlikesiyle karşı karşıya gelirsin."

"Tamam. Artık *biraz daha* sakinim. Ama bana sataşmaya devam edersen bu durum uzun sürmeyecek."

"Kafamda buna dair görüntüler oluşmaya başladı bile."

Tıpkı onun istediği gibi, bir anda cinayete, öfke ve hiddete dair düşünceler aklımdan uçup gitti. İçimde kalbimle pek ilgisi olmayan

yeni bir heyecan dalgası belirdi. Bakışlarım onun hınzır dudaklarına kaydı ve o davetkâr kıvrımını inceledi. Üzerimde etkisini ya da sihrini kullanmıyordu. Bu şehvet dolu duygular sadece bana aitti. Bir de bu diyara ve kışkırtıcı evlilik bağımıza.

Ya da belki de öfkesi bir anda tutkuya dönüşen tek kişi o değildi.

Belki bu benim için de bir afrodizyaktı. "Çok münasebetsizsin."

"Yalan söylüyorsun." Öfke yavaşça yaklaşarak bedenini bana yasladı. Aramızdaki fiziksel temas, hâlâ içimde tütmeye devam eden öfkeyi bastırıyordu. Dikkatimi iblise ve öfkeden kaynaklanmayan sıcaklığa yönelttim. "Ben senin nişanlınım. Ve bir seferinde dediğin gibi günahın vücut bulmuş hâliyim. Belli başlı münasebetsizlikler olacak tabii. Özellikle de Öfke Hanedanı'nın müstakbel prensesi bu denli cezbediciyken."

"Vicdansızın tekisin. Az evvel adam öldürmeye kalkıştım."

"Aynen öyle." Dudaklarını yanağıma değdirdi. "Tekrar denemeye hazır mısın?"

"Onu öldürmeyi mi?"

"Ben konuşmanı öneririm ama her zaman olduğu gibi kendi yolunu seçmekte özgürsün."

"Cinayet veya hiç değilse sağlam bir dayak."

"Dene." Bu tek sözcük, meydan okuma tınısıyla yüklüydü. "Kendimizi yine burada buluruz."

Sanki bu beni caydıracakmış gibi. "Bana güveniyor musun?"

"Senin kendine güvenmen çok daha önemli." Duvardan uzaklaştı. "Nasıl hareket edeceğine sadece sen karar verebilirsin. Ne yapmak istiyorsun?"

Tehlikeli bir soruydu bu. O katilin gövdesini karnından boğazına kadar yarıp pis kokulu, dumanı tüten iç organlarının yerlere saçılmasını seyretmek istiyordum. Fakat bu cevabı verirsem içeri dönemezdim. Az evvel neler hissetmiş olursam olayım, saygı duyamayacağım birine dönüşmek istemiyordum. Söz konusu olan ikiz kardeşimi vahşice öldürmüş kişi olsa bile birini öldürmek beni onunla aynı seviyeye getirirdi. Öfke geçen gece bu nedenle beni kendisini hançerlemeye zorlamıştı.

Artık birine zarar vermenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ellerimi kanla lekeleyemeyecektim. En azından bugün.

Öfke sessizce bekleyerek bana bir sonraki hamleme karar vermem için gerekli zamanı ve alanı tanıdı. Yüzünde ifadesiz bir bakış vardı; beni hiçbir şekilde yargılamıyordu. Aklından neler geçtiğini anlamak mümkün değildi.

Gerginliğimi atmak için omuzlarımı döndürdüm. "Ona kız kardeşimi sormaya hazırım."



"Emilia." Antonio ayağa fırladı. "Seni gördüğüme sevindim."

Ses tonuna bakılırsa asıl söylemek istediği; "Artık boğazımı parçalamaya çalışan, kuduruk bir canavar gibi hırıldayıp tekmeler savurmadığını gördüğüme sevindim," olmalıydı.

Fakat henüz yeni bir araya gelmiştik. Hırıldayıp saldırıya geçmem için daha epey zaman vardı. Kendimi zapt etmekte şimdiden zorlanmaya başlamıştım. Belli belirsiz gülümsemesine karşılık vermedim. İç organlarını deşmekten vazgeçmiş olmam, yeniden arkadaş olacağımız anlamına gelmiyordu.

Dikkatli adımlarla küçük kule odasına girdim. Öfke'yi hemen ardımda hissediyordum. Anlaşılan bana güveni de bir yere kadardı. Zeki iblis.

"Öyle mi? İlk anda kurbanlarından birinin yüzüne bakıyormuş gibi hissetmiş olmalısın. Meğer ölmemiş diye."

Aramıza tuhaf bir sessizlik çöktü.

"Ben hiç... Ne kadar özür dilesem de sana yaptıklarımı telafi edemem."

"Vittoria'ya yaptıklarını."

"E-elbette." Âdemelması inip kalktı. Neredeyse duygularının gerçek olduğuna inanacaktım. "Bir süredir ilaç alıyorum." Küçük sehpadaki dumanı tüten kupayı işaret etti. "Başhemşire, büyü bozmakta çok yetenekli."

Odanın ortasında durdum. Öfke, çevremde belli belirsiz dolanan bir gölgeydi âdeta. "Şimdiki iddian bu mu? Asıl kötülük senin nefretinde değil, büyüde yatıyordu yani."

Antonio tekrar arkasına yaslanırken beni dikkatlice süzdü. Bakışları bir an için bile arkamdaki iblis prense kaymamıştı. Sihir kullanamadığımı, bütün tehditlerimin boş olduğunu bilmiyordu. Yaşadığı korku üzerimde tuhaf bir etki bırakıyor, ona daha şiddetli bir şekilde saldırmak istememe yol açıyordu.

"Köye gidişimi hatırlıyor musun? Hani ruhlar diyarında bir Tanrıça'nın kurtlarla festival düzenlediğini iddia ediyorlardı. Böylece onlara kendilerini kötülüklerden korumanın yollarını öğretiyormuş."

"Dur da tahmin edeyim." Sesim buz gibiydi. "O köye gerçekten bir Tanrıça'nın indiğini ve seni lanetlediğini mi iddia edeceksin?"

"Emilia, Tanrım." Hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Ben hiç..."

"Seni bağışlamamı mı bekliyordun yoksa? Hak etmediğin merhameti göstermemi? Sen benim ikiz kardeşimi öldürdün. Başka masum kadınların da canını aldın. Yaptıklarının sorumluluğunu alacağına kalkmış bana batıl hikâyeler anlatıyorsun. Eğer doğru hatırlıyorsam bu hikâyelerin saçma ve asılsız olduğunu iddia etmeye pek hevesliydin. Hakikatine sahip çık, hatalarını kabullen ve eski halk masalları veya yalanlarla zamanımı boşa harcama."

Arkamı döndüm ve kapıya yollandım. Öfkemin gittikçe artan karanlığına güvenmiyordum. Öfke, yüzündeki okunmaz ifadeyi koruyarak kenara çekilip geçmeme müsaade etti.

Eşikte bir an için durup bir zamanlar sevdiğimi zannettiğim adama baktım. O zamanlar ne kadar genç ve aptaldım. Antonio hayatını kutsal kardeşliğe adamış olmasına rağmen hiçbir zaman, yanı başında dikilen Cehennem Prensi'nin yarısı kadar bile şerefli olamayacaktı.

"Bana tüm anılarına kavuştuğun ya da başhemşire sana her ne konuda yardım ediyorsa o meseleyi hallettiğin zaman haber yollarsın. Ama bana bir daha yalan söyleyecek olursan ensene çökerim. Kalbini yerinden söküp cehennem köpeklerinin önüne atarım. Öfke sonsuza dek başında bekleyip seni koruyamaz."

Antonio dudaklarını sıktı. "Beni bağışlamanı hak etmem gerektiğini biliyorum. Lütfen, Emilia. Lütfen tekrar ziyarete gelmek için çok bekleme. Güvenilir olduğumu ispatlamama izin ver."

Cehennem hâlihazırda buz tutmuştu zaten; o yüzden ona kendi rızamla tekrar dost eli uzatmam için bütün cennet bahçesinin çözünmesi gerekeceğini vurgulamaya zahmet etmedim.

Öfke'yi kulede bırakarak koşar adım odama döndüm ve soluğu banyoda aldım. Antonio'nun iğrenç varlığıyla bir arada bulunmuş olmanın verdiği hissi üzerimden temizlemem gerekiyordu. Makyaj masamın yanındaki cam taburenin başına varmıştım ki kapının usulca çalındığını duydum. "Girin."

"Leydim, ben Harlow. Görevim yardıma ihtiyacınız olduğunda sizinle ilgilenmek."

Uzun saçlarımı toplarken oturduğum yerden ona baktım. Eflatun rengi bir tene ve kar beyazı saçlara sahip genç bir iblis hizmetçi, eşikte gergince bekliyordu. Derin bir nefes alıp verdim. İçinde bulunduğum kötü ruh hâlinin akşamın geri kalanını da berbat etmesine izin vermeyecektim.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim, Harlow. Fakat zahmet etmene gerek yok. Kendi banyomu kendim hazırlayabilirim."

Bakışları gömme küvete kayarken dudağını ısırdı. Yardım teklifini reddetmem samimiyet yerine hakaret olarak mı algılanmıştı acaba? Kendimi gülümsemeye zorladım. "Suya sabun ve birtakım yağlar ekleyebilirsen güzel olur."

"Derhâl." Harlow yüzü aydınlanarak odaya girdi. "Gidip keten havlu getireyim de banyodan sonra kurulanmanız için kenara bırakayım, Leydi Emilia."

"Teşekkürler."

Hizmetçi çabucak bir reverans yaptıktan sonra odadan çıktı. Öfke'nin hizmetçilerin işlerini yaptıkları için teşekkür beklemediklerini söylediğinin farkındaydım fakat beni rahat ettirmeye çalışan birinin emeğini hiçe saymak bana garip geliyordu. Hizmetçi kız suyu ayarladı, keten havluyu serdi, sonra sessizce beni yalnız bıraktı.

İpek elbisemi omuzlarımdan kaydırdım ve makyaj masasının yanındaki kristal bir askıya astım. Avizedeki mumlar hareketlerimle titreşiyor, zaten çok zarif olan banyoya ayrı bir dinginlik katıyordu.

Antonio'nun sebep olduğu ve tüm mantıklı düşünme yetimi tüketen o öfke patlamasının ardından tam da böyle bir şeye ihtiyacım vardı. Sadece nefes alıp suya gömülerek öfkemden arınmak için kendime biraz zaman ayırmalıydım.

Kokulu yağların buharlar eşliğinde yükseldiği sıcak suya adım attım. Anir'le yaptığımız derslerden kalan ağrı sızıların ve Antonio

yüzünden bedenimi sarmalayan gerginliğin ardından su, cennet gibi gelmişti.

Boğazıma kadar suya gömülerek devasa gömme küvetin kenarına yaslandım. Zihnimi ve duygularımı arındırmaya çalışıyordum. Antonio'nun Tanrıça ve biçim değiştiriciler hakkında söylediklerini aklımdan geçirdikçe içimde o sarsıcı hiddetin yükseldiğini hissediyordum.

İlk anki öfkem yatışınca durum değerlendirmesi yapmaya girişti. Ona inanmıyordum. Fakat belki de bir iblisin etkisi altında *değildi.* Bir cadının onun yoluna çıkıp Tanrıça gibi davranmış olması da olasıydı. Yoksa iki ölümlü birden iblis sihrinin etkisi altında mı kalmıştı? Belki de ona ölüm meleği olarak görünmüş olan kişi de bir başka kurbandı. İblis, Antonio'nun gözüne hiç görünmemekle akıllılık etmiş olurdu. Bu şekilde onu hiçbir şekilde teşhis edemezdi.

Öfke'yle yaptığımız derslerin ardından sihirli bir saldırıyı savuşturmanın ne kadar zor olduğunu öğrenmiştim fakat onu bağışlamak ve hâlinden anlamak hiç içimden gelmiyordu. Bir yanım bunu kendi kendime bile olsa itiraf etmekten kaçınıyordu. O denli büyük bir hiddete kapıldığımda... Kendi bedenimi terk etmişim de bütün insanlığımın yerini ilkel bir öfke almış gibi hissetmiştim. Hem duygusal hem fiziksel açıdan tükenmiş bir vaziyette küvete gömüldüm.

İçim geçmiş olmalıydı; zira kapının gıcırdayarak açıldığını duyunca yerimden sıçradım.

Ne var ki içeriden hizmetçinin geri döndüğünü işaret eden adım sesleri ya da başka bir gürültü gelmedi.

İçime bir huzursuzluk çöktü. Odada tek başıma değildim. Birisi ben izliyordu. Kimliğini gizleyen birisi.

"Harlow?"

Keten havlu bir anda sıkıca boğazıma dolandı. Nefesim kesilirken parmaklarım havluya yapıştı. Etrafa çılgınca su sıçratarak küvette debelenmeye koyuldum. Dudaklarımdan boğuk bir ses yükseldi fakat yaşadığım suikast girişimini herhangi birine duyurabilecek denli yüksek değildi. Boğazım yanmaya, gözlerimin önünde beliren beyaz noktacıklarla görüşüm bulanmaya başlamıştı. Panik yüzünden olduğum yerde kalakaldım.

O sırada banyoya girerken çıkarmamış olduğum tek şeyi hatırladım.

Elimi suyun altına götürdüm ve Öfke'nin bana hediye etmiş olduğu ince hançere yapışarak çıkardım. Kalan son gücümle kolumu geri savurdum ve bıçak yumuşak tene saplanırken menfur bir sevinç duydum. Suikastçı nefesi kesilerek keten havluyu bıraktı.

Havluyu boğazımdan çözüp arkamı döndüğüm sırada geçen birkaç saniye içerisinde ortadan kaybolmuştu bile. Burada herhangi bir şey yaşandığının tek göstergesi; kapıya doğru uzanan kan gölüydü. Sakince ayağa kalkıp dolaptan bir elbise çektim. Sonra bir hizmetkâr çağırıp ondan Öfke'yi yanıma getirmesini istedim. Bu esnada kalbim kulaklarımda küt küt atıyordu. Biri beni öldürmeye çalışmıştı. Ben ise onu hançerlemiştim. Yerdeki kanın bolluğuna bakılacak olursa, hem de yaşamsal önem taşıyan bir yerinden.

İçimde ufacık bir pişmanlık dahi duyamıyordum. Ya da belki şoktan uyuşmuş vaziyetteydim.

Fakat tek bir şey dikkatimden kaçmamıştı. Haset'in büyü kitabını çalan kişiye yönelik laneti sayesinde kendimi saldırıya karşı koruyacak sihir gücüne sahip değildim. Hançerle indirdiğim fiziksel darbe dışında hiçbir gücüm yoktu.

Bir duman bulutu ve parıltılı siyah ışıkların arasında Öfke ortaya çıktı. Suratı hiddetle buz kesmişti. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Yerdeki kanı işaret ettim. "Fakat suikastçı için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Öfke önce beni incelemeye girişti ve bakışları boğazıma takılınca yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade belirdi. Gözlerinde kırmızı bir şeridin oluşmaya başladığını sezebiliyordum. Şatonun temelleri bile sarsılmaya başlamıştı.

"Bana eşlik etmek ister misin?"

Kana bulanmış olan ellerime ve hâlâ sıkıca tutmakta olduğum hançere baktım. Belki bu beni güçsüz gösterecekti fakat olacaklara şahitlik edebileceğimi zannetmiyordum. Bakışlarımı Öfke'den kaçırarak başımı iki yana salladım. Korkaklık Hanedanı diye bir şey olsaydı muhtemelen kraliçesi ben olurdum.

"Sınırlarını öğrenmek müthiş bir güç gerektirir, Emilia." Elini şakağımdan çeneme kaydırarak usulca başımı kaldırdı ve göz göze geldik. "Gerçek bir lider, gerektiğinde görevi devreder. Tıpkı şu anda senin yaptığın gibi. Cesaretinden asla kuşku duyma. Ben duymuyorum."

Öfke elini yüzümden çekti ve nihayet yerdeki kana baktı.

Ava çıkmış bir yırtıcı misali etrafı kolaçan ederek ona doğru ağır ağır ilerledi ve tek kelime etmeden ortadan kayboldu. Elinde hanedan hançeriyle bir kâbusun vücut bulmuş hâli gibiydi.

Hanedanında bana saldırmış olan her kimse, ona karşı aynen böyle davranacağından emindim. Tanrıçalar, suikastçıya hızlı bir ölüm bahşetsin, diye düşündüm – zira Öfke bunu kesinlikle yapmayacaktı.

YİRMİ İKİ

Taze pişmiş ikramlıkların durduğu tepsiden bir somun ekmek aldım ve kocaman ahşap kesme tahtasına koydum. İstasyonuma iki baş sarımsak, bol miktarda fesleğen, *pecorino*[10], *pignoli*[11] ve zeytinyağı sıra sıra dizildi. İçeri girdiğimde aşçı işini bitirmek üzereydi ve Öfke'nin malzemeleri ölümlü dünyadan benim için getirttiğini söylemişti.

Anlaşılan birtakım tohumlar da aldırmış ve bunları şatonun serasına ektirmişti; böylece sık kullandığım tüm otlar ve sebzeler elimin altında olacaktı. Aşçıya bakılırsa büyümesi sihirli bir dokunuş sağlıyordu, kapalı bahçeyi ne zaman gezmek istesem beni bekleyen bol bol ürün olacaktı. Buz kutusunu karıştırıp tadı keçi peynirine benzeyen iri bir dilim peynir çıkardım ve sıra sıra temiz havlularla birlikte bir kancada asılı duran önlüğü taktım.

Yemek pişirmek beni rahatlatıyordu. Mutfaktayken tüm sorunlarımı unutuyordum. Geride sadece ben ve yemek kalıyorduk; o kokular ve seslerin yanı sıra hem besleyici hem lezzetli bir şey ortaya çıkarmanın verdiği tatmin duygusu diğer her şeyin önüne geçiyordu. Cinayetler, kaybedilen yakınlar, yalancılar ve sır tutanlar ortadan kayboluyordu. Suikast girişimleri ve ters giden bir büyünün sebep olduğu

---

[10] Koyun sütünden yapılan sert bir İtalyan peyniri (Çev.)

[11] Badem ezmesi ve çamfıstığıyla yapılan bir tür İtalyan kurabiyesi (Çev.)

evlilikler aklımdan uçup gidiyordu. Neşe ve huzur hissediyordum. Ve dinginlik; şu an çaresizce ihtiyaç duyduğum bir şeydi.

Sarımsak başlarından birinin tepesini kesip bütün dişleri ayırdım ve üzerlerine zeytinyağı gezdirdikten sonra hepsini teneke bir tepsinin içine koyup pişmek üzere fırına sürdüm. Bütün dikkatimi fesleğen, çamfıstığı, sarımsak ve zeytinyağına vermiştim.

Bütün sevgimi ve enerjimi sosa doğrayıp, karıştırıp, dökerek o gece yaşananları kafamdan çıkardım. İnkâr içerisinde değildim, sadece kısa bir süreliğine soluklanmak istiyordum.

Pesto yapmayı bitirdiğim anda onun varlığını hissettim. Konuşmasını bekleyerek çalışmaya devam ettim. Saldırganı bulmuş olmasını mı istiyordum yoksa üzerime aniden bu gece hiç yaşanmamış gibi yapma arzusu mu çökmüştü, emin değildim. Birkaç saniye geçtikten sonra nihayet başımı kaldırdım. "Bana söylemen gereken bir şey mi var?"

Öfke, kollarını göğsünde kavuşturup bir bacağını diğerinin önüne çaprazlayarak çalıştığım masanın ucuna yaslandı. Alelade ve sakin bir görüntü çiziyordu. Yeni bir gömlek giydiğini ve saçlarının hafifçe nemli olduğunu fark ettim.

"Söylemem gereken pek bir şey yok. Ama söylemek istediğim çok şey var."

"Bu gece o odaya geri dönmem."

"Senden böyle bir beklentim yok." Doğrulup yanıma geldi ve başıyla somun ekmeği işaret etti. "Yardım edebilir miyim?"

Göz ucuyla ona şöyle bir baktım. "Yapacak pek bir şey kalmadı ama bize biraz şarap koyabilirsin. Kırmızıyı yeğlerim."

"Kırmızı olsun o zaman."

Ortadan kayboldu ve göz açıp kapatıncaya kadar elinde bir şişe ve kadehlerle tekrar ortaya çıktı. Buz kutusunu karıştırdı ve bir kutu böğürtlenle döndü. Şişenin mantarını açtıktan sonra iki kadehe de birkaç böğürtlen attı ve benimkini ekmek dilimlediğim yerin yanına koydu.

Ekmek dilimlerini fırın tepsisine dizdim ve üzerlerine zeytinyağı gezdirdim. Ekmekleri fırına atıp zamanlayıcıyı ayarladıktan sonra şarabımdan bir yudum aldım. Öfke, hoşnut bakışlarla kadehini benimkine vurdu. "Düşmanlarımızın kanını döktükten sonra hep böyle ziyafet çekelim."

Kadehimin üzerinden ona gülümsedim. "Barbarın tekisin."

"Kendini savundun. Bununla gururlandığım için barbar olacaksam öyle olsun."

"Sence onu öldürdüm mü?"

Bakışlarını kadehin içinde döndürdüğü içkisine dikti. "Fark eder mi?"

"Elbette eder. Katil olmak istemiyorum."

"Kendini savunmak, bir sebebin ya da amacın olmadan saldırmakla aynı şey değildir."

"Cevap vermeyi reddettiğine göre tahminimin doğru olduğunu düşünüyorum."

"O iblisin ölümünün yükünü sen taşımıyorsun, Emilia." Öfke kadehini bıraktı ve yüzünde sert bir ifadeyle bana baktı. "Ben taşıyorum." Dudaklarında beliren gülümseme sıcak ya da dostane değildi. Soğuk, hesapçı bir ifadeydi bu. Korku uyandırma ve ürkütme amacı taşıyordu. "İşte bu benim, kötülüğün ve günahın ruhuyum. Korktuğun canavarın ta kendisi miyim sence?"

Ona baktım – gerçek anlamda, sahiden baktım. Yüzünde duygularını açık eden hiçbir şey yoktu fakat bu soruyu sorma şeklinde sezdiğim *bir şey* karşısında cevabımı kafamda evirip çevirdim. Bir canavar olduğunu düşünmemi istemiyordu.

Ve tanrıça beni kahretsin ki ben de öyle düşünmüyordum. Bakışlarım onunkileri buldu. "Acı çekti mi?"

"Yeterince değil."

"Ondan bilgi almayı başardın mı?"

Öfke başını iki yana salladı. "Dili kısa süre önce kesilmiş. Olur da yakalanırsa diye kendi rızasıyla yaptığı bir şey olmalı."

Üzerime nasıl bir delilik çöktüğünü bilmiyordum ama şarabımı bıraktım ve olduğu yerde kaskatı dikilmiş vaziyette kendisini yargılamamı bekleyen Öfke'nin yanına gittim. Atılmaya hazır bir hayvana yaklaşır gibi ağır ağır kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım.

Upuzun gelen birkaç saniye boyunca nefesini tuttu. Sonra kollarını bana doladı ve çenesini başımın üzerine dayadı. Küçük kurmalı saat çalana kadar orada öylece sarmaş dolaş hâlde kaldık. Saat çaldı-

ğında onu hemen bırakmadım. Bu iblis, günahın vücut bulmuş hâli, güya bir canavardı fakat gerçekte bundan çok daha öteydi.

Usulca geri çekildim ve parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı yanağına götürdüm ve masumane bir öpücük verdim. "Teşekkürler."

Ona cevap verme fırsatı tanımadan soluğu fırının başında aldım ve ekmeklerle pişmiş sarımsakları çıkardım. İkisini de kesme tahtasına yerleştirip keçi peyniri dilimiyle *pesto* kâsesini de yanlarına ekledim. İki küçük tabak aldım ve tahtadaki her ürünün yanına bir tereyağı bıçağı koydum. Sonuçtan son derece hoşnut vaziyette, eserime bakıp gülümsedim.

"Kendine servis yapman gerek ama kolay bir iş." Bir dilim ekmek alarak üzerine reçel gibi birkaç diş pişmiş sarımsak sürdüm. "Sonra sarımsağın üzerine biraz keçi peyniri sür. Ve son olarak–" Koca bir kaşık dolusu *pesto* ekledim. "En üste *pesto* koy."

Öfke benim nasıl yaptığımı izledikten sonra bir dilim ekmek alıp aynı işlemleri tekrarladı. Bir lokma yedikten sonra bana baktı. "Sanırım bunu yaptığın tatlılardan bile daha çok sevdim."

"*Cannoli* kralından geldiği düşünülürse bu büyük bir övgü." Ona sırıttım. "Bazen kahvaltıdan ya da öğle yemeğinden kalan olursa poşe yumurta da ekliyorum. Vittoria'nın çok hoşuna–" Cümlemi aniden yarıda kestim ve atıştırmalığımı kenara bıraktım.

Öfke usulca dirseğime dokunarak beni içinde bulunduğumuz ana döndürdü. "Ne oldu?"

"Onu özlüyorum."

"İkiz kardeşini."

"Evet, hem de çok. Bazen bir an için onun ölmüş olduğunu unutuyorum. Sonra her şey aklıma doluşuyor. Bir yanım onu unuttuğum için suçluluk duyuyor. Diğer yanım ise saldırıya geçmek istiyor. Son zamanlarda kendimle savaşır gibiyim ve hangi yanımın kazanacağına karar veremiyorum."

"Ölümle şahsi bir tecrübem olmadı fakat bunun bazı ölümlülere normal geldiğini biliyorum."

"Fakat ben merak ediyorum." Onun gözlerine baktım. "Onun öldürülmesinden bu yana öfke ve hiddetle dolup taşıyorum. Bu duyguların yoğunluğunun beni korkutmaması, ödümü *koparıyor*. Eskiden hiç böyle değildim. Sonra bu gece... Bu gece o iblis beni öldürmeye

kalkıştığında hiç korkmadım. Öfkeden deliye döndüm. Acı vermek istedim. Olup bitenlerin ardından kafamda beliren ilk düşünceler dehşetle değil, kara büyü öğrenmemiş olduğum için duyduğum öfkeyle yoğrulmuştu."

"Ölümlü ailen sana kendini korumayı öğretmeliydi."

Derin bir nefes aldım. Bütün korkularımı açık edebilirdim. Bu akşam yaşananlardan sonra benliğimi bütün bu karanlık duygulardan arındırmam gerekiyordu. "Bazen lanetlenmiş olanın Şeytan değil de ben olduğumdan korkuyorum."

Öfke hareketsiz kaldı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"İkiz kardeşim öldürüldü. Büyükannem saldırıya uğradı. Annemle babam, Haset tarafından rehin alındı. Peki bana ne oldu? Bu akşamki suikast girişiminin dışında demek istiyorum." Bir cevap arayarak bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Belki de ben lanetliyimdir ve sevdiğim herkes tehlike altındadır. Ya asıl kötü bensem? Belki de öyle menfur, öyle feciyimdir ki benim cezam da unutmaktır. Ya öldürülen cadılar hatırlamaya başlarlarsa? Belki canavar olan benimdir ve bunun farkında bile değilimdir."

Öfke, bana huzursuzluk verecek denli uzun bir süre sessiz kaldı. Bütün bu korkularımı onunla paylaştığım için kendimi aptal gibi hissetmeye başladığım sırada yumuşak bir sesle konuştu. "Ya da belki bu kişilerin hepsi, yanlış arayışların peşine düşmüşlerdir. Onların hatalarını temizlemek de sana kalmıştır."

İblisyemişi şarabı çenemden akarak kolsuz elbiseme damlamaya başladı ama durup yüzümü silmeye zahmet etmeden şişedeki içkiyi içmeye devam ettim. Beni esaret altına almış olan sihirli his yok oldu. Şişeyi bırakırken masanın öbür ucuna fırlatmayı ciddi ciddi düşündüm. Öfke bana hâlinden hoşnut bir sırıtmayla baktı.

Silah odasına kocaman, yaldızlı bir masayla iki rahat sandalye getirmişti. Aslında bunlar taht olmayan yeni tahtlardı. Sandalyelerin dış hatları, tam olarak altın ya da gümüş rengi sayılamayacak, ikisinin arasında bir renkte metal yılanlardan oluşuyordu.

Üzerine örtü serilmiş olan masanın her bir santimi, altın tabaklara dizilmiş meyveler, tatlılar, kremşantiler ve iştah açıcı yemeklerle do-

luydu. Bazı yiyecekler öyle yukarı uzanıyordu ki yana doğru eğilip yere damlamaya başlamışlardı. Feci bir ziyankârlıktı bu.

Başımı iki yana salladım. "Bu, utanç verici bir şey."

"Köpekçikler, krallar gibi ziyafet çekecek."

"Köpekçikmiş." Burun kıvırdım. "Şu üç kafalı cehennem köpeklerini mi kastediyorsun?"

"Antrenman yapmamızı isteyenin *sen* olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Dersi kaynatmayı bırak."

"Zil zurna sarhoş olana dek içmediğimi düşünürsek bu küçük çalışmadan ne öğrenmem gerektiğini tam anlayamadım. Bana öğretebileceğin daha faydalı bir şeyler olmalı."

"Kanıtlamak istediğim nokta için biraz daha uğraşayım o zaman."

Ertesi gece yaptığımız antrenmanda prensin bana yumuşak davranmayacağını tahmin edecek kadar akıllı olmalıydım aslında. Genellikle şehvet, haset, öfke ve tembellik ile oynamayı yeğliyordu fakat bu akşam beni açgözlülük günahına maruz bırakmıştı. Üzerimdeki kıyafetlerden taktığım mücevherlere, yediğimiz gösterişli yemeklerden içtiğim şaraba her şey inanılmaz abartılıydı.

Ona derslerimize devam etmek istediğimi belirten, *evet* yazılı bir not göndermiştim. Suikast girişiminin ardından kendimi iblis prenslerden koruma konusundaki kararlılığım artmıştı. Yine de kıtlıktan çıkmış gibi şarap içmenin ne gibi bir anlam taşıdığını ve bu becerinin çabalarıma nasıl bir katkıda bulunacağını anlamak için uğraşıyordum.

Öfke kocaman bir kadehe şarap doldurarak bana uzattı. Aynı şeyi üçüncü kez yapıyordu. Üstelik son bir iki saat içerisinde içmiş olduğum iki şişe iblisyemişi şarabını saymıyordum bile.

İblis etkisini savuşturmayı bırakın, üzerimde sihir kullanıldığını gösteren en ufak kıpırtıyı sezmek dahi gittikçe zorlaşıyordu. Derin bir nefes aldım ve üzerime çöken baş dönmesini yok sayarak nefes alıp vermeye çalıştım. Daha önce sadece bir kez şaraptan sarhoş olmuştum fakat belirtileri fark etmek zor değildi.

"Bunu elinden geldiğince çabuk iç. Sonra bir kadeh daha koy ve aynı şeyi tekrarla."

Sihri, duyularımın ardını sıyırıp geçiyordu. Dişlerimi gıcırdattım ve dikkatimi ne kadar sinirlediğime vermeye çalıştım. Bir tabak çikolataya batırılmış yemişin üzerinden bana sırıttı. Sonra gücü beni tamamen esir aldı.

Bir an daha onu uzak tutmak için çabaladım ama sonra kadehi yuvarladım.

Başım dönmeye, görüşüm bulanmaya başlamıştı. Geri zekâlı gibi sırıtarak ağzımı sildim ve kendime bir içki daha koydum. Şarap kadehten yerlere sıçradı. İpekli ayakkabılarım bir cinayet mahallinde dolaşıyormuşum gibi görünüyordu fakat hiç umurumda değildi.

O, etkisini kullanarak beni içmeye zorladıkça özgür irademe odaklanmam zorlaşıyordu. İçinde bulunduğum sarhoşluğun ortasında nihayet bunun ne anlama geldiğini kavramıştım.

Erkek kardeşleri beni içmeye yönlendirebilir ve bunun sonucunda yavaş yavaş sarhoş olduğumda onların etkisini savuşturmam imkânsız hâle gelebilirdi. Hâkimiyetimi ne kadar yitirirsem savunmamı kırmaları o kadar kolay olurdu. Demek Öfke'nin hakkı vardı.

Sadece açgözlülüğü savuşturmayı başarmam için uğraşmıyordu.

Sandalyemi iterek kalktım ve elimde gevşekçe tuttuğum kadehle sendeleyerek iblisin oturduğu tarafa doğru ilerledim. Bana ipekten yapılma, uzun, abartılı, gümüş rengi bir elbise giydirmişti. Aşırı derecede lüks bir kıyafetti. İç çamaşırı giymemiştim ve elbisenin kumaşı hatlarımı kesinlikle gizlemiyordu. Korsajımın önüne dökülmüş olan şarabı da düşünecek olursak, ortalıkta çıplak dolaşmaktan farkı yoktu. Bunu planladığını pek zannetmiyordum.

Öfke, bakışlarını elbisemin yakasından aşağı kaydırmaya yeltenmedi. Her zamanki gibi görgülü bir beyefendiydi. Hiç değilse birilerinin dilini kesmediği ya da sözde suikastçılara ölene dek işkence etmediği zamanlarda.

Boynumdan sıra sıra pırlantalar sallanıyordu. Çeşitli uzunluklarda o kadar çok kolye takmıştım ki boynumda fazladan iki kilo taşıyormuşum gibi hissediyordum. Öyle abartılıydı ki Haset bile kıskançlık yerine tiksinti duyardı herhâlde.

Tehlikeli bir şekilde Öfke'nin üzerine doğru eğilerek yüzümü onunkine yaklaştırdım. Onu öpmek istiyordum. Muhtemelen önce bir şişeyi kırıp ona saplamak istiyordum ama hemen ardından da onu öpmek geliyordu.

"Beni bilerek sarhoş ediyorsun." Ona yılışıkça olduğunu düşündüğüm bir sırıtmayla baktım. "Seni yaramaz iblis."

"Alkolün ya da başka maddelerin etkisi altında olmak, bir Cehennem Prensi'nin sihrini sezme yetini büyük ölçüde azaltacaktır. Özellikle de Açgözlülük'ün. Sen kontrolünü yitirene ve kendisi hâkimiyeti ele geçirene kadar seni azar azar içmen için kandıracaktır." Sesi sertleşmişti. "Karşı koyabilmen gerek."

Dikkatimi derse vermeye çalışıyordum ama konuşurken dudaklarının aldığı biçim beni büyülüyordu. Uzanıp onlara dokundum. Fakat o, dudaklarını iyice sıktı. "Emilia. Odaklan."

"Yemin ederim ki öyleyim. Şu anda *aşırı* odaklanmış vaziyetteyim. Kendimden geçtim. Ya da büyülendim mi desek?" Bakışlarımı yukarı kaldırdım. Ondan iki tane görüyordum; ikisi de bana ters ters bakıyordu. Kızgın iblislerden bir tane kalana kadar gözlerimi kırpıştırdım. "Beni neden baştan çıkarmadın?"

Emin olmak zordu ama etkisini kaldırdığını düşündüm.

"Alkolün verdiği uyuşuklukla başa çıkamıyorsan festivalde herhangi bir şey içmekten kaçınman en iyisi. Kadeh kaldırmayı kabul edebilirsin ama sadece bir yudum alıyormuş gibi yap."

"Fazla endişeleniyorsun." Alnındaki kırışıklığı giderdim. "Nonna, mutfaktaki buharın kırışıklıkları önlediğini söyler. Vittoria'yla ben de yaşlanmayacağız. Tıpkı senin gibi."

"İnsan olmadığını düşünürsek bunda doğruluk payı olduğundan eminim."

"Soruma cevap vermedin. Baştan çıkarma hakkında." Olduğum yerde belli belirsiz sendeledim. Kucağı çok rahat görünüyordu. Kendimi oraya bırakıverdim. Bedeni gerildi ama beni itmedi. Bu küçük zaferim karşısında içten içe sırıttım. "Fauna, bütün saray eşrafının bunu öğrenmek istediğini söyledi."

"Leydi Fauna çok konuşuyor. Belki de uzak bir akrabasını ziyaret etmesi için ısrar etmeliyim."

"Keyifsizliğinin acısını ondan çıkarma; sadece dedikoduları bana iletiyordu. Üstelik ben de öğrenmek istiyorum. Hatta belki şu anda beni baştan çıkarmanı istiyorumdur." Omzuna yaslanarak çenemi avcuma yasladım ve ona baktım. Kucağına yerleşmiş vaziyette ona öylece gözlerimi dikmiş bakarken delinin teki gibi görünüyor olmalıydım ama bunu fark etmekte çok geç kalmıştım. "O değil de bazıları bir şeylerden kaçınmanın korkaklığın belirtisi olduğunu söyler."

"Ne yapmaya çalıştığının farkındayım ama işe yaramayacak." Kaşlarını biraz daha çattı. "Seni baştan çıkarmıyorum; çünkü şu anda böyle bir isteğim yok. Bu kadar basit."

Kalbime bir bıçak saplasaydı şu ankinden daha az acı çekebilirdim. Dönüp çikolata kaplı yemişlerin durduğu tabağı önüme çektim. Üzerlerine bol bol kremşanti ekledikten sonra çatalımı bir tanesine batırmaya çalıştım ama ıskaladım. Çatal, tabağa çarptı ve yemişlerden biri masanın ortasına fırladı. Lanet olası şeyler.

Asıl sorun kesinlikle benim sarhoş olmam değil, onların küçücük ve yusyuvarlak şekilleriydi.

Hedef aldım ve gözümü kısarak tabağa baktım. Yemişler yüzüyordu. Beni alt edemezlerdi. Hedefime tekrar atıldım ve bir yemiş daha uçup gitti. Küfrü bastım.

Öfke derin bir nefes koyverince çıplak omzumun ürperdiğini hissettim. Uzanıp çatalı elimden aldı. Onu çikolata kaplı bir yemişe takıp kremşantinin içinde çevirdi.

Çatalı ağzıma götürürken bir an için duraksadı.

"Bunun hakkında *tek* kelime bile edersen yemin olsun ki intikamımı alırım, leydim."

"Öyle olsun. Gerçi sabah bu abartılı kibarlığı hatırlayacağımı hiç zannetmiyorum."

Başımı geriye atarak omzuna yaslandım ve bana tatlıyı yedirmesini bekledim. Bir an için tereddüt ettiyse de çatalı ağzıma götürdü. Yediğim şeyin tadının daha güzel geldiğine yemin edebilirdim. O bana yemişleri teker teker yedirirken kendimi şımarık bir Roma Tanrıçası gibi hissettim.

"Hımm. Şimdiden konuştuklarımızın bir kelimesini bile hatırlayamaz oldum."

"Yalancı." Çatalı bırakıp dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve aniden kulakmememi dişlerinin arasına aldı. İçimde bir kıvılcım dolaştı ve ayak parmaklarımın kıvrıldığını hissettim. Bunu Öfke mi yapmıştı, bilmiyordum ama hissettiğim tüm sarhoşluk bir anda yok oldu. "Gerçi ben de öyleyim. Bir açıdan."



YİRMİ ÜÇ

Öfke boynumdan aşağı sıraladığı öpücüklerle arzumu tetikledi.

Çikolata kaplı yemişler unutulmuştu bile. Şimdi yeni bir haz kaynağı servis ediliyordu. Bense bu enfes ikramdan bol bol almaya niyetliydim. Baştan çıkarılmayı istemiştim, prens de bana bunu veriyordu. Elleri bedenimin kıvrımlarında dolaşırken belimde durdu.

Sahiplenici bir tutuştan ziyade kendisine hâkim olmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ya da belki de bana işkence etmenin zekice yollarını düşünüyordu. Kolyelerimden birinin kancasıyla oynamaya koyuldu. Sıra sıra pırlantaların büyük bir engel teşkil ettiği söylenemezdi ama hepsini çıkarmasını istiyordum. Aramızda hiçbir şey kalmasın istiyordum.

Dudaklarını yine bedenime yaklaştırdı ve zihnimdeki her şey bir anda uçup gitti.

Beni hafifçe ısırdıktan sonra dilini gezdirmesinin verdiği haz karşısında kendimden geçerek başımı geriye attım. Beni kendine çekti ve dişlerini usulca omuzlarımla boynumun birleştiği yerde gezdirmeye başladı. Vücudumu baş döndürücü ürpertiler sardı. Bu his... Ölümlülerin kızlarına öğretmeye çalıştıkları gibi günah değildi. Doğal bir histi. Coşku dolu. Toplum Öfke'nin bir sevgili edinmesini kabul edebiliyorsa aynı hak bana da tanınmalıydı.

Ne de olsa böyle münasebetler iki kişi arasında geçerdi.

Dokunuşu karşısında sırtım arkaya doğru büküldü. Hiç utanmadan duyduğum arzuyu sahiplenmeye ve tadını çıkarmaya karar verdim. Bu, şehvetli veya ucuz bir kadın olduğum anlamına gelmiyordu. İsteklerine hâkim olan bir insan gibi hissetmemi sağlıyordu. Artık tutkularımı inkâr etmeyecektim.

Ellerimi kalçalarına yaslayarak kendimi hazırladım ve Öfke öpücüklerini boynumda ve omuzlarımda gezdirmeye devam ederken onu sımsıkı kavradım. Dönüp ona bakmak istiyor, bedenini ağır ağır keşfetme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Kendi kendimi ikna etmiş olmama rağmen her nedense tereddüt içindeydim.

"Benden istediğin bir şey mi var, leydim?"

"İkimiz yalnızken bana böyle hitap etmen gerekmiyor. Gösterinin âlemi yok."

Omzuma yasladığı dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. "Başka bir isteğin var mı?"

"Ben..."

"İsteklerini dile getir. Onlardan mahcubiyet duymana gerek yok."

"Durmanı istesem bile mi?"

"Özellikle o durumda."

"Pırlantalarımı çıkar. Lütfen."

Prens, kıymetli taşlardan oluşan sıraları teker teker çözdü ve her birini yere düşmeye bıraktı.

"Ben asıl–" Eğilip son kolyeyi de çıkartırken sesi kadife gibi yumuşaktı. "Günah Koridoru'nu merak ediyorum. O akşam ismimi haykırdığında neler yaşadığını. Söylesene."

İsteğini dile getirirken sihirli bir emir ya da iblis etkisi kullanmamıştı. Sadece içten bir merak söz konusuydu. İçkinin yol açtığı baş dönmesi hissinin yok olduğunu fark ettim. Artık sarhoşluğuna kapıldığım kendi tutkularım haricinde hiçbir şeyin etkisi altında değildim, hatta beni ilk öpüşünden önce ayılmıştım.

Belki o anki duruşumuz –yüzünü görmemem– itirafta bulunmamı kolaylaştırmıştı. Ya da belki hem bedenim hem de istediğim ve hasretini çektiğim şeyler konusunda suçluluk veya utanç hissetmekten bıkmıştım. Bu itirafın nereye varacağını bile bile, hatta içten içe işlerin o yöne girmesi için dua ederek cesaretimi topladım.

"Sen... Sen aynı böyle arkamdaydın. Fakat yatakta uzanıyorduk."

Kolumu usulca okşayarak dürüstlüğümü ödüllendirdi. "Sonra?"

"Üzerimde senin gömleğin vardı, sen ise onun düğmelerini çözüyordun. O kadar ağırdan alıyordun ki aklımı yitirecektim."

"Onu çıkarmamı istedin herhâlde." Parmak uçları önce omzumda, sonra köprücük kemiğimde gezinerek aşağı kaydı ve dekoltemin hemen üzerindeki çıplak tenimde gezindi. Dokunuşlarına ara verip bir elini elbisemin askılarından birinin altına kaydırdığında nefesim boğazımda düğümlendi. Aramızda sadece incecik bir ipek vardı. "Ben de isteğini yerine getirdim. Doğru mu?"

"Aşağı yukarı."

"Yine aynı şeyi yapmamı ister misin?" Bir an için duraksayarak onu başımla onayladım. "Senin ağzından duymam gerek, Emilia. Durmamı istiyor musun?"

"Hayır." Onu sonsuza dek orada tutabilecekmiş gibi kalçalarına yasladığım ellerimle onu sıkıca kavradım. "Hayır, istemiyorum."

Saçımı kenara iterek sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve aramızda omuzlarıma yavaşça masaj yapabileceği kadar mesafe bıraktı. İki eliyle iki askımı kavrayarak dudaklarını sırtıma bastırdı ve elbisemin üst kısmını sıyırırken beni öpmeye devam etti.

Ateş basan tenimde esen serin rüzgârı duyumsadım.

"Sonra ne oldu?"

Fantezi ve hakikat birbirine girmişti. Duyduğum beklentiyle nefes alıp verişim hızlandı. "Benden en sevdiğim günah olduğunu söylememi istedin."

Alçak ve derin bir sesle güldü. Gülüşü ona olan isteğimi daha da artırmıştı. "Öyle miyim peki?"

"Şu anda evet."

"Bunu o zaman itiraf etmemiştin."

O şekilde vurgulamamış olmasına rağmen bunun bir soru olduğunu anlamıştım.

"Hayır." Gözlerim titreşerek kapandı ama sonra tekrar açıldı. "Bana dokunmaya başladın ve ben başka hiçbir şey düşünemez oldum."

Burnunu enseme sürttükten sonra ellerini uzatıp göğüslerimi avuçladı. İçimde bir kıvılcımın dolaştığını hissettim. Parmakları gö-

güslerimin çevresinde gezinerek ağır ağır uçlarına doğru kaydı. Parmaklarının değdiğini hissettiğimde göğüs uçlarım sertleşti. Nefesimin kesildiğini hissederek dişlerimi alt dudağıma batırdım. Sıcaklığını daha fazla hissetme arzusuyla geriye doğru gerildim ve onun ne kadar etkilenmiş olduğunu fark ettim.

"Gördüğün hayalde adımı haykırmama sebep olan neler yaptığımı söylesene."

Kıpkırmızı kesildim. Ona *bu* kısımdan bahsetmemin imkânı yoktu. Kendimi utanmamaya zorlayarak gözlerimi kapatıp cesaretimi topladım. Özgüvenimi tazeleyerek açık konuşmaya karar verdim. "Beni usulca kendi sertliğine bastırdın ve elin eteklerimin altına kaydı. Bana dokundun. Orama. Parmaklarınla."

"Yeniay Sığlığı'ndaki gibi mi hissettin?"

"Neredeyse. Bir an için inanılmaz bir his yaşadım. Sonra uyandım."

"Doruğa ulaşmadan önce mi?"

"Ben... Sanırım."

"Bunu şimdi telafi etme onurunu bana bağışlarsın umarım." Hemen harekete geçmediğinde rızamı beklediğini fark ettim. Öfke asla izin almadan devam etmiyordu. "Lütfen."

"Zevkle."

Bir elini ipekli elbisemin altına kaydırdı. Usul dokunuşu, baldırımın üzerinden kayarak uyluğumu buldu ve orada daireler çizerek cüretkâr okşamalarla yukarıya doğru gezinmeye devam etti. Artık dayanacak hâlim kalmamıştı. Bir parmağını bacaklarımın arasına kaydırdığı sırada dizlerimi birbirine bastırmaktan vazgeçtim. Günah Koridoru ve Yeniay Sığlığı'nda yaşadıklarımın hepsinin toplamından çok daha güzel bir histi bu.

Öfke, ben neredeyse iki büklüm olana kadar bedenimi öne itti ve sırtıma öpücükler kondurmaya başladı. Dudaklarının her bir dokunuşuyla tenim karıncalanıyordu. Bu esnada parmakları bedenimde gezinerek beni tahrik etmeye devam ediyordu.

Zevkten yok olup gideceğimden emin olduğum sırada parmaklarını içime kaydırdı. Verdiği hisse alışmaya çalışarak bir an için hareketsiz kaldım ve o da parmaklarını ağır ağır oynatmaya başladı.

Yaşadığım hazzın yoğunluğuna dayanamayarak doğruldum ve kendimi ona bastırarak sertliğini arkamda hissettim. Öpücüklerine ara vererek usulca boynumu ısırdı. Nefes alıp verişim hızlanmıştı. Aynı anda hem aşina olduğum hem de yabancı gelen bir hissin peşinden koşuyordum. Muhteşem bir duyguydu. Hiç bilmediğim bir hazla kendimden geçiyordum. Gittikçe yoğunlaşan arzumu sezen Öfke, parmaklarını daha hızlı bir şekilde hareket ettirmeye koyuldu ve isteğim, dalga dalga büyüyen bir hazza dönüştü.

Kendimden utanmayı bırakarak bu inanılmaz his dışındaki bütün düşünceleri aklımdan kovdum. Kendimden geçtiğimi hissederek ona sürtündüm. Öfke şu anda benim zevk almama odaklanmıştı. Ritmi ben belirliyordum ve istediğim kadar hızlı veya yavaş davranabilirdim. Kendi bedenimin, kendi arzularımın hâkimiyeti bendeydi; ölümlülerin hiçbir kuralı beni bağlamıyordu...

Derken doruğa ulaştım.

Bedenimde hissettiğim zevk patlamasıyla haykırdım. Vücudum ardı ardına haz dalgalarıyla sarsıldı ve canım pahasına koşmuşum gibi soluk soluğa onun göğsüne yığılıp kaldım.

Yaşadığım ani gevşemenin verdiği titremeler geçince Öfke elini ağır ağır eteklerimin altından çekti ve elbisemin üstünü düzeltti. Ben askılarımı gereğinden daha özenli ve dikkatli bir şekilde düzeltmeye girişirken aramızda uzayan bir sessizlik oldu.

Kucağında kayarken sertliğinin sönmemiş olduğunu fark ettim ve kalp atışlarım hızlandı. Vakit yitirmeden evlilik bağımızı kabul etmek için gerekli adımlardan birini tamamlayabilirdik.

Hemen burada. Silah odasında. Aramızda duran yegâne şey; onun pantolonu ve benim elbisemdi. Bunları bir kenara atmak çok kolaydı. Belki de düşüncelerimi bulandıran, halen damarlarımda dolaşan zevk dalgasıydı ama kulağa çok da kötü bir fikir gibi gelmiyordu.

Son adım olarak bir tören gerekiyorsa da bunu gerçekleştirmek zorunda değildik. Kendimizi dünyevi zevklere bırakıp bizi sonsuza dek bir arada tutacak her türlü bağdan uzak durmayı yeğleyebilirdik. Olduğum yerde kıpırdanarak bedenimi onunkine sürttüm. Özellikle de bana yaşattığı zevkin ardından bu temasın verdiği hissiyat, kendimden geçmeme yol açtı.

Öfke hiç kıpırdamadı. Bana seçim yapma imkânı tanıyordu.

Eteklerimin uçlarını kavrayıp ağır ağır yukarı kaydırarak kalçalarımın üzerine kadar sıvadım. Şimdi Öfke'nin yapması gereken tek şey pantolonundan kurtulmaktı. Arkama yaslandım ve sertliğinin vücuduma sürtündüğünü hissettiğimde iniltimi bastırmaya çalıştım. Kalçalarımı daha sıkı bir şekilde kavradı.

Vücuduma yayılan panik duygusuyla nefesim kesildi. Artık onunla yatmanın iyi bir fikir olup olmadığını, az önce yaşananların muhakeme yeteneğimi gölgeleyip gölgelemediğini bilmiyordum. Muhtemelen fazla gerilmiştim. Fazla kafa yormamaya karar vererek kendimi hazırladım.

"Bu akşamki antrenmanımız bitti."

Öfke ani bir hareketle yerinden fırlayıp ikimizi de ayağa kaldırdı. Arkamı dönüp ona baktım. Suratındaki ifadeyi çözmek imkânsızdı.

"*Antrenman mı?* Olup bitenleri böyle mi tanımlıyorsun?"

"Sen baştan çıkarılmak istedin. Ben de isteğine uydum." Eğilerek nazik bir şekilde reverans yaptı. "Şimdi nelerden keyif aldığını bildiğine göre kendi kendine de aynı zevki yaşatabilirsin. İyi geceler."



YİRMİ DÖRT

"*Ne* dedi?" Fauna'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir kolunu benimkine dolayarak yürüyüşümüzü yönlendirdi. "Belki de yanlış duymuşsundur. Ya da söylediklerini yanlış yorumlamışsındır. Bu da mümkün. Öyle değil mi?"

"O andan sonra söyleyebileceği onca şey varken." Bir nefes koyverdim ve soluğum sabah ayazında buhar şeklinde yükseldi. Utanç duygumu bir kenara itecek kadar öfkeliydim. Silah odasında yaşananların ardından gecenin geri kalanında Öfke'yi bir daha görmemiştim. "O iblisten tüm benliğimle nefret ediyorum."

Arkadaşım burun kıvırdı ama dilini tutmayı bildi. Şatoyu çevreleyen upuzun korkuluk duvarlarından birinde geziniyorduk. Biz önlerinden geçerken muhafızlar bekledikleri yerlerden başlarını sallayarak bize selam verdiler. Yeterince uzaklaştığımızda Fauna bana doğru eğildi.

"Belki de bunu söylemesinin tek sebebi; bundan sonra bunu yaptığını hayal edecek olmasıdır."

"Hiç sanmıyorum. Odadan resmen apar topar kaçtı."

"Tüm Hırs Hanedanı üzerine bahse girerim ki dün gece kendi kendini tatmin etmiş ve rahatlarken seni düşünmüştür."

Arzularımı kabullenip utanç duymama konusunda yeni yeni edinmeye başladığım özgüvenime rağmen Fauna'nın bu denli mahrem meseleleri böyle açık açık konuşması karşısında yüzüme ateş bastı.

Sabah ilk iş beni ziyarete gelmiş ve ben daha kadife pelerinimi üzerime geçiremeden canımı sıkan şeyin ne olduğunu öğrenmeyi başarmıştı. Anlattıklarım karşısında ne kızarmış ne de istifini bozmuştu, oysaki bizim oralarda böyle mevzular herkesi afallatıp utandırırdı. Elimle ya da ağzımla ona aynı şeyleri yaşatıp yaşatmadığımı sormakla yetinmiş, sonra ağızla derken neyi kastettiğini sorduğumda kendinden geçercesine kıkırdamaya başlamıştı.

"Belki de birinin sizi basabileceği bir yer olduğu için seninle silah odasında beraber olmak istememiştir. Ne de olsa sen, karısı olacaksın. Seni meraklı gözlerden korumak istemesine şaşmamalı."

"Yapma." Alaylı bir gülüş koyverdim. "Bu diyarın yarısı herkesin gözü önünde zina işlemekten çekinmiyor. Birinin bizi basması ihtimalinin onu bundan alıkoyacağını hiç zannetmiyorum."

Odalarımızın bulunduğu koridora vardığımızda görülme riskini dert etmediği ortadaydı. Bu anı karşısında dişlerimi gıcırdattım. O yaşananların ardından onunla yüz yüze gelmek çok tuhaf olmuştu. Onu bir daha görüşüm için ise aynı şey söylenemezdi. Nasıl davranacağımı bir türlü bilememiştim.

"Aslında Şehvet Hanedanı ve Açgözlülük Hanedanı dışında ortalık yerde yaşanan münasebetler pek yaygın değildir. Elbette bazı prensler zaman zaman hovardalık gösterileri yaparlar, tıpkı Hırs ve oyun cehennemi gibi. Ama bu adını söylediğim hanedanlardaki kadar abartmazlar. Ekselansları, kendisini berrak bir zihinle seçtiğinden emin olmak istiyor olabilir. Belki de *senin* bunu istediğinden emin olamamış ve pişmanlık duyacağını düşündüğün bir şey yapmadan oradan ayrılmıştır."

İçimde öfkenin yükseldiğini hissettim. "Eteklerimi kaldırmam ne istediğimi gayet açık bir şekilde gösteriyordu bence. Eğer evlilik bağını güvence altına almayı arzu ediyorsa bile *istediği* şeyin bu olduğu konusunda hiç de ikna edici davranmıyor."

"Anlattıklarına bakılırsa, leydim, asıl mesele fiziksel çekim değilmiş gibi görünüyor."

Olduğum yerde duraksadım. Bunun beni neden huzursuz ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bir önceki gece olanlara rağmen *ben*

hâlâ evlilik bağımızı güvence altına almak istemiyordum. Onun da aynı şeyleri hissettiğini düşünmek canımı sıkmamalıydı. Özellikle de dert etmem gereken belki yüz tane şey varken. Mesela hızla yaklaşan Kurtlar Festivali.

Silkelenip huzursuzluğumdan kurtuldum ve arkadaşımla beraber kuleye doğru ilerledim. "Prenslerden yeterince bahsettik. Başhemşirenin konuştuklarımıza kulak misafiri olup Öfke'ye bilgi vermesini istemiyorum."

Fauna güldü. "İnan bana, böyle bir şeyin olma ihtimali çok düşük."

"Aralarındaki husumet yeni bir şey değil anlaşılan."

"Hem de hiç." Fauna bizi durdurup etrafına bakındı. "Söylentilere göre asırlar öncesine dayanıyormuş. Bazılarının dediğine göre başhemşirenin kızı lanetlenmiş ve prens, onu kurtarmak için hiçbir şey yapmamış."

"Kızı şatoda mı?"

"Aslında... Kimse bilmiyor. Ekselanslarının onu bu Çember'den sürdüğüne dair bir laf da dolaşıyor. Hiç değilse bir süreliğine. Başhemşirenin onu geri getirip bir yere saklamış olması da mümkün."

Her nedense tüylerim diken diken oldu. Kadın ve yılan heykelinin altından yükselen iniltileri düşündüm. Öfke'nin birini toprağın derinliklerine göndererek cezalandıracağını hayal edemiyordum.

Belki de bunun sebebi, bunu yapanın *o* olmamasıydı.

Başhemşireyi pek tanımamama rağmen onun böyle bir şey yapabileceğinden hiç şüphe duymuyordum. Özellikle de amacı cezalandırmak değil, korumak ise.

Belki de duyduğum o inildeyen, sefil yaratık; onun kayıp kızıydı. Başhemşire, kızını geri getirip bir yere kapattıysa bunun sebebini öğrenmeyi daha çok isterdim. Öfke, Çember'inde olup biten her şeyi biliyordu ve başhemşirenin bunu ondan uzun süre sır olarak saklayacağından şüpheliydim. Demek ki kızını başka bir prensten gizliyor olması mümkündü.

Kafamda yeni bir şüphe belirdi. Bu hikâye, duyduğum başka bir öyküyü andırıyordu. *La Prima Strega* ve kızına dair olan öyküyü. İlk Cadı, Şeytan'ı sözüm ona lanetlemişti; çünkü kızı ona âşık olmuştu ve birbirlerinden ayrılmayı reddetmişlerdi.

Lanetlerin ve Zehirlerin Başhemşiresi aslında İlk Cadı mıydı yoksa?

Eğer öyleyse ve Şeytan'ı lanetlemişse neden şu an Öfke'nin şatosunda bulunduğunu ve bir başkası gibi davrandığını öğrenmek istiyordum. Öfke onun gerçek kimliğini biliyor olmalıydı. Bu durumda onun erkek kardeşine ne yaptığını da biliyordu; böylelikle aralarındaki nefret de açıklığa kavuşmuş oluyordu. O hâlde Öfke neden onun sırrını saklıyordu ki? Tabii başhemşire de onun sırlarından birini biliyorsa iş başkaydı. Eğer durum böyleyse, bu, Öfke'nin ezeli düşmanıyla anlaşma yapmaya razı gelmesine yol açacak denli menfur bir sır olmalıydı.

Beni kurtarmak için yaptıklarını düşününce bu, kulağa o kadar da akıl almaz gelmiyordu.



"Ayın Kızı. Leydi Fauna." Celestia daha ben elimi çekemeden kapıyı açtı. Gülümsememi gizlemeye çalıştım. Kapıya bu denli çabuk baktığını bilse Öfke çok kızardı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Birkaç sorum var. Lanetler hakkında."

Yüzünde samimi bir hoşnutluk belirdi. "Tabii ki. Doğru yere geldiniz. İçeri girin."

Kule odasına girdiğim anda otların ve yağların hoş aroması burnuma çarptı. Bu koku bana küçük aile mutfağımızda büyülü mumlar yapan Nonna Maria'yı hatırlattığından içime aniden saplanan sıla hasretini bastırmak için yutkunmak zorunda kaldım. *Ailem güvendeydi.* Ben de amacıma ulaşıp onlarla daha fazla mutlu anı yaratmak üzere geri dönecektim. Çok yakında.

Kendimi zorlayarak içinde bulunduğumuz ana döndüm. Celestia odada gezinerek bize çalışma masasının çevresinde oturacak alan yaratmak için sandalyelerin üzerinde duran kitapları ve saksıları çekti. O, bununla meşgulken bakışlarım ilk ziyaretim esnasında gözümden kaçan eşyalara takıldı.

Başhemşirenin koleksiyonunda daha da tuhaf ve ilginç şeyler yer alıyordu. Kırpılıp duran gözlerle dolu kapalı kavanozlardan kuş gagalarıyla ve pençelerle dolu sepetlere, tüylerle dolu kutulara kadar pek çok şey vardı. Çeşit çeşit merhemler, yağlar ve losyonlarla dolu kaplar göze çarpıyordu.

Deri ciltli bir yığın kitabın tepesinde üzerine eski yazılar kazınmış bir kuş kafatası duruyordu.

Başhemşire dikkatimin nereye kaydığını fark etti ve başını sallayarak onu işaret etti. "Kuzgunlar pek çok şeyi simgeler. Ölüm, iyileşme, bereket. Bilgelik."

"Peki ya eski yazılar?" Kafatasına yaklaştım ama oymalara veya kalıntılara dokunmadım. Eğer bu kadın İlk Cadı ise, kafataslarını büyüleyip bana gönderen o olabilirdi. Bana yardım etmeye mi çalışıyordu yoksa saçma sapan bir teori mi kuruyordum; emin değildim. Gayet de iddia ettiği kişi olabilirdi ve yapbozun bu parçasını ait olmadığı bir yere zorla takmaya çalışıyor olabilirdim. "Kafataslarını canlandırmak gibi bir özelliği var mı?"

"Hayır." Celestia şüpheli bakışlarla beni süzdü. Eğer o *sahiden de* İlk Cadı ise, doğrudan bir Tanrıça'dan dünyaya gelmişti. Öfke gibi duyguları sezebildiğinden emin değildim ama sakin kalmak için elimden geleni yaptım. "Kafatası üzerine kafa yorarken zihnime doluştular. Kuzgun neyi görmemi istiyorsa onu kazıdım. Esrarlı semboller, kanlarında sihir taşıyanlara güçlü bir müttefik olabilir."

Fauna olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Bakışları, odanın öbür ucunda bilinmez güçlerle dolup taşan kavanozlara kaymıştı. Tekrar başhemşireye döndüm ve sesimi alçalttım. "Köken'i güçlendirmek için de kullanılabilir mi?"

"Cadılar için, evet. Köken'in *kendisi* olanlar için, hayır. Esrarlı semboller onların özünden meydana gelir."

"Onlar derken... Tanrıçaları kastediyorsunuz."

Celestia keskin bakışlarla yüzümü incelerken başını sallayarak beni onayladı.

Nonna'nın anlattığı efsanelere göre Tanrıçalar, zaman içerisinde İlk Cadı'nın soyundan gelenler arasında etkisi azalarak yayılan gücümüzün asıl kaynağıydı.

Gümüş ve eflatun rengi saçlı kadını dikkatle inceledim. Yüzünde belli belirsiz kırışıklıklar vardı ama yaşını tam olarak açık eden bir şey göremedim. Fauna, onun Öfke'yle olan husumetinin asırlar öncesine dayandığını söylemişti; demek ki ölümsüz olma ihtimali yüksekti. Saçlarındaki mor tonlar da dikkatimden kaçmamıştı. Öfke'yle aynı olan dövmemizle ve gördüğüm *luccicare,* yani insanları çevreleyen solgun ışıkla aynı renkti. Damarlarımda gezinen duygunun heyecan mı yoksa

korku mu olduğunu ayırt edemiyordum.

"Yani bir cadı, yaptığı büyülerde esrarlı sembolleri kullanırsa, o büyünün tesiri artar."

"Doğru."

Bakışlarım, gözlerini kısarak bir kazana bakmakta olan Fauna'ya kaydı. "Herhangi birinin bir kafatasına büyü yapıp mesaj göndermesi mümkün müdür? Belki bir Cehennem Prensi'nin ya da cadının."

"Her şey mümkündür; bunun muhtemel olup olmadığı ise bambaşka bir meseledir. Esrarlı sembollere dair bilgi sahibi olanlar böyle bir şey yapabilir." Celestia oturmamı işaret etti. "Kemiğe oyulmuş semboller var mıydı?" Başımı iki yana salladım. "O zaman bunun iblis prenslerden birinin ya da bir cadının işi olduğunu hiç zannetmiyorum. Muhtemelen Köken'e çok daha yakın biri yapmıştır."

İlk Cadı gibi biri mesela. Duygularımdaki değişimi kimseye belli etmemek için düzenli nefes alıp vermeye gayret ettim. Celestia, İlk Cadı ise ve kızı lanetlenmişse, demek ki Şeytan'ın ilk karısı ölmemişti. Eğer o gerçekten yaşıyorsa memleketimdeki cadıların bambaşka bir sebepten öldürüldüğü konusunda kesinkes haklıydım.

Şeytan'ın kendisine eş aramasıyla hiç alakası olmayan bir mevzu olmalıydı bu. Bir intikam meselesi.

"Leydi Emilia?" Fauna, kafamda dönüp duran düşünceleri yarıda kesti. "Ana saraya dönelim mi?"

"Evet." Ayağa kalkıp başhemşireye döndüm. "Son bir sorum var. Lanet Ağacı. Bana onun dilekleri gerçekleştirmekten daha fazla şey bahşettiği, bilgi sunduğu söylenmişti. Ağacın bir dileği ya da nazarı gerçekleştirmek yerine bilgi vermesini nasıl sağlarsınız?"

Fauna'nın bakışları ok gibi bana kaydı ama aldırış etmedim. Celestia gözlerini kıstı.

"Hakkında bilgi edinmek istediğin kişinin gerçek adını ağacın gövdesine kazırsın. Sonra ağaçtan bir yaprak koparırsın. Bunu yaparken çok dikkatli olman gerekir, yapraklar cam gibi kırılgandır. Hakikati öğrenmeyi dilediğinde yaprağı adını kazıdığın kişinin yanında kırman gerekir."

İlk Cadı'yı, ona dair anlatılan efsaneleri ve öyküleri düşündüm. Kimse onun ismini kullanmamıştı. "Peki ya o kişinin gerçek ismini kesinkes bilmiyorsam? Unvanı da iş görür mü?"

"İsimler güce *sahiptir*. Unvanlar ise gücün *göstergesidir*. Biri göz açıp kapayıncaya kadar alınıp verilebilir, diğeri için ise böyle bir durum söz konusu değildir." Celestia'nın yüzünde içimi huzursuz eden bir gülümseme belirdi. "Başka bir şey var mıydı, *leydim*?"

"Leydim" deme şekli, neyi kastettiğini anlamamı sağladı. Bu bir asalet unvanıydı; bu diyarın dışında hiçbir anlam taşımayan, sonradan verilmiş bir unvandı. Fakat ismim farklıydı. Gerçek adım dışında sadece burada bir prenses ya da leydi olabilirdim. Memleketimde ise evlenmem haricinde ebediyen Emilia Maria di Carlo olarak anılacaktım. Evlensem bile sadece soyadım değişecekti, adım değil.

"Hayır, teşekkürler. Gayet... Bilgilendirici bir görüşmeydi."

YİRMİ BEŞ

Bir diğer kitabı da usulca yere bıraktım. Öfke'nin aşağıdaki şahsi Cehennemi'nin cennetten çıkma kopyası olan Sığınak'ın gökkuşağı renkli raflarında bir fırtına patlak vermiş gibi görünüyordu. Çok eski bir cildi elime aldım ve incecik yapraklarına zarar vermemeye gayret ederek sayfaları çevirdim.

Bu kütüphanedeki kitapları çoğu Latinceydi, o yüzden içlerinde yazanların çoğunu anlıyordum. Fakat henüz bunun bir yararını göremiştim.

"Kan ve kemikler aşkına."

Bir başka büyü kitabı, bir hayal kırıklığı daha. İlk Cadı'ya dair hiçbir kayıt yoktu, gerçi bunun sebebi onun gerçek adını bilmemem de olabilirdi. Palermo'dayken Öfke laf arasında, "senin söylediğin adıyla İlk Cadı" gibi bir şey demişti. Demek ki iblis prensler onu bu isimle tanımıyordu. Çok geçmeden bir şeyler bulamazsam bizzat ona sormam gerekecekti. Bunu yapmayı istememenin birkaç sebebi vardı aslında. Bunlardan birincisi; *La Prima*'nın burada olduğunu biliyor ve ona kol kanat geriyorsa, bu gizemi çözme konusunda yoluma taş koyup koymayacağından emin olamamamdı.

Celestia'ya dair kayıtları araştırmıştım fakat Lanetlerin ve Zehirlerin Başhemşiresi'nden bahseden hiçbir şeye rastlayamamıştım. Zehir

uzmanı olmanın yanı sıra bir de kraliyet şifacısı ise mutlaka ona dair saray kayıtları olacağını düşünmüştüm. Can kurtardığına ya da can aldığına dair kayıtlarda adı geçmeliydi.

Fakat hiçbir şey yoktu.

Sanki o kule odasının dışında hiç var olmamıştı. Bu durum, öykündüğü kişi olmayabileceği savımı güçlendiriyordu.

Eteklerimi çevreme yayarak yere oturdum. Bugün korsajına çiçekler işlenmiş, lacivert ve altın renklerinde güzel bir elbise giymiştim. İblis Kraliyet Sarayı'na mensup bir hanım için yeterince şık olduğu gibi kütüphanenin karanlık bir köşesine çökerek belli başlı cevapların peşinde saatler geçirmek için de yeterince rahattı.

Notlarla ve eskizlerle dolu, nispeten ince bir jurnalin sayfalarını çevirdim. Tabii olmayan kaynaklar aracılığıyla var edilen iblislerden bahsediyordu. Bunlar tam olarak alt seviye iblisler değillerdi ama onlara yakın şeylerdi. Görünüşte insanı andıranları da vardı, doğal dünyayla ölümlüler arasında gidip gelenler de. Bir çizime gözüm takılınca duraksadım. Görünüşü insana benziyordu fakat teni ağaç kabuğundan, sakalı yosundan, parmakları ve uzuvları ise çeşitli ebatlarda dallardan oluşuyordu.

Bir sonraki resim; devasa bir çift geyik boynuzuna sahip genç bir adamı gösteriyordu. Bir diğerinde ise omuzlarına doğru kıvrılan koç-boynuzları ve sivri kulakları olan bir kadın vardı.

Notlarda ters giden nazarlardan ve büyülerden, ölümlüleri kâbusa çevirmekten bahsediliyordu. Kendi dünyalarından sürülmüş ve lanetlenmiş olan bu kişiler kendilerini burada, zulüm görme korkusu olmaksızın dolaşabilecekleri yeraltı dünyasında bulmuşlardı.

Kitaba göre pek çoğu diyarın dört bir yanına dağılmış, nihayetinde kuzeybatıdaki Ölmeyen Topraklara ve doğuda bulunan Acımasız Menzil adındaki sıradağlara gitmişlerdi.

Notlardan biri dikkatimi çekti.

İlkel korkudan meydana getirilmiş yaratıklar genellikle kana susamıştır. Can peşine düşerler ve canın en belirgin simgesi de yürektir.

"Ne hoş." Demek bu diyarın vampirleri de bunlardı.

Resimli jurnali bir kenara bırakıp bir kulağım girişte, başka bir büyü kitabını elime aldım. Bu kitap büyülere, tılsımlara ve nazarlara dair sayfalarca nottan oluşuyordu. Kitabı yanımda yükselen yığının üzerine bırakıverdim. Sonra dizlerimi karnıma kendime çekerek raflara yaslandım.

Yüreklerle ziyafet çeken yaratıkları kafamdan çıkarmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kız kardeşimin parçalanmış cesedinin görüntüsünü aklımdan silemiyordum.

Palermo'da bir gece Öfke, Kibir'in karısının da yüreğinin yerinden söküldüğünü söylemişti. İlk Cadı'nın kızının gücünü elinden almak için çok karanlık bir büyü kullandığından ve bunun hiç beklenmedik sonuçlar doğurduğundan da bahsetmişti.

Ya yerinden sökülen yürek, cinayet ritüelinin gereği değilse? Ya La Prima'nın sebep olduğu sonuçlardan biriyse? Onu ölümlülere özgü her türlü kısıtlamadan azat etmenin bir yolu da olabilirdi bu. Nonna'nın laf arasında böyle bir şey söylediğini hayal meyal hatırlıyordum.

La Prima'nın kızı ölmemiş fakat lanetlenmişse etrafta dolaşıp cadıların yüreklerini yerinden söken ve silip süpüren canavar *o* olabilirdi.

Belki güçleri zorla elinden alındığı ve insanlığı kendisinden çalındığı için asıl amacı annesinden intikam almaktı. Eğer Şeytan onun ebedi aşkıyla deliye dönmüşse, kendisinin yerini alma ihtimali olan gelin adaylarını da teker teker öldürmüş demekti.

Ya da belki durum resimli jurnalin öne sürdüğü kadar basitti; artık insanlığını yitirmiş olduğu için sahip olamadığı her şeye karşı yürekleri söküp almak istiyordu.

"Belki de bu işte çok fazla 'belki' vardır ve yeterince kesin cevap yoktur."

Ayağa kalkıp omuzlarımı dikleştirdim. Mademki şu an yalnızdım; başhemşirenin yanına dönüp şüphelerim konusunda onunla doğrudan yüzleşebilirdim. Eğer *sahiden* İlk Cadı ise bana zarar vereceğini düşünmüyordum. Kafataslarını göndermesinin bir amacı vardı ve bunun beni korkutmak olduğunu hiç zannetmiyordum. Belki bana Üçlü Ay Aynası hakkında daha fazla bilgi verebilir, hatta onu veya Cazibe Anahtarı'nı nerede bulabileceğime dair bir fikir öne sürebilirdi.

Elimi kalçamda saklı duran kında gezdirdim. Bana zarar vermeye kalkışacak *olursa* mücadele etmeden yenilmeyecektim.

İçimdeki sabırsızlık yüzünden bana birkaç saniye gibi gelen bir müddette kendimi başhemşirenin kule odasının kapısında buldum. Ne var ki kapıya tutturulmuş notu yerinden söküp hızla karalanmış mesajı okurken duyduğum hüsrandan dişlerimi sıktım.



Bunu gerçek anlamda mı yoksa mecazi anlamda mı söylediğini anlamamın imkânı yoktu. Başhemşire gerçekten birkaç dakika içinde dönebileceği gibi zaman kavramını değiştirebilirdi de. Eğer durum ikincisiyse bunun ne kadar süreceğini kestiremezdim fakat çok geçmeden dönmesi ihtimaline tutunarak kulenin önünde volta atmaya koyuldum. O sırada kar yağmaya başladı ve orada daha fazla duramadım.

Süitimin koridorunda iki adım atmıştım ki onun varlığını hissettim. Öfke odamın kapısına yaslanmış, bakışlarını bana dikmişti. Bir kaşını daha önce defalarca yaptığı gibi kaldırdığında içime dolan... Artık bu duygu neyse, onu yutkunarak bastırmaya çalıştım. Son *antrenmanımızdan* bu yana görüşmemiş ve konuşmamıştık. Ve bu ziyaretinden hiç hoşnut kalmamıştım.

Belli bir mesafede durdum. "Sana yardımcı olabilir miyim?"

"Ben de aynısını sana sormaya gelmiştim."

Açıklama yapmaya yeltenmedi, ben ise *Öfke'ye onlarca soru sor ve delirtici cevaplar al* oyunu oynama havamda değildim. Kenara çekilmesini bekleyerek kapıya doğru bir hamle yaptım ama o istifini hiç bozmayınca derin bir nefes aldım. Kollarımı göğsümde kavuşturarak bekledim.

Öfke ya kararlılığımı sezmiş ya da savaş planını baştan oluşturmaya niyetlenmiş olmalıydı ki taktik değiştirdi. "Kütüphane karman çorman olmuş."

"Biraz abartıyorsun. Bir bölümde dağınık duran birkaç kitap yığını var, hepsi o. Bu akşam her şeyi toplarım."

"İlk Cadı'ya dair bilgi arıyorsun."

"Kendi geçmişime merak duyuyorum. O da bunun bir parçası."

Yüzüne bir gölge çöktü. Bakışlarında henüz şimşekler çakmıyordu belki ama fırtınanın yaklaştığı kesindi. "Yalan söylüyorsun."

"Benim ne aradığım seni hiç ilgilendirmez."

"Bu şatoda olup biten her şey beni ilgilendirir. Özellikle de seninle ilgiliyse."

"Ben sana baskı yapmıyorum, planlarına burnumu sokmuyorum. Senden de aynı nezaketi bekliyorum."

"Yardım teklif etmeye gelmiş olsam bile mi?"

"Son 'dersimizin' ardından bundan sonra meselelerimi kendi başıma halletmemi istediğin izlenimine kapılmıştım. Gerçek anlamıyla."

Öfke'nin bakışları siluetimde gezindi. Silah odasındaki kaçamağımızı aklında tekrar yaşıyor, eteklerimi kalçalarıma sıyırıp benim aldığım zevki duyumsuyormuşçasına bana dokunup beni okşuyormuş gibi görünüyordu. Bakışları benimkileri bulduğunda, az evvel benliğini saran duygu ve sıcaklıktan eser kalmamıştı. Uzak ve hissiz görünüyordu. Aramızda ağır ağır bir duvar oluşmaya başlamıştı. Karnıma çöken his rahatlama mıydı yoksa başka bir şey miydi; ayırt edemiyordum.

"Üç gece içinde Açgözlülük'ün kraliyet hanedanına doğru yola çıkıyoruz. Öncesinde antrenman yapmak istersen bana haber yollarsın."

Dönüp gitmeye yeltendi ve Şeytan beni kahretsin ki arkasından seslendim. "İyi, o hâlde gece yarısı silah odasında buluşalım. Gerçek oyunlar başlamadan evvel son bir ders yapacağız."

Kararlaştırdığımız vaktin neredeyse yarım saat öncesinde silah odasına gittim. Dersimizin gidişatını belirleyen ben olmak istiyordum. Saatin tik taklarıyla beraber kalp atışlarım hızlanıyordu. Duvarda asılı, son derece parlak bir zırhta kendi yansımama baktım. İçim karmakarışık olmasına rağmen dışarıdan kusursuz göründüğümden emin olunca içim rahatladı.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak odanın ortasına doğru ilerledim.

Saat tam gece yarısını vurduğunda Öfke içeri girdi ve kapının orada durdu. Kapı, bir hançerin kınından çekilmesini andıran bir tıkır-

tıyla kapandı. Aramızda gerçekleşmek üzere olan savaşı düşünürsek, duruma uygun bir sesti.

Öfke elbisemi inceledi; omuzlarımı açıkta bırakan siyah korsajımın üzeri soluk renkli boncuklardan çiçekler ve sarmaşıklarla süslüydü. Koyu şampanya rengi kabarık etekleri, tek bir tarafa ayrılarak dizimin biraz aşağısına doğru uzanıyordu. Bakışları ayakkabılarımda durdu. Bu elbise için özel olarak tasarlanmış olan pabuçları giymiştim ve iblis prensin de onları en az benim kadar beğendiğinden emindim.

Ayak bileğimden uyluğuma doğru bacağıma dolanarak uzanan parıltılı siyah bir yılanla süslü topuklu ayakkabılardı bunlar. Yılanın dili dışarıdaydı fakat elbisem bir kısmını örtüyordu.

Öfke yılanın tamamını görmek istiyorsa eteklerimi aradan çekmek zorunda kalacaktı. Ayakkabılar kısmen bahçedeki heykelden ilham alıyordu.

"Bu gece–"

"Kibir üzerine çalışacağız." Koyu mürdüm rujumun dikkatini çektiğini fark ederek gülümsedim ve ağır ağır olduğum yerde döndüm. "Bunu dersimiz için tasarlattım ve sonuçtan son derece memnunum. Hayatımda ilk defa tamamen kendi hayal gücümden bir şey meydana getirdim."

"Çok güzel olmuş."

"Biliyorum." Göz kırptım ve Öfke gülmekten kendisini alamadı. "Tam anlamıyla kusursuz oldu."

"Görünüşe göre kibrin şimdiden bu derse hazır ve nazır." Gözlerinden karanlık ve tehlikeli bir parıltı gelip geçti. "Başlayalım o hâlde."

"Elinden geleni ardına koyma, ekselansları. Ben hazırım."

Bu kez sihri, omuzlarımın arasında dolanıp sırtımdan aşağı inen ufak bir boncuk gibi duyumsadım. Hoş ve kışkırtıcı bir hissiyattı. Neredeyse ona boyun eğecektim ki son anda onu kendimden uzaklaştırmam ve iblis etkisiyle arama bir set çekmeye odaklanmam gerektiğini hatırladım.

Göğsüm neşeyle kabararak derin derin iç geçirdim. Hiç zorlanmadan Öfke'nin etkisine karşı koyuyordum. Kibri savuşturmak şu ana dek yaptığım açık ara en kolay şey olmuştu. Yüzümde ukala bir gülümsemeyle onun gölgelerin arasında dikildiği yere baktım. Odaya girmeye yeltenmemişti fakat öne atılmaya hazır vaziyette kapının ya-

nında dikiliyordu. Şimdi kararsızlığa düşme sırası ondaydı. Zira ben son zamanlarda ne zaman yakınlarımda olsa dünyam ekseninden çıkmış gibi hissediyordum.

"Daha çok uğraşman gerekecek. Gittikçe sana daha fazla direniyorum."

"Öyle mi?" Gözlerinde keyifli bir ifade parıldadı. "Bu sözlerin kulağıma biraz kibirli geldi."

Alelade bir tavırla omuz silktim. "Hiç de kibirli değilim. Sadece dürüstüm. Sen gayet iyi bir öğretmensin ama bu öğrencin dersleri artık geride bıraktı. Arzularımı kabulleniyorum. Mücadeleye kucak açıyorum. Kaybetmekten korkmuyorum. Bence asıl erkek kardeşlerinin endişelenmesi gerekir."

"Hadi ya?"

"Herhâlde. Benliğini sahiplenen ve kimseye karşı mahcubiyet duymayan bir kadından daha tehlikeli hiçbir şey yoktur." Onu baştan aşağı ağır ağır süzdüm. "Güçlü olduğuma inanıyorum, demek ki öyleyim. Sen de bu ilkeyle yaşamıyor musun? Güçlü olduğumu *biliyorum* ben. Gücün pek çok kaynaktan geldiğini biliyorum ve şu an cephanemde pek çok silahım var, ekselansları. Hatta şu an istesem *sana* bile sahip olabilirim. Bu sefer güçsüz kalan sen olursun."

"Ukala. Övüngen. Kendine dair abartılı düşünceler." Öfke her birini parmaklarıyla tek tek saydı. "Haklısın. Sözlerin kulağa hiç de kibir etkisi altındaymışsın gibi gelmiyor."

"Başka neye inanıyorum, biliyor musun? İçten içe sana sahip olmamı *istediğine* inanıyorum. Hiç değilse belli başlı konularda."

Kalçalarımı oynatarak ağır adımlarla ona doğru ilerledim. İki yana uçuşan eteklerim, bacağıma dolanmış olan yılanı gözler önüne seriyordu.

Mademki Öfke ders istiyordu, ona kolay kolay unutamayacağı bir ders verecektim.

Onu duvara yasladım ve yüzümde bir gülümsemeyle parmağımı göğsünde kaydırıp düğmelerini izleyerek pantolonuna ulaştım. Yaramaz iblis. Çoktan sertleşmişti bile. Bakışlarım onunkileri buldu ve elimi önündeki kabartıya doğru kaydırırken gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Dişlerinin arasından bir soluk koyverdi. Elimi pantolonunun önündeki sertlikte gezdirince nefes alıp verişi iyice hızlandı.

O ana dek kullandığı iblis sihri bir anda dağılıp yok oldu. Ben de böyle olmasını bekliyordum. Derslerimizin her birinde Öfke'nin şahsi ahlak anlayışı ortaya çıkmıştı ve etkisini savuşturmayı başaramadığım zamanlarda bile mümkün olan her şeyi öğrenmeye bakarak dikkatle gözlem yapmıştım. İşler romantik bir ivme kazandığında *asla* sihir kullanmıyordu.

"Emilia."

Bu bir uyarıdan ziyade yalvarış gibiydi. Artık etkisi yok olduğuna göre dersimiz yeni başlıyordu. Ona doğru yaslanarak göğsümü onunkine bastırdım ve bakışlarının dekolteme kaydığını fark ettim. Korsemin ne kadar sıkı olduğunun farkındaydım ve bu duruşumuz göğüslerimi onun gözleri önüne seriyordu. Doya doya bakmakla, beyefendi tavırlarını sürdürmek arasında kalmış gibi bir hâli vardı. İkincisi hiç de işime gelmezdi. Onun kendisini tamamen bırakmasını istiyordum.

Aniden zihnime son derece gerçekçi ve canlı bir görüntü doluştu ve hakikatle hayal birbirine girdi. Ne olduğunu anlayamadan kendimi iki yerde buldum.

Duvarların ardından boğuk bir müzik, yaylı çalgılar ve piyano sesi geliyordu. Birlikte koridorun öbür ucunda gerçekleşen bir partinin şamatasından sıvışmıştık. Gölgelerin arasında gözlerden gizleniyordu fakat beni çabucak buldu. Eli korsajımın üzerinden mememi kavradı ve beni arzu dolu öpücüklere boğdu. Benim de tutkularım alev almıştı. Dudağını dişleyerek onu aynı şeyi yapmaya davet ettim. Daha da ileri giderek elbisemin üst kısmını aşağı çekti ve cüretkâr elinin yerini dudakları aldı.

Elimi pantolonunun içine kaydırarak onu sert ve istekli bir hâlde buldum. Ilk okşamamla beraber bir küfür savurunca gülümsemekten kendimi alamadım. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Şşşt. Bizi duyacaklar."

Bunu yüzlerce kez yapmışım gibi onu avcuma aldım. Neyden keyif aldığını ve ona en büyük zevki nasıl verebileceğimi gayet iyi biliyordum. Bedenini ve kalbini bana aitmiş gibi tanıyordum. Bu bilgiyi şu anda kendi çıkarıma kullanıyordum ama o bunu dert ediyormuş gibi görünmüyordu.

Çok geçmeden vücudu zangırdamaya başladı ve kesik kesik nefes alıp verdiğini duydum. Titremesi sona erdiğinde parmak uçlarımda yükselerek ona upuzun bir öpücük verdim. "Bu gece yarısı bahçede buluşalım. Nerede olduğunu biliyorsun."

O daha pantolonunun önünü kapatamadan ben koşarak uzaklaşmıştım bile. Karanlık odadan çıkmadan evvel omzumun üzerinden dönüp son bir kez ona baktım.

Öfke adımı seslenerek beni içinde bulunduğumuz ana geri döndürdü.

Daha önce hiç böyle bir görü yaşamamıştım ve buna ne anlam yükleyeceğimi bilmiyordum. Bu diyarın sihrinden farklı bir hissiyatı vardı. Daha ziyade bir anı gibi gelmişti bana.

Öfke, elini yanağımda gezdirirken alçak sesle, "Emilia..." diye mırıldandı.

"Ben..."

Geri çekildim ve aramıza, ikimizin de ihtiyaç duyduğu bir mesafe koyarak şimdi söyleyeceklerime kafa yordum. Hakikat algımı yitiriyormuşum gibi hissetmiştim. Öfke'nin yüzünde endişeli bir bakış vardı; bu yüzden o kibirli hisse tekrar bürünmek için elimden geleni yaptım. Bunu kendi çıkarıma kullanacaktım.

Bakışlarımı bilerek pantolonuna kaydırdım; artık arzu ya da şehvetten eser kalmamıştı. Görünüşe göre kafamın başka yerde olduğunu o da fark etmişti.

Ona imalı bir gülüşle baktım. "Görünüşe göre dersimiz sona erdi."

Maskem düşmeden arkamı döndüm ve kapıdan çıktım. Tuhaf bir şey oluyordu. Üstelik ne zaman Öfke'yle aramızda tutkulu bir şeyler gelişse aynı şey yaşanıyordu.

Bunlar, bu diyarın sebep olduğu bir hayalden ibaret değilse; hepsi birer anıysa... Öfke'nin sırlarından birini daha keşfetmiş olabilirdim. Bütün bunların nasıl mümkün olabileceğine dair en ufak fikrim bile yoktu.

Fakat öğrenmeye kesin kararlıydım.



YİRMİ ALTI

Pencerenin önünde kar taneleri uğursuzca uçuşuyordu. Cam, kış sarmaşıklarını andıran bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Ben ise geniş pervaza oturmuş, yeni yağan karın üzerini örttüğü dünyaya bakıyordum. Akşam çökmek üzereydi; her şey büyük bir hızla mavinin koyu tonlarına bürünüyordu. Bu Çember'in prensini en son gördüğümden bu yana aradan iki gün geçmişti. Anı mı yoksa hayal mi olduğundan hâlâ emin olamadığım görünün ardından ondan uzak durmayı yeğlemiştim. Bu diyarın yarattığı bir şey olmalıydı fakat öyle *gerçekçiydi* ki etkisinden sıyrılmak kolay olmuyordu.

Lanetlerin ve Zehirlerin Başhemşiresi henüz geri dönmemişti ve gördüklerimle yaşadıklarımı kimseyle paylaşmak istemiyordum. İçimde gizli duran hakikati ortaya çıkaracak bir sihir bildiğini ya da böyle bir ilaç yapabileceğini umut ediyordum.

Eğer gördüğüm bir *anı* ise, daha önce bu diyarda bulunduğum anlamına geliyordu. Ve Öfke'yle benim... Fakat bu durumda Palermo'dayken nasıl olup da beni tanımıyormuş gibi davrandığını anlayamıyordum. Fakat onunla paylaşmadığım bazı ayrıntıları nasıl bildiğini merak ettiğim oluyordu. Bunun yeniden doğma büyüsü olduğunu düşündüğüm sihirle alakası olduğunu düşünerek kendi kendimi rahatlatmıştım; ne de olsa Viperidae saldırısına uğradığım o gece kısa bir anlığına olsa da birbirimizin zihnine girmiştik.

Şimdi olup bitenler de bundan mı ibaretti? *Onun* anılarına dalıp onu bir başkasıyla görmüş olmam da mümkündü. Belki dünyayı *o kadının* gözlerinden görüyor, *onun* anılarını tekrar yaşıyordum. İblislerin insanların bedenlerini ele geçirebildiğini biliyordum fakat bir cadının böyle bir şey yaptığını hiç duymamıştım. Fakat şu geldiğimiz noktada hiçbir şey beni şaşırtamazdı.

Son iki günün büyük kısmını bütün ihtimallere kafa yorarak geçirmiştim. Hiçbir teori fazla saçma gelmiyordu. Her şeyi not almıştım. Öfke'nin Kibir olabileceğinden tutun da *benim* İlk Cadı olduğuma ve yaptıklarımın cezası olarak unutmakla lanetlendiğime kadar pek çok şey düşünmüştüm.

Bir süre sonra ayrıntılar birbirine girmeye başladı ve kafam iyice karıştı. Öfke'nin yüzünü kesinkes görmüş müydüm yoksa bu sadece ona dair edindiğim bir izlenimden mi ibaretti; hatırlayamıyordum.

Görüde odanın karanlık olduğunu, uzaktaki bir partiden gelen müziği hatırlıyordum fakat sevgilimin sesini kafamda canlandıramıyordum. Bedeni gevşediğinde yüksek sesle mi küfretmişti yoksa mırıldanmakla mı yetinmişti? O görüde birlikte olduğum kişi Öfke değilse...

Bir soluk koyverdim ve nefesim camı buğulandırdı. Bu durumda işler iyice karışıyordu. Bu gece festivale gittiğimizde sevgilimi o anıdan yola çıkarak tanıyabilirdim. Eğer dans edersek bir kenara itilmiş başka anılar da gün yüzüne çıkar mıydı acaba?

Pencerenin kenarından kalktım ve büyülü kafatasları ortaya çıktıktan sonra almış olduğum notları karıştırdım. *Geçmiş, bugün, gelecek, bul.* İlk başta burada Haset'in peşinde olduğu Üçlü Ay Aynası'nın kastedildiğini düşünmüştüm. Şimdiyse bunun daha başka mânâlara gelip gelmediğini merak ediyordum.

Bu görüler benim geçmişimden mi yoksa geleceğimden mi geliyordu? Eğer bunlar geleceğe dair görüntülerse belki kehânetle ilgiliydiler. Korkunç bir hatayı düzeltebileceğim bir kısım olabilirdi.

Şehvet'in etkisi altındayken o seçme şansı ve denge izlenimine kapılmıştım. Herkesi lanetleyebileceğimi ya da bir şeyleri düzeltebileceğimi hissetmiştim. Ama *neyi?*

Düşüncelerim Şeytan'ın katledilen gelini etrafında dönmeye devam ediyordu. Laneti bozmanın anahtarı âşık olmak olabilir miydi? Görünüşte çok basitti bu. Fakat işin aslı öyle değildi. O durumda

Kibir'e çılgınca âşık olmam gerekirdi. Ve bunu başarabilmek için Öfke'yle aramdaki nişanı ebediyen bozmam lazımdı.

"Tanrıça yardımcım olsun, bu bir felaket."

Kibir, festivalde olacaktı. Eğer görümdeki gizemli sevgili oysa ve bu geleceğe değil, geçmişe ait bir görüntüyse, muhtemelen ikimiz de aramızdaki titreşimli bağı inkâr edemezdik. Bu da beni korkutuyordu.

Eğer gördüğüm *sahiden* de geçmişse... Bu, benim hâlihazırda Kibir'in eşi olduğum anlamına gelebilirdi. Belki de laneti bozmak için ikimize dair hiçbir şey hatırlamadan ona sıfırdan âşık olmam gerekiyordu.

Bu öyle uçuk bir teoriydi ki gerçek de olabilirdi. Kibir'in beni Çember'ine davet etmemiş olmasının ardında yatan asıl sebebi bulmuştum belki de. Asıl mevzu, Öfke'yle aramdaki istemsiz nişandan çok daha derine uzanıyor olabilirdi.

Ne yaptığımı bilmeden Kibir'in kalbini kırmış ve yanlış erkek kardeşi seçerek hepsini lanetlemiştim belki de. Bu durumda onu ilk çağırdığımda Öfke'nin neden nefret saçtığı ve çok geç olmadan büyüyü geri çevirmemi istediği açıklığa kavuşmuş olurdu.

Dış kapı çalınınca daldığım hayallerden sıyrıldım. "İçeri gelin."

Harlow alelacele bir reverans yaptıktan sonra elindeki elbise torbasını havaya kaldırdı. "Usta birazdan ayakkabılarınızı hazır edecek. Elbiseyi sizin için çıkarmamı ister misiniz?"

"Lütfen."

Bunca endişemin arasında zaman kavramını tümden yitirmiştim. Bir saat içerisinde Açgözlülük Hanedanı'na doğru yola koyulacaktık. Bu akşam, Kurtlar Festivali'nin devam edeceği üç gecenin başlangıcı olacaktı ve eğer toplayabileceğim bilgileri düşünmesem bu etkinlikten bucak bucak kaçardım. En büyük korkumun benden sökülüp alınması fikri kalp atışlarımı üç kat hızlandırıyordu.

İlk başta en büyük korkumun gizli intikam planımın açığa çıkması olduğundan çekinmiştim. Şimdiyse heykelin altında inildeyen varlığa, ailemin düşmanlarımızın ellerinde ölüp gitmesine, sihir gücümün bir daha geri dönmemesine ya da anılarım çalındığı için yaşadığım hayatım bir yalandan ibaret olmasına dair korkularım da ön plana çıkıyordu.

En büyük korkum ise, bir ölüm ve kör talih habercisi gibi zihnimde kol gezmeye devam ediyordu.

Şeytan'ın karısının *ben* olduğumu ve öldürüldüğümü düşünmekten kendimi alamıyordum; unutmam için lanetlenmiştim belki de. Avuç içlerim terlemeye başladı. Bunun doğru olma ihtimali yoktu.

Yine de akşamki açılış etkinliğine hazırlanırken bu düşünce bir türlü yakamı bırakmadı. Gerçek olsun olmasın, bir kenara itemezsem bütün düşmanlarım ve onların tebaaları korkumu öğrenecekti. Bu, sadece utanç verici olmakla kalmayacak, aynı zamanda ruhumu satarken geçmişi geride bırakmadığımı ve içlerinden birini yok etmek için uğraştığımı açık edecekti.

İblis prensler daha evvelden benim buraya gelmemin ardında yatan asıl amaca dair şüphelendiyseler bile artık düşünceleri onaylanmış olacaktı. Cezamı kesmek için neler yapabileceklerini ise bilmek dahi istemiyordum.

Omuzlarımı dikip çenemi havaya kaldırarak merdivenlerden indim. Fauna ile Anir'i görmeyi bekliyordum. Fakat onların yerine karşımda Öfke'yi buldum. İnsanı sarsacak kadar şık giyinmişti ve gözleri benim üzerimdeydi. Bu sefer onun hanedanı ile özdeşleşen renkleri giymeyi tercih etmemiştim. Fakat kırmızı kadife elbiseyi beğenmemiş gibi görünmüyordu; bilakis elbisenin kalçalarımı kavraması ve ayaklarıma doğru dökümlü bir şekilde uzanması hoşuna gitmişti.

Onun gömleğinin rengini fark ettiğimde neredeyse sendeleyecektim. Kuyruklu ceketinin ve siyah yeleğinin altından koyu kızılcık rengi göze çarpıyordu. Ya Harlow ya da terzi ona kıyafetim hakkında bilgi vermiş olmalıydı.

En son basamağa vardığımda olduğum yerde ağır ağır döndüm. Ayakkabılarım birkaç gece öncekilerle aynı yılan desenine sahipti fakat bunlar siyah değil, altın rengiydi. Bunları şu anda ait olduğum Günah Hanedanı'na ithafen seçmiştim. Teorilerimden herhangi birinin doğru olup olmadığını boş verirsem eğer, burada, içinde bulunduğum gerçeklikte, bu hâlimle kendimi rahat hissediyordum. Öfke günahına diğerlerinden çok daha iyi uyum sağladığımı yadsımanın anlamı yoktu.

"Ee?" diye bastırdım. "Nasıl görünüyorum?"

Öfke'nin bakışları, günah dolu bir vaadin gölgesiyle karardı. "Zaten biliyorsun bence."

"Şımart beni o hâlde."

"Belanın vücut bulmuş hâli gibisin."

"Kötüler'in birinden geldiğini düşünürsek büyük bir övgü bu." Bakışlarımı boş antrede gezdirdim. Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı. Bu da gittikçe gerilen sinirlerimin yatışmasına hiç fayda etmiyordu. Teorilerimi kafamdan çıkarmaya uğraştıkça onlar zihnimin içinde daha da inatla dönmeye devam ediyordu. "Fauna ve Anir nerede?"

"Şimdiden Açgözlülük'e varmak üzeredirler."

"Yanımızda başka kimler olacak?"

"Hiç kimse." Kolunu bana uzattı. Kendisinin de bela saçtığını bilip bilmediğini merak ettim. Ve elbette, cazibe. Fakat görümdeki kişi Kibir ise, Öfke de gece sona ermeden önce hoş bir anı gibi görünebilirdi. Bu düşünce karşısında midemin kasıldığını hissettim. "Bu gece benim atlı arabamı kullanacağız. Festival'e *transvenio* büyüsüyle gitmek kabalık sayılıyor."

Bana uzattığı koluna girdim ve çift kanatlı kapılardan dışarı çıktık.

Dışarıda, tavanı pudra şekeri gibi görünen ince bir kar tabakasıyla kaplanmış olan vasıtamız bizi bekliyordu. Öfke'nin atlı arabası gece yarısından bile daha siyahtı ve cila kaplamasının üzerinde altın rengi benekler göze çarpıyordu. Fakat görünürde bizi bekleyen bir sürücü yoktu. Sadece atlar vardı.

"Atlı arabayı sen mi süreceksin?"

"Hayır. Gücüm arabaya yön verecek."

"*Transvenio* büyüsü kabalık ama atlı arabayı sihirle sürmek değil mi?" Başımı iki yana salladım. "Bin yıl yaşasam da bu gülünç iblis kurallarını asla anlayamam."

Abanoz rengi dört küheylan havayı kokluyorlardı. Kırmızı gözleri, ölümlü dünyadaki atlardan farklı olduklarının tek göstergesiydi. Öfke onların dizginlerini kontrol etti ve cehennem atlarından biri kendisini dişlemeye kalkıştığında dilini damağına şaklatarak cık sesi çıkardı.

Derin bir nefes aldım. Yanılmıştım. Farklı olduklarını ortaya koyan tek şey; gözleri değildi. Parıldayan metal dişleri, bunların uysal atlardan ziyade yırtıcı varlıklar olduğunun göstergesiydi. Cehennem atı bu kez daha ısrarcı bir tavırla onu tekrar kemirmeye kalkıştı.

"Sakin ol, Ölüm."

"Tanrıça bana güç versin." Diğer üç hayvanı süzdüm. "Herhâlde bunların adları da Kıtlık, Salgın ve Savaş." Öfke omzunun üzerinden dönüp baktığında yüzünde beliren sırıtıştan tahminimin doğru olduğunu anladım. "Onlara dört atlının adlarını taktığına inanamıyorum. Fakat yine de çok şaşırdığımı söyleyemem."

Yanıma gelerek elini uzattı ve atlı arabaya binmeme yardım etti. "Belki de sadece onların isimlerini almamışlardır."

Öfke karşımdaki rahat kadife koltuğa geçti ve ben bu bilgiyi kafamda evirip çevirirken suratında hâlinden hoşnut bir ifadeyle bana baktı. Tavana elini şöyle bir tıklattı ve derhâl yola koyulduk.

Tekerlekler taşların üzerinde takırdıyordu fakat kabarık koltuklar ve kalın halılar sesleri ve sarsıntı hissini bastırıyordu. Daha önce hiç bu denli gösterişli bir vasıtaya binmemiştim. Gerçi köhnesine de binmiş değildim. Temsilciyle yaptığımız yolculuktan evvel seyahat ettiğim atlı arabaya en benzer şey, bir at arabasıydı.

Kaşlarımı çattım. Bu doğru olamazdı... Nonna'nın kuzey İtalya'dakini arkadaşını ziyarete gittiğimizde gemiden indikten sonra atlı arabaya binmiş olmalıydık. Fakat oraya nasıl vardığımızı pek hatırlayamıyordum.

Öfke beni inceledi. "Kafan can sıkıcı bir bilmeceye takılmış gibi görünüyor."

Omuz silktim. "Sanırım gerginim, hepsi o."

"Festivaldeki korku meselesi yüzünden mi?"

"Hem korku meselesi var hem de bütün bu çile gözümde büyüyor. Erkek kardeşlerinle tanışmak. Dans etmek."

Bir süre sessiz kaldı. Bu denli açık konuşmamı beklemiyordu anlaşılan; lafı nasıl sürdüreceğini kestirememişti. Nihayet öne eğildi. "Sana hiçbir zarar gelmeyecek. Buna izin vermem."

"Belki de erkek kardeşlerin için endişe duymalısın."

"Senin öfkeni alevlendirecek kadar aptallarsa yanmayı da hak ediyorlar demektir."

Ona gülümsedim. "Fakat sen yine de sürekli gazyağına kibrit atmaya devam ediyorsun."

"Öfke ve hiddet benim seçtiğim günahlar. Senin asabiyetin *hoşuma gidiyor.*"

Birkaç dağın zirvesine tırmanıp inerek geçen bir sürenin ardından atlı arabamız aniden durdu. Öfke dışarı bir göz attı; yüz ifadesi yine o merhametsiz, soğuk maskenin ardına saklanmıştı.

"Geldik." Arabanın kapı koluna uzandı ama bir an için duraksadı. Üzerine oturan takım elbisesinin altında kasları gergin duruyordu. Başını iki yana sallayıp bana baktı. "Bir eşe ihtiyaç duyacak olursan ben seninle dans ederim."

Daha ben bir şey söyleyemeden kapıyı iterek açtı ve arabadan indi. Gölgelerin arasından eli benimkine uzandı. Kendimi toparlamak için bir an bekledim. Öfke'ye gerginliğimin sebebine dair yalan söylememiştim belki ama küt küt çarpan kalbimin ardında yatan *bütün* sebepleri de saymamıştım. Şimdi Cehennem'in tüm iblis prensleriyle konuşma fırsatı elde edecektim. Ve içlerinden biri yüksek ihtimalle kız kardeşimin cinayetini organize eden kişiydi.

Önümüzdeki birkaç gün içinde kazanacağım ya da kaybedeceğim çok şey vardı. Üstelik eğer kız kardeşimin katili buradaysa, benim yüreğimi de göğsümden söküp almaya çalışıp çalışmayacağını kestirmemin imkânı yoktu.

Canım pahasına bir savaşa girişmek üzereyken hiç değilse Öfke yanımdaydı.

Ben atlı arabadan inip Açgözlülük Hanedanı'nı seyre dalarken parmakları elimi sıkıca kavradı. Hanedan kocamandı ve tasarımı çok ilginçti. Yüksek kemerli pencereleri ve Orta Çağ'dan kalmış gibi görünen kulelerin bulunduğu açık Roma terasları arasında kalan bir haç şeklindeydi. Dik bir yamacın kenarına inşa edilmişti ve gotik bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu.

"Kendini hazırla." Öfke merdivenlerden çıkmama yardımcı olarak şatonun ihtişamlı girişinin hemen önünde durdu. "Erkek kardeşimin hovardalığının sınırı yoktur."

Açgözlülük Hanedanı'na girdiğimizde gördüklerimi anlatmak için kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bu Çember'in prensinin, ismiyle müsemma günahı ve ahlaksızlığı saklamak gibi bir gailesi yoktu. Görkemli karşılama salonuna girdiğimiz anda hayatımdaki en rezil sahneye şahit oldum.

Tam ortaya dört tane kocaman şilte büyüklüğünde bir masa konulmuştu. Konuklar şatonun geri kalanına devam etmek istiyorlarsa

sıkışarak masanın kenarından geçmek zorundaydılar. Masanın üzeri yiyecek veya şarap yerine sevişen kimselerle doluydu. Bazıları hayalimde bile canlandıramayacağım şeyler yapıyorlardı.

Masanın bir ucunda çıplak bir kadın uzanarak bacaklarını iki yana açmıştı; bir adamın gövdesine boca ettiği çikolata sosu göğüslerinden karnına, oradan da bacaklarının arasına doğru akıyordu. Adam sürahiyi bir kenara attı, dizlerinin üzerine çöktü ve ziyafet çekmeye başladı. Tavırlarında hiçbir romantizm ya da baştan çıkarma söz konusu değildi. Safi hayvani bir açlığı yansıtıyordu. Kadın ise hiç de bunu dert ediyor gibi görünmüyordu.

Bakışlarım masanın öbür ucuna kaydı. Orada genç bir adam bir kolunu başının arkasına yaslamış, partnerinin sertliğinden kremşanti emmesini seyrediyordu. Bir başka adam ise eğilmiş olan kadına arkadan yaslanmış ve içine girmişti. Bu erotik sahne karşısında yüzüme ateş bastı.

Kibir'in benim nişanlım olduğunu öğrenmeden evvel Öfke, erkek kardeşinin yatağımıza başkalarını davet edebileceğinden bahsetmişti. Şimdi ne demek istediğini anlıyordum. Ayrıca Öfke'ninkini ağzıma alıp almadığımı sorduğunda Fauna'nın ne kastettiğini de şimdi net bir şekilde görmüş olmuştum.

"Erkek kardeşim, konuklarını gelir gelmez afallatmaktan keyif alır." Öfke'nin kulağımda hissettiğim alçak sesi karşısında sırtımda bir ürperti gezindi. "Tebaası, onu en sevdiği günahlara iştirak etmekten memnuniyet duyar. Buradaki çiftler görülmek istiyor. Aldıkları zevki gözümüze sokmayı arzuluyorlar. Onların ilişkileri bizi, bizim merakımız ise onları tatmin ediyor. Hanedanın tamamı böyle olmayacak elbette."

Öfke'nin sırtımdaki eli, kaskatı kesilmiş olan ayaklarımı harekete geçiremedi. "Açgözlülük'ün etkisi bana böyle şeyler yaptırır mı? Herkesin gözü önünde?"

Öfke yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bakışlarımı buldu. "Hayır."

Yanımda duran iblisi belli etmeden inceledim. Etraftaki çıplak bedenlerden, iniltilerden ve iç çekmelerden hiç de etkilenmiş gibi görünüyordu. Sanki oturacak bir yer arıyor da koltukları inceliyormuş gibi çevresine üstünkörü bir bakış atıyordu. Aynı şeyleri kendim için söyleyemezdim. Bakışlarımı bir adamın kendinden geçmişçesine birini yalayıp emdiği sahneden kaçırdım.

"Nasıl emin olabilirsin? Şehvet beni etkilemeyi başardı, Haset de öyle. Eminim erkek kardeşin bana kiminle her ne yapmamı isterse yaptırabilir. Belki de derslerimiz yeterli olmayacak. Belki de–"

"Nefes al. Biz buradayken sana kimse el süremez, Emilia. Bu savaş ilanı demek olur ve hepimiz buraya geçici bir barış anlaşması içerisinde geldik. Sen Öfke Hanedanı'nın mensubusun. Bunu unutacak olurlarsa ben kendilerine seve seve hatırlatırım."

Sert ifadesine şöyle bir bakınca bu tehdidinin boş olmadığını anladım. Biri bana rızam olmadan elini bile sürecek olursa prensin o kişiyi paramparça edebileceğinden hiç şüphem yoktu. Ben de bu gücü istiyordum. Kendi güvenliğimi sağlayabileceğimi bilmek istiyordum ve bir zamanlar bu imkâna sahip olduğuma yemin edebilirdim. Belki de Haset'le tanıştığım zaman etkisini üzerimde kullandığı sırada bu denli büyük bir haset duymuş olmamın sebebi buydu. Kendimi ve sevdiklerimi savunabilme gücünün hasretini çekiyordum.

Bakışlarım, kadının bacaklarının arasına diz çökmüş olan bir adama takıldı. Şimdi ağzı ve eliyle ona zevk veriyordu. Başka bir kadın onun göğsüne sokuldu ve biraz daha kremşanti sürerek tenini tertemiz bırakan kadar yalamaya koyuldu.

Açgözlülük, konuklarını afallatmak, gözlerini korkutmak istiyordu. Fakat gelenlerin çoğu zaten bu diyardandı ve muhtemelen çok daha fazla ahlaksızlığa şahit olmuşlardı. Hayır, bu manzara konuklarının *tamamı* için değil, benim içindi. Ölümlü şeref konuğunu balo salonuna girmeden çok daha önce altüst etme amacı taşıyordu.

Ve bunda neredeyse başarılı olacaktı.

Çıplaklık, cinsel zevkler peşinde koşan insanlar... Bu tür düşünceleri kafamdan atmaya çalışsam da ölümlüler gibi bunları yanlış ve utanç verici şeyler olarak görmekten büsbütün vazgeçemiyordum. Beni şaşırtmaya ve utandırmaya devam ediyorlardı; zira hâlâ içten içe insanların gözünde rezil rüsva olmaktan endişeleniyordum. En çok da başkalarını ne düşüneceğine dair dertleniyordum.

Yeter. Eski korkularıma kapılıp durmak canıma yetmişti. Masanın üzerine çıktım ve parmağımı bir kâse kremşantiye bandırıp ağır ağır Öfke'ye dönerek yalamaya koyuldum. Yüzündeki sıkkın ve ilgisiz ifade bir anda yok olmuştu. Her hareketimi zihnine kazımak istermiş gibi takip ediyordu.

O sırada karşımızda şampanya kadehleriyle dolu bir tepsi taşıyan garson belirdi.

Öfke'ye hınzır bir gülüşle baktım ve parıltılı iblisyemişi şarabıyla dolu kadehlerden birini aldım. "Skandal yaratmanın şerefine."

Onun cevabını beklemeden arkamı döndüm ve sevişen kişilerle dolu masanın yanından geçip gittim.

Kurtlar Festivali'ne adım atıp teşrifatçı ismimi duyurduğu sırada kendimi salondaki en korkulacak kişi olduğuma ikna etmiştim bile.



YİRMİ YEDİ

Açgözlülük Prensi, beklentilerime hiç uymuyordu. Soğuk ve sıkkın bir ifade takınarak tahtının tepesine tünemiş, üzerinden buram buram kraliyet kibri yayılan biri değildi. Hatta özellikle tehlikeli görünen hiçbir yanı yoktu.

Kalplere büyük bir tehdit oluşturması dışında tabii.

Kolları etine dolgun kadınlarla dolu vaziyette bir içki çeşmesinin başında dikiliyordu. Çekici dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Prens, yanındakilerin kulaklarına bir şey fısıldamak üzere eğildi ve kadınlar ona hınzır vaatlerle dolu, ateşli kahkahalarla karşılık verdiler.

O, sırayla her birinin boynunu dişlerken bir kaşımı kaldırdım. Baştan aşağı bir zamparaydı. Ve sırf bu yüzden hayranlık uyandırıyor gibi görünüyordu.

Öfke kadar uzun boylu değildi fakat omuzları geniş, kalçaları ise dardı. Bacaklarının üst kısmının kalınlığından böğürtlen rengi takım elbisesinin ardında kaslı bir vücudun olduğu anlaşılıyordu.

Karanlığın içinden pek fazla çıkmasa da hafif dağınık kahverengi saçlarında ışık vurdukça belli olan altın rengi ve kırmızı tutamlar vardı. Rengârenk mücevherlerle süslü bronz bir taç takıyordu. Açgözlülük'ün ela gözleri; yeşil, altın rengi ve kahverenginin muhteşem

bir karışımıydı. Tüm renk tonları ön plana çıkmak için birbirleriyle yarışıyor, kendi güzelliklerini gözler önüne seriyorlardı.

Şimdiyse o gözler, Öfke'yle benim üzerimize dikilmişti. Açgözlülük'ün bir kaşı havaya kalktı.

"Kardeşim! Gel de en yakın arkadaşlarım Drusilla ve Lucinda ile tanış. Onlar da bana şimdi çok ilginç bir hikâye anlatıyorlardı."

"Hiç şüphem yok." Öfke'nin ters tavrı benden başka kimseyi şaşırtmış gibi görünmüyordu. Bir elini belime yasladı. "Eşim, Emilia di Carlo."

Açgözlülük'ün bakışları bana kaydı. Burnu bir iki kez kırılmış gibi görünüyordu fakat bu kusuru onu daha da ilginç kılmıştı. Gözleri üzerimde gezinirken bakışlarında hınzır bir parıltı belirdi. "Anladığım kadarıyla müstakbel eşin oluyor kendisi."

"Aslında," diye araya girdim. "Henüz bağı kabul etmeye karar vermiş değilim."

"Duydun mu, kardeşim?" Açgözlülük yanındakilerden uzaklaştı ve bir kolunu Öfke'nin omuzlarına doladı. "Benim için hâlâ umut var."

"Kendisinin açık izni olmadan bulunduğu tarafa doğru nefes alıp vermeye kalkışırsan seni paramparça eder." Öfke yanından geçen garsonun tepsisinden bir kadeh iblisyemişi şarabı alarak yudumladı. Tavırları çabasız bir zarafet taşıyordu. "Bu ziyaretimiz esnasında şiddete başvurmamasını rica ettim fakat senin yerinde olsam onun sabrını sınamazdım."

İki erkek kardeş birbirlerine uzun uzun baktılar. Öfke öylece çıkıp gelmiş ve erkek kardeşinin kraliyet sarayında kendi kurallarını uygulamaya kalkışmıştı. Tıpkı Haset'in Günah Hanedanı'nda yaptığı gibi. Açgözlülük'ün, Öfke'nin küstahlığı karşısında kaşını dahi kaldırmaması bir mucizeydi. "Saldırgan küçük bir şirretsin demek, öyle mi?"

"Kendime hâkim olamadığım anlar oluyor, ekselansları."

Açgözlülük, ağız dolusu bir kahkaha patlattı.

"Bunun dikkatini nasıl çektiğin belli oldu." Bana doğru eğildi ve çok mühim bir sır veriyormuşçasına ciddi bir ses tonu takınarak fısıldadı. "Öfke'nin hiddete karşı doymak bilmez bir iştahı vardır. Fakat hiçbir zaman kendisini fazla kaptırmaz. Bu da herkesi hayal kırıklığı-

na uğratır." Öfke, erkek kardeşinin gülümsemesine karşılık vermedi fakat onun tavrı, bu Çember'in prensini daha da keyiflendirmekten başka bir işe yaramadı. "Belki hepimizi şaşırtırsın, sevgili kardeşim. Kim bilir, bu sene biraz gevşersin belki. Bizim beklentilerimize uyarsın. Bir sefer olsun kendini eğlenceye kaptırırsın."

"Eğlence anlayışımı sınırlamama minnettar olmalısın, kardeşim."

"Peki madem. Av, şafak vakti başlıyor. Sen de bir Cehennem atını eyerleyip savaşçı ruhunun dizginlerini serbest bırakabilirsin." Hınzır gülümsemesini hiç bozmadan bana baktı. "Sen de öyle, Leydi Emilia. Bakalım sen de aynı şekilde kana susamış mısın?"

"Ben ata binmem."

"Öyle mi?" Gözleri keyifle parıldadı. "O zaman ben de burada kalıp sana eşlik ederim. Onlar başlarını belaya sokarken biz de kendimize bulaşacak bir bela buluruz."

Açgözlülük'ün o ana kadar sergilediği laubalilik bir anda silinip gitti ve gözlerine buz gibi bir ifade yerleşti. Bakışlarını takip ettiğimde nefretle süzdüğü kişinin güzel ve katı görünüşlü soylu bir hanım olduğunu fark ettim. Uçuk mavi saçlarına mutaassıp İngiliz hanımları gibi şekil verilmişti ve şık elbisesi boğazına kadar ilikliydi.

Kadının dirseklerinin üzerine dek uzanan oğlak derisi eldivenleri vardı. Odanın öbür ucundan keskin bakışlarla ev sahibini süzerken yüzünde bir tiksinti ifadesi belirmişti. Yanındaki arkadaşına doğru yaslanıp bir şeyler fısıldadı ve diğer soylu hanım kıs kıs gülmeye başladı.

"Affedersiniz." Açgözlülük'ün keyfi iyice kaçmıştı. "Aramızda davetsiz bir misafir var."

Başka tek kelime etmeden uzun adımlarla kıkırdayan kadınların yanına gitti.

Öfke'ye döndüm. "Ne oldu şimdi?"

"O kadın, Kayan Adalar'dan gelen bir gazeteci. Genellikle bu diyarın kraliyet mensupları hakkında olumlu şeyler söylemez. Özellikle de Açgözlülük'e kin güder."

Masadaki sevgilileri düşündüm. "Anladığım kadarıyla onun abartılı gösterilerinden hoşlanmıyor."

"Tam tersi." Öfke'nin dudakları yana çekildi. "Son etkinliğinden, 'her bakımdan sıradan ve düpedüz zoraki. Hayal gücünden yoksun, sönük bir akşam,' diye bahsetmişti."

"Bunu ezberlediğine inanamıyorum."

"Erkek kardeşim aynı şeyi o kadar çok tekrarladı ki aklımda kalmış. Açgözlülük öfkeden deliye döndü. O günden beri elinden geldiğince savurgan, abartılı ve uçarı partiler vermeye çalışıyor."

"Lafını ona yedirmek istiyor."

"Başka şeylerin yanı sıra, hiç kuşkusuz."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Nefret, bazıları için güçlü bir afrodizyaktır."

"Kesinlikle öyle." Öfke'nin bakışları bir an için dudaklarıma kaydı. "Keyif bahçelerini gezmek ya da odana yerleşmek ister misin?"

Fauna'nın alacakaranlık bahçeleri hakkında söylediklerini hatırladım ve midem kasıldı. Öfke'yle şimdi ortadan kaybolacak olursak ailesinin geri kalanıyla tanışma şansımı yitirecektim.

Ayrıca herkesin birbirini baştan çıkarma derdinde olduğu bir yerde onunla baş başa kalmanın çok da akıllıca bir fikir olduğundan emin değildim.

Bu düşüncemi sezmiş gibi, "Kibir ancak yarın maskeli baloya teşrif eder. Tembellik korku seremonisinden hemen önce çaktırmadan araya karışır. Hırs ile Haset ise bu akşam biraz daha geç saatlerde gelirler."

"Peki ya Şehvet?"

"Muhtemelen o buradadır ve keyfine bakıyordur. Gücünü artırmak için mutluluk duygularını benliğinde toplamaya meyilli olmasına rağmen kendisini ayartmaya yeltenenleri de geri çevirmez. Bu partiler onun günahını genellikle pek çok açıdan besler."

Sıra sıra kapıların açık durduğu verandaya şöyle bir baktım. Soğuk bir meltem, kar taneciklerini avludan içeriye savururken gümüş renkli noktacıklar karanlığın içinde titreşerek uçuşuyordu.

Yatak odama gitmek en mantıklı karar olacaktı fakat kendimi, "Bahçede şöyle bir dolaşalım o zaman," derken buldum.

Açgözlülük'ün keyif bahçesinden anladığı şeyin sözlük anlamına birebir uyması beni hiç şaşırtmamıştı. Gölgelerin arasında gözlerden yeterince saklanamayan çiftlerin arasından geçtik. Birbirine çarpan

çıplak tenlerinin sesi ve soluk soluğa yükselen iniltileri insanın kafasında yankılanan bir senfoni oluşturuyordu. Çitlerin dibinde kıvrılıp bükülen gölgeleri süzmeye cesaret edemediğimden bakışlarımı önümüzde uzanan, meşale ışıklarıyla aydınlatılmış patikadan ayırmamaya gayret ettim. Öfke ise her zamanki gibi bütün bunlardan hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Bahçeleri daha önce gezmiş miydin?" Bunu sorduğum anda pişman oldum.

"Evet." Bana yandan bir bakış attı. "Pusuda bekleyen bir tehdit olmadığından emin olmak için her zaman etrafı incelerim."

O sırada bir kadın, sanki bu sözleri beklemiş gibi sevgilisinin adını haykırdı.

"Tabii ya." Gözlerimi devirdim. "Çıkan seslere bakılırsa buralarda kesin *tehlike* var."

"Gizlenmiş ordular, istenmeyen misafirler, entrika çeviren -hanedanlar arasında gizli kapaklı toplantılar." Öfke bana sokularak sesini alçalttı. "Karanlıkta pek çok şey olabilir, leydim."

"Haklısın." Bir anda karşımıza Şehvet Prensi'nin suratında kedileri andıran bir sırıtma belirdi. Kollarını yukarı doğru gerdiğinde pantolonunun üzerinde kalan altın rengi teni açığa çıktı. Kömür karası gözleriyle beni şöyle bir süzdükten sonra ilgisiz bir tavır takındı. "Tekrar merhaba, küçük sevgilim."

"Şehvet." Oradan kaçıp gitmem için bastıran iç sesime rağmen olduğum yerden kıpırdamadım. Onun ruhumu ezip geçen etkisinin ilk dalgasını beklerken tüm duyularım belirginleşti. "Seni tekrar görmek güzel, demek isterdim ama..."

Omuz silkerek cümlemi yarım bıraktım.

"O konunun icabına bakmam gerekecek. Daha sonra." Erkek kardeşine döndü. Yüz ifadesinde ne öfke ne de intikam hırsı vardı. Bildiğim kadarıyla birbirlerini son gördüklerinde Öfke onun göğsüne bir hançer saplamıştı. "Seninle bir çift laf etmem gerekiyor. Baş başa."

Öfke ilk anda tereddüt ettiyse de başını onaylarcasına sallayıp bana döndü. "Daha sonra odana uğrarım. Tabii şimdi sana eşlik etmemi istemezsen."

"Hayır." Şehvet'in yanından ayrılıp o feci etkisinden uzak durmak için bir mazeretim olmasına minnet duyarak başımı iki yana salladım. "Yolumu bulacağımdan eminim."

Öfke başıyla onayladı ama erkek kardeşinin peşinden gitmeye yeltenmedi. Köşeyi dönene kadar onun bakışlarını üzerimde hissettim. Diğer patikanın yarısına varmıştım ki karşımda bir hizmetkâr belirdi. Hiç şüphesiz, onu gönderen Öfke'ydi. "Leydi Emilia, rica ederim, beni takip edin. Size odanıza kadar eşlik edebilirim."

Gayet şık döşenmiş olan odama –her şey kobalt mavisi ile gümüş tonlarındaydı ve tüm detaylardan abartılı bir ihtişam yayılıyordu– yerleştikten sonra yatağımın ucuna oturup bana saatler gibi gelen bir süre boyunca Öfke'nin usulca kapıyı çalmasını duymayı bekledim. Fakat öyle bir şey olmadı.

İlk başta Şehvet'in Palermo'da aralarında geçenlerin öcünü almak için ona saldırmış olduğundan korktum. Sonra kafamda yeni bir endişe belirdi. Hovardalıkla dolup taşan bir hanedanda kalıyorduk. Öfke kendi yatağına gitmediyse acaba bu, bir başkasının yatağına girdiği anlamına mı geliyordu?



Gece yarısını geçeli epey olmuşken gelen nota gözlerimi dikip baktım.

Üzerine platin renkli mürekkeple yazılmış kobalt mavisi bir kâğıttı; parşömen kalın ve pahalı görünüyordu.

Gönderenin kim olduğuna, daveti kabul edersem neyle karşılaşacağıma ya da hâlihazırda gayet karmaşık olan dünyamda ne gibi bir sı-

kıntıya neden olabileceğime dair hiçbir ipucu yoktu. El yazısı Öfke'ye ait değildi. Bu arada ondan da hâlâ haber almamıştım.

Kâğıt ve mürekkep seçimindeki gösterişe bakılırsa bunu kaleme alanın Açgözlülük olduğunu düşünüyordum fakat partiye katılan diğer prenslerden biri tarafından gönderilmiş olma ihtimalini de göz ardı etmemek gerekirdi.

"Uğruna ölünecek" bir şey giymek, iblislere özgü bir güzelleme olmayabilirdi.

Önümde uzanan seçenekleri birer birer aklımdan geçirdim. Daveti yok sayabilirdim. En güvenli yolun bu olacağı kesindi. Öfke Hanedanı'ndaki suikast girişiminin ardından bunun bir tuzak olduğunu düşünürsem abartmış olmazdım. Diğer herkes ava çıkmak üzere şafak vaktinde bir araya gelmişken ben tek başıma ve savunmasız hâlde olacaktım. Bunu her kim gönderdiyse grupla at binmeyeceğimi biliyor olmalıydı.

Bunu bilen tek kişi ise –Öfke'nin haricinde– Açgözlülük'tü.

Ne giyeceğim önem teşkil ettiğine göre bu gizli kapaklı bir parti de olabilirdi. Katılanların kimliğini gizli tutmak için maske takılıyordu belki de. Yeraltı dünyasında bilinmeyen bir kişi tarafından düzenlenen gizemli bir etkinlik, katılmayı düşüneceğim tarzda alelade davetlerden biri değildi.

Ama şimdi... Bir nefes koyverdim. Bana, başımda Öfke olmadan Cehennem Prensleri'nden birini sorgulama fırsatı sunabilecek bir fırsatı geri çeviremezdim.

Kartın arkasını çevirip düşünerek baştan başa inceledim. Sırf Gümüş Buz Bahçesi'nde buluşmamız söylendi diye oraya gitmem gerekmiyordu. En azından ilk anda.

Zihnimde yavaş yavaş bir plan oluşmaya başlamıştı. Güneydoğudaki kulenin balo salonunun hemen önünde, merdivenleri bahçeye inen hayli geniş bir veranda vardı. Erken gidip oradaki karanlık köşelerden birine sinerek bekleyebilirdim. Yataktan fırladım ve üzerime gölgelerin arasına karışmamı sağlayacak renkte bir elbise geçirdim.

Açgözlülük, içinde bir parmak içki bulunan kristal bir kadehle boş verandaya çıktı. Diğer kolunun altına bir karaf sıkıştırmıştı. Saa-

tin içki içmek için çok erken olduğunu söyleyebilirdim ama görünüşe bakılırsa zaten hiç yatmamıştı. Saçları dağılmış, takım elbisesi belli belirsiz kırışmıştı. Yatak arkadaşı onu bütün gece, hatta sabahın ilk ışıklarına kadar meşgul etmiş gibi görünüyordu. Hovarda ve zampara erkek rolü, Açgözlülük'e çok yakışmıştı.

Kadehinden büyükçe bir yudum aldı. Tüm prensler alkolden aynı şekilde keyif alıyor gibi görünüyordu fakat içtikleri miktarlar birbirinden farklıydı.

Gölgelerin arasına iyice sokuldum ve fark edilmemek için nefes bile almadan aşağı eğdiğim kirpiklerimin arasından onun yaklaşmasını seyrettim. Sanki en ufak bir soluk sesi beni ele verecekti.

"Komiğime mi gitti, hakarete mi uğradım; karar veremiyorum."

Saklandığım yer bu denli çabuk keşfedildiği için bütün vücudum gerildi. Elimi hançerime götürdüm ve o tanıdık ağırlığını hissettiğim anda rahatladım. Gökyüzünde şafak vaktinden hemen önce beliren ışıklara çıktım.

Artık saklanmanın anlamı yoktu.

Sessiz kalarak onun sözlerine devam etmesini bekledim. Baş başa görüşmemizi istediği ortadaydı. Hazırladığı konuşma her neyse, onunla gözümü boyamaya başlayabilirdi.

Taş korkuluğun üzerinden eğilerek aşağıdaki bahçeyi inceledi. Üzeri kırağı tabakasıyla kaplanmış gümüş çiçekler, elmas gibi ışıldıyordu. "Belki de stratejin işe yarar."

"Ne stratejisi?"

"Avı kazanmak için. Beş dakika içerisinde bütün şato ahırlardan dışarı fırlayacak." İçkisini önündeki geniş korkuluğa bıraktıktan sonra uzaktaki karanlık çatıyı işaret etti. Karla kaplı tepelerin eteklerinde yemyeşil ormanlar uzanıyordu. "İnsanlar gözlerinin önünde duran şeyleri nadiren fark ederler, özellikle de bulmayı bekledikleri başka bir şeyse."

"Ne demek istediğini anladığımı zannetmiyorum."

Bana bakmak için ağır ağır döndü; yüzünde sahte bir güceniklik belirmişti. "Notta önemli birkaç ayrıntıyı atlamış olabilirim. Avı kazananana verilecek ödül gibi."

Hissettiğim ürpertinin suratıma yansımaması için uğraştım. Bunun tipik bir taşra sporundan öte bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. "Ortada bir ödül olduğunu bilmiyordum."

"Ödül. Avlanacak şey. Bazıları bunların tek ve aynı şey olduğunu iddia edebilir." Suratında kötü niyetli bir sırıtma belirdi. "Her Kan Sezonu'nda avlanacak şeyi ev sahibi seçer. Katılımcılar sadece av başlamadan hemen önce ahırlarda ne aradıklarını öğrenirler."

Kanım buz kesti. "Öfke üç günlük etkinliğin hiçbir bölümünde kurban verilmediğini söylemişti."

"Ben kurbandan bahsetmedim ki. Sadece birinin ya da bir *şeyin* avlanacağını söyledim." Ne kadar içtiğini düşünürsek asla mümkün olamayacağını düşündüğüm bir dikkatle beni inceledi. "Seçilmiş avı kimse öldürmez." Göz kırptı. "Büsbütün canavar değiliz herhâlde."

"Neden maskeli gelmemi istedin?"

"İsteğimi yerine getirip getirmeyeceğini görmek için." Omuz silkti. Sanki bu gayet makul bir gerekçeydi. Maske takmamaya karar verdiğim için memnun oldum. "Kimse sana neden buna Kan Sezonu dendiğini söylemedi mi?"

"Hayır, fakat eminim ardında çok hoş bir hikâye vardır."

"Avı alt seviye iblislerden ya da asillerden biri kazanırsa yaşam iksirini içme hakkı elde ediyor."

"Yani kan."

Açgözlülük beni başıyla onaylayınca midem kasıldı. Nonna bize Kötüler'in kan içtiğini söylerdi. Şimdi bu söylentinin nereden çıktığını anlamıştım. "Peki ya kraliyetten biri kazanırsa?"

"En az dördümüz kabul oyu kullanırsa kendi belirlediğimiz bir ödülü alma hakkımız var. Fakat yaşam iksiri içilmesi, buna Kan Sezonu denmesinin tek sebebi değil. Avın kazananı ilk kanı dökene bakılarak belirleniyor. Katılımcılar ne kadar ve nasıl kan dökeceklerine karar verebiliyorlar. Pençe, bıçak, ok, diş." Bakışlarını ahırlara çevirdi ve o sırada patlayan bir tüfek sesiyle yerimden sıçradım. "Ah, evet. Buz tüfeklerini buldular. Senin yerinde olsaydım şu anda ava katılmayı düşünürdüm."

"Sana söylemiştim; ata binemiyorum."

"Yazık oldu. Bu sene bir buz ejderhasını avlıyorlar. Heybetli ve acımasız varlıklardır." Bakışlarını uzaktaki binadan ayırarak tekrar bana baktı. "Ata binmeye gelince, ben olsam tekrar düşünürdüm. Şunu gördüm ki bedenlerimiz bazen zihnimizden silinen şeyleri gayet iyi hatırlıyor."

Açgözlülük başını yana eğdi ve sonra uzun adımlarla şatosuna dönerek beni son sözlerini düşünür hâlde bıraktı. İkinci bir patlama sesi gök gürültüsü gibi havayı yardı ve peşinden ayaklarımın altındaki zeminin gümbürdemesine yol açan bir koşuşturma başladı. Damarlarımda bir kıpırdanma hissettim.

Kendimi bu fikirden caydırmadan eteklerimi topladım ve ahırlara doğru koştum.

YİRMİ SEKİZ

Ahırların önünde soluk mor renkli bir kısrak, çivili metal toynaklarıyla karı eşeliyordu. Beni görünce cıvayı andıran gözlerini üzerime dikti. Devasa cehennem atına ağır ağır yaklaşırken bu sıvı görünümlü gözlerden zekâ fışkırdığını fark ettim. Alnının ortasında gümüş renkli bir hilal ışıldıyordu ve arka tarafına bir aradayken bir takımyıldızını andıran yıldızlar saçılmıştı.

"Muhteşemsin, öyle değil mi, kızım?" Ona sokuldum. "Adının ne olduğunu bilmiyorum ama sana bir şekilde hitap etmem gerek. Tanzie'ye ne dersin? Tanzanit'in kısaltılmışı."

At beni onaylarcasına başını eğince gülümsedim.

Bu dinginlik anı kısa sürdü. Uzaktan haykırışlar yükseldi ve hemen ardından yeri sarsan bir kükreme duyuldu. Bu sesin, Açgözlülük'ün bahsetmiş olduğu buz ejderhasına ait olduğunu düşündüm.

Avın en hareketli anlarında olduğu belliydi fakat buzlu zeminde süratli bir şekilde at binmek için içimde gittikçe büyüyen arzu beni daha çok endişeleniyordu.

Kalbim savaş davulu misali çarpmaya başlamıştı. Pençe uçlu nallar olmasa bile araziyi at üzerinde hızlı bir şekilde geçmek tehlikeli olacaktı. Tanzie'nin böğrünü kendimden emin bir şekilde sıvazladım. Her nasılsa, eyerine binme onurunu bahşettiği kişinin dokunuşuna

müsamaha göstereceğini anlamıştım. Üstelik ne güzel bir eyerdi bu, koyu rengi ve yağlanmış hâliyle buz tutmuş mürekkep gibi görünüyordu.

Yan tarafından ufak bir kese sallanıyordu. Bunu Açgözlülük hazırlatmış olmalıydı.

Bir ayağımı üzengiye bastırıp atın üzerine atlarken elbisemin altına kalın çoraplar giymeye karar vermiş olduğum için şükrettim. Bacaklarımı iki yana açarak oturmak pek münasip bir duruş sayılmazdı ama yeraltı dünyasındaki kimsenin buna bir ölümlünün gözüyle bakacağını zannetmiyordum.

Kendimi hazırlayarak bacaklarımla atı sımsıkı kavradım. Dilimi şaklattım ve dizginleri elime aldım. Devasa hayvanın harekete geçmesi için bu kadarı yetmişti. Tanzie ahırdan uzaklaşarak bir tepeden aşağı inmeye koyuldu. İniş esnasında yavaşlamak yerine gittikçe hızlanmaya başladi.

Karların arasından duyulan boğuk toynak seslerinden anlaşıldığı kadarıyla av ekibi arkamızda kalmıştı; ya ormana girmişlerdi ya da henüz kıyısındaydılar. Benim ava katılmam gerektiğini belirten bir kural yoktu ama beni burada görüp onlara katılmam için cesaret vermelerini istemiyordum.

Oturduğum yerde öne doğru eğilirken nefesim önümde buhar hâlinde yükseliyor, kalbim küheylanın toynaklarının ritmiyle çarpıyordu. Açgözlülük'ün şatosunu tıngır mıngır dolandık ve hafif eğimli yol yerini bir anda keskin bir yokuşa bıraktı. Rüzgârın soğuğu tenimi ısırıyor, açık saçlarım esintiyle uçuşuyordu. Gözlerim dolan yaşlardan ötürü yanmaya başlamıştı fakat at dağdan aşağı hızla koştururken olduğum yerde kaskatı kesilmiş vaziyette gözümü dahi kırpamıyordum. Bir anı gün yüzüne çıkmaya başlamıştı... Sanki daha önce aynı şeyi yaşamıştım; muharebe alanına giren bir savaşçı gibi rüzgârla yarışarak at biniyordum.

Avı, Kurtlar Festivalini ve etrafta at binen bütün iblisleri unuttum. Nereye gittiğime dair bir fikrim yoktu ama kanımın derinlerinde bir şey bana sesleniyordu. Bana hatırlamam için haykırıyor, düşünceleri bir kenara bırakıp sadece *hissetmemi* söylüyordu.

Tanzie bu duygularımı onaylarcasına kişnedi. Sanki bunun bizim yaratılış amacımız olduğunu hatırlamamı ister gibiydi. O sonsuz özgürlük duygusu ve kısıtlamalardan sıyrılma hissi. Önemli olan tek şey

üzerinde son sürat gittiğimiz zemin ve damarlarımızda coşkuyla akan kandı.

Devasa bir tepeyi aşarken karların üzerinde mürekkep lekesini andıran siyah bir tarla belirdi. Hızımızı düşürdüm ve Tanzie'yi parıldayan tepeye doğru sürdüm. İyice yaklaşınca koyu renkli kütlenin katı olmadığını gördüm. Buzların arasından büyüyen milyonlarca ufacık siyah çiçek vardı. Tanzie'yi durdurdum ve aşağı atladım. Abanoz renkli taç yaprakların üzerinde gümüş renkli noktacıklar göze çarpıyordu. Merakım uyanarak içlerinden birini kopardım ve köküyle beraber kolayca çıkınca şaşırmaktan kendimi alamadım. Gümüş renkli tuhaf kökü ışıl ışıl parıldıyordu fakat gözlerimin önünde söndü. Sihirli ya da tuhaf bir cehennem bitkisiydi. Onları daha sonra incelemek ve ne işe yaradıklarını görmek istiyordum. Bir avuç çiçek kopardım ve onları eyere bağlı duran küçük deri keseye tıkıştırdım.

Tanzie, çiçek toplamakla oyalanmamdan sıkıldığını belli etmek istercesine buyurgan bir tavırla toynaklarını yere vurarak kişnedi. Dalga dalga uzanan tarlaya dönüp bakmadan atın üzerine zıpladım ve öncekinden de büyük bir süratle yola koyuldum. Ata binmenin duyularımda uyandırdığı hislere ve buz gibi havanın tenimi ısırıp nefesimi kesmesine öyle dalmışım ki karşımızda yükselen şatoyu fark edememişim. Görünmez bir sınırı ihlal ettiğimin de farkına varamamışım.

Ancak bir grup muhafız bana doğrulttukları kılıçlarla çevremizi sararak durmamı haykırdıkları anda hatamı anladım. Davet edilmeden bir başka iblis prensin bölgesini istila etmiştim. Tanzie geriledi ve sonra toynaklarını vurarak yere çöktü. Muhafızlardan biri diğerlerini susturarak bana berrak bir sesle buyurdu:

"Atınızdan inin ve dizlerinizin üzerine çökün."

"Bir yanlış anlaşılma oldu." Dizginlere sıkıca yapıştım. "Ben Açgözlülük Hanedanı'nda at biniyordum; buralara kadar geldiğimi fark edememişim."

"Atınızdan inin ve dizlerinizin üzerine çökün, dedim."

Konuşan muhafız, grubun bir adım önüne çıktı. Yüzünü açıkta bırakan demir miğferinin iki yanında ölümcül görünen kanatlar vardı. Miğferin alnına değdiği yerde metale bir çift altın pençe izi kazınmıştı. Muhafızlardan hiçbirinde bu desenin olmadığını fark ettim; demek ki grubun lideri alenen oydu. Şatodan, ellerindeki okları yaylarına yaslamış bir grup muhafız daha bize doğru yaklaştı.

Dikkatimi en büyük tehdide vererek onları hiçe saydım.

Bakışlarım baş muhafızın yüz hatlarında gezindi. İşler ters gider de kaçtıktan sonra hatırlamam gereken ayrıntılar olursa diye gördüklerimi hafızama kazıdım. Miğferinin altından parlak altın rengi saçları göze çarpıyordu. Güneşten yanmış teninde dikkat çeken tek bir kusur vardı; kibirli bir tavırla büktüğü dudaklarının üzerinde çapraz bir şekilde uzanan, soluk gümüş renginde bir yaraydı bu.

Oturduğum yerden göz rengini seçemiyordum fakat bakışlarının sertliğini unutmam mümkün değildi. Tanzie havayı kokladı ve diğer muhafızlar bir adım öne çıkarak safları sıklaştırırken iyice geriledi. Eğer şimdi attan inecek olursam bundan pişmanlık duyacağım kesindi.

Duruşumu iyice dikleştirerek en buyurgan ses tonumu takındım. "Bu hanedanın prensiyle görüşmeyi talep ediyorum. Bir yanlışlık oldu."

"Ben kılıcımı karnınıza saplamadan önce attan inin."

"Bana dokunacak olursanız inanın ki öfkemden çok daha beterini yaşarsınız." Dudaklarımda beliren gülümseme onun silahı kadar tehlikeliydi. "Sırf Öfke Prensi'nin sizi ikiye ayırmasını seyretmek için bu acıya katlanmaya değebilir. Prensesine zarar verenlere anlayışla yaklaşacağını pek zannetmiyorum."

Gözlerinde bir an için şaşkın bir bakış belirdiyse de ifadesini hemen düzeltti.

"Beni bağışlayın fakat bizim topraklarımıza davet edildiğinize dair bir haber aldığımı hatırlamıyorum." Kılıcını kalbime doğru uzatarak biraz daha yaklaştı. "Buna göre bölgemize tehdit oluşturan unsuru uygun gördüğüm şekilde ortadan kaldırma iznim var demektir. Şimdi kahrolası atınızdan inin, *prenses.*"

İçinde bulunduğum feci durumun olumlu yanlarına odaklanmam gerekirse zincire vurulup bir hücreye tıkılmamıştım. Alt tarafı gösterişli bir salona götürülüp kapılara ve pencerelere konuşlanmış bir avuç silahlı muhafız eşliğinde içeri kilitlenmiştim. Muhafızların buz gibi bakışlarına aldırış etmeden etrafı inceledim.

Beyaz mermer zeminler ve duvarlar, titreşen mum ışıklarının altında ışıl ışıl parıldıyordu. Çevrem, Güneş Kralı'nın Fransa'daki meşhur sarayına rakip olacak denli süslü ve yaldızlı ipek mobilyalarla doluydu.

Ben, inci renginde brokar bir kanepenin ucuna tünemiştim ve parmaklarımı gizlediğim hançere kaydırmamak için zor duruyordum. Hiç kimseden ses çıkmıyordu. Muhafızların üniformalarında ne bir kraliyet arması ne de kazara hangi Günah Hanedanı'nı istila ettiğimi gösterecek başka bir şey vardı.

Gerçi gözüme bir arma çarpacak olsa dahi Haset'in taçlı kurbağa ambleminden başka bir şeyi tanıyacak değildim. Öfke, Haset ya da Açgözlülük hanedanlarının birinde olmadığımı kesin olarak biliyordum. Hatırladığım kadarıyla şu ana dek yedi iblis prensin hemen hepsi Kurtlar Festivali'ne varmış olmalıydı. Muhafızların, sınırlarını ihlal eden birine nasıl muamele etmeleri gerektiğini kestirememelerinin ardında yatan sebep de muhtemelen buydu. Bu sevimsiz durumun yarattığı bir başka avantaj da ava katılmamak için kusursuz bir saklanma yeri bulmuş olmamdı.

Şömine rafının üzerindeki rokoko tarzı saat her geçen saniye tıkırdıyordu. Baş muhafız beni buraya bırakıp giderken kapının iki yanında dikilen iki muhafıza mırıldanarak emirler sıralamıştı. Bakışları bir an için bana dönmüş, sonra da adamın söylediklerini anladıklarını belirtircesine çenelerini eğmişlerdi. Aradan on beş dakika geçmişti. Şeref konuğu olarak Açgözlülük Hanedanı'ndaki yokluğum herhâlde fark edilirdi.

Öfke'nin beni aramaya çıkacağı kesindi zaten.

Bana upuzun gelen bir saat geçti. Gelen giden yoktu. Zamanın tarihte görülmüş en yavaş ilerleyişi eşliğinde bir saat daha geçti. Beni serbest bırakmak için elinde hançeriyle bir prens belirmemişti hâlâ.

Kendi kahramanım olup kendimi kurtarma zamanım gelmişti.

Boğazımı temizledim. "Burası hangi kraliyet hanedanı?"

Sessizlik.

Kimse kıpırdamadı, hatta gözlerini bile kırpmadılar. Sanki hiçbir şey söylememiştim. Olduğum yere gömülerek iyice yerleştim. Aradan bir saat daha geçti ve tam aklımı kaçıracağımı düşünmeye başladığım sırada kapı hafifçe açıldı. Muhafızlardan biri görüşümü engelliyordu ve sesleri, konuşmanın herhangi bir kısmına kulak misafiri olamayacağım kadar alçaktı. Muhafız başını onaylarcasına salladı ve kapıyı kapattı.

Yüzünde soğuk bir ifadeyle benden yana döndü. "Kalkın."

Dizlerimin bağı çözüldü. "Nereye gidiyoruz?"

"Ekselansları sizi serbest bırakıyor."

"Anlayamadım... Benimle görüşmek istemiyor mu?"

Muhafızın yüzünde zalim bir sırıtma belirdi. "Kendisinin isteklerini sorgulamamak en iyisidir. Aksi takdirde kanımca kâbuslardan kurtulamazsınız."



Açgözlülük Hanedanı'na dönüş yolu soğuk ve keyifsiz geçti. Gölge gibi peşime takılan uğursuz önseziyi üzerimden atamıyordum. Tanzie de aynı şekilde huzursuz olmuş gibi görünüyordu; o kahrolası iblis hanedanından bir an önce uzaklaşmak ister gibi karların arasından hışımla ve süratle ilerliyordu. Dağı tırmandık ve şatonun güney yakasına doğru dörtnala koşturduk. Açgözlülük, üzerinde rüzgârla uçuşan kobalt mavisi bir pelerinle ahırların önündeki korkuluğa yaslanmıştı. Bir kaşını kaldırarak kendisine doğru yaklaşmamızı seyretti.

"İlginç bir şey oldu mu?"

Yere atlayıp Tanzie'nin böğrünü sıvazladım. "Ne tür bir oyun oynuyorsun?"

"Şu anda mı?" Cep saatine bir göz attı. "Sana odana kadar eşlik edeceğim türden bir oyun. Maskeli balo birkaç saat içinde başlıyor. Küçük gezintin yüzünden az kalsın program sarkacaktı."

Mahkûm edilmeme yol açan gezinti yani. Ben ona cevabı yapıştıramadan önüme geçti ve hançerini savurarak Tanzie'nin eyerinden sallanan küçük deri keseyi kesti.

"Buna–" Çiçeklerden birini alıp havaya kaldırdı. Gümüş renkli kökler, hafif meltemle salındıkça ışıltılar saçıyordu. "Uyku kökü denir. En güçlü kraliyet mensubunu bile kendinden geçirmeye yeter de artar bile. Bu akşam için ne gibi haince bir planın var?"

"Yok öyle bir şey."

"Sahiden mi?" Sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Elinde çoğu prensin korktuğu bir bitki bulunuyor ve onu bize karşı kullanmak için kurnaz bir tezgâh kurmadın mı?" Uyku kökleriyle dolu keseyi bana geri fırlattı. "Daha büyük dalavereler çevirmelisin, dostum. İçindeki sapkınlıkları serbest bırak."

"Artık ne işe yaradığını öğrendiğime göre," dedim tatlı tatlı. "Bundan yararlanmayı ihmal etmeyeceğim."

"Güzel. Hadi şimdi biraz hovardalığa hazırlanalım."



YİRMİ DOKUZ

Boncuklu elbisem çok gösterişliydi. Son derece de ağırdı. Göklerdeki Tanrıça aşkına, kendi vücut ağırlığımın çeyreği kadar yükü üzerimde taşıdığıma yemin edebilirdim. Üzerime oturan korsajının içine bir korse dikilmişti ve kalça kısmı o kadar sıkıydı ki kendimi sıvı altına batırılmış gibi hissediyordum. Sıra sıra geometrik şekiller hâlinde dikilmiş payetler, kıvrımlarımı ortaya çıkarıyordu. Kalçalarım, belim ve göğüslerimde yoğunlaşan boncuklar, payetler ve desenler, bakışları bu bölgelere çekmeyi amaçlıyordu.

Aynanın karşısında dönerken böyle bir kıyafeti ortaya çıkarmak için gereken ustalığa hayranlık duymadan edemedim.

Şampanya renkli ipek, tenimde fısıldıyor gibiydi. Etekleri dizlerimin birkaç santim üzerinde ortadan ayrılıyor ve boncuklu kısım saf, el değmemiş ipeğin üzerine farbalalar hâlinde dökülüyordu. Üzerinde sarmaşıklar ve dikenler bulunan parlak altın kemer, bu güzelliğe tehlikeli bir hava katıyordu.

Maskeme gelince... O büsbütün Öfke Hanedanı'nı çağrıştırıyordu. Bana prenslerin sadece kurt maskesi takabileceği, diğer katılımcıların ise istedikleri şeyi takmakta serbest olduğu söylenmişti.

Yaptırdığım yarım maske çok güzeldi. Üzerinde belli belirsiz bir yılan derisi dokusu bulunan altın rengi bir maskeydi. Üzerinde za-

rif şeritler hâlinde ışıltılar göze çarpıyordu. Saçlarımı açık ve dağınık bırakmış, birkaç altın tokayla yüzüme düşen tutamları geri itmiştim. Ben tam son dokunuşları yaparken Öfke içeri girdi ve duraksadı.

Dikiş setimde sakladığım iğne ve ipliği bir kenara atarken dudaklarımda utangaç bir gülümsemenin belirmesine engel olamadım. "Sanırım bu kadarı yeterli."

Öfke'nin yoğun bakışları maskeye kaydı. "Bunu nereden buldun?"

Uzanıp parmaklarımı soğuk metalde gezdirdim. "Görgülü bir beyefendi, partnerinin güzelliği hakkında yorum yapar. Maskeyi nereden bulduğunu sormaz."

"Bu akşam partnerim misin yani?"

Sesinde alaycı bir tını vardı. Ne var ki alttan alta bir gerginlik de sezmiştim. Dün gece nerede olduğunu, söz vermesine rağmen odama neden hiç uğramadığını düşünmemeye çalıştım. Şehvet'in ne istediğine dair hiçbir fikrim yoktu fakat onun ne gibi eğlencelerden keyif aldığını ve erkek kardeşini de yanında sürüklemiş olabileceğini tahmin edebiliyordum. Göğsümdeki ani sıkışma âdeta canımı yaktı.

"Sonuçta beni sen götürüyorsun." Omuz silktim. "Başka nasıl tanımlayacağımı bilemedim. Denememi istersen muhtemelen birkaç seçenek daha bulabilirim."

"Bundan hiç şüphem yok."

Takım elbisesini beğendiğimi açıkça belli ettim. Abanoz ve altın renklerindeydi; yeleği de yılan derisinden oluşuyordu fakat onunki zincirli zırh gibi tamamen metalden yapılmıştı. "Savaş çıkmasını mı bekliyorsun?"

"Sadece taliplerini savuşturmamı istersen öyle bir şey olabilir."

"Senin masken nerede?"

Bana kolunu uzattı. "Şimdilik gizemin tadını çıkar."

"En büyük korkumun veya kalbimde yatan bir sırrın benden sökülüp alınması *şerefine* ermek üzereyim. Bu akşama dair herhangi bir şeyin tadını çıkarma düşüncesi bana gerçekçi gelmiyor. Akşamın her kısmından tam olarak ne beklemem gerektiğini bilmek istiyorum."

"Sırada akşam yemeği var. Beğeneceğinden eminim."

Öfke başka hiçbir ipucu sunmadan beni göz kamaştırıcı bir merdivene yönlendirdi ve maskeli davetlilerin ellerinde şampanya

kadehleriyle alçak sesle sohbet ettikleri bir giriş salonuna indik. Bu akşamki ortam çok daha durgundu fakat büyüleyiciliğinden bir şey eksilmemişti.

Açgözlülük, geldiğimizi fark etti ve ellerini bir kez çırparak toplanmış davetlilerin dikkatlerini üzerine çekti. "Arkadaşlar, lütfen, yemek salonuna geçin ve yerlerinize oturun. Festival başlamak üzere."

Öfke beni kendi yerimize götürdü ve hemen yanımdaki yerin Fauna'ya ayrıldığını görünce mutlu oldum. Anir de onun karşısındaydı fakat talihim burada son buluyordu. Leydi Sundra gün ışığı gibi parıldayarak içeri süzüldü fakat beni gördüğü anda yüzü asıldı.

"Leydi Sundra."

Kadın çenesini sıktı ve o anda, farkında olmadan kurmuş olduğum tuzağı fark ettim. Onu, Öfke'nin yanında unvanımı kullanmaya zorlamıştım. "Leydi Emilia."

Haset içeri girdi ve dudakları ukala bir sırıtmayla kıvrılarak Öfke'nin karşısındaki –aynı zamanda hâlâ kaşlarını çatmakta olan Leydi Sundra'nın yanındaki– sandalyeye oturdu.

Haset, bakışlarının ardında yatan düşünceleri dile getirip huzurumu kaçırmaya fırsat bulamadan içeri bir şef girdi. "İyi akşamlar, lordlar, leydiler ve yeraltı dünyasının prensleri. Bu akşam ki menünün teması Ateş ve Buz. Ölümlü diyara ait yiyeceklerden her biri, öyle ya da böyle, seçtiğimiz bu elementleri temsil edecek. İlk yemeğimiz, buz içeren bir hindiba salatası. Birazdan sebebini anlayacaksınız."

Ellerinde sadece birer tane tabak taşıyan bir hizmetkâr ordusu içeri girdi ve tabakları tüm misafirlerin önüne aynı anda bıraktılar. Leydi Sundra'ya dair duyduğum endişeler bir anda yok oldu. Bakışlarımı tabağımdan ayıramıyordum. Ahşap bir levhanın üzerine daire şeklinde yerleştirilmiş olan yeşillikler, ağaçtan alınmış bir kuş yuvasını andırıyordu.

Yeşilliklerin arasına peynir parçacıkları ve kırılmış cevizler serpilmişti. Tam ortada yer alan yakut renkli, yumurta biçimindeki kalıbın içi kısmen sıvıyla doluydu. Bu sadece bir salata değildi, bir sanat eseri, bir tutkunun dışavurumuydu. Hayatımda hiç görmediğim düzeyde bir yaratıcılık dehası vardı burada.

Henüz çatal bıçağını eline almamış olan tek kişi olmadığımı görünce sevindim. Bu yenebilir heykeli bozmaya hazır değildim çünkü.

"Donmuş çilekli sirke sosu." Açgözlülük Prensi, yumurta şeklindeki kalıba vurup çatlattı ve içindeki sosu akıttı. Yapraklı yeşilliklerin arasına peynir ve ceviz parçalarını dağıtarak hepsini sosla karıştırdı. Herkes onun hareketlerini tekrarlarken geniş yemek odası heyecanlı konuşmalarla dolup taştı.

Ben kendi sirke sosu yumurtamı kırarken yemeğe hayranlıkla baktığım esnada Öfke de dudaklarının kenarları kıvrılarak beni seyretti. "Gördüğüm kadarıyla berbat vakit geçiriyorsun."

"Rezalet." Masanın karşısından bir çift gözün üzerime dikildiğini hissetmeme rağmen ona sırıtarak karşılık verdim. "İnsan bunu yemeye kıyamaz."

İncecik kesilmiş nane şeritleri, soyulmuş kırmızı soğan ve rezene, acı yeşilliklere çok yakışmıştı. Tabaklarımızı bitirdiğimiz anda garsonlar hepsini önümüzden alıp bir sonraki lezzete yer açtılar. Şef sanki mutfak değil de orkestra şefiymiş, yiyecekler de yönettiği orkestraymış gibi tekrar ortaya çıktı ve gururla sıradaki yemeği ilan etti.

"Bu akşam size sunacağımız ikinci yemek, ateşi içeriyor. 'Mum', domuz pastırması yağından yapıldı. Ağır ağır yanarken size deniztaraklarınızı ve yanık parmesanlı Brüksel lahanalarınızı bandırabileceğiniz bir sos meydana getirecek."

Garsonlar öne eğilerek domuz pastırmasından yapılma mumları aynı anda yaktılar. Açgözlülük herkesi şarabını yudumlayarak mumların erimesini seyretmeye davet etti. Bu abartılı tavırlardan sıkılmış olan Haset, hemen yanında oturan erkek iblise döndü. "Yedilinin Yıldızları'ndan haber var mı?"

"Yeni bir şey yok, ekselansları. Tüm göstergeler, ormanı işaret ediyor."

Öfke bakışlarını erkek kardeşine çevirdi ve şarabından ihtiyatlı bir yudum aldı. "Yine peri masallarının peşine mi düştün?"

"Merak ediyorum, sevgili kardeşim, en güçlü ben olduğumda da bana sataşmaya devam edecek misin?" Haset'in suratında habis bir gülümseme belirdi. "Yoksa yeni kralının önünde eğilecek misin?"

Leydi Sundra, yanında oturan prensi ölçüp biçen bakışlarla alttan alta süzdü.

Ağzımdan dökülecek sorulara engel olmak için dudaklarımı sımsıkı bastırdım. Anir, gözlerinde hınzırca bir parıltıyla masanın üze-

rinden eğildi. "Burada geçer akçe güçtür. Ölümlüler servet biriktirir; bizim kraliyet mensuplarımız da aynısını sihir konusunda yaparlar."

"Alt seviye iblisler, Cehennem Prensleri'ni tahttan indirebilir mi?"

"Hayır. Prensler, kendi Çember'lerinde daima hüküm sürerler. Bu sadece aralarında en büyük güce kimin sahip olduğuna dair bir sınav. Başka bir deyişle; kardeş rekabeti."

"Yani Şeytanlık, farklı hükümdarlara geçebilen bir unvan."

Yanımızda oturan prensler bir anda gerildi fakat Anir onlara aldırış etmedi. "Her zaman değil. Fakat dünyadaki farklı dönemleri aşağı yukarı etkiler. Ölümlü dünyaya bakarak belli dönemlerde yedi prensten hangisinin en büyük güce ve etkiye sahip olduğunu görebilirsin. Savaşlar, açgözlülük, cinsel uyanışlar. Fakat..." Fısıltısı yumuşaklıktan uzaktı. "Hasetle dolu bir dönem gördüğümü hatırlayamıyorum."

Haset, şarap kadehini masaya çarptı. "Laflarına dikkat et, ölümlü."

"Yoksa ne yaparsın?"

Onlar atışmaya başlayamadan şef tekrar ortaya çıktı ve sesi salonu doldurdu. "Üçüncü tabağımız, son derece etkileşimli bir yemek. Sizlerden çiğ, marine edilmiş biftek dilimlerinizi kömürlerin üzerine koymanızı ve iki tarafını da hızlıca mühürlemenizi rica ediyorum. Eti kömürün üzerinden aldığınızda donmuş küflü peynir kırıntılarını şeritlerin arasına serpiştirin."

Hemen yanımda Öfke'nin kıpırdadığını hissettim ve dikkatim oraya yöneldi. Bakışlarını kapıya çevirmişti. Hırs'ın içeri girdiğini ve kibar bir baş selamı verdiğini gördüm. Bronz bir takım elbise giymişti; saçları ve gözleri ise özünü oluşturuyormuş gibi görünen o madenle bire bir aynı tondaydı. Keskin bakışlarında hâlâ o yadırgama hissi vardı; sanki şatafata erkek kardeşleri kadar alışkın değilmiş gibiydi.

Masanın öbür ucuna geçmeden önce Öfke'ye kısa bir baş selamı verdi. "Geç kaldığım için kusura bakmayın. Festivali benim yüzümden bölmenize gerek yok."

"Geç otur şuraya yahu," diye mırıldandı Açgözlülük. "Şef! Bir tabak daha getir."

Öfke'nin dikkatini dağıtan aile dramlarından yararlanarak Fauna'nın kulağına doğru eğildim. "Sen Yedilinin Yıldızları diye bir şey duymuş muydun?"

"Ah, Yedi Kız Kardeş demek istiyorsun. Elbette. Buradaki herkes duymuştur. Eski efsanelere göre muhtaç durumdaki gezginlere görünürlermiş. Biçimleri gölgeden daha belirgin değilmiş. Bazıları onlarla karşılaşmanın bir lütuf olduğunu söylüyor ama buradaki çoğu kişi bunu lanet olarak görür."

"Neden?"

"Onların göksel döngüsünü bozacak olursan kaderin yanlış ipliğini çekip dokuma ihtimalleri var. Bazen böyle müdahalelerin sonuçları hemen gözle görülür fakat bazıları onlarca yıl sürer."

"Ne kadar... Merak uyandırıcı. Eğer onlar kaderin ipliklerini dokuyorlarsa, geçmişi de hatırlıyor olmalılar. Çoktan ördükleri ipleri görebiliyorlardır." Fauna bana ihtiyatlı bir bakış fırlattı ama başını onaylarcasına salladı. "Yani kayıp nesnelerin nerede olduğunu bilen birleri varsa bu Yedi Kız Kardeş olmalı."

"Emilia..." diye uyardı Fauna. "Onların peşine düşemezsin. Bir canlı hakkında sorular sormak hem geçmişe hem de geleceğe zarar verebilir."

"Bir canlı hakkında soru sormak yok aklımda. Sadece bir nesne."

"Neyin peşindeysen, bırak. Bu çok tehlikeli."

Tehlikeli olsun olmasın, gizemli Kader Döndürücüleri bulacaktım. Büyülü kafataslarından biri "Yedi Yıldız"dan ve "Yedi Günah"tan bahsetmişti. İblis prensleri hemen tahmin etmiştim fakat yedi yıldızın ne demek olduğunu şu ana dek anlayamamıştım. Şimdi öğrendiğimden ise neredeyse emindim. Ayrıca Haset'in yemeğin başında soru sorduğu iblis, bir ormandan bahsetmişti.

İçim heyecanla kaynıyordu. Haset Hanedanı'nı ziyaret ettiğimde bana üzerine basa basa Kanlı Orman'dan bahsetmişti. Lanet Ağacı masalını öğrenmemi neden istediğini bir türlü kafamda oturtamamıştım. Orada da bir noktaya parmak bastığından şüphelenmeye başlıyordum.

Bu akşam açtığı konu da rastlantı eseri olamazdı. Haset benim Yedi Kız Kardeş'i aramaya çıkmamı istiyordu. Ve bunun peşine düştüğü sihirli nesnelerle; Cazibe Anahtarı ve Üçlü Ay Aynası ile bir alakası olduğuna bahse girerdim. Sebebi her ne olursa olsun, benim onlardan bilgi alma ihtimalimin daha yüksek olduğuna inanıyor olmalıydı. Onun neyin peşinde olduğu umurumda değildi ama bu bilgi benim işime yarıyordu.

Haset Hanedanı'nda gördüğüm haritayı anımsamaya çalıştım. Ormanı kafamda canlandırabiliyordum fakat Açgözlülük Hanedanı'nın ormanın neresine düştüğünü hatırlayamıyordum.

"Kanlı Orman buranın neresinde kalıyor? Haset Prensi, oranın hiçbir kraliyet toprağına ait olmadığından bahsetmişti. Fakat oraya ulaşmak için bir bölgeden geçmek gerekiyormuş."

"Buradan mı?" Fauna düşündü. "En hızlı yol, Kibir'in Çember'inden geçmek olur."

Bakışlarımı upuzun masada gezdirdim. Öfke, Hırs, Haset, Açgözlülük. Tembellik'i görmemiştim fakat Öfke'nin onun korku seremonisinden hemen önce çaktırmadan araya karışacağına dair söyledikleri aklımdaydı. Şarabımdan bir yudum alarak bakışlarımı salonun öbür ucunda gezdirdim. Şehvet, masanın bizimle aynı tarafta kalan öbür ucundan parmaklarını alaylı bir tavırla el sallar gibi bükerek bana sırıttı.

Ona aldırış etmeden sessizce sordum. "Şeytan henüz gelmedi mi?"

Konuşmalar bir anda kesildi. Çatal ve kadeh tutan eller havada kalakaldı. Zamanı durduracak bir büyü yapsam bu kadar olurdu. Anlaşılan Şeytan'ı sormak, tabu sayılan konulardan biriydi.

"Son yemeğimizde ise..." Şefin sesi sessizliği böldü. "Ateş ve buzun birlikteliğini sunuyoruz. Hemen önünüzde yakılacak olan *crème brûlée*. Üzeri donmuş ahududu incileri ve doğranmış nane yapraklarıyla süslü."

Şef bizi tatlılarımızla baş başa bıraktığında bileğime sürtünen sıcak parmakları hissettim. Başımı kaldırdığımda Öfke'yle göz göze geldim. "Bu gece benimle dans et."

Davete katılan diğer tüm prensler gibi ayağa kalktı.

Hizmetkârlar koşturup onların sandalyelerini çektiler ve tekrar gölgelerin arasında kayboldular. "Nereye gidiyorsun?"

"Maskelerimizi takma zamanı geldi."

"Ve kibarlığı bir yana bırakma zamanı," diye takıldı Açgözlülük. "Maskeli baloda görüşürüz."

OTUZ

Bu Cehennem Prensi, unutulmaz bir etkinlik düzenlemek için neler yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Köşe yazarının hiç şüphesiz sayıp dökeceği olumsuzluklara rağmen parti çok eğlenceliydi. Ve görkemliydi. Fauna'yla girdiğimiz balo salonunun her bir santimetrekaresinden gösteriş fışkırıyordu. Ölümlü dünyada Açgözlülük'ün günahı daha ziyade yeme içmeyle ilişkilendiriliyordu fakat burada, Yedi Çember'de safi keyif düşkünlüğüydü.

Dün geceki açılış etkinliğinin, Açgözlülük'ün seçtiği günahı nerelere kadar zorlayabileceğine dair sadece ufak bir fikir vermekle yetindiğini fark ettim. Bu gece ise kristalden yapılma kadehlerden masalara ve mücevherlerle bezeli tepsilere ışıltılı iblisyemişi şarapları dökülüyordu. Dans pistinin çevresine eşit aralıklarla dizilmiş olan kıvrımlı direklerden bir düzineden fazla kristal avize sallanıyordu.

Direklerin çevresine, taç yapraklarına berrak kristaller dikilmiş olan çiçek çelenkleri dolanmıştı. Kış mevsimine ait bir peri masalının içine girmiştik âdeta. Tabii buz, su yerine kristallerden oluşsaydı. Mum ışığı kristallerden ve değerli taşlardan yansıdığında, buzun içine alevler hapsolmuş gibi görünüyordu. Açgözlülük'ün seçtiği tema, yemeğimizle sınırlı kalmamıştı.

"Bu–"

"Bak!" Fauna'nın sesi cıyaklamadan farksızdı. "Şuraya."

Yenebilir altınlarla parıldayan ve canlı görünümlü olağanüstü yaratıklar gibi şekillendirilmiş tatlılar, neredeyse konuklarla aynı boydaydı. Kanatlı buz ejderhaları, pastel tonlarda güzel tek boynuzlu atlar, üç başlı cehennem köpekleri. O kadar ilginçlerdi ki insan neredeyse iştahını kaybediyordu. Fakat maskeli davetliler bunları hiç de itici bulmuş gibi görünmüyor, tek boynuzlu atın böğrüne çatallarını saplayarak bana nahoş görünecek denli kanı andıran ahududu dolu kekin tadını çıkarıyorlardı. Gözlerim, Öfke'nin beni bu günah için sınava tabi tuttuğu geceki gibi üst üste yığılmış çikolata kaplı meyvelerin bulunduğu bir tabağa kaydı.

Bakışlarımı salonun dört bir yanında gezdirerek onu ve diğer prensleri görmeye çalıştım. Henüz hiçbiri partinin bu bölümüne iştirak etmemişti. Dönüp tatlıdan yapılma buz ejderhası heykeline baktım. "Avı kim kazandı?"

"Sanırım ekselansları. Ne pahasına olursa olsun kazanmaya kararlı görünüyordu."

"Öfke mi?"

"Hmm? Ah, evet." Uçuşa geçmesini engellemek istercesine benim dirseğime yapıştı. "Şuraya baksana. Söylentiler doğruymuş." Fauna'nın ses tonu huşu içindeydi. "Kaçamak odaları varmış."

Hovardalık ateşine çekilen güveler gibi o tarafa yaklaştık. Kötü şöhretli cam odalar, balo salonunun batı yakasında yan yana dizilmişti. İçlerinde loş bir mum ışığı titreşiyordu ve perdeler düzgünce kenara çekilmişti. Böylece önlerinden geçen herkes, o kadar da mahrem olmayan bu odaların içinde yaşanan romantik anlara şahit olabiliyordu.

Fauna koluma mengene gibi yapıştı ve yanardöner maskesinin ardından kocaman gözlerle önünden geçtiğimiz odalardaki çiftlere baktı. Görüntüler gittikçe daha da çekincesiz, daha da cüretkâr bir hâl alıyordu. Tanrıça'ya şükürler olsun ki maskeliydik. Cinselliğin herkesin gözleri önünde yaşanmasına ne kadar sık şahit olursam olayım, ilk anda üzerime çöken utanca engel olamıyordum.

Yanaklarıma basan sıcaklığı hissedince yüzümün kıpkırmızı kesildiğimi tahmin ettim.

Fauna'nın tepkisi ise çok farklıydı; belli başlı pozisyonları zihnine kazıyormuş gibi çiftleri inceliyordu. Cebinden bir defter çıkarsa hiç şaşırmazdım.

"Şunu gördün mü?" Fauna'nın sesinden takdir seziliyordu. "Bu kadar küçük bir odaya bu kadar çok kişinin sığabileceğini asla tahmin edemezdim. Bütün bunları yaparken aynı ritmi tutturmaları da cabası. Müthiş bir beceri gerektiriyor."

"Ve dayanıklılık. Asıl dikkat çekmesi gereken ustalık *orada.*"

Fauna kıkırdayarak koluma vurdu. "Bunların... Hayvan terbiyecisi manzaraları olduğunu düşünsene. Alacakaranlık bahçesinin bana ilk anlatıldığından daha açık saçık olduğunu duydum."

Düşüncelerim istemsizce Öfke'ye kaydı. Bu sefer şüphe duygusunun pençelerini çıkarmasına izin vermemeye çalıştım.

Dün gece ne yaptığı ve kiminle görüşmüş olabileceği beni hiç ilgilendirmiyordu. İçten içe kendimi azarladım. Öfke burada olsaydı sırıtır ve aşikâr yalanımı yüzüme vururdu.

Duygularımı akıl süzgecinden geçirmeye devam edemedim; zira içeriye maskeli baloyu bir asker alayı çevrelemiş gibi tuhaf bir sessizlik çöktü. Bakışlarımı balo salonunda gezdirdim ve bu tepkinin kaynağını bulmaya çalıştım. Bir anda nefesim boğazıma takıldı. Balo salonunun köşelerinden kurt maskesi takmış altı azametli siluet belirmişti. Uzun, sessiz ve ölümcül. Bir arada durmaları –kendi aralarındaki entrikaları ve mücadeleleri unutarak dehşet verici bir bütün hâline gelmeleri– insanda savaş ya da kaç tepkisi uyandıran bir huzursuzluğa yol açıyordu. Cehennem'in lordları ve leydileri dahi yerlerinden fırlamaya hazır görünüyordu.

Kalabalıkta bir gerginlik kol gezdi.

Bakışlarım, ağır ağır öne çıkan en iri yarı siluete takıldı. Yüzünü örten maskeye rağmen o kendinden emin yürüyüşü nerede görsem tanırdım. Öfke bir odaya öylece yürüyerek girmezdi; geniş adımlarla ilerleyerek çevresine hâkimiyet yayardı. Üstelik bunun için özel bir çaba gösterdiği yoktu. Yanında başka herkes sönüp giderdi ve bir tek alev alev yanan kendi benliği kalırdı. Sonsuz bir güç ve canlılık kaynağıydı âdeta.

Prensler, herkesi bir araya toplamak istercesine ağır ağır kalabalığın çevresini sardılar. Fauna ile ikimiz diğer davetlilerle birlikte ayaklarımızı sürüdük ve attığımız her adımla beraber aramızdaki mesafe azaldı. Herkes dans pistine toplandığında prensler dönüp merdivenlere baktılar.

Bakışlarımı Öfke'den ayırarak bekledim. Bir prens, son derece iyi prova edilmiş hareketlerle tek başına ana merdivenden inmeye koyuldu. Ellerini ceplerine sokmuştu; ayakkabıları titreşen mum ışığının altında mücevher gibi parıldıyordu. Devasa bir salonda olmamıza rağmen, attığı her adımla deri tabanlarının mermer zeminde çıkardığı belli belirsiz tıkırtıyı duyabiliyordum.

Fauna bana sokuldu. "Bu, Kibir Prensi."

Prensin çarpıcı endamıyla kalabalığın arasına girmesini seyrettim. Diğer prensler gibi o da alt dudağı ve çenesi haricinde tüm yüzünü örten bir kurt maskesi takmıştı. Onunki altın ve gümüş renklerindeydi. Süslüydü fakat zarafetten taviz vermemişti. Kimseye bakmadığı gibi önünden geçtiği sırada reverans yapan ya da başını eğen kişilere de hiç aldırış etmedi. Saçları kestane rengiydi ama aralarında altın rengi teller göze çarpıyordu. Yanlardan kısa kesilmiş fakat üst kısımlar daha uzun bırakılmıştı. Dağınık tek bir saç tutamı bile yoktu.

Kuyruklu ceketinde tek bir kırışıklık dahi görünmüyordu.

Koyu lacivert ve gümüş rengi kıyafetleriyle gölgelerin arasına karışmadı. Sahiplerinin kim olduğunu hatırlatmak istercesine onlardan biraz ayrı durdu.

Güvenli maskemin ardından ona gözlerimi dikip bakarken nefesimi tutmuş olduğumu ancak bıraktığım anda fark ettim. *Şeytan* birkaç metre ötemde duruyordu. Neredeyse herkesin yerdiği ve nefret duyduğu bir şahsiyetti o. Anlatılan hikâyeler doğruysa, karşımda Cennet'ten kovulmuş asi bir melek vardı.

Şimdiyse iblislerin kralıydı. Günahla öyle yozlaşmış, öyle canavarlaşmıştı ki tüm diyarların en korkunç sakinlerine hüküm sürüyordu. Gümüş rengi gözleri benimkileri bulunca gökyüzünde kayan bir yıldız gibi parıldadı. Sırtımdan aşağı soğuk terler boşandı. Kendimi kazara Öfke'yle nişanlamış olmasaydım ve o da bu bağı kabul etmiş olmasaydı şu anda kocama bakıyor olacaktım.

Kibir başını yana yatırarak beni baştan aşağı inceledi. O anda avını indirme becerilerini en iyi nasıl gösterebileceğini düşünerek beni ölçüp biçtiğine dair korkunç bir hisse kapıldım. Öfke bana zaman zaman kafese kapatılmış bir panteri andırıyorsa da Kibir resmen altın yeleli bir aslandı.

İki prens de gaddardı. İkisi de ölümcüldü. Fakat sadece biri geceye karışıp karanlığın içinde hızlı ve sert bir darbe indirerek fark

edilmeden yok olabilirdi. Bakışlarımı Şeytan'dan ayırarak Öfke'yi aradım. Ortadan kaybolmuştu.

"Merhaba, Leydi İntikam."

Hafif pürüzlü, alçak sesi kulağımın dibindeydi. Dışarıya şaşkın ya da gergin bir ifade yansıtmamak için elimden geleni yaptım. Gövdemde sakladığım eşyayı sezmeyeceğini umuyordum. Bakışlarımı yavaşça yanımda duran prense çevirdim ve başımı hafifçe eğdim. O, benim kralım değildi. Ve bana kendisine baş selamı vermem söylenmemişti. "Ekselansları."

"Bana bu dansı lütfeder misin?"

Fauna alt dudağını ısırdı. Beni cesaretlendirmek istercesine hızlı hızlı başını sallarken olduğu yerde dans etmediği kalmıştı.

"Ben..."

"Sen?" Bakışlarını salonda gezdirirken gözlerinde ukala bir parıltı belirdi. Herkes onun gözünün kendisine takılmasından korkuyormuş gibi geriledi ve dans pisti boşaldı. "Daha önce dans etmeyi umduğun başka biri mi vardı? Eğer öyleyse onu benden önce teklifte bulunmayı akıl edemediğine pişman edelim."

"Seninle dans ederim fakat ardında başka bir amaç olmadan."

"Elbette."

Beni dans pistine çıkarırken yüzünde eğlenen bir ifade vardı. Orkestra derhâl bir vals müziği çalmaya başladı. Birkaç nota boyunca hiç konuşmadık. O, ikimizi pistte döndürerek adımlarımı yönlendirirken, insan içinde dans etmekten duyduğum korku aklımdan uçup gitti. Dans ederken çok hoştu. Saf platinle sarmalanmış, parıldayan bir elmastı.

Ya da belki buna inanmamı istiyordu. Belki gerçekte bir hançerdi. Cehennem ateşinde dövülmüş, günah kadar ölümcül bir hançer. Vals ederken birbirimize yaklaştıkça anılardan oluşan bir kıvılcımın çakmasını ve arzunun gizli kalmış alevlerini tutuşturmasını bekledim. Eğer görümdeki sevgilim *oysa,* bedenim onu tanıyormuş gibi görünmüyordu.

Bana uygun düşmeyecek kadar çok yaklaştı. "Maskem bu kadar ilgini çektiyse ben onu çıkarana dek bekle."

"Seni temin ederim ki maskene bakmıyorum, majesteleri. Dürüst olmak gerekirse yeni bir çift boynuz ya da sivri diş bulmaya çalışıyorum."

Kibir'in gözleri parıldadı. "Korkutucu olabilirim. Canım istediği zaman."

"Eminim öyledir fakat tanıdığım birinin yanına bile yaklaşamazsın."

"Öfke mi?" Bakışlarım, isminin onu çağırmaya yeteceğini umarak dans pistini tararken Kibir'in suratı asıldı. "Böyle güzel bir dans partnerinin *benim* kollarımdayken erkek kardeşimi düşünmesine hiç alışkın değilim."

Kendimi tutamadım ve Şeytan'ın suratına kahkahayı patlattım. "Burnun ne kadar da havada."

"Aileden gelen özelliklerden biri. Gerçi seni temin ederim ki egomun altı boş değildir."

"Bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım, ekselansları."

Bize eşlik eden öbür çiftlerin arasından vals yaparak dönmeyi sürdürdük. Beni yönlendirirken adımları son derece istikrarlı ve rahattı. Öfke'yle yaptığımız doğaçlama dersin ardından bile adımları kaçıracağımdan ya da onun ayağına basacağımdan endişeleniyordum fakat Kibir öyle becerikliydi ki benim hatalarım göze çarpmıyordu. İçimde bir yanım hayal kırıklığına uğramıştı. Eğer bu dans kötü gitseydi şu anki en büyük korkum olabilirdi.

"Öfke Prensi sizlere kıyasla son derece ciddi biri."

"Onun işi bu zaten; kişiliği savaş ve adalet konusunda ön plana çıkar. İkisi de ciddi meselelerdir. Zaten bu yüzden hiçbirimiz hükmetmenin karmaşasıyla uğraşmak zorunda kalmıyoruz." Kaşlarımı çattım. "O herkesin ödünü patlatarak boyun eğmelerini sağlamasa bu diyar başımıza çöker."

"Anladığımdan emin değilim."

Kibir bizi salonda döndürmeye devam ederken Öfke'nin mermer sütuna yaslanmış durduğunu fark ettim. Maskesini geri itmişti ve bakışları balo salonunda attığımız her adımı, yaptığımız her dönüşü takip ediyordu. Ne hoşnut ne de öfkeli bir hâli vardı, yüzündeki ifade daha ziyade... Kıskandığını düşünmeme yol açmıştı. Kibir elini sırtımda aşağı kaydırdı; hiç şüphesiz bilerek Öfke'yi kızdırmaya çalışıyordu. Onun ayağına bastım ve irkildiğini görünce içimden güldüm.

"O, canım benim, denge kaynağıdır. Ve genellikle alt olan her şeyle aramızda duran tek şeydir. Öfke, tarafsız adaletin vücut bulmuş

hâlidir. Kestiği cezayı hiç tereddüt etmeden uygular, suçluların hak ettiklerini bulmalarını sağlar. Birini Lanetliler Hapishanesi'ne, yani ölümlülerin 'Cehennem' denilince anladıkları yere göndermesi gerekiyorsa bu hafif bir mesele değildir."

Şu ana dek hiç kimse buraya gönderilmiş olan ölümlü ruhlardan bahsetmemişti.

"Orası nerede?"

"Sana söyleyeceğimi düşünmen çok tatlı. Öfke'ye sordun mu?"

Sormuştum ve batı sahilinin açıklarındaki bir ada olduğuna dair bir şeyler söylediğinden hayli emindim. "Bunun senin görevin olması gerektiği izlenimine kapılmıştım."

"Kurallar yıkıldıkları zaman daha eğlenceli olurlar." Omuz silkti. "Görev dağılımı yapmak da hükmetmenin gereklerinden biridir, öyle değil mi?"

Ben daha cevap veremeden bizi akıcı, zarif ve buyurgan hareketlerle bir kez daha salonun öbür ucuna döndürmeye koyuldu. Güçten bahsetmeye gösterdiği ilginin söndüğünü fark ederek taktik değiştirdim. Diğer çiftlerden yeterince uzaklaşana kadar bekledim ve sonra sessizce, "Bunun özel bir mesele olduğunu biliyorum ama taziye dileklerimi iletmek istedim," dedim.

Kibir'in ona dokunan elimin altında bir anda gerildiğini hissettim. Dans ediyor olmasaydık bunu fark edebileceğimi hiç zannetmiyordum; tam da bu yüzden bu konuyu dans pistinde açmak istemiştim.

O cevap vermeyince, "Sevdiğin birini yitirmek," diye sözlerimi sürdürdüm. "Korkunç bir acıdır. Bunu en kötü düşmanımın dahi yaşamasını istemem."

"Erkek kardeşlerimi ve beni düşman gördüğünden emin olduğum için bunu duyduğuma sevindim."

Bu büsbütün doğru değildi ama onu düzeltmeye yeltenmedim. Dans pistinde tekrar dönerken maskesi hafifçe kaydı ve ağzı ortaya çıktı. Üst dudağında başlayıp alt dudağının ucunda biten çapraz bir yarası vardı. Bunu daha önce görmüştüm. Dans etmeye devam ederken kalbimin hızla çarpmaya başlamasını ritmin hızlanmasına yoracağını umut ettim.

Dans pistinin kenarına doğru kayarak kocaman saksılarda duran bir dizi eğrelti otunun gözlerden sakladığı bir nişe doğru yaklaştık.

Tam dibinden geçerken bizi döndürdüm ve onu meraklı gözlerden uzağa, gölgelerin arasına çektim. Yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama onu duvara yaslayıp dudaklarımı kulağına götürdüğümde keskin bir nefes aldığını duydum.

Beni daha fazla uğraştırmadan maskesini çekip yere attı, sonra içinde bulunduğumuz durumu tamamen yanlış yorumlayarak benimkini çıkarmaya yeltendi.

Ben de böyle tepki vermesini umuyordum.

"Erkek kardeşin senin âlemcinin teki olduğunu düşünüyor. Kendini içmeye ve sevgililerine öyle kaptırmışsın ki önemli meselelerle uğraşmıyormuşsun." Geri çekilip yüzünü inceledim. Suratında ihtiyatlı bir ifade belirdi. "Fakat bu sabah Kibir Hanedanı'nın topraklarında muhafızlarına öncülük ederken hiç de sarhoş gibi bir hâlin yoktu."

"Pardon?" Şaşırma taklidi oldukça başarılıydı. Yalan söylemekten kaçınmak için soruma doğrudan cevap vermediğini fark ettim. "Ben buraya bir öpücük almaya geldim, sorgulanmaya değil. Eğer istediğin konuşmaksa çok daha ateşli konular bulabilirim."

Dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve avcumu göğsüne yaslayarak ona engel oldum.

"Daha açık konuşayım, majesteleri. Karşımda durup beni atımdan indiren muhafızın sen olduğunu hatırlamıyormuşum gibi davranmayı kes. Neden beni onca zaman hanedanında rehin tuttun? Topraklarında devriye gezen kaç tane muhafızın olduğunu saklamak için mi?"

"Başka bir hanedanla bilgi paylaşımı yapmamı bekleyemezsin."

"Öyle olsun. Buna benim için cevap ver. Neden başkalarının inanmasını istediğin kadar sarhoş ve kibirli biri olmadığını saklıyorsun?"

"Prensip olarak gerçek yüzümü başkalarına nadiren gösteririm. Azıcık aklın varsa sen de öyle yaparsın."

Bakışlarım yarasına kaydı. Bunun saklanmayı yeğlemesinin tek sebebi olduğunu hiç zannetmiyordum. "O gece manastıra kendin gelmedin; onun yerine Antonio'nun bedenini ele geçirdin. Bunu gizli kalmak için mi yaptın?"

"Senin bana laneti soruyor olman gerekmez mi?"

Bu iblislerin bilindik savuşturma taktiklerinden biriydi; soruya soruyla cevap veriyorlardı. "Benim doğmamın senin lanetinin sona ermesini işaret ettiğini biliyorum. Demek ki saklanmak için başka gerekçelerin var."

Bir anda öfkesi kabardı. Kibrini hedef almış ve tutturmuştum. "Ben *saklanmıyordum.* Başka meşgalelerim vardı."

"Sonsuza dek lafı geveleyip durabileceğimizden eminim fakat seni bir kenara çekmemin sebebi boş konuşmalar değil."

"O hâlde eğlenceli kısma geçelim." Kibir elini bedenimde aşağı doğru kaydırdı ve kalçamın yakınlarında duraksadı. Kaşlarını kaldırdı. "Burada ne varmış böyle?"

"Hançerim." Bir anda elini geri çekince sırıttım. "Şimdi eğlenceli kısım geliyor. Senin topraklarından iki kez, kendi seçtiğim tarih ve saatte, senden, muhafızlarından ya da Kibir Hanedanı'nı veya o Çember'i evi olarak gören hiç kimseden herhangi bir müdahale olmadan geçeceğim."

"Böyle bir pazarlığı neden kabul edeyim ki?"

"Çünkü sırlarından birini biliyorum."

"Yatak odasındaki becerilerim zaten herkesçe malumdur."

Bu şakayla yine beni savuşturmaya yelteniyordu. Onu köşeye sıkıştırmıştım ve bundan hiç rahatsız olmamış gibi gülümseyerek dişlerini gösteriyordu. *Şeytan tüyü var* deyiminin nereden geldiğini şimdi anlıyordum. Kibir istediği tavrı takınmakta son derece başarılıydı; şimdi de şüphe uyandıracak denli kayıtsız bir havaya bürünmüştü.

"Erkek kardeşine uyku kökünden bahsetmeyeceğim. Onlardan koca bir orduyu yere serecek kadar çok yetiştirmişsin. Ve bu, ekselansları, bana kendine saklamayı çok isteyeceğin bir bilgi gibi geliyor. Övündüğün *yatak odası* becerilerinin aksine."

Beni ölçüp biçen bakışlarla süzdü. Başını rıza gösterircesine öne eğerken çenesindeki kas seğirdi. "Öyle olsun."

"Daha açık konuşman gerek."

"Çember'ime ait olan hiç kimseden müdahale görmeden topraklarımdan iki kez geçebilirsin. Bunu karşılığında erkek kardeşime uyku köklerimden bahsetmeyeceksin. Söyledim işte." Bana kötü kötü baktı. "Memnun oldun mu?"

"Hayal edemeyeceğin kadar çok, ekselansları."

Yüzünde şüphe dolu bir ifade belirdi. Haklı olarak. Zira az önce çok büyük bir hata yapmıştı.

Dönüp hızlı adımlarla kuytudaki nişten çıktım ama fazla uzaklaşamadan başka bir prens yolumu kesti. Haset de maskesini çıkarmıştı ve arkama doğru bakarken yeşil gözleri âdeta parıldıyordu. "İyi iş çıkardın, Gölge Cadısı. Tek taşla iki prens."

"Şimdiden sarhoş mu oldun?"

"İçkiden değil." Suratında gamzesini ortaya çıkaran bir gülümseme ışıldadı. "Seni, yani şeref konuğunu almaya geldim. Bizi en büyük korkunla besleme zamanın geldi. Aniden ne kadar acıktığımı sana anlatamam."

OTUZ BİR

Kalabalıkta Fauna gözüme çarptı; esmer teni, maskesinin ardında bembeyaz kesilmişti. Arkadaşım, davetlilerin dikkatini dağıtıp bu kâbusu daha başlamadan bitirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı. Onun hemen yanında dikilen Anir'den, benimsediği Günah Hanedanı'nın şanına layık bir öfke yayılıyordu.

Takım elbisesinin altında gizlediğini bildiğim hançeri çıkarıp yoluna çıkan herkesi alaşağı ederek yanıma gelmeye hazır görünüyordu. Gözlerinde kendisine engel olmaya kalkışacak herkesin öfkesinin tadına bakacağını vadeden bir bakış vardı. Fauna da o da bu durumdan paçayı sıyırmanın bir yolu olmadığını biliyorlardı fakat olup bitenlerden keyif almak ya da kraliyet mensuplarının işini kolaylaştırmak zorunda değillerdi. İçimde gittikçe artan endişeye rağmen onların gösterdiği dostluk bana iyi gelmişti.

Haset'in uzattığı kolunu itip Öfke'yi arayarak çevreme bakındım. Onun tanıdık ters bakışları içimi rahatlatacaktı. Çevredekilerin omuzlarının ve başlarının ardından iblis prensin heybetli varlığını görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Tabii ki yine ortadan kaybolmuştu.

Şehvet'i ve Hırs'ı da kalabalığın arasında göremedim. Tembellik de orada olmalıydı –daha evvelden ortalıkta kurt maskesi takan yedi prens vardı– fakat onun yokluğu da dikkat çekiyordu. Belki de bir

yerlerde aylaklık ediyordu. Bir oyun odasına çekilmiş olabilirlerdi. Bir yanım, onları bulana kadar şatonun dört bir tarafını dolaşmak istiyordu. Fakat bu ancak kaçınılmaz olanı geciktirmeye yarardı. Belki de yedi prensin tamamının en büyük korkuma şahit olmamaları benim şansımaydı.

Kibir, pazarlığımızı gerçekleştirdiğimiz nişten sessizce çıktı ve bir sütunun yanına geçerek beni bu imtihanla tek başıma yüzleşmeye bıraktı. Buna hiç şaşırmamıştım.

"Gel." Haset, sesindeki heyecanı gizlemeye uğraşmamıştı bile. "Seni seremonilerin efendisiyle tanıştırayım."

Kalabalık bize yol açmak için ikiye ayrıldı ve içeriye getirilmiş olan kürsüye doğru attığımız her adımda kalbim küt küt çarparak onun peşinden yürüdüm. Kırmızı gözlü ve mavi tenli bir iblis, elinde habis hançeriyle bekliyordu. Kalbimin göğsümden fırlamaması âdeta bir mucizeydi. İblisin yanına geçmek için merdivenleri çıkarken boncuk işlemeli eteklerimi iki yandan kavradım. İblis başını onaylarcasına sallayıp hançeri başının üzerine kaldırdı ve üzerine kazınmış olan eski yazıları gösterince kalabalıktan bir gürültü yükseldi.

"Eğer itirazı olan yoksa daha fazla uzatmadan konuğumuzun en büyük korkusunu açığa çıkaracağız." Seremonilerin efendisi elini bana uzattı. "Leydi Emilia. Rica etsem bileğinizi uzatabilir misiniz? Büyünün işlemesi için bir damla kana ihtiyacım var."

Her bir hücrem panikle dolup taştı. Kolumu ağır ağır kaldırırken görüşümü bulandıran küçük beyaz noktacıklardan başka bir şey göremez oldum. Hayatımız boyunca Nonna Maria bize kanımızı düşmanlarımızdan sakınmamızı söylemiş durmuştu. Bense burada dikilmiş, onu öylece sunuyordum. Hem de üzerine sırlarımı benden çalacak sihirli eski yazılar kazınmış bir hançere. Geri çekilip kaçma dürtüsüne direnerek kolumu sabit tuttum.

Hakkını vermek gerekirdi; seremonilerin efendisi neşe saçmıyor ve zafer kazanmış gibi davranmıyordu. Bana hâlden anlar bir bakış atarak fısıldadı. "Ufacık bir kesik, sonra hemen bitecek."

Hançeri tenimde buz gibi duyumsadım. Panik tüm benliğimi sarmıştı. Bu gerçekten olacaktı. Gözlerimi sıkıca yumdum ve içimden Tanrıçalara dua etmeye koyuldum ki–

"Durun." Derin bir ses yankılandı. "Kalbinin sırlarından birini feda eden ben olacağım."

Metalin tenimden derhâl çekildiğini hissettim. Gözlerimi açtım ve bakışlarımı seremonilerin efendisinden kalabalığa çevirdim. Hepsi birden konuşan iblise dönmüş, şaşkın yüzlerle ona bakakalmışlardı. Onların bakışlarını takip ederek sesin kime ait olduğunu buldum.

Öfke bakışları benim üzerimde, kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette dikiliyordu.

"Saygısızlık etmek istemem, majesteleri fakat kendinizi onun yerine..."

"Avı ben kazandım. Bunu ödülüm olarak talep ediyorum."

Seremonilerin efendisi, sözlerini dikkatle seçmeye çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Ben... Ben bunun size pek çok şeye mal olmadan gerçekleştirilebileceğini zannetmiyorum."

"Bu işin bedelinin farkındayım."

Öfke'nin ağır ağır ilerleyerek kürsünün merdivenlerini çıkmasını inanamaz gözlerle seyrettim. En büyük korkumun kendi hakikatini ifşa etmekten daha kötü sonuçlar doğuracağından mı korkuyordu? Öfke beni iblis etkisini savuşturmam için çalıştırmıştı fakat festivalin bu bölümünü hiç de dert ediyor gibi görünmemişti. Benim yerimi almaya çok önceden mi karar vermişti yoksa?

Bir dolap çeviriyordu fakat amacının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Bakışlarını benim gözlerimden ayırmadan ceketini çıkardı ve gömleğinin sol kolunu sıvadı. Birbirinin eşi dövmelerimizi fark eden kalabalıkta bir mırıltı gezinmeye başladı. Anlaşılan bizim zorla nişanlandığımızı herkes bilmiyordu.

Onlara göre bir prense kur yapmak bir yere kadardı fakat onları sihirle evliliğe zorlamak bambaşka bir meseleydi. Belki de bu beklenmedik kahramanlık gösterisini de sihir etkisi altında yaptığını düşünüyorlardı. Seremonilerin efendisi ağzı açık vaziyette iblis prense bakakaldı. Bu prensin daha önce hiç böyle bir şey teklif ettiğini zannetmiyordum. Buna ben bile inanamamıştım. Öfke, yani sırlarına tanıdığım herkesten daha büyük değer atfeden iblis, onlardan birini kendiliğinden ortaya sunuyordu.

Benim için. Tüm düşman sarayların eşrafının ortasında. Bu tam anlamıyla bir ilan-ı aşk değilse de ona yakın bir şeydi.

Öfke nihayet bakışlarını benden ayırdı. "Hançeri al."

"Ben..." Seremonilerin efendisi beceriksizce hançere arandı; Cehennem'in hükümdarlarından birinin tenini kesmekten huzursuz olduğu ortadaydı. "Başlamadan evvel söyleyeyim; yine de erkek kardeşlerinizin sizin ödülünüzü onayladıklarına dair oy vermeleri gerekiyor."

"Ay, fenalık geldi artık. Yeter be." Kibir, o ana dek yaslandığı sütundan ayrılıp öne atıldı. Gümüş rengi gözleri uyarır bir ifadeyle kısılmıştı. "Acayip bayık bir iş bu. Talep edebileceğin daha eğlenceli bir ödül yok mudur? Ben sırları çok sıkıcı buluyorum." Erkek kardeşine meydan okurcasına baktı. "Belki de bu yılın fedakârlığı, yasak bir kaçamak şeklinde gelmeli. Eminim ki şeref konuğuyla yatmaya razı olacak bir gönüllü bulabiliriz. O zaman erkek kardeşim de kendisine farklı bir ödül seçebilir."

Kalabalıktaki herkes nefesini tutarak bakışlarını usulca Öfke'den krallarına çevirdi.

"Olmaz."

Öfke'nin ses tonunun yanında buz bile sıcak kalırdı. Bu fikrin ilgimi çekip çekmediğini, kendisinin acele karar verip vermediğini görmek için bana bir bakış attı. Evet diyecek ve Kibir'le yatmayı yeğleyecek olsam geri çekileceğini ve karşı çıkmak için tek kelime dahi etmeyeceğini düşündüm. Bundan hiç hoşlanmayacak olsa bile.

Ve hiç hoşlanmayacağı kesindi. Kayıtsızlık maskesi yüzünden düşmüş ve onu bir daha takmaya yeltenmemişti.

"Görünüşe göre ortada bir yanlış anlaşılma var." Öfke ona temkinli bir bakış atarken Şeytan'ın suratında hınzır bir gülümseme belirdi. Kibir ortaya mükemmel bir yem attığı ve Öfke'yi köşeye sıkıştırdığı için resmen böbürleniyordu. "Bu işi *benim* yapacağımı ima etmek istemedim. Leydi Emilia senin nişanlın olduğuna göre bence onunla yatması gereken *sensin,* kardeşim."

Olduğum yerde kaskatı kesildim. Öfke'yle aynı yatağa girecek olursak...

Evlilik bağımızı tamamlamaya çok daha yakın olacaktık ve Kibir bunu gayet iyi biliyordu. Bu fikirden hiç de rahatsız olmuş gibi bir hâli yoktu; aksine erkek kardeşiyle evlenmeme hevesli görünüyordu. Demek ki imzaladığım anlaşmayı hiç umursamamıştı ve ben hiç onun nişanlısı olmamıştım. Peki, yedi cehennem aşkına, gerçekte neler olup bitiyordu? Eğer Vittoria'nın ve benim doğumumuzla Şeytan'ın laneti bozulduysa iblislerin gelinler konusunda neden yalan söylediğini an-

layamıyordum.

İşin yarım kalmasını kaşlarını çatarak seyretmekte olan Haset'in yüzü aniden aydınlandı.

Öfke dönüp bana baktı; dudaklarını belli belirsiz sıkması dışında yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Olayların gidişatından hoşnut olmadığını gösteren tek şey buydu.

Yüzümde her ne gördüyse, erkek kardeşine tekrar hitap ederken sesi sertleşti. "Başka bir seçenek sun veya geri çekil de seremoniyi tamamlamak için oy kullanalım."

"Söyledim ya," dedi Kibir, sözcükleri uzata uzata. "Sırlardan çok sıkıldım artık. Yeni bir gelenek başlatma zamanı geldi. Eminim ki ev sahibimiz de buna razı gelecektir."

Kibir, başıyla Açgözlülük'e işaret etti. Bu Çember'in prensi, ellerini ovuşturdu. "Kesinlikle. Kuralları yıkmayı çok severim. İki seçeneğin var. Ya buradaki cam odalardan birinde beraber olacaksınız." Kenara çekildi ve abartılı bir tavırla perdeleri açan altın kordonu çekti. İçeride boş bir yatak odası loş mum ışığıyla aydınlanıyordu. "Ya da–"

"Senin kraliyet süitinde," diye öne sürdüm, herkesi ama en çok da kendimi şaşırtarak.

"Benim süitimde mi?" Öfke bana bakarken onu başımla onayladım. "Kuralları değiştirmek zorunda değiliz, Emilia. Korkumu ifşa etmeyi ödülüm olarak talep etmek istiyorsam bunu yaparım."

"Ancak yeterli oy alırsan." Açgözlülük'ün sırıtması büyürken Öfke'nin hiddeti balo salonunun dört bir yanında gümbürdedi. "Avı kazanmış olabilirsin ama artık ortada talep edebileceğin böyle bir ödül yok. Şeref konuğunun yapacağı fedakârlığı değiştiriyoruz. O da kararını verdi zaten. Kraliyet süitini ya da cam odayı tercih edebilirsiniz, hatta daha da iyisi burada kalabilirsiniz. Ona hemen kürsüde ya da bir sütunun dibinde sahip ol bence. Böylece görevi tamamladığından emin olabiliriz."

"Tabii sen kenara çekilip bir başkasının gönüllü olmasını istersen başka," diye önerdi Haset. Yüzünde beliren aşırı masum gülümseme, hükmettiği günahı erkek kardeşinin canını sıkmak için kullandığını ortaya koyuyordu. "O durumda benim oyum, Açgözlülük'e gider. Ne de olsa ev sahibi o."

"Hayır."

Öfke'nin ses tonundan, bunu Cehennem'in bu Çemberi'ndeki herhangi birinin gözleri önünde yapması ihtimalinin olmadığı ve erkek kardeşleri herhangi bir hamle yapmaya kalkışırsa savaşmaktan çekinmeyeceği anlaşılıyordu.

Açgözlülük bunun hiç üzerinde durmadı. Acaba morali hiç bozulmuyor mu yoksa sürekli mutlu mu, diye merak etmekten kendimi alamadım. "O zaman senin kraliyet süitinde bir kaçamak olacak." Ellerini iki kez çırptı. "Seremonilerin efendisi. Ritüeli tamamla."



Öfke, kafese kapatılmış azametli bir yırtıcı hayvan gibi sessizce kraliyet süitini arşınlıyordu. Kafesinin soğutulmuş şampanya, çikolata kaplı meyveler, kristal avizeler ve ipekli örtülerle bezenmiş, gayet şık bir yatak odası olmasının hiçbir önemi yoktu. Ve hemen yanı başında onun dokunuşu için yanıp tutuşan bir nişanlısı olmasının da.

Benim kendi sırlarımı saklayabilmem için kendi sırlarından birini ifşa etmeyi teklif etmiş olmasaydı da onu arzulardım. Kendime yalan söylemeyi bırakmamın vakti gelmişti. Bu çekimin tek sebebinin; bu dünyanın baştan çıkarıcı sihri ve aramızdaki bağ olduğunu iddia etmekten vazgeçmeliydim. Onu arzuluyordum. Gözlerim kalabalıkların içinde sürekli onun azametli varlığını arıyordu. Onun sağladığı koruma hoşuma gidiyordu ve bana en çok uyan günah, onunkiydi.

Geçmişimize ve bizi buraya, bu noktaya, bir araya getiren olaylara rağmen onunla tutku dolu bu gece yaşamak istiyordum.

Prens ise aynı şeyleri hissediyormuş gibi görünmüyordu. Ağır adımlarla şöminenin başına gidip şömine rafına yaslanarak alevlerin gözleri önünde alazlanarak gümüş rengine dönüşmesini seyretti. Buraya yürüdüğümüz esnada hiç konuşmamış, süitine adım attığımız andan beri bana bir kez olsun dönüp bakmamıştı.

Bakışlarıma karşılık vermeden, "Bunun yerine bir sırrımı feda etmem için henüz çok geç değil. Bunu yapmak zorunda değiliz. Sana seçme şansın olacağına yemin etmiştim. Sözümün arkasında duruyorum. Erkek kardeşlerimin söylediklerine bakma, bana karşı oy vermeyeceklerdir."

"Ben seçimimi *yaptım*."

Gözlerinde şimşekler çakarak bana döndü. "İdare eder iki seçenek arasında seçim yapmak, gerçek anlamda bir seçim değildir."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Yatakta idare edersin yani?"

"Durumu hafifleştirmeye çalışma."

"Öyle bir niyetim yok." Sesim ciddileşti. "Bir korkumu ya da sırrımı ifşa etmeyi hiç istememiştim. Seni arzulamak konusunda ise aynı şeyi söyleyemem."

Bakışları, gözlerimden dudaklarıma kaydı. "Bu aynı şey değil."

"Çok romantik bir teklif mi? Öyle olmadığı aşikâr. Ne var ki memnun olmadığımı söyleyemem. Sen duyguları ve yalanları sezmekte usta olduğuna göre bunu zaten biliyor olmalısın. Bu yüzden benim için geriye, *kendi* seçme şansın elinden alındığı için bu kadar kızdığına inanmak kalıyor." O anda aklıma başka bir düşünce geldi. "Belki de benimle yatmak istemiyorsundur."

"Buna mı inanıyorsun gerçekten?"

"Dün gece başka birinin yanına gittiysen ve benimle olmak istemezsen anlarım. Aşağıya döneriz, ben de korku seremonisini tamamlarım. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Öfke bana doğru ilerledi, bense istifimi hiç bozmadım. Ellerini usulca kalçalarıma yaslayarak beni kendine çekti. Bedenlerimiz birbirine yaslandığında içimde bir ürpertinin gezindiğini hissettim. Boncuk işlemeli elbisemin ve onun pantolonunun altından bile gerçeğin dokunuşunu hissedebiliyordum.

"Görüyor musun?" Sesi pürüzlü ve derindi. İçimde bir noktayı kazıyarak ona daha sıkı sokulma isteği uyandırıyordu. "Bu seni isteyip istememe meselesi değil, Emilia."

"Ne o zaman?"

"İstersen bana bencil de. Fakat seni kollarıma atanın herhangi bir dış güç olmasını istemiyorum." Yüzümü yukarı kaldırdı ve dudakları benimkilere yaklaştı. "Yatak odama gelmeye karar verdiğinde kimin örtülerinin arasına girdiğini bilmeni istiyorum. Benim adımı haykırmanı istiyorum."

"Senin kim olduğunu gayet iyi biliyorum."

"Öyle mi?" Dudakları usulca tenimde gezindi; kulağıma yaslanırken boynumdaki hassas noktayı hafifçe sıyırdı. "Bunu senin ağzından duymak isterim."

"Erkek kardeşlerin sadece 'kaçamak' dedi." Bir anda konuyu değiştirdim. "Buna göre biz illaki..."

"İllaki ne?" Geri çekildi ve cevabımı beklerken dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. İblis ne demek istediğimi gayet iyi biliyordu. Ben dile getirene kadar da anlamazdan gelmeye devam edecekti.

"Düzüşmemiz gerekmiyor. Ya da zina işlememiz. Gerçi ben bu Çember'de sadece ilk kelimeyi duydum; dün gece keyif bahçesinden ayrılırken kötücül bir yakarış gibi tekrar ediliyordu."

Yüksek sesle, içten bir kahkaha attı. Keşke o edepsiz kelimeyi o aptal ağzıma geri tıkıştırabilseydim. Onlara ve iblise içimden lanetler okurken yanaklarım kıpkırmızı kesildi.

Parmak boğumlarını çenemde gezdirirken yüzünde sıcacık bir ifade belirdi.

"Hayır, illaki zina işlemek zorunda olduğumuzu söylediklerini zannetmiyorum." Gözleri koyulaşarak âdeta erimiş altına dönüştü. "Onun yerine ne yapmamı istersin, leydim? Bunu mu?"

Cevap verecek zamanım olmadı. Dudaklarını boynumun kenarında gezdirmeye koyuldu. Dilini şahdamarımın üzerinde kaydırırken dudaklarımdan dökülen iç çekişi bastırmaya çalışmadım bile.

"Bana neyi arzu ettiğini söyle, emrine amadeyim."

Gözlerimi kapatarak kendimi ona bıraktım. Buraya ilk vardığımızda girişte duran masanın üzerinde yayılmış olan çiftlerin görüntüsü aklımdan geçti. Öfke'nin dudakları omzumda gezindi. Göğüslerime doğru yaklaşan sıcacık öpücükleri, kafamı toparlamama engel oluyordu.

"Ben..."

Duraksayıp geri çekildi ve gözlerime baktı. "Evet?"

"Elbisemi çıkarmanı istiyorum."

Becerikli parmaklarıyla elbisemin yan tarafındaki düğmeleri çözmeye koyuldu. Günah Koridoru'ndaki yürüyüşümüz esnasında bana yardım ederken yaptığı gibi aceleci davranmıyordu. Çözdüğü her bir düğmeyle şiddetlenen arzularımın beni çıldırttığını gayet

iyi biliyormuş gibi ağırdan alıyordu. Parmaklarının kazara tenime sürtünmesi, nefesimin kesilmesi... Kıyafetlerim hâlâ üzerimde olmasına rağmen şimdiden infilak etmeye hazırdım.

Bir omzumdaki askımı aşağı kaydırarak öpücüklerini sıralamaya devam etti. Sonra öbür askı aşağı indi ve dudaklarını orada dolaştırdı. Elbisenin üst kısmını özenle aşağı çekti ve göğüslerim ortaya çıkınca bir an için duraksadı.

"İnanılmaz güzelsin." Açlıktan ölmek üzereyken, paranın satın alabileceği en güzel yemekler önüne serilmiş bir adam gibi görünüyordu. Fakat bir anda ziyafete dalmak yerine her bir lokmanın tadını çıkarmayı planlıyordu. Başparmağını ağır ağır gezdirdiği göğüs ucumun zevkten sertleştiğini hissettim. Karnıma bir ateş yayıldı. "Başka ne istersin, leydim?"

"Zevk almak. Baştan çıkarılmak." Cesaretimi topladım. "Kalmanı istiyorum. Bütün gece. Benimle. Bana geçen dokunduğunda yaptığın gibi başınla selam vererek çıkıp gitmeyi *düşünecek* dahi olursan seni yakalar ve buna pişman ederim."

"Beni yine tehdit etsene."

Sesinin boğukluğundan bundan çok hoşlandığı anlaşılıyordu. "Seni sapkın kâfir."

"Senin için en iyisi ama."

Dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpücüğü hükmedici ve sahipleniciydi. Ona boyun eğdiğim için mutluydum. Bir anlığına da olsa. Dilimi alt dudağında gezdirdim ve bunu fırsat bilerek kendi dilini dudaklarımın arasına kaydırdığında içimi çektim. Beni fethediyor, baştan çıkartıyordu. Tıpkı istediğim gibi.

Onu iyice kendime çekerek sıkıca sarıldım. Bunu özlemiştim. *Onu* özlemiştim. Bana yaşattığı hisleri, bana dokunurken nefesinin kesilmesini, arzularını serbest bırakmasını ve kendisini aramızdaki bağa bırakmasını. Becerikli parmaklarıyla göğüslerimi kavradı ve usul dokunuşları karşısında daha fazlasını arzu ederek kıvrandım. Elbisem belimde toplanmış vaziyetteydi. Onu çıkarmak istiyordum. Çıplak bedeninin bana yaslanmasını, ellerinin bedenimin her bir santiminde özgürce gezinmesini istiyordum.

Onu küçük oturma odasından yatak odasına doğru çekiştirdim; ağırlığının beni şilteye bastırdığını hissetmek istiyordum. Kendisini yönlendirmeme izin verirken dudaklarını ağır ağır dudaklarımda

gezdirmeye devam etti. Peşimden yatağa uzanarak elbisemi ağır ağır üzerimden kaydırdı. Kalçalarımı kaldırarak elbiseyi aşağı çekmesine yardımcı oldum ve onu çıkardıktan sonra bir kenara fırlattı.

Hemen ardından ceketi ve gömleği de yere indiler. Aramızda kalan tek şey benim incecik iç çamaşırlarım ve onun pantolonuydu.

Öfke, iki yanımdaki kurdeleleri süzerken sakladıkları hediyenin paketini açmaya son derece hevesli görünüyordu. Tanrıça beni kahretsin ki ben de onları paramparça etmesini istiyordum. Muhtemelen içimdeki arzuyu sezdiği için suratında muzaffer bir gülümseme belirdi.

Bacaklarımın arasına yerleşerek öne eğildi ve dişleriyle kurdeleleri çekiştirdi. Altında zevkle kıvranırken bundan sonra ne yapmasını istediğimden emin değildim fakat şu anki hâlinin son derece kışkırtıcı olduğunun farkındaydım.

Hareketlerini yavaşlattı. "Böyle iyi mi?"

"Evet." Yüzünü avuçlarımın arasına alarak yanağını okşadım. "Lütfen durma."

Beklediği izin buydu. Hiç uzatmadan başladığı işi bitirdi. İç çamaşırlarımı çıkardıktan sonra beni bir süre hayranlık dolu gözlerle süzdü. Bakışlarının yoğunluğu âdeta tenimi yakıyordu. Bacaklarımı kapatma veya üzerimi örtme dürtüsüne karşı koymaya çalıştım.

Kafamın içinde bu korkuyu görmüş gibi bana keskin gözlerle baktı. "Sakın kendini benden saklama. Tabii durmamı istersen ya da sana istediğin gibi zevk vermezsem başka. Çok güzelsin. Şu an bunu yapmaktan daha çok istediğim bir şey yok." Bir parmağını bacaklarımın arasına kaydırdı ve gözlerimin önünde âdeta yıldızlar belirdi. "Dilimle."

Gözlerinde hakikati gördüğümden emin olmak istercesine gözlerimin içine uzun uzun baktı ve dudaklarını bana dayadı. Dilinin ilk dokunuşu bedenimin dört bir yanına zevkle yüklü bir elektrik akımı gönderdi. Vücudum bunu tekrar yapması için duyduğu istekle titrerken kendimi ileri ittim.

Öfke kollarını bacaklarıma doladı ve dudaklarını tekrar aşağı kaydırdı. Bu kez en büyük zevki alabilmem için kalçalarımı yukarı kaldırarak beni sıkıca tuttu. Bütün kanım beynime hücum etmişti. Ah, Tanrıça aşkına, her dokunuşu enfes bir işkenceden farksızdı. Ben daha iyi hissedemeyeceğimi düşünürken bir parmağını içime kaydırarak dudaklarının hareketini hızlandırdı.

Beni içine çeken zevk girdabının ortasında sürüklenip gitmemek için ellerimle kavrayacak bir şeyler aranırken altında zevkten kıvrandım. Dudakları özel bölgemde gezinirken ve parmakları kalp atışlarımla aynı ritimde gidip gelirken yatak örtülerine sımsıkı yapıştım. İçimde yayılan ateş hattının peşinden dağılıp gitmek üzereydim.

Parmaklarımı onun yumuşak saçlarına gömdüm. Nabzımın bedenimin her bir santiminde attığını hissederken kesik kesik nefes almaya başladım. Çok yaklaşmıştım.

Öfke'nin dokunuşları talepkâr bir hâl aldı. Savaş iblisi bedenime kendi isteklerine itaat etmesini; dudaklarının dokunuşuyla kendinden geçmesini emrediyordu. Kendisi bunu buyurduğu için. Arzuladığı için.

Kalçalarımı ileri ittim ve bundan hoşnutluk duyarak inildedi. Sesi ve titreşimi beni neredeyse doruğa ulaştıracaktı. Daha ben, onun ismini haykıramadan üzerime çıktı ve sertliğini bana dayayarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bedenlerimiz birbirine yapışırken büyük bir güçle kalçalarını hareket ettirmeye koyuldu. Sonra geri çekildi ve kendini tekrar bana doğru itti. Tekrar.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve büyük bir açgözlülükle hareketlerimi onunkilere uydurdum.

Her bir darbesi, beni doruğa biraz daha yaklaştırıyordu. Bacaklarımın arasında kaydırdığı sertliği, aldığım zevki zirveye çıkaran bir sürtünme hissi yaratıyordu. Kahrolası pantolonu hâlâ üzerindeydi ve bizi doğrudan temas etmekten alıkoyuyordu fakat bu, nihayet onun devasa gövdesinin altında kendimden geçmeme engel olmadı.

Neredeyse yatağı zangırdatan güçlü bir iniltiyle Öfke de benim peşimden geldi.



OTUZ İKİ

Sırtımı Öfke'nin göğsüne yaslamış vaziyette kollarının arasında uzanırken ikimiz de nefesimizi düzene sokmaya çalıştık. Parmak uçlarını dövmemin kenarında gezdirirken bu alelade dokunuşu içimde yepyeni duygular uyandırdı. Bu nazik hareketinin, cinsel yakınlaşmadan ya da sevginin fiziksel ifadesinden çok daha samimi bir yanı vardı. Öfke'nin bunu bilerek yaptığından emin değildim. Bu da işleri iyice karıştırıyordu.

Kafamdaki endişeleri bir kenara itip içinde bulunduğumuz andan keyif almaya bakarak ona iyice sokuldum.

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Lütfen şöyle kıpırdanmayı kes. Hiç değilse birkaç dakikalığına."

"Acıtıyor mu?"

Tenime değen dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. "Tam tersi."

Merakım uyandığından, ayrıca emir almayı pek beceremediğim için aynı hareketi tekrarladım. Öfke'nin bana yaslanan bedeninin sertleştiğini hissettim. Göklerdeki Tanrıça aşkına. Baştan çıkarmaya duyduğu susuzluğu yatıştırmanın imkânı yoktu.

Ona doğru döndüm. "Pantolonunu çıkar."

Bir kaşını kaldırdı. Bir kolumu aşağı doğru kaydırarak kendi çıplak bedenimi gösterdim.

"Çırılçıplak kalmış tek kişi olmayı reddediyorum."

"Pantolonumu çıkarırsam uyuyabileceğimizi garanti edemem."

Onun mimiğini taklit ederek ben de bir kaşımı kaldırdım ve bekledim. Uyumaya dair bir şey söylememiştim ki. Planlarımı bildiğini varsayması cüretkâr bir tavırdı. İçini çekerek pantolonunu indirdi. Beni kendisine çekti ve ona sokulurken iç çektiğini duyunca sırıttım.

"Emilia."

"Efendim?" Sesim abartılı bir masumiyet taşıyordu. "Bir sorun mu var?"

Savaş generaline sataşmayacak kadar aklı başında davranmalıydım aslında. Öfke adil oynamazdı; kazanmaya oynardı. Arkadan bedenime sımsıkı yaslandı ve nefesim kesildi. Onun kendini daha derine bastırmasını isteyerek aynı anda kasılıp gevşedim.

"Söylesene, nişanlım. Kocan olmamı istediğinden emin misin?" Bir eliyle kalçamı kavrarken diğerini aşağı kaydırarak beni kendine çekti. Hâkimiyetimi kaybetmek üzereydim. Ona dayandım. "Benimle sonsuza dek burada kalmaya hazır ve istekli misin?"

Zihnim hâlâ kararsızdı fakat bedenim buna çoktan razıydı. Bu kez kalçalarını hareket ettirirken bilerek ağırdan aldı. Pantolonunu çıkarmış olduğu için kadifemsi teninin benimkine dokunuşu içime katışıksız bir zevk yayıyordu. Şu an onu eksiksiz bir şekilde deneyimlemek için neredeyse her şeyi feda edebilirdim. Görevim hariç.

Büyük bir çaba harcayarak kollarının arasından sıyrıldım ve ayağa kalktım. Bana direnmedi, karşı koymadı. Onu reddetmemin indirdiği darbeyi yumuşatmak için yatağın üzerine eğildim ve ona masum bir öpücük verdim.

"Yatmadan önce bir şeyler içmeye ne dersin?"

Öfke beni dikkatli gözlerle seyrediyordu fakat ifadesinde hüsran ya da incinmeden eser yoktu. Bakışları zaferle parlıyordu. Şu an onunla yatmayı kaldıramayacağımı biliyordu. "Getirmemi ister misin?"

"Ben kalktım zaten. Sen yat." Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve ben parmağımı tehditkâr bir tavırla uzatırken şaşkın şaşkın baktı. "Kıpırdamak yok. Başınla selam verip gitmek yok. Söz vermiştin."

"Ben sözüne bağlı bir iblisim."

"İyi o zaman."

Elbisemi aldım ve soğutulmuş şampanyanın beklediği oturma odasına geçtim. Kalbim küt küt çarparak Öfke'nin hâlâ yatakta olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden baktım; sonra bana yol göstermesi için yalan ve aldatmaca Tanrıçasına çabucak bir dua fısıldadım.

Öfke'yi tanımadan çok önce sevdiğim birine bir yemin etmiştim. Ve bu fırsatı elimden kaçırmayı göze alamazdım. Kalbim her an kırılmayı beklentisi içerisinde acıyla haykırsa bile.

Hızlı ve kendinden emin hareketlerle eteklerimin arasına dikmiş olduğum şeyi aldım. Kendimi bu işten vazgeçme fırsatı bırakmadan karışımdan Öfke'nin kadehine bir tutam attım ve üzerine şampanya döktüm. İki kadehe de birer tane çikolata kaplı meyve attım. İçkinin bu müdahale karşısında hoşnutsuzca köpürmesi, ihanetimi gizlemek için birebirdi.

Ağır ağır yatak odasına döndüm ve kalçalarımın salınmasının Öfke'nin –ne kadar saygılı davranırsa davransın– dikkatini dağıttığını görmekten memnun oldum. Henüz geceliğimi giymeye zahmet etmemiştim. Onun da öyle bir gailesi yoktu. Kaslı gövdesi çıplaktı fakat örtüleri beline kadar çekmişti. O güzel dudaklarında beliren hınzır gülümsemeyle elini yanındaki yere vurarak beni çağırdı.

Başka bir hayatta olsaydık onu mutlulukla sonsuza dek öpebilirdim.

"Yeni başlangıçlara." Prense içkisini uzattıktan sonra kendi kadehimi kaldırdım. "*Iucundissima somnia.*"

Son sözlerim karşısında Öfke'nin alnı kırıştı. Bunu bir seferinde bana söylemiş olduğunu hatırladıysa bile tek kelime etmedi. Kadehini benimkine vurduktan sonra şampanyasını tek yudumda içti.

Ben de kendi içkimi yudumlarken içimden saymaya koyuldum. Daha ilk yudumumu bitirmeden onun kadehi yere düştü.

"Emilia." Uyuşuk bakışlarını bana çevirirken gözlerinde bir öfke kıvılcımı çaktı. Ve ihanet *kıvılcımı*. Etrafımızdaki hava bir anda soğudu, sonra o, *görünmez bir düşmanla mücadele edercesine ağır ağır uykuya yenik düşerken normale döndü.*

Yüce savaş iblisi artık bir tehdit oluşturmuyordu.

Kadehimi komodine bırakıp alnına düşen saçlarını geriye ittim. Uyandığında aramızdaki barış sona erecekti. Bu, kendi rızamla yaptığım bir fedakârlıktı fakat hiç kolay olmamıştı. Alnına bir öpücük kondururken o anın tadını çıkardım ve sonra doğruldum.

"İyi uykular, ekselansları."

Bu gece farklı türden bir hırsızdım; cüzdanları yürüten bir kapkaççı gibi gölgelerin arasında bir belirip bir kaybolarak Öfke'nin süitiyle benimkinin arasındaki koridorda gizlice ilerlemeye koyuldum. Kendi odama girdim ve soluğu valizimin başında aldım. Rekor sayılacak kadar kısa bir sürede, yanımda getirdiğim kürk şeritli deri pantolonu, kalın kazağı ve çorapları çıkardım, botları ayağıma geçirdim ve abanoz rengi pelerinimi omuzlarıma attım. Hançerimi kalçamdaki kılıfa bağladım ve sıkı durduğundan emin olmak için *çekiştirdim.*

Hiç vakit yitirmeden koridora dönerek hizmetkârların kullandığı merdivenlere doğru koştum. Parti hâlâ devam ettiği için şatonun bu kanadında kimse yoktu. En azından öyle umuyordum.

Kalbim beni uyarırcasına küt küt çarparken başımı uzatıp köşenin ardına bir göz attım. Mutfağın arka tarafında –tıpkı beklediğim gibi– fırın ateşinin yarattığı sıcaklığı dağıtması *için bir kapı açık bırakılmıştı.*

Yalan ve aldatmaca Tanrıçasına çabucak bir dua fısıldayarak ok gibi koridora atıldım ve ancak mutfağa girdiğimde yavaşladım. Uyku kökünün Öfke'yi ne kadar süre bilinçsiz hâlde tutacağını bilmiyordum fakat iblisin gücü çok büyük olduğu için fazla zamanım olacağını zannetmiyordum. Beni Kibir'in topraklarına ayak basmadan evvel yakalayamayacağı denli uzaklaşmam gerekiyordu. Şatonun arka tarafını ahırlara bağlayan geniş açıklıktan koşarak geçtim ve girişe ulaşana kadar bir an bile soluklanmadım.

Bakışlarım binanın dışında gezindi ve karanlığın içinde bir hareket emaresi arayarak tüm köşe bucağı inceledi. Seyisler, atlarla sabahki avın ardından ilgilenip çoktan yatmış olmalıydılar. Kapıyı içeri girebileceğim denli araladım ve Tanzie'yi bulana dek bölmelerin arasında koşturdum. Beni karşılamak istercesine kokladı ve gümüş pençeli toynaklarını samanlara sürttü.

"Maceraya atılıyoruz, güzel kızım."

Atı hemencecik eyerledim; memleketteyken bunun nasıl yapıldığını birkaç kez görmüştüm fakat gerekli adımları hatırladığım için gurur ve şükran duymaktan kendimi alamadım. Onu dizginlerinden

tutup dışarı yönlendirdim ve neyse ki at dikkat çekmememiz gerektiğini anlamış gibi hızlı ve sessiz hareketlerle ana kapıdan çıktı.

"Beni Kibir Hanedanı'na götür." Atın üzerine atladım ve böğrünü hafifçe sıvazlamamla beraber yola koyulduk. "Kanlı Orman'a gidiyoruz."

Tanzie gecenin karanlığına doğru ok gibi atıldı. Açgözlülük Hanedanı'nın tepelerinden uçarcasına ilerlerken üzerimize lapa lapa kar yağıyordu. Esen rüzgârla aynı yönde eğilerek dizlerimi ata sımsıkı bastırdım.

Tanzie'nin gök gürültüsü misali yankılanan her adımıyla şato muhafızlarının durumun farkına vardığını ve peşime düştüğünden korkarak omzumun üzerinden dönüp bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Uyku kökünün bulunduğu tepelerden geçtik ve sağ tarafımızda Ateş Gölü'nün *üst kesimlerini gördüm. Orada olduğunu* daha önceden fark etmemi*ştim.*

Soğuk rüzgârla üzerime uçuşan kükürt, saç tutamlarımı savuruyor ve bedenimi ürpertiyordu. Kibir'in muhafızlarıyla karşılaşacak olmanın verdiği gerginlikle bakışlarımı karşımda yükselen şatoya sabitledim. Tanzie, bu sefer herhangi bir ordu tarafından el konulmayı reddediyormuş gibi, buz tutmuş toprağı toynaklarıyla döverek iyice hızlandı. Kibir Hanedanı'nın sınırına vardık ve uçarcasına içeri girdik. Ne durmaya niyetimiz ne bir durduranımız vardı.

Bir sevinç narası attım. Ufak da olsa bir zafer kazanmıştım.

Zihnim beni yanıltmıyorsa, Kibir'in Çemberi'nden Haset'inkine geçiliyordu. Haset'in topraklarına zaten bir davet almıştım ve bu izin geri çekilmemişti. Şansım varsa oradan kazasız belasız geçip Kanlı Orman'a ulaşacaktım.

Peşimizde Şeytan varmış gibi hızla ilerlerken zihnim festival esnasında gizlemeye çalıştığım düşüncelerle dolup taşıyordu. Haset, Yedi Kız Kardeş'in peşindeydi. Ve galerisinde gezerken Lanet Ağacı'nı resmen gözüme sokmuştu. Ormana dair detayları bilmiyor olabilirdim fakat bu tuhaf ağacı, ormanın "kalbinin derinliklerinde" bulunduğunu belirten masal sayesinde bulabilirdim.

Cazibe Anahtarı ya da Üçlü Ay Aynası'nı bulmama yardım edebilecek gizemli varlıkların, bu korkutucu ağacın yakınlarında olacağını umuyordum. Bu saatten sonra iki sihirli nesneden biri hakkında verebilecekleri her türlü bilgi işime yarardı.

Haset Hanedanı'ndan herhangi bir sıkıntı yaşamadan geçtik. Yoluma *üstü kapalı* ipuçları bırakmaya hevesli olduğu için, bu hanedanın prensinin topraklarımdan geçmeme engel olacağını düşünmemiştim zaten. Çok geçmeden Karanlık Nehir'in Haset'in topraklarını ikiye bölen ve Kanlı Orman'a açılan küçük akarsu koluna vardık. Tanzie duracak denli yavaşladı ve atlamayı düşünerek toynağını yere sürttü. *Ben de* gözlerimizin önünde uzanan manzarayı düşünüyordum. Kanlı Orman, isminin hakkını veriyordu. Geceleyin üzerini battaniye misali örten gökyüzünün ardında bile ağaç gövdelerinin koyu kızıl rengini seçebiliyordum.

Ormanın derinliklerinden hayaletimsi bir pusu andıran duman bulutları yükseliyordu. Bunun sebebinin ateş değil; kızıl ormanda gezinen devasa yaratıkların nefesi olduğuna dair kötü bir şüphem vardı. Ya da belki jurnallerde *görmüş olduğum iblislerden biriydi. Yürek ve kan peşine düşenlerden biri. Nefesimi tuttum ve ağır ağır bıraktım.*

"Lanet Ağacı'nı bulmaya hazır mısın, kızım?"

Tanzie başını eğdi ve abanoz renkli nehre doğru koşturdu. Bir an için havada uçarken midem altüst oldu ve kendimi gözlerimi açık tutmaya zorladım. Yere indiğimizde Tanzie soluklanmak için bir an bile durmadı; ok gibi ormana dalarak ağaçların ve çalılıkların arasında yalpalayarak ilerledi.

Ben etrafta sinir bozucu bir sessizlik olacağını düşünmüştüm. Gerçekte ise böceklerin bir ağızdan cırlaması öyle gürültülüydü ki insanın dikkati dağılıyordu. Yakınlarda bir yırtıcı varsa iş işten geçene kadar saldırısını işitmem mümkün olmayacaktı. Tanzie bunu bilir gibi görünüyordu. İri yarı cehennem atım çenesini aşağı indirmiş, binicisini hedefe sağ salim ulaştırmaya kararlı bir şekilde yolumuza çıkan her türlü engelin çevresinden dolaşıyordu.

Açıklıktan geçerken kenarda bir Aper iblisinin bulunduğunu fark ettim. Kocaman kafasını havaya kaldırdı ama tek gördüğüm bu oldu; onu salyalarını akıtır hâlde arkamızda bıraktık. Kızılağaçlar hızla geride kalıyor; gözümün ucuyla gördüğüm renkler üzerinden kanlar damlayan binlerce kayan yıldız misali birbirine karışıyordu. Kalp atışlarımı saymaya koyularak dizginleri daha da sıkı kavradım. Şu anda ormanın ortalarına yaklaşmış olmalıydık.

Birkaç dakika daha olanca hızımızla ilerledikten sonra Tanzie aniden durdu.

Orada, kızıl ormandan baş vermiş kayaç uzantılarının arasında gümüş renkli devasa bir ağaç duruyordu. Onu bulmuştuk işte. Bir an için bu gerçeği sindirmeye çalışarak ona bakakaldım. Lanet Ağacı'nı diğerlerinin arasından fark etmemek imkânsızdı; ormandaki diğer tüm ağaçlardan farklı renkte, daha uzun ve daha genişti. Ay ışığının altında gümüş renkli gövdesi, toprağın derinliklerine saplanmış muazzam bir kılıç gibi ışıldıyordu. Aynı anda hem güzel hem de korkutucu görünüyordu.

Aşağı atlayıp Tanzie'yi sıvazladım. "Burada kal ve gözün açık olsun."

Bana aynı telkinde bulunurcasına burnunu omzuma sürttü.

Hançerimi sıkıca kavrayarak ağaca yaklaştım. Böcekler bir anda sessizleşmişti. Donmuş toprağın üzerinde beliren uğursuz sis, yakın zamandan kalma izleri gizliyordu. Topraktan, ölmüş devlerin çürümekte olan parmaklarını andıran kökler fırlamıştı. Yaprakları daha iyi inceleyebilmek için iyice yaklaştım. Alelade bir huş ağacını andırıyorlardı fakat kendileri abanoz rengi, damarları ise gümüş rengiydi. Okuduğum efsanelere göre aynı anda hem bıçak gibi keskin hem de cam gibi kırılganlardı.

"Kan dileğinde bulunmaya mı geldin?"

Hızla arkamı dönerken pelerinimin kukuletası *açıldı.* Karşımda bastonuna dayanmış vaziyette tek başına duran bir siluet vardı. Çok uzakta, sislerin arasına gizlenmiş olduğu için net bir şekilde seçemiyordum. Tanzie ise ortalıkta görünmüyordu.

Hançerimin kabzasını kavradım ve karşımdakine belli etmeden, Anir'in bana öğretmiş olduğu saldırı pozisyonuna geçtim. "Sen de kimsin?"

"Daha iyi bir soru olarak; asıl sen kimsin, çocuğum?"

"Bilgiye ihtiyacı olan biriyim."

Sislerin arasından yüzünü göremiyordum fakat gülümsediği izlenimine kapıldım. "Ne kadar ilginç. Senin anlayacağın, ben de bilgiye haiz olan biriyim. Ve karşılığını beklerim."

Bu sözler karşısında bir an duraksayarak ilk anda içimde beliren dürtüyü bastırdım ve ona istediği her şeyi verebileceğimi söylemedim. Bırakın bu günahkâr diyarı, nerede olsak böyle bir vaatte bulunmak tehlikeli olurdu. "Sana bir sırla karşılık veririm."

"Olmaz." Siluet bana yaklaştı. Pelerininin kukuletasını iyice öne çektiğinden yüzü görünmüyordu. "Ben senin sırlarını biliyorum. Hatta muhtemelen senden bile daha iyi biliyorumdur. Ben bir iyilik istiyorum. İleride benim isteğime göre gerçekleştirilecek bir iyilik."

Tanrıça belamı versin; bu felaket bir pazarlıktı. "Cinayet işlemem."

"İyilik yapmayı kabul edersin ya da etmezsin. Sanırım her şey, bu bilgiye ne kadar ihtiyaç duyduğuna bağlı. Bunu bir cesaret sınavı olarak düşün. Hangisini seçeceksin? Cesareti mi yoksa korkaklığı mı?"

Cesaret, çoğu durumda korku duymamak olarak tanımlanabilirdi fakat öte yandan kulağa geçerli bir sebepten ötürü biraz aptallık etmek gibi de geliyordu. Cesur olup olmamayı dert etmiyordum. Asıl isteğim; kendime göz kulak olmak ve mümkün olduğunca en iyi kararı vermekti. Bu gizemli kadın beni gerçekten kendimden daha iyi tanıyorsa, en iyi seçeneğim öne sürdüğü şartı kabul etmek olacaktı. Doğacak sonuçların da canları cehennemeydi; tıpkı ruhum gibi.

"Kabul ediyorum."

Ben daha bu sözcükleri tamamen telaffuz edemeden siluet ileri atıldı. Her şey o kadar çabuk olupbitti ki kolumdaki batma hissini doğru düzgün algılayamadım bile. Etimi kesmişti. Olası başka bir saldırıyı savuşturmaya hazırlanarak başımı kaldırdım ve kadın kendi avcunu da keserek benim yarama yasladığında olduğum yerde kala-kaldım.

Kadın bir sözcük fısıldadı ve karanlık gökyüzünde kör edici parlaklıkta bir ışık çaktı.

"Hadi bakalım, çocuğum. Sorularını sor öyleyse."

"Yedi Kız Kardeş'i bulmak istiyorum. Buradalar mı?"

"Hayır. Onlar hiçbir günahın diğerlerine hükmetmediği yerde bulunurlar."

"Bu bir cevap değil ki."

"Zamanı geldiğinde anlayacaksın."

Dişlerimi gıcırdattım. Peki madem. "İkiz kardeşim hakkında bilgi edinmek istiyorum. Kendisi cinayete kurban gitti ve bunun arkasında hangi iblis hanedanının olduğunu öğrenmem gerekiyor. Tabii durum buysa."

"Kendi gizemlerini dahi henüz çözememişken bir başkasının gizemleri hakkında cevap bulmayı bekleyemezsin."

"Bu küçük sohbetimizin amacı bu değil mi? Pazarlığı sırf kafamda daha fazla soru uyandırasın diye kabul etmedim herhâlde. Bana Yedi Kız Kardeş'in nerede olduğunu söylemiyorsun, ikiz kardeşim hakkında bilgi vermiyorsun. Bana tam olarak hangi konuda yardım edeceksin peki?"

"Aradığın şeyi bulmayı umuyorsan benim cesaret sınavımı geçmen gerekiyor."

"Pazarlığımızın böyle bir koşulu yoktu."

"Elbette var. Sen, çocuğum, kendini ancak kendi gizeminin göbeğinde bulursun. Kendi sırlarını keşfedemediğin sürece kız kardeşinin gizemine dair aradığın cevapları bulamayacaksın. Bu benim sana söyleyebileceğim bir şey değil. Bazı hakikatleri tek başına bulman gerekiyor. Aklına takılan başka ne var?"

Yüksek sesle yutkundum. "Sihrim. Ona erişemiyorum."

"Sihrini geri kazanmanın bir yolunu biliyor olabilirim. Kalbinin hasretine de bir cevap bulabilirsin. Senin şu prense dair." Siluet bir anda ağacın önünde belirdi. "Onun hakikatini öğrenmek istiyorsan adını ağaca kazı ve bir yaprak al."

Okuduğum masalı düşündüm ve içime bıçak saplanır gibi bir acı hissi yayıldı. Bu kukuletalı siluet, Kocakarı olmalıydı. Yeraltı dünyasının Tanrıçası. Ve korkulacak biri. "Yanlış tahminde bulunursam eğer bunun ağır sonuçları olur."

"Büyük bir bedel ödeme riskini almadan gerçek bir cesaret gösterisinde bulunamazsın." Keskin gülümsemesi görebildiğim tek şeydi ve sinirlerimi gevşetmeye hiç yararı olmuyordu. "Onun gerçek adını ağaca kazıyıp bir yaprak aldıktan sonra, yaprağı onun yanında parçalamalısın. Eğer haklıysan zaten anlarsın. Değilsen de..."

Yutkunarak içimde yükselen korkuyu bastırmaya çalıştım. Eğer haklıysam ve o, yeraltı dünyasının Tanrıçasıysa, bunu canımla *ödeyecektim.* Hem Haset hem Celestia, bu küçük ayrıntıyı benimle paylaşmaktan kaçınmışlardı. "Emin olamıyorum."

"Onun kim olduğunu gayet iyi biliyorsun ama gölgelerin karanlığına sığınmayı yeğliyorsun. Belki asıl korktuğun onun hakikati değil, kendi hakikatindir. Belki kendine dair gün yüzüne çıkardığı şeyler se-

bebiyle ona çok yakından bakmayı reddediyorsundur. O, senin aynan. Ve bize aynı bakışlarla karşılık veren şeylerden çoğunlukla hoşlanmayız. İşte, çocuğum, gerçek sınav burada başlıyor. Kendi *şeytanlarınla yüzleşecek kadar cesur musun? Çoğu kişi değildir.*"

Başımı eğip sihirli dövmeme baktım; hikâyemizi anlatan dövmeye. "Buraya cevabını almaya geldiğim soru bu değildi."

"Haklısın. Ama sormaya korktuğun soru buydu. O yüzden yineliyorum, Ayın Kızı; onun kim olduğunu boş ver, asıl sen kimsin?"

"Ben... Bilmiyorum."

"Yanlış." Ayağını yere vurdu ve bu ani hareketi karşısında sis dağıldı. "Söyle bana. Sen kimsin?"

"Hatırlamıyorum. Fakat ne yapıp edip öğreneceğim!"

"Güzel. Bu da bir başlangıçtır." Bana bilgiç bir tavırla başını salladı. "Ne yapacaksın?"

Omzumun üzerinden dönüp baktım. Tanzie, Kocakarı'nın kendisini sakladığı yerden dönmüştü; berrak gözlerinde ciddi bir bakış vardı. Bu seçim hayatıma mal olabilirdi.

Hançerimi kaldırdım ve Lanet Ağacı'na batırdım. Öfke'nin gerçek adını ağacın gövdesine kazıyacak ve Kocakarı'nın önerdiği gibi kaçtığım hakikatle yüzleşecektim.

Ve yanılıyorsam... Yanılmıyor olmak için tanrıçalara dua etmem gerekiyordu yoksa gece sona ermeden kendimi aile mezarlığımızda Vittoria'nın yanında bulacaktım.



OTUZ ÜÇ

Öfke odasında da kütüphanede de değildi. Balkonuna bir göz attım ve tam Yeniay Sığlığı'na gitmeye yeltenmişken mutfağı şöyle bir dolaşmaya karar verdim.

Savaş iblisini bulmayı en son bekleyeceğim yerlerden biri orasıydı fakat işte karşımdaydı. Sırtını dönmüş, elinde bir bıçakla sert bir kalıp peyniri doğruyor ve çeşitli meyvelerle dolu bir tepsiye kusursuz birer küp şeklindeki peynirleri diziyordu.

"Bana eşlik etmek için davete ihtiyacın yok, Emilia." Bana yüzünü dönmemişti. "Tabii benimle vakit geçirmek istemiyorsan başka."

"Seni her yerde aradım. Bence bu, seninle vakit geçirmek istediğimi gösteriyor."

"Yatak odamdan kaçmak için bana ilaç vermenin ardından bu durumun değişip değişmediğini merak ettim."

"Bunun... Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Peyniri doğramaya devam ederken bıçak kesme tahtasında gıcırtılar çıkarıyordu. "Aramızda olup bitenlerden sonra bana gayet şahsi bir mesele gibi geldi."

"Ben–"

"Açıklama yapmana gerek yok."

"Öyle bir niyetim yoktu. Yapmam gereken şeyin ucu sana dokunduğu için özür dileyecektim." Aramızdaki sessizlik uzadı. "Ne kadar süre baygın kaldın?"

"Benden bu bilgiyi paylaşmamı bekleyemezsin."

"Hayır, sanırım bekleyemem."

Yanına giderek çalışmasını seyrettim ve bıçağı kullanırken sergilediği ustalığa hayranlık duydum. Meyveleri de son derece etkileyici bir şekilde dizmişti. İncirler düzgünce dörde bölünmüş, yemişler ve üzümler iştah açıcı yığınlar hâlinde sıralanmıştı. Hatta bir nar bile bulmuştu.

"Mutfakta zaman geçirmeyi sevdiğini bilmiyordum."

"Ben de öyle." Başını önündeki işten kaldırmadan omuz silkti. "Pişirme ya da karıştırma işleri pek bana göre değil ama kesmek, parçalamak ve dilimlemek bana tuhaf bir huzur veriyor."

Sırıttım. Elbette mutfak işlerinin bu yanı ona hitap edecekti. Yorum yapmak ya da o anı bölmek yerine tabaktan bir dilim elma alıp ağzıma attım. Oyalanıyordum ve bunun farkındaydım. Bu gidişle cesaret sınavımı veremeyecektim.

"Bazı ölümlü dinlerde elma yasak meyve olarak görülür."

Öfke bir anlığına duraksadı fakat ben onu çok yakından izliyordum. Bakışlarını elindeki işten ayırmadı. "Cadıların içinde büyümüş biri olarak insanların inanışlarına bu kadar vakit ayırmış olmana şaşırıyorum."

Bir dilim meyve daha aldım. "İncirin, üzümün ve narın da yasak meyve unvanı için çekiştiğini duymuştum."

"Yasak yiyeceklere epey kafa yormuşsun."

"Lanet Ağacı'na gittim." Tahtasındaki bir kalıp çedar peynirini dikkatli bir şekilde kesmeye devam etti. Yüzünü görebilmek için masanın öbür tarafına geçtim. "Kocakarı ile bir anlaşma yaptım. Söylediği bir şey; aklıma yasak meyveyi ve bilgi ağaçlarını getirdi."

Öfke, bıçağı sımsıkı kavrarken parmak eklemleri bembeyaz kesildi. "Yani?"

"Kız kardeşim hakkında bilgi edinmek istedim ama öncelikle *kendi* hakikatimi keşfetmem gerektiği konusunda ısrar etti. Korkularımla yüzleşmem gerekiyormuş. Senin kim olduğunu öğrenirsem kendi

hakikatime kısmen ulaşabileceğimi söyledi." Bakışlarımız buluştu. "Bana ağaca senin gerçek adını kazımamı söyledi."

"Lütfen bana bunu reddettiğini söyle. Kocakarı, erkek kardeşlerimden bile beterdir."

Başımı ağır ağır iki yana salladım ve gümüş damarlı abanoz yaprağı masaya bıraktım. Öfke, suratında odaya bir engerek sokmuşum gibi bir ifadeyle ona bakakaldı. Yaprağı parçalamak için yumruğumu kaldırdığım anda elini uzatıp bileğimi yakaladı. Beni kendisine çekerek elimi göğsünde küt küt atan kalbine bastırdı.

"Geri dönüp Kocakarı'yla başka bir anlaşma yaparız."

Geri çekilip onun gözlerinin içine baktım. "Gerginsin."

"Hakikati gösterme karşılığında kan talep eden bir ağaca bir isim kazımışsın." Öfkeyle bir nefes koyverdi. "Elbette tedirginim."

Boştaki elimi yanağına yasladım. Gergin olmasının ardında yatan tek sebep bu değildi ve ikimiz de bunu gayet iyi biliyorduk. "Kim olduğunu biliyorum."

"Hiç zannetmiyorum."

Ses tonundan, ona dair gerçekleri biliyor olsam bu kadar yakınında durmayacağım, onu böyle kucaklamayacağım seziliyordu. Sırları beni korkutuyordu fakat bunları açığa çıkarmadığım sürece hiçbir zaman üstesinden gelemeyecektim. Gerçeklerden korkmayı sürdürürsem kim olduğumu ve ikiz kardeşimin başına ne geldiğini asla öğrenemeyecektim. Kocakarı haklıydı. Bunca zamandır karanlıkta kalmaya çok alışmıştım. Buna önce Nonna sebep olmuştu, şimdiyse aynı şeyi kendim yapıyordum. Korkularımı bir kenara itip aydınlığa çıkmamın zamanı gelmişti.

O daha ne yaptığımı algılayamadan masayı şiddetli bir tekmeyle devirdim. Meyveler, peynirler ve Lanetli yaprak yere saçıldı.

Öfke, Lanet Ağacı'nın talep ettiği bedeli almasını önleyebilecekmiş gibi kollarını bana doladı. Fakat içimde ani bir acı hissetmedim. Güçten düşmedim, bilincimi yitirmedim. Ölmüyordum. Hiçbir yerim kanamıyordu bile.

Öfke kesik kesik soluyarak bana daha sıkı sarıldı.

Gözlerim aniden yaşlardan yanmaya başladı fakat ağlamayı reddediyordum. Öfke'nin kollarında öylece, güven içerisinde durduğuma göre tahminim doğruydu. Ve Kocakarı bir kez daha haklı çıkmıştı.

Şimdi hakikati öğrendiğime göre ne yapacağımı bilemiyordum. Kendimi hazırladığımı, bu sırrın açığa çıkmasını kaldırabileceğimi düşünüyordum. Fakat çok yanılmıştım.

Ve kendimden nefret ediyordum.

Öğrendiğim şeyi büsbütün sindirebilmek için bir an duraksayarak titrek bir nefes koyverdim. Öfke benim kendi içime kapandığımı sezdi ve isteksizce kollarını indirerek bana o anda çok ihtiyaç duyduğum mesafeyi tanımak için geri çekildi. Hiçbir şey söylemeden sabırla benim konuşmamı bekledi.

Kan ve kemikler aşkına. Bu çok zordu. Fakat daha kötüsünü de yaşamış ve atlatmıştım.

Bundan sonra her ne olacaksa, onu da atlatacaktım.

"Manastırda sana taktığım ismi göz ardı ettiğinde ciddi bir tepki vermemenin altında yatan bir sebep var mı diye merak etmiştim." Ona bakmamakta direnerek gözlerimi sildim. "Hiçbir anlamı yokmuş gibi, salt canını sıkıyormuşum gibi davranmıştın." Ellerime bakarak gülümsedim. "Çünkü Nonna'nın söylediğine bakılırsa, bir Cehennem Prensi düşmanlarına gerçek adını asla açık etmezmiş."

Bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama hâlâ ısrarla gözlerimi kaçırıyordum.

"Cadıların ve iblislerin zaten düşman olduğunu biliyorum. Ama bizim hikâyemizde bundan fazlası da var, öyle değil mi?"

"Emilia..."

"Sen ayartıcısın. Baştan çıkarıcısın." Bakışlarımı koluma çevirerek dolambaçlı yılan dövmesine doğru başımı salladım. "Bahçedeki yılan. Ölümlüleri günah işlemeye yönelten kişi."

Bakışlarımı yukarı kaydırarak nihayet onunla göz göze geldim. Onu dışarıdan bir gözle süzdüm, ona *gerçekten* baktım. Yüzünden, bedeninden, bütün varlığından ve hareketlerinden otorite yayılıyordu. Hâkimiyet. Baştan çıkartmak için var olmuş gibiydi. Ayartmanın vücut bulmuş hâli gibiydi.

Beklerken yüzündeki ifade dağıldı. Şimdi duygularını sezebilmeyi her zamankinden daha çok istiyordum. Onun benimkileri sezdiğini düşünüyordum; kendisini bu kadar geri çekmesinin sebebi bu olmalıydı. Zırhını tekrar kuşanmıştı. Kendini benden koruyordu.

"İnsanlığı bunca zamandır nasıl kandırdığını bilmiyorum fakat Haset'in sözleri doğru çıktı. Aralarında en becerikli yalancı senmişsin. *Samael.*"

Gerçek ismini duymak onu huzursuz etmişti. Konuşmamızın başından beri âdeta tek bir soluk almamışken şimdi nefesini koyvermişti. "Karanlığın Prensi. Kötüler'in Kralı. Hakkımda pek çok şey söylenir ama ben yalancı değilim."

Yüzünü inceledim. Haklıydım. Ağaç bedelini talep etmediği anda bunu anlamıştım fakat bu hakikati sindirmek çok zordu. Öfke, Şeytan'ın ta kendisiydi. Dünyaya korku salan musibetti. Bense bütün aptallığımla onun cazibesine kapılmıştım. İçin için yanan altın rengi gözlerine ve keskin zekâsına. Görünüşü konusundaki kibirli tavırlarına. Kendisine emanet gördüklerinin üzerine titremesine ve adaleti intikama yeğlemesine. Ölümlü dünyanın iki prensi karıştırmasına şaşmamak gerekirdi; Kibir ve Öfke arasında pek çok benzerlik vardı.

"Bana şeytan olduğunu söylemek için defalarca fırsatın oldu. La Prima'nın lanetlediği *sendin.* Kibir'in ilk eşi gerçekten öldü mü yoksa o da senin kraliçen miydi?"

"Ben sana doğrudan yalan söylemedim."

"Bir şeyleri eksik anlatmayı bırak."

"Kibir'in aksine benim hiç kraliçem olmadı. Ama evet, İlk Cadı tarafından lanetlendim. Tüm erkek kardeşlerim gibi. Ona yardım etmediğim için bana kestiği ceza daha ağırdı; benim için çok önemli bir şeyi çaldı. Geri almak için neredeyse her şeyi yapabileceğim bir şeyi."

"Hades'in Boynuzu'nu," diye tahmin ettim, Şeytan'ın boynuzundan yapılma muskaları düşünerek.

Onları hiç özlememiştim. Hatta son birkaç haftadır muskamın yokluğu... İçimi rahatlatıyordu. Onları ilk geri aldığında hissettiklerimle tamamen ters düşüyordum. Gerçi bunun Yeniay Sığlığı'nda yaşadığım acı verici deneyimle ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

O gece *cornicello*'yu ödünç almama izin verdiği için Şeytan'ın Öfke'ye kızacağını düşünerek endişelendiğimi hatırladım. Kim bilir gözüne ne kadar aptal görünmüştüm.

"Onları istiyor gibi görünmeyen tek kişi sendin. Demek ki onları herkesten daha çok istemene rağmen çok hevesli görünüp şüphe uyandırmamaya çalışıyordun."

"Onlar benim kanatlarım, boynuzlarım değil. Senin İlk Cadı'n onları lanetle sahte bir ölümlü efsanesine çevirerek benden sakladı." Anılara gömülmüş gibi bir hâli vardı. Yumruklarını sıkmasına sebep olan anılara. Bana tekrar baktığında gözleri buz gibi bir hiddetle yanıyordu. "Onları geri kazanmak için İlk Cadı'nın büyü kitabında yer alan bir büyüye ihtiyacım var."

"Kanatların var demek." Çünkü o bir melekti. Göklerdeki Tanrıça aşkına. Bir şeyden şüphelenmek bir yere kadardı fakat kuşkularının gerçeğe dönüşmesi bambaşka bir şeydi.

"Vardı."

Sesi büyük bir öfke ve acıyla yüklüydü. Bir yanım yanına gidip hâlâ açık olan duygusal yaralarını sarmak istiyordu. Fakat başım dönerek olduğum yerde kalakaldım. Kanatları, meleklerin dünyasıyla arasındaki bağdı. Geride bıraktığı diyarla. Şeytanın, onu sonsuza dek kovulacak kadar nefret ettiği bir yere bağlayan şeyin yasını tuttuğuna inanmak çok güçtü.

Belki de bunların hiçbiri doğru değildi. Belki de zaman içerisinde değişmiş ve kısmen yanlış anlatılmış ölümlü efsanelerinden ibaretti. Öfke, kötülüğün vücut bulmuş hâli gibi görünmüyordu. Ya da önüne geleni ayartacak biri gibi. Fakat... Bana hiç hissettirmeden hayatıma girmişti. Ve kalbime. Bu da baştan çıkarmanın, ağır ağır çözülen bir entrikanın kanıtı değil miydi?

"Emilia." Bana uzandı ve irkildim. Elini geri çekti. "En temel duygularını sezebiliyorum fakat gerçekte neler hissettiğini öğrenmek istiyorum."

"Sen Şeytan'sın."

"Evet, bana hatırlatıp durduğun gibi."

"Ama Lucifer... Kibir... Anlayamıyorum."

İçini çekti. "Erkek kardeşimin seçtiği günah; onun iblislerin kralı olduğunu inkâr etmesini imkânsız hâle getiriyor. Ölümlüler onun kral olduğunu varsayıyor ve kibri onu hakikati kabullenmekten alıkoyuyor. Kendi egosunu beslemekten son derece hoşnut. Bense gerçek unvanıma dair iyi ya da kötü hiçbir duygu beslemiyorum. Bu benim için bir görevden ibaret. Omuzlarıma yüklenen bir sorumluluktan öte bir şey değil. Hatta bunun ekmeğini Kibir'in yemesi, işimi poza girmeden halletmemi kolaylaştırıyor."

"Aramızda gerçek olan bir şeyler var mıydı yoksa hepsi baştan çıkarma amacı mı taşıyordu? Yalanların arasına serpiştirilmiş hakikat parçacıklarından mı ibaretti?"

"Söylesene." Gözleri kısıldı "Onun Şeytan olduğunu düşünerek Kibir'le evlenmeyi kabul ettiğinde bu senin için önemli miydi?"

O anda kafamda istemsizce bir anı belirdi. "Yeniay Sığlığı'ndaki o gece... Bana kraliçem demiştin."

"Buraya Kötüler'in Kraliçesi olacağına inanarak geldin. Bu, tastamam doğru. Evlilik bağımızı tamamlamayı tercih edersen, sadece benim kraliçem olmakla kalmayacaksın, *asıl* kraliçe olacaksın." Yüzünde soğuk bir ifade belirirken yüzümü inceledi. "Tek değişiklik; evlendiğin erkek kardeş olacak. Bu diyardaki herkes benim kim olduğumu biliyor. Gerçek unvanımı. Farklı düşünenler bir tek ölümlüler. O yüzden bir kez daha soruyorum; artık *sen* de kim olduğumu bildiğine göre, bunun gerçekten bir önemi var mı?"

"Emin olamıyorum. Sindirmem gereken çok şey var. Sen Şeytan'sın. Kötülüğün vücut bulmuş hâli."

"Beni böyle mi tanıyorsun?"

"Bu diyarın dışındaki bütün dünya senin hakkında böyle düşünüyor."

"Başkalarının ne düşündüğünü merak etmiyorum. Ben senin ne düşündüğünü soruyorum." Bir adım gerileyip başını yana eğdi. Hareketleri tutuktu. "Dürüstlüğün için teşekkürler. Duymam gereken şey buydu, leydim."

"Öfke, dur. Ben–"

Işıltılı bir duman bulutunun içinde ortadan kayboluverdi.

OTUZ DÖRT

"Üzgünüm," diye fısıldadım boş odaya karşı. Duman, Öfke gittikten sonra bir süre daha havada asılı kaldı. Gözlerim yanarak ona bakarken keşke zamanı geri çevirebilecek bir büyü yapabilseydim diye geçirdim içimden. Olup bitenleri öylece unutmak çok daha kolay olurdu. Hatta daha iyisi, onun isminin altında yatan gerçeği unutmak. Unvanını. Aramızda olup biten her şeyin daha büyük bir oyunun parçası olduğu düşüncesi karşısında kalbimin sızlamasını.

Bir kalçamı masaya yaslayarak yerdeki dağınıklığı seyrettim. Hayatıma çok uyan bir çağrışım yapıyordu. Ne zaman ikiz kardeşimin kurban gittiği cinayetle ilgili hakikate yaklaştığımı zannetsem yığına yeni bir şeyler ekleniyor, karşıma eşelemem gereken daha fazla çöplük çıkıyordu.

Lanetin sezgilerinin olması ve sırlarını saklamakta aktif bir rol üstlenmesi sebebiyle yapboz parçalarını bir araya getirmek neredeyse imkânsızdı.

Eskilerden kalma bir endişe su yüzüne çıkmaya başladı. Öfke'yle aramızda geçen romantik anlar esnasında veya sonrasında üstü örtülü anıları deneyimlediğimi düşünmeye başlamıştım.

Eğer kraliçe değilsem İlk Cadı mıydım ben? İlk Cadı'nın Lanetlerin ve Zehirlerin Başhemşiresi olduğuna neredeyse ikna olmuştum

ama şimdi bu gözüme düşük bir olasılık gibi görünüyordu. Onun kanatlarını çalmış olduğunu bile bile Öfke'nin onu yakınlarında tutacağını hayal edemiyordum.

Cinayetlerin ardında yatan asıl sebep, İlk Cadı'nın yerini bulmak mıydı? Birinin onu bulup çaldığı her şeyin bedelini ödetmeye kalkışması mantıklı olurdu. Cehennem'in tüm prensleri kanatlarını ya da o denli kıymetli bir şeylerini kaybettilerse, bunu yapan içlerinden herhangi biri olabilirdi.

Eğer İlk Cadı ben isem, kendisini çağırdığım ilk gece Öfke'nin benden nefret etmesi de anlam kazanmış oluyordu. O zaman ben iblis pazarlıklarının bağımlılık yapan öpücüklerle mühürlendiğini zannedince asla onun aklını çelemeyeceğime yemin etmiş, bana yaratık diye hitap etmişti.

"Tebrikler, Emilia," diye bir of çektim. "Artık iyice aklını yitirdin. Paranoyaya kapılıyorsun."

Yüksek sesle kendi kendime konuşmak, iyiden iyiye delirdiğime dair endişelerimin yatışmasına fayda etmiyordu. Bu düşünce karşısında neredeyse gülecektim. Belki de *gerçekten* tüm gerçeklik algımı yitiriyordum.

Belki zihnimden tüm anıları ve aptalca düşünceleri silmek için içebileceğim bir ilaç olabilirdi. Beyaz bir sayfa açıp sıfırdan başlamak için.

Burun kıvırdım. Bu abesle iştigaldi ve... Aslında mümkündü. Bu şatoda, çeşitli ilaçlar ve çözeltiler üretme yeteneğine sahip biri vardı. Bana yapılmış her türlü laneti bozmak için gereken beceriye sahip olma ihtimali olan biri. İlk Cadı olsun olmasın, ondan yardım alabilirdim.

Lanetlerin ve Zehirlerin Başhemşiresi'ni ziyaret etmek için yerimden fırlarken aklıma gelen tüm Tanrıçalara onun kulesinde olması için dualar sıraladım.



"Ayın Kızı." Ben kendimi içeri atıp kapıyı kapatmasını işaret edince Celestia bana şaşkın gözlerle baktı. "Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Tereddüdünün benim akıl sağlığımdan endişe duymasından mı yoksa gerçeğin çevresinde dolanmak için dikkat etmesinden mi kaynaklandığını tahmin etmek çok güçtü. "Evet, leydim."

"Saray unvanımı kastetmiyorum. Daha önce tanıştık mı?"

Şimdi bakışları beni daha dikkatli bir şekilde tetkik ediyordu. "Olmadık bir şey mi içtin?"

"Hayır." Huzursuzca volta atmaya koyuldum. "İlk başta, bana aitmiş gibi gelmeyen bazı anıları deneyimledim. Şimdiyse o kadar emin değilim. Bana verebileceğin bir ilaç var mı? Bir laneti tespit etmeye ya da bozmaya yarayacak bir şey?"

"Otur." Çalışmak için kullandığı küçük masaya ve taburelerin yanına doğru ilerledi. Peşinden gittim ve dizlerim titreyerek taburenin ucuna iliştim. "Bana ellerini ver." Masanın üzerinden uzanarak söylediğini yaptım. "Bazen unutmak bir lütuf olabilir."

Ellerimi onunkilere doladım ve başparmaklarımı bileklerine dayadım. "Kendi deneyimlerinden yola çıkarak mı konuşuyorsun?"

"Böyle bir lütfa nail olmayı dileyen biri olarak konuşuyorum."

"Ben İlk Cadı mıyım?"

Celestia'nın yüzündeki ifade yumuşadı. "Hayır, çocuğum."

"Peki ya sen?"

"Hayır."

Ellerini bırakıp arkama yaslandım. İki sorumda da nabzında herhangi bir değişim olmamıştı. "Az da olsa rahatladığımı itiraf etmeliyim. Ona dair ne kadar çok şey öğrenirsem bize masallarda anlatılan kahraman figüründen o kadar uzaklaşıyor."

"Her kötü karakter, kendisinin kahraman olduğunu düşünür. Bu, tam tersi için de geçerlidir. Fakat gerçekte her birimizin içinde biraz kötülük, biraz kahramanlık yatar. Duruma göre değişir."

Bakışlarımı çember şeklindeki odada gezdirdim ve gözüm, üzeri kazınmış kafatasına takıldı. "Bir bilmeceyi çözmeye uğraşıyorum. İlla bir kilidi açması gerekmeyen bir anahtar hakkında. Ayrıca yedi yıldız ve günahtan, bir de ölüm meleğinden bahsediyor."

"Cazibe Anahtarı'nı arıyorsun." Celestia içini çekti. "Sana şu kadarını söyleyebilirim ki Ayın Kızı; onu çoktan bulmuşsun zaten." Bakışlarım bir anda ona döndü. "Senin yerinde olsaydım tekrar düşünürdüm. Bu yola bir kere girdin mi geri dönüşü yoktur."

"İkizimi öldüren her kimse, bunu o düşünsün." Ayağa kalktım. "Cazibe Anahtarı burada, Öfke Hanedanı'nda mı?"

"Çok tehlikeli bir şey. Kutsal nesneleri... Hafife almamak gerekir."

"Ama *kesin* burada."

Celestia dudaklarını sıktı. Bu hareketi, sözlerimi teyit etmeye yetmişti. Haset'le konuşmamı düşündüm; hakikat şarabını içtiğimiz gece tüm o anlamsız konuşmalarını sarhoşluğuna yormuştum. Tüm anahtarların düşünüldüğü gibi ortaya çıkmadığına dair bir şeyler söylemişti.

İblis sihrini çözmenin anahtarı kandı, örneğin. Bunu düşünecek olursam, Üçlü Ay Aynası'nın kilidini açabilecek şeylerin sınırı olmaması gerekirdi. Cazibe Anahtarı bir iksir bile olabilirdi. Fakat... Hafızamın kıyısında köşesinde oynayan bir şey vardı.

Eğer Öfke'nin elinde kutsal bir nesne varsa ve onu gizli tutmak istiyorsa, onu ortalıkta bırakmaktan daha güvenli bir yer bulamazdı. Öfke aleni şeyleri sorgulanır hâle getirir, şüphe uyandırırdı. Palermo'da ona Samael dediğimde de böyle davranmıştı.

Cazibe Anahtarı'nı yatak odasında saklayacağını hiç zannetmiyordum. Demek ki iki yerden birinde olmalıydı; ya şahsi kütüphanesinde ya da silah odasında.

Gerekirse iki odayı da altüst etmeye hazır vaziyette ayağa fırladım.

Celestia elbisemin koluna yapışarak gitmeme engel oldu. "Bunu yapacak olursan kontrol edemeyeceğin sonuçlarla yüzleşmeye hazır ol."

"Şu anda da kontrol edebildiğim pek bir şey yok, başhemşire. Değişecek tek şey, nihayet hakikati öğrenecek olmam."

Celestia kolumu bırakarak kenara çekildi. Hiç vakit yitirmeden soluğu silah odasında aldım. İçten içe Öfke'nin orada olacağından korkuyordum. Konuşmamızın ardından yaşadığı yoğun duyguları atmaya çalışıyor olabilirdi. Fakat oda boş ve sessizdi. Teker teker tüm bölümlerde koşturarak ellerimi bütün altın eşyaların üzerinde gezdirdim. Anahtar olabilecek gizli bir bölme veya nesne arıyordum.

Odanın arka tarafında bulunan yılan mozaiğinin orada duraksadım. Onu ilk gördüğümde olduğu gibi bana tanıdık gelen bir yanı olduğuna yemin edebilirdim... Bir şeyler hatırlamaya çalışarak zihnimi zorladım. "Kan ve kemikler aşkına." Saç diplerime yapışarak usulca çekeledim. "*Düşün.*"

Onu daha önce görmüştüm; ruhumdan geriye her ne kaldıysa onun üzerine yemin edebilirdim. Ah, hele bir–

"Üçkâğıtçı iblis. Çok zekisin." Sevinçle haykırmamak için elimi ağzıma bastırdım. "Şimdi seni yakaladım."

Öfke'nin masasının başına geçerek yılan şeklindeki kâğıt ağırlığını aldım.

Ya da ilk başta kâğıt ağırlığı zannettiğim şeyi. Arkasını çevirdiğimde girinti çıkıntıları ve geometrik şekli farklı bir gözle inceledim. Bu pekâlâ da bir anahtar olabilirdi. Şekline bakılırsa bir el aynasının tepesine gayet güzel otururdu. Bu durumda Haset'in bu bilgiyi neden paylaştığı da açıklığa kavuşmuş oluyordu.

Öfke Hanedanı'na davet edilmeden şatoyu kendi başına arayamazdı. Bir iki dakikalığına bahçede belirmek bir yere kadardı fakat Öfke'nin şahsi kütüphanesinde gezinmek bambaşka bir meseleydi. Gerçi Öfke'yi tanıdığım kadarıyla iç mekâna erkek kardeşlerini uzak tutacak bir büyü yapmış olmalıydı. Bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Cazibe Anahtarı'nı göğsüme bastırırken içimde ilk kez bir umut filizi yeşermeye başladı. Celestia'nın kutsal bir nesneye dokunma konusunda neden bu kadar endişeli davrandığından emin değildim. Şu ana dek bana sadece huzur vermişti. Ve de neşe. Onca beyhude girişimin ardından elimde nihayet somut bir ipucu vardı. Çekebileceğim gerçek bir ip. Şimdi yapmam gereken tek şey, Üçlü Ay Aynası'nı bulmaktı. Artık anahtar elimde olduğundan kafamda yeni bir plan oluşmaya başlamıştı bile.

Kişisel süitime dönüp notlarımı çıkardım ve elime bir kalem aldım. Büyülü kafataslarının mesajlarını çözebilirsem nasıl ilerleyebileceğimi bulurdum.

- BÜYÜLÜ KAFATASLARI -

BİRİNCİ KAFATASI: ANGELUS MORTİS YAŞIYOR. HİDDET. NEREDEYSE ÖZGÜR. GENÇ KIZ, ANNE, KOCAKARI. GEÇMİŞ, BUGÜN, GELECEK, BUL.

İKİNCİ KAFATASI: YEDİ YILDIZ, YEDİ GÜNAH. YUKARIDA NE VARSA AŞAĞIDA DA O VARDIR.

Kalemi dudaklarıma vurarak gözlerimi notlara diktim. Âdeta cevabın kendi kendisine ortaya çıkmasını bekliyordum. İlk kafatasının mesajı şimdi biraz daha netleşmişti. Burada Üçlü Ay Aynası'nın ve onun geçmişi, bugünü ve geleceği gösterme yetisinin kastedildiğinden emindim. Fakat ikinci kafatasının mesajını bir yere vardıramıyordum. Artık yedi yıldızın Yedi Kız Kardeş'e verilmiş başka bir isim olduğunu ve Haset'in onları bulmaya niyetlendiğini bildiğim için kafamda bir soru...

Aklımda beliren yeni bir fikirle keskin bir nefes aldım. Öfke, Cazibe Anahtarı'nı ortalık yerde bıraktıysa belki Üçlü Ay Aynası konusunda da aynı şeyi yapmıştı. Belki bana lanet hakkında herhangi bir şey *söyleyemiyordu* fakat daha üstü kapalı bir şekilde yardımcı olmaya çalışmıştı.

Haset'in mahfazası bir el aynasına gayet uygundu. Haset Hanedanı'na doğru yola koyulmadan evvel bana böyle bir ayna hediye edilmişti. İçimde beliren umutla anahtarı kavradım ve soluğu banyoda alıp gösterişli aynayı makyaj masasında sakladığım yerden çıkardım. Daha evvelden de arkasındaki oymalara hayran kalmıştım fakat bunun güzel bir desenden öte bir şey olabileceğini düşünmemiştim.

İçim heyecanla dolarak Cazibe Anahtarı'nı aynanın arkasına yasladım ve çevirdim. Ya da en azından denedim. Doğru hizayı bulmak zordu. Anahtarı birkaç farklı şekilde kaydırarak çeşitli yönlere döndürdüm. Arkasını çevirerek kabartıları inceledim. İçimdeki heyecan sönmeye başladı. Birbirlerine uyuyor gibi görünmüyorlardı fakat umudumu bu kadar çabuk yitirmek istemiyordum.

İki nesneyi oturtmak için aklıma gelen her yöntemi denedikten sonra nihayet birbirlerine uymayacaklarını kabullenmek zorunda kaldım.

Yatak odama dönerek kendimi yatağın üzerine bıraktım ve notları baştan okumaya koyuldum. Şimdi yapmam gereken şey; Yedi Kız Kardeş'i bulmak ve onlara Üçlü Ay Aynası'nın nerede olduğunu bilip bilmediklerini sormaktı. Kafataslarının bilmecelerini çözmeyi başarırsam bu meseleyi açıklığa kavuşturabilecektim.

YEDİ YILDIZ, YEDİ GÜNAH. YUKARIDA NE VARSA AŞAĞIDA DA O VARDIR.

Derin derin nefes alıp vererek içimdeki öfkeyi ve daha önceki teorilerimi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. Kocakarı üzerinde çok fazla durmadığım bir şey söylemişti. Onunla aramızda geçen konuşmaya odaklandığımda Yedi Kız Kardeş hakkında söyledikleri yavaş yavaş aklımda belirdi. *Onlar hiçbir günahın diğerlerine hükmetmediği yerde bulunurlar.*

İşte buydu. İkinci kafatasının getirdiği mesaja baktım.

YEDİ YILDIZ, YEDİ GÜNAH. YUKARIDA NE VARSA AŞAĞIDA DA O VARDIR.

Yedi günahın çözülmesi en kolay kısım olduğuna hemen ikna olmuştum fakat işin aslı böyle olmayabilirdi. Belki ipucunun asıl bu kısmının basitliğinin ön plana çıkması gerekiyordu. Bunun Cehennem'in yedi prensine atıfta bulunduğunu düşünmüştüm. Peki ya Yedi Çember'de bir yeri kastediyorsa? "Yukarıda ne varsa aşağıda da o vardır," lafı, genellikle dengeyi ifade etmek için kullanılırdı.

İpucu; yedi günahın tamamının birbirine denk şekilde kullanıldığı, hiçbirinin diğerine hükmetmediği yeri kastediyor olabilirdi. Tıpkı Kocakarı'nın ima ettiği gibi.

Günah Koridoru.

Kalbim küt küt çarparak elimdeki notlara bakıp sırıttım. Cevap bu olmalıydı.

Yedi Kız Kardeş, Günah Koridoru'nda bir yerlerdeydi ve içime aynanın onların elinde olduğuna dair bir his doğuyordu. Prenslerden gizlenerek diyarın dört bir yanında gezinmelerinin sebebi bu olmalıydı. Ya sihirli hırsızlar ya da huzurun muhafızları olmalıydılar.

İblis prenslerin gözünde nasıl bir yerleri olursa olsun, benim kurtuluşum olacaklardı.

Gerekli eşyaları aceleyle bir sırt çantasına tıkıştırmaya başladım –Cazibe Anahtarı, Haset'ten çaldığım Kocakarı'nın büyü kitabı, yedek çoraplar ve mutfaktan aşırdığım kuru meyveler– ve üzerime daha kalın bir şeyler geçirdim.

Elbisemi çıkartıp yerine kürk şeritli deri pantolonumu, bağcıklı tuniğimi ve kadife pelerinimi giydim. Dizlerimin üzerine uzanan çizmelerimi ayağıma geçirdim ve çantamın sapını omzuma atarak dışarı

koşturdum. Ahırlara yaklaşınca bir an için duraksadım; içimdeki bencil yanım Tanzie'yi almak istiyordu fakat ne aradığımı bilmiyordum ve hızlı giderek herhangi bir şeyi gözden kaçırmak istemiyordum. Bu, tek başıma yapmam gereken bir şeydi.

Kendimi aksine ikna olma fırsatı bırakmadan, tabii Öfke Hanedanı'nın meraklı sakinlerinin dikkatini de çekmeden, arazinin arka tarafındaki sınıra doğru yürüdüm ve dik dağdan aşağı kaymaya koyuldum. Rekor sayılacak kadar kısa bir sürede kendimi yine yarı düz zeminde buldum. Arkama baktım, Öfke'nin bir fısıltıyla açmış olduğu dağ, hatırladığım kadar yüksek ve heybetli görünüyordu.

Orayı tekrar göreceğimi umuyordum.

Kafamda ikizimin görüntüsü ve yüreğimde büyük bir kararlılıkla merhametsiz dağ geçidine doğru yürümeye koyuldum. Bu kez duyguların beni kışkırtmasına hazırlıklıydım. Ve iblis etkisini nasıl savuşturacağımı biliyordum. Güç dalgalarının dişlerini geçirecek bir yer arayarak tenimde gezinmeye başladığını hissettim. Ben de diyara *kendi* dişlerimi gösterdim. Sihrimi kullanamamama rağmen çaresiz değildim. Elimde hançerim ve içimde yeni doğan cesaretim vardı.

"Elinden geleni ardına koyma."

Zira benim koymayacağım kesindi. Boyu gittikçe dizlerimi geçmeye başlayan karların arasında debelenerek ağır ve sendeleyen adımlarla ilerledim. Soğuğu ve buzu düşünmemeye çalışıyordum; zira bunlar dikkatimi dağıtırdı. Bakışlarımı çevremde gezdirerek Yedi Kız Kardeş'e dair bir işaret arandım.

Buradan ilk geçtiğimizde kemikleri örgü şişi olarak kullanan kadınlar gördüğüme yemin edebilirdim. O zaman kendimi zihnimin bana oyunlar oynadığına ikna etmiştim fakat şimdi görüyordum ki işler farklı olabilirdi. Yedi Kız Kardeş o zaman kendilerini bana gösterdilerse aynı şeyi yine yapacaklarını umuyordum; özellikle de artık yanımda düşmanlarıyla yürümediğim için.

Dağdaki devasa bir yükseltinin üçte birini aşmıştım ki bir buz fırtınası patlak verdi. Pelerinimin kukuletasını çekerek yola devam ettim. Küçük dolu taneleri ardı ardına bana *çarpıyordu. Sanki* meydan okumama öfkelenmiş gibiydiler. Fakat diyar yanılıyordu. Yoluma devam etmemi, bu cehennemde ardı ardına işkence dolu adımlar atmamı sağlayan şey meydan okumam değildi. Sevgiydi.

Yolculuğuma öç ve intikam duygularıyla başlamış olabilirdim fakat asıl mesele hep ikizime duyduğum sevgi olmuştu. Nonna haklıydı; sevgi, en güçlü sihirdi. Ben de onu dizginleyecek ve–

Göklerdeki Tanrıça aşkına. Bakışlarım hiçbir ağaçta kendiliğinden meydana gelmeyecek bir şeye takılınca yürümeyi bıraktım.

Heybetli sedir ağacına gözlerimi kısarak baktım ve üzerine kazınmış bir şey olduğunu görünce yüzümden kanın çekildiğini hissettim.

VII

"Kimse var mı?"

Hançerime uzanarak etrafa bakındım. Etrafta tek bir ses, tek bir ayak izi, Yedi Kız Kardeş'in yakınlarda olduğunu gösteren tek bir *dünya dışı* işaret yoktu. Fakat ağacın gövdesine kazınmış o yedi rakamı... Bana işaretleri hiçbir zaman göz ardı etmemem öğretilmişti. Ve bu seferki bana dik dik bakıyordu.

Ağacın çevresinde dolandım fakat gözüme çarpan başka bir şey olmadı. Ortalama büyülükte bir ağaçtı fakat etraftaki diğer sedir ağaçlarından biraz daha seyrek olduğu söylenebilirdi. Hançerimi kınına geri koydum ve dizlerimin üzerine çökerek karları eşelemeye koyuldum. Burada bir şeyler olmak *zorundaydı.*

Acı verici birkaç dakikanın ve birkaç donmuş parmağından ardından, tırnaklarımla buz tutmuş toprağı eşelemeye başladım. Yüzeyi kazımaya çalıştım fakat başardığım tek şey, birkaç parmağımı kırmak oldu.

Yumruklarımı sıkarak ayağa kalktım ve öfkemi dizginlemeye çabaladım. Günah Koridoru bir anlığına da olsa hâkimiyetimi yitirdiğimi sezdi ve üzerime atıldı. En sevdiğim günah, hiddetimi açığa çıkardı ve bir çığlık attım. Yeni yağan kar, sesimi bastırdı ve boğuklaştırdı.

Karları tekmeleyerek, dalları koparark ve yere vurarak tüm duygularımı boşalttım. Alnımda ter damlacıkları belirmişti fakat kendime engel olamıyordum. Yumruğumu kaldırdım ve ağacı olanca gücümle yumruklamaya koyuldum.

"Tanrı cezanı versin!"

Koluma bir ağrı saplandı. Kan içinde kalmış parmak eklemlerimi görünce irkildim ve içimdeki öfkeyle mücadele dürtüsü bir anda yok oldu. Tanrı'nın cezası bir aptalın işi. Gülünç bilmeceler ve... Elimden yere kanlar damlarken aklıma bir fikir geldi. Bir önseziyle birkaç damla kanı ağaca, hemen Roma rakamıyla yazılmış yedinin yanına sürdüm. Ağaç bir an bile tereddüt etmedi ve gövdesi takırdayarak açıldı. İçinde gizli bir merdiven uzanıyordu. Ağacın çevresini tekrar dolandım. Bu denli büyük bir merdivenin ağacın gövdesine sığması imkânsız görünüyordu fakat soru sormayı bırakmıştım. Artık aradığım cevapları bulmanın zamanı gelmişti.

Tanrıçalara bir dua mırıldanarak içeri adım attım. Gizli kapı arkamdan kapandı ve meşaleler bir anda alev aldı. Elim tekrar hançerime uzandı fakat içimdeki bir dürtü bunu yapmamı engelledi. Bunu nereden bildiğimi bilmiyordum fakat burada düşmanla karşılaşmayacağımdan kesinkes emindim. Hatta saldırgan bir tavır sergilemenin benim aleyhime olabileceğinden korkuyordum. Kutsal bir nesneyi bulmak üzereysem her şeyin yolunda gideceğine inanmak zorundaydım.

Derin bir nefes alarak yoluma devam ettim. Basamaklar ahşaptandı ve devasa bir kütüğün çevresinde yarı dairesel şekilde uzanıyordu. Damarlarımda dolaşan heyecan ve ürpertiyle kendimden emin adımlar atarak gitgide aşağıya yaklaştım. Zemine vardığımda taştan küçük bir oda beni karşıladı. Tam ortada tek başına bir kaide göze çarpıyordu. İşte oradaydı. O *olmalıydı.* Sergilenen aynanın safi güzelliği karşısında hayranlıkla durdum. Sedef ve saf ay taşından yapılmış gibi görünen ayna, hayatımda gördüğüm en şahane şeydi. *Âdeta* içten içe parıldıyordu. Karşısında dururken yanaklarımdan süzülen yaşları, damlalar aynaya çarpıp cızırdayana kadar fark etmedim bile. Sırt çantamı bir kenara bırakıp aynaya uzanmaya yeltenmiştim ki odadaki mumlar bir anda yandı.

Karşımda ışıkta titreşen yedi tane ruhani *gölge belirdi.* Konuşmadılar, bana doğru bir hamle yapmadılar. Öylece beklediler. Yedi Kız Kardeş gelmişti. Ruhumun derinliklerinde hissettiğim şey korku değil, huşuydu. Ve bir aşinalık hissi.

"Merhaba, ben–"

"Kritik bir seçim yapmak üzeresin. Burada harekete geçirdiğin hiçbir şey, geri alınamaz." Odanın öbür ucundan içinde yıldızlar parıldayan tuhaf gözleriyle Celestia belirdi. Onu görünce şaşkınlık

duymalıydım fakat hiç şaşırmamıştım. "Sana son bir şans veriyorum, çocuğum. Git buradan."

"Gidemem."

Bana uzun uzun baktıktan sonra gülümsedi. Daha önce gördüğüm bir gülümsemeydi bu; Kanlı Orman'ın derinliklerinde, bir pelerinin ardına gizlenmiş vaziyette. İşte *şimdi şaşırmıştım. Gözlerimin önündeki gerçeğe inanamayarak ona bir an için bakakaldım. "Sen Kocakarı'sın." Beni başıyla onayladı ve bu bilgiyi sindirmek istercesine keskin bir soluk aldım.*

"Öfke biliyor mu?"

"Ondan bahsederek vaktimizi boşa harcamamalıyız. *İyiliğimin karşılığını bekliyorum, evladım." Üçlü Ay Aynası'nın başına giderek onu sevgiyle süzdü. "Aynayı harekete geçirdiğinde büyü kitabımı bana geri vermeni istiyorum."*

"Hepsi bu mu?"

"Hayır, çocuğum." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "*Her şey* bu."

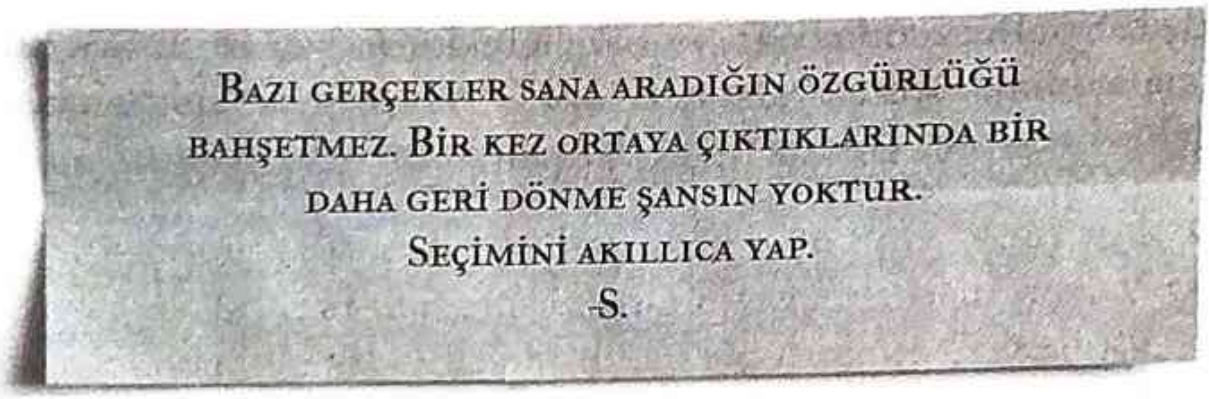
Celestia bana doğru elini salladı ve görünmez ipler ardı ardına bedenimi kırbaçlamış gibi tuhaf bir his duydum.

İçimde bir sihir dalgası fokurdamaya başladı ve Köken'ime doğru daldım; aniden belirmiş olan o duvarı aşmayı başardığımda sevinçten neredeyse haykıracaktım.

Bana bilgiç bir tavırla baktı ve gölgelere doğru işaret etti. Gölgeler duvardan ayrılarak onun yanına geldiler. "Aradığın cevaplara ulaştığında gelip beni bul. Ödememi gecikmeden almak istiyorum."

OTUZ BEŞ

Sihirli ağacın içinde yere çöktüm ve büyü kitabının sayfalarını karıştırdım. Titreyen parmaklarımın altında kâğıt, kurumuş yapraklar gibi hışırdıyordu. Daha önceden orada görmediğim bir not yere düştü. Temkinli bir tavırla onu aldım ve özenle yazılmış satırları okudum.



Samael. *Öfke.* Notu, Kocakarı'nın uyarısıyla tuhaf bir benzerlik taşıyordu fakat benim için kız kardeşimi ebedi uykuya ve huzura kavuşturana kadar geri dönmek ya da yoluma devam etmek gibi bir ihtimal yoktu. Parmağımı mesajın sonuna imzaladığı *S* harfinde gezdirdim; bu hakikati bir daha asla inkâr etmem mümkün değildi.

Öfke'nin çalıntı büyü kitabını bulmuş olması beni şaşırtmamıştı. Ne de olsa lanetlenmiş kanatlarını geri kazanmak için bir büyü peşindeydi. Ne var ki büyü kitabını onun Günah Hanedanı'ndan alacağımı tahmin etmesine rağmen öylece ortalıkta bırakmasına şaşırmıştım. Hakikatin iyileştirebileceği kadar acı da verebileceğini ilk elden biliyordu oysaki. Ona bunu göstermiştim.

Davranışlarıyla dünyanın inandığı kadar kötü biri olmadığını ispatlamıştı. O, adaletin kılıcıydı ve suçu ispatlananları hiçbir his duymadan kesmekle mükellefti.

Emirlere uyan, görev bilincine ve onuruna göre yaşayan bir askerdi o.

Ben ise ona bunu gördüğümü söyleyememiştim. *Onu* gördüğümü. O, doğru ile yanlış arasındaki dengeydi. Ne iyiydi ne de kötü; sadece varlığını sürdürüyordu. Tıpkı bir seferinde bana söylediği gibi.

Mum ışıkları hızla titreşince karanlık odada gölgeler belirdi. Kocakarı ve Yedi Kız Kardeş ortadan kaybolmuş, beni görevimle baş başa bırakmışlardı.

*Üzerime çökerek nefesimi kesen korku*ya aldırış etmemeye çalıştım. Bu belki gerçek bir Tanrıçayla ilk temasım olduğu içindi –bunu henüz tam anlamıyla sindirememiştim– belki de yeraltındaki odadan kaynaklanıyordu fakat ben hiçbir zaman küçük mekânlarda ya da mahzenlerde bulunmaktan huzursuzluk duyan biri olmamıştım. Şimdi böyle bir hisse kapılmayı reddediyordum. Sona çok yaklaşmıştım. Bunca zamandır benden kaçan hakikate çok yakındım.

Her şey yolunda giderse birkaç dakika içerisinde kız kardeşimin başına ne geldiğini nihayet öğrenecektim.

Bir an için duraksadım. Üçlü Ay Aynası bana ikiz kardeşimin ölümüne uzanan anları gösterebilirdi. Ya da daha kötüsü, bu cinayete ilk elden tanıklık edebilirdim. Her şey olup bittikten sonra onun parçalanmış cesedini bulmak bir yere kadardı fakat bunun gerçekleştiği anları seyretmek... Ürpermekten kendimi alamadım.

"Cesur davran." Birkaç gece evvel işaretlediğim büyüyü buldum ve bir nefes koyverdim. İşte bu kadardı. Şimdi ne görecek olursam olayım, Vittoria'nın canını alanın kim olduğunu öğrenecektim. "Geçmiş, bugün, gelecek, bul. Bana evrenin zihninin derinliklerinde saklı olan en büyük arzumu göster."

İlk başta Öfke'nin üzerinde kullandığım çağırma büyüsündeki gibi, hiçbir şey olmadı. El aynasına gözlerimi dikip bakarken irademle kalbimin en büyük arzusunu, düşüncelerimin arasından ön plana çıkardım. Kız kardeşimi kafamda canlandırırken aylardır ilk kez onu tüm ayrıntılarıyla hayal edebildim. O kaygısız kahkahasını duydum, lavanta ve beyaz adaçayı kokusunu duydum, bana duyduğu sevginin gücünü hissettim.

Ölümün azaltmayacağı kadar güçlü bir bağdı bu.

Aynanın içinde bir ışık titreşti ve hemen arkasından girdap hâlinde *dönen kara bulutlar belirdi. Camın içinde bir fırtına kopmak üzereymiş gibi görünüyordu. Metalde dolaşan sihri hissettiğimde irkildim fakat bakışlarımı kaçırmamaya ve onca çabanın ardından ele geçirdiğim nesneyi düşürmemeye kararlı bir şekilde Üçlü Ay Aynası'na sımsıkı yapıştım.*

Aynanın içindeki fırtına sürüyordu fakat şimdi araya boğuk sesler de karışmaya başlamıştı. Nabzım atıyordu. İrademle görüşümü engelleyen fırtınayı dağılmaya ve bana ikizimi görme şansını vermeye zorladım. Görüntüler bir bal kavanozuna kapatılmış ve yavaşça devrilerek akmaya başlamış gibi, gözlerimin önünde bir oda belirdi. Bir nişte yer alan pencereler vardı. Dışarıda sislerin arasından karla kaplı dağlar yükseliyordu. İlk anda anlayamadım fakat burası Öfke'nin Antonio'yu esir tuttuğu odaya benziyordu. Aynanın görüş açısı geriye doğru kayarak daha fazla yeri görmemi sağladı.

Gözlerimin önünde devasa deri koltuk belirince gözlerimi kırpıştırdım. Karşımda, kız kardeşimi öldürmüş olan kişi duruyordu. Bir sohbetin ortasındaydı fakat konuştuğu kişiyi göremiyordum. Sonra onun sesini duydum ve bir an için kalbim tekledi.

"...Benim teklifim."

Vittoria. Bunun bir hayal olduğunu fark ettiğimde gözlerime yaşlar hücum etti. Antonio biriyle konuşmuyordu, muhtemelen birisi ona da büyülü bir kafatası göndermişti. Bu seferkinin sesinin gerçeğine nasıl bu kadar benzediğini bilmiyordum, özellikle bendekinin sesleri biraz farklı olduğu için, fakat tekrar konuşmasını çok istiyordum. Ses kesik ve mekanik olmasına rağmen aylardır kız kardeşimi duymaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

İçten içe sesin tekrar konuşması için dua ettim.

Dualarıma cevap bulmuş olmalıyım ki bir kadın Antonio'nun yanına geldi ve koltuğunun kolçağına ilişti. Üzerinde sihirli bir esintiyle uçuşuyormuş gibi görünen eflatun bir tül giyiyordu. Koyu renkli saçları gevşek bukleler hâlinde *sırtından aşağı uzanıyor, bronz teni* âdeta *ışıldıyordu.* Portrelerdeki bir Roma Tanrıçasının can bulmuş hâline benziyordu. Fakat o alelade duruşunda bana çok tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Göklerdeki yüce Tanrıçalar aşkına. Bu, gerçek olamaz."

Kadının ikiz kardeşime benzerliği inanılmazdı. En azından profilden. Odada oraya ait olmayan sihirli bir varlık sezmişçesine döndü. Koyu kahverengi değil, eflatun tonlarındaki gözleriyle bana ters ters

baktı. Ya da aynaya dair sezdiği her neyse, ona. Suratı bana aynı anda hem tanıdık hem de yabancı geliyordu.

Sanki Vittoria'ydı ama öte yandan da değildi.

Gördüklerimi algılamakta zorlanıyordum. Duygularımdan sıyrılıp gördüklerime kafa yorarak bana gösterilen bu sahneyi çözmeye çalıştım. Vittoria, Öfke Hanedanı'ndaydı. Antonio ile birlikte. Öldürülmeden evvel buraya gelmiş olmalıydı. Fakat Öfke onu tanımadığına yemin etmişti... Ve ondan bir daha şüphe duymayacaktım. Demek ki bu geçmişten bir görüntü değildi. Ya bugünü ya da geleceği gösteriyordu. Ve kız kardeşim her nasılsa, bir şekilde hayattaydı. En azından bu diyarda.

Gözlerime doluşan yaşlar akmaya hazırdı fakat sihirli aynada devam eden görüntünün bir saniyesini bile kaçırmak istemediğimden kendimi tuttum. Aynadaki Vittoria benim varlığımın yarattığı sihre doğru bakmaya devam ederken başını yana eğdi. Kendi *günlüğünde*, sihirli nesnelerin konuştuklarını duyabildiğini iddia ettiğini hatırladım. Belki de Üçlü Ay Aynası şimdi sohbete başlamıştı.

"Vittoria!" diye haykırdım ellerimi sallayarak. "Beni duyabiliyor musun?"

"Zamanı geldi." Bakışlarını benim olduğum taraftan ayırarak Antonio'ya döndü. "Hazır mısın?"

"Evet." Antonio'nun suratını göremiyordum fakat nefesi kesilmiş gibi görünüyordu. Sanki huşu uyandıran bir şeyin huzurunda olduğunu biliyordu. "Ömrümü senin yoluna adıyorum, meleğim."

Vittoria onun başını sıvazladıktan sonra ayağa kalktı. "Bana bir dakika ver, sonra yola çıkıyoruz."

"Hayır!" diye haykırdım. Eğer bu görüntüler bugünden ise ikiz kardeşimi tekrar kaybedemezdim. Kuledeki zindana ulaşma telaşı içerisinde neredeyse aynayı düşürecektim. Onu kınıma yerleştirmeyi başararak soluğu merdivende aldım. Basamakları, ağacın gövdesindeki kapıya varana kadar hiç durmadan çıktım.

Gecenin karanlığına ok gibi atılarak Günah Koridoru'nu daha evvelden hiç fark etmediğim köklere ve taşlara takıla takıla, düşüp kalkarak geçtim. Her tarafım yara bere ve kan içerisinde, hızımı artırarak ilerlemeye devam ettim. Öfke Hanedanı'na ulaşmalıydım. Akıl almayacak denli kısa bir sürede kapıları savurarak açıp içeri girdim ve iki büklüm olarak nefesimi toparlamaya çalıştım. Bir anda Anir'in hançeri boğazıma yaslandı.

"Şeytan'ın kanı aşkına, Emilia. Sandım ki..." Hançerini kınına geri sokarak elini uzattı. "Yaralandın mı? Öfke seni hiçbir yerde bulamadı."

"O nerede?"

"Her tarafından kan akıyor."

Hiç umurumda değildi. "*O nerede?*"

"Demin Günah Koridoru'na doğru yola koyuldu. Seni sezemeyeceği tek yer orası."

"Zindan kulesine çıkmam lazım. Öfke'yi getir. Hemen."

Anir bir şey haykırdı; belki bir lanet, belki de bir yakarıydı fakat ona engel olmaya cüret edemedim. Bana gösterilen sahnenin bugünden mi yoksa gelecekten mi olduğunu tahmin etme ihtimalim yoktu. Fakat öyle ya da böyle, kız kardeşim ya buradaydı ya da buraya gelecekti. Bir kahkaha mı patlatsam, çığlık mı atsam yoksa gözyaşlarına mı boğulsam, karar veremiyordum.

Asla tükenmeyecek gibi gelen bir enerji ve güçle koşturarak merdivenleri çıktım. Bir an durup kendimi toplamaya bile uğraşmadan kapıyı açtım. Öfke benim elime de kapıyı açma yetkisi verdiğini *söylerken yalan* konuşmamıştı demek.

"Antonio?" diye seslendim odaya girerek. Sehpadaki mumdan ince bir duman yükseliyordu; sanki daha şimdi üflenmiş ya da hızlı bir hareket yüzünden sönmüştü. Elimi hançerime götürdüm. Oda büyük değildi; içeride sadece yatağının ve küçük okuma köşesinin, ayrıca ona yıkanırken ve lazımlığını kullanırken mahremiyet sağlayan perdeli bölmenin sığacağı kadar yer vardı. Gözlerimi perdeye diktim. Arkasından hiçbir ses gelmiyordu. "Kimse var mı?"

Perdeye ve arkasında gizlenen her neyse ona doğru ağır ağır ilerlerken duyduğum huzursuzluktan sırtımın ürperdiğini hissettim. Hızlı bir hareketle perdeyi çektim ve öfkeyle bir nefes koyverdim.

Orada, maşrapa ve lavabonun hemen kenarında büyülü bir kafatası daha vardı. Mesajını duymak için vücudum kaskatı olmuş vaziyette, beklentiyle ona doğru yaklaşırken kalbim küt küt çarpmaya başladı. Son adımımla aramızdaki mesafeyi kapattığım anda kafatası canlandı.

"Kayan Adalara gel, kız kardeşim. Lanetimizin geri kalan kısmını bozmak için konuşmamız gereken çok şey var. Buraya geldiğinde aradığın cevapları bulacaksın. Kendine iyi bak. Şimdi geri çekil."

Hiç düşünmeden kendimi yana attım ve kafatası arkasında kulaklarımda çınlayan kan dondurucu mesaj haricinde hiçbir şey bırakmadan ışıltılı tozlar saçarak patladı. İmkânsızın hakikate dönüşmesi karşısında göğsüm ağır ağır inip kalkarak orada öylece durdum. Kız kardeşim hayattaydı.

Vittoria *yaşıyordu.*

Boğazımdan yükselen çılgınca kahkahayı bastırmaya çalıştım. Vittoria eve dönebilirdi. Nonna'nın ve annemizle babamızın yanına dönebilirdik. Gülüşerek yemek pişirebilir, hatta ileride *Sea & Vine*'da kendi kızlarımıza yemek pişirmeyi öğretebilirdik. Hayat kaldığı yerden devam ederdi. Hayal ettiğimiz geleceğe hâlâ sahip olabilirdik. Birlikte. O bir sebepten ölümlü dünyaya geri dönemezse de ben burada kalırdım. Ne olursa olsun tekrar bir araya gelecektik. O, buradaydı. Onu dakikalarla, hatta saniyelerle kaçırmıştım.

İlk anki şaşkınlığı üzerimden atarken içimdeki neşe ve rahatlığın yerini yavaş yavaş daha karanlık düşünceler aldı. Vittoria buradaydı, hemen dibimdeydi fakat beni görmeden Antonio'yu yanına almış ve ortadan kaybolmuştu.

Arkasında mesaj taşıyan büyülü bir kafatası bırakmıştı. Sanki odama şöyle bir uğramaya zahmet edemeyecek kadar meşgulmüş gibi. Ya da benim buraya gelmemi bekleyemeyecek kadar. Bu gece. Beni sezmiş olmalıydı. Ona rağmen gitmişti. Sanki gözünde benim hiç değerim yokmuş, paramparça olan kalbimi hiç umursamıyormuş gibi.

Ben, duyduğum öfke ve intikam hırsıyla *aylarca* kendimden geçmiştim.

Aylarca acı ve hiddetle kavrulmuştum.

Yas tutmuştum.

Bu esnada ikizim aslında hayattaydı. Sapasağlamdı. Sahip olduğu yeni ve güçlü sihre bakacak olursak sapasağlamdan da öteydi. İkizim kafataslarını büyülüyordu. Onlar marazi ipuçları gibi sağa sola bırakıyordu. Oysaki tek yapması gereken gizlice odama girmekti. Onun yerine benimle oynamış, dengemi bozmaya kalkışmıştı.

Ve beni neredeyse bir canavara çevirmişti.

Derin derin nefes alıp verdim. Akciğerlerime dolan hava, ateşten farksızdı. Duyduğum hiddet karşısında Öfke'nin duygularıma hâkim olmam için verdiği dersler solda sıfır kalmıştı. İkizim hayattaydı. Antonio'yu almaya gelmişti. Üstelik amacı ona saldırmak ya da yaptıklarını ödetmek değildi.

Aksine, Antonio bir lütufla karşılaşmış gibi görünüyordu. Ona *meleğim* diye hitap etmişti. Tıpkı o gece manastırda bahsettiği ölüm meleği gibi. O zaman Öfke'den ya da başka bir Cehennem Prensi'nden bahsettiğini düşünmüştüm. Eğer o, Vittoria'yı öldürmediyse demek ki bir iblis prensin etkisi altına girmemişti. Henüz elimde bir kanıt yoktu fakat aklımda yeni şüpheler belirmişti.

Aldatmaca. Yalanlar. İhanet.

Kafamda Kötüler'le özdeşleştirdiğim tüm sözcükler artık Vittoria ile bağdaşıyordu. Her şeyi o düzenlemişti; bir oyun yazarı misali kendi sapkın masalını kaleme almış ve her şeyden bihaber oyunculara rollerini dağıtmıştı. Bunların arasında ben de vardım. Ve artık onun oynadığı oyunda bir piyon olmak canıma yetmişti.

Nihai amacı laneti bozmak olsa bile bana yalan söylemeye hakkı yoktu. Beni her şeyden habersiz bırakmaya. Artık gölgelerin arasına sığınmıyordum. Duyduğum öfkeden alev alev yanıyordum.

Ellerimde bir batma hissi duydum. Aşağı baktığımda avuç içlerimdeki küçük kesikleri fark ettim; tırnaklarımı öyle sert bir şekilde batırmıştım ki derimi yırtmıştım. Bir nefes koyvererek içimdeki öfke kıvılcımlarını söndürmeyi başardım.

Kafamda yeni bir plan, izleyecek yeni bir yol belirmişti. Sevgili kız kardeşimi memnuniyetle ziyaret edecektim. Ve onu bu davette bulunduğuna pişman edecektim. Vittoria'nın yaradılışına yardım ettiği öfkeli ve merhametsiz cadıyla tanışma zamanı gelmişti.

Gerisin geri dönüp kapıya atıldım. Kayan Adalar, beni çağırıyordu. Fakat Öfke Hanedanı'ndan ayrılmadan evvel yapmam gereken son bir şey vardı.



Koridorlarda kararlı adımlarla ilerlerken kafamda çeşitli stratejiler ve planlar dönüyordu. Artık bu oyunları oynamaya başlayanın kim olduğu umurumda değildi. Cadılar. Kötüler. İkiz kardeşim. Ve aradaki tüm o lanetli ve korkutucu yaratıklar. Eğer kız kardeşim hayattaysa, ondan önceki ve sonraki cinayetler de şüpheli hâle geliyordu. Cadılardan herhangi biri *gerçekten ölmüş müydü yoksa bu, daha fazla güç elde etmek ya da aktarmak için düzenlenen daha büyük bir komplonun parçası mıydı? Eğer amaçları sadece laneti bozmakla yetinmeyip diyarlar arası bir savaş çıkarmak değilse, gerçek "katillerin" sahte cinayetler işlemekle başka ne elde edebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.*

Bir savaş çıkmasına izin verecek değildim. İkiz kardeşimin çevirdiği dolaplara rağmen her koşulda ailemi ve ölümlü dünyayı koruyacaktım.

Öfke'nin odasına doğru attığım her adımla zihnim daha da berraklaşıyordu. Kararımı vermiştim. Tek pişmanlığım ise bu noktaya gelmemin bu kadar uzun sürmesiydi.

Bir tekmeyle kapısını açtım ve etrafa bakındım. Karşılama salonu boştu; ateş sönmüştü. Öfke bütün gece süitinde değildi demek. Ben gittikten kısa süre sonra beni aramaya başlamış olmalıydı. Ben ondan ve kalbindeki iyilikten şüphe etmiş olmama rağmen hem de. Ben onun ruhundan şüphe etmiştim. O ise beni aramaya çıkmıştı.

Pelerinimi çıkararak yatak odasına doğru ilerledim ve raftan bir şişe iblisyemişi şarabı alarak balkona çıktım. Dövmemiz sayesinde benim burada olduğumu sezebilirdi. Beni çok geçmeden bulacağından hiç şüphem yoktu. Şişenin mantarını çektim ve şarabı şişeden içerken gözlerimi göle diktim. Bu saatte kızıl sular bir kan gölünü andırıyordu. Uğursuz bir alamet gibiydi. Fakat bu sefer ona kucak açıyordum.

Esen rüzgârla üzerime doğru uçuşan parıltılı siyah bir duman belirdi ve onun arasından iblislerin kralı ağır ağır bana doğru yürüdü. Sesi kulağımda alçak bir gök gürültüsü gibi patladı.

"Emilia."

Ağır ağır arkamı döndüm ve onu süzdüm. Bakışlarında ismiyle müsemma günahın yanı sıra tehlike de kol geziyordu. Öfkeli olan tek kişi o değildi fakat benim hiddetim ona yönelmiyordu; beni iyileştiren tek kişi oydu. Sihrimin kökenine dalarak ikizimi gördüğümden bu yana içimde biriktirdiğim tüm öfke ve hiddeti salıverdim. Gücüm, çağrıma derhâl cevap verdi.

Avuçlarımın ikisinde de yanan birer çiçek meydana gelirken Öfke'ye bakarak ellerimi kaldırdım. Yüzünden bir şaşkınlık belirtisi gelip geçmedi. Gözleri büyümedi, dudaklarını sıkmadı. Gücümü serbest bırakarak sönüp gitmesine izin verdim. Çiçekler siyah kömürlere *dönüştü ve esen rüzgâr, külleri uçurmadan evvel göze çarpan* tek renk emaresi; sönüp giden pembe altın közler oldu.

Öfke, benim böyle bir yeteneğim, boyle bır gucum olduğunu bılıyordu. Üstelik bunu hiç açık etmemişti. Bana dair başka neler bildiğini, geçmişim hakkında başka hangi sırların üzerini orttuğunu bilmek istiyordum.

Kocakarı bana önce kendi gizemlerimi çözmemi söylemişti. Benim amacım da tam olarak buydu.

Celestia'nın kuledeki odada söylediklerine rağmen belki gerçekten de ben İlk Cadı'ydım ve kara büyü kullanmış olmamın bedeli olarak hatıralarımın üzeri örtülmüştü. Böylece Nonna'nın beni belli başlı büyülere karşı uyarması açıklığa kavuşmuş olurdu.

Dişlerimi gıcırdatarak onun tüm dolunaylarda bize muskalarımızı kutsatmasını düşündüm. Benim kim olduğuma dair hakikati biliyor muydu? Mutlaka öyleydi. Onun ihaneti içimi derinden acıtmıştı.

Belki –Nonna'nın muskaların bizi *Şeytan'dan* gizlediğine dair iddialarının aksine– benim *cornicello*'m, onun kanatları, onun değil, *benim* gücümü kontrol altında tutma amacı taşıyordu. Eğer bu doğruysa, belki Öfke muskamı sadece kendi çıkarını değil, benim yararımı da gözeterek almıştı. O gittiğinden beri gücümün değişim geçirdiği kesindi.

Bir nefes koyvererek öncelikle cevap bulmak istediğim soruya odaklandım.

"Ateşi çağırabildiğimi ne zamandır biliyorsun?" Dudaklarını sıktı. Acı acı gülerek başımı iki yana salladım. "İkiz kardeşim hayatta. Gerçi senin bunu da bildiğini düşünüyorum."

Gözlerinde nihayet bir duygu parıltısı belirdi fakat ihtiyatlı ve sessiz bir şekilde beklemeyi yeğledi. Tetikteydi. Sanki ben korkulacak bir şeymişim gibi. Gerçi bu konuda yanılmıyordu.

"Cevap almak istiyordum."

Sabah ikiz kardeşimi gördüğümde onun hakikati bana *kendi* açısından anlatmasını beklemeyecektim. Gerçeğin parçalarını kendim bir araya getirmek istiyordum. Hemen şimdi başlayarak Öfke'yi baştan aşağı süzdüm. Bir seferinde bana düşmanlarımı dikkatle incelememi söylemişti. Tavırlarında hakikatin izlerini aramamı. Öfke konuşmuyordu ve bu hiç alışıldık bir durum değildi.

"Sessizliğine bakılırsa yine lanet sahneye çıkmış olmalı. Onun öğrenmemi istemediği şeylerin çevresinde gezinip duruyoruz." Bakışlarında onaylar bir ifade belirdi fakat hemen yok oldu. "Evlilik bağını kabul edersem bunun kısmen değişeceğine dair tuhaf bir his var içimde. Bu şekilde lanet tamamen bozulmayabilir fakat kara büyüden daha güçlü bazı bağlar olduğuna inanıyorum. Sevgiden daha tehlikeli hiçbir şey yoktur, öyle değil mi? İnsanlar onun uğruna mücadele eder. Canını verir. Onun adına savaşlar çıkarır, ihanet eder ve her türlü günahı işler."

Ben bilmeyecektim de kim bilecekti? Ne de olsa ikiz kardeşimin intikamını almak için kendi rızamla korkunç şeyler yapmıştım.

Öfke'nin gözlerinden endişeyi andıran bir ifade gelip geçti. "Duygular, olgulardan farklıdır."

"İlginç."

Dudaklarımda baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. Öfke yalan söylemişti. Elinden geldiğince tabii.

Lanetin canı cehenneme; hâlâ benim elimdeki seçme gücünü kullanmamı istiyordu. Bağımızı, özgür irademe müdahale eden dış güçler olmadan kabul etmemi istiyordu. Pazarlıklar prensi, kazanan elinden feragat ediyordu. Üstelik bunu benim için yapıyordu. Hep benim için.

"Bana muskalarımızdan, senin kanatlarından bahset. Vittoria'yla benim onları gerçekte neden taktığımızı bilmek istiyorum. Gücümüzü dizginlemek için miydi yoksa ailemin iddia ettiği gibi onları senden saklamak için mi?"

"Elimde bir kanıt yok ama bana kalırsa ikisi de doğru. Ayrıca size belli başlı şeyleri unutturmak için onlara büyü yapılmış olabileceği ihtimalini de araştırıyorum."

"Bana Yeniay Sığlığı'nda onları taktırmanın amacı da bunu sınamaktı." O, beni onaylarcasına başını sallarken derin bir nefes aldım. En azından yüzünde suçluluk emaresi belirmişti.

"Sığlığın hakikat özelliğinin zihnindeki engelleri kaldıracağını umuyordum. Sebep olacağı aşırı tepkiyi öngörememiştim."

"Cehennem'in Kapıları'nı gerçekten kilitliyorlar mı peki?"

"Evet."

İçten içe rahat bir soluk aldım. Hiç değilse bana söylenen her şey yalan değildi.

"Şimdilik son bir sorum var, ekselansları." Elimi onun göğsüne yasladım ve dokunuşumun altındaki düzenli kalp atışlarını hissettim. Bakışları bir an için aramızdaki bu ufacık temasa kaydıktan sonra tekrar bana döndü. "Ortada bir lanet olmadığını düşün. Sihirli bir nişan yok. Ya da aramızdaki bağın sebep olduğu romantik dürtüler. Beni seçer miydin? Seninle hüküm sürmem için? Kraliçen olarak? Arkadaşın. Sırdaşın. Sevgilin."

"Emilia..."

"Yeraltı dünyasına adım atmadan evvel beni kandırıp kan pazarlı-

ğına girişmeye ikna ettin. Ne dediğini hatırlıyor musun?" Kalbinin bir an teklediğini, sonra da daha hızlı çarpmaya başladığını hissettiğime yemin edebilirdim. "Şeytan'la asla pazarlık yapmamamı söylemiştin. 'Bir şey onunsa, onundur.'"

"Mecazi konuşuyordum. Kan pazarlığı, bir şeye sahip olmakla aynı şey değildir."

"Belki teknik olarak öyle." Elim aşağı düştü ve geri çekildim. "Bunu beni korumanın bir başka yolu olarak yaptın. Aramızdaki bağı kabul etmek istemezsem bile. Cehennem'deki başka hiçbir prensin sana meydan okuyacak kadar aptal olmayacağını öne sürdün. Böylelikle bana başka bir iblis hanedanıyla yapacağım herhangi bir anlaşmayı savuşturmak için gizliden gizliye bir yol sunmuş oldun. Buna Kibir'le yaptığım kan anlaşması da dâhil. Yanılıyor muyum?"

"Hayır."

"Şimdi cevap verme ama o zaman söylediklerinin hâlâ geçerli olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Daha detaylı konuşman gerek. Bir sürü şey söyledim nihayetinde."

"Hâlâ senin olduğuma dair."

Bir an hareketsizleşti. Sözlerim olanca ağırlığıyla aramıza girmiş, orada asılı kalmıştı sanki. Tıpkı onun yoğun bakışları gibi.

"Eğer öyleysem, senin de benim olduğunu söylemek isterim. Seni kocam olarak seçiyorum. Şeytanlarımla yüzleşmekte bana eşlik etmesini istediğim başka hiç kimse, Cehennem'i birlikte aşmak istediğim başka tek bir ruh yok. Yarın Kayan Adalar'a gittiğimde yanımda durmasını istediğim tek kişi sensin."

Bir an için sessiz kaldı; âdeta benim samimiyetimi ölçüyor ve kendi duygularıyla karşılaştırıyor gibiydi. "Peki ya bunu düşünmek için zamana ihtiyacım yoksa?"

Tanrıçaya şükür.

Sessizce bir soluk koyverdim ve balkondan yatak odasına doğru ilerleyerek onun yanından geçerken tuniğimin iplerini gevşettim. Omzumun üzerinden dönüp baktım ve bluzumu üzerimden sıyırıp yere atarken büyük bir memnuniyetle gözlerini gölgeleyen arzuyu fark ettim.

"O hâlde yatağa gelmeni öneririm, majesteleri."